DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MAX SEECK

Polisiye
Gerilim

CADI AVCISI

CADI AVCISI

Orijinal adı: Uskollinen lukija
© 2019, Max Seeck
Yazan: Max Seeck
İngilizceden çeviren: Deniz Başkaya
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Elina Ahlbäck Literary Agency işbirliğiyle yayımlanmıştır.
1. baskı / Mart 2022 / ISBN 978-625-8090-76-5
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Cadı Avcısı

Max Seeck

Çeviren: Deniz Başkaya

Doğan Kitap

1

Rüzgâr hızlanınca büyük cam ve betondan evin köşeleri huzursuzca inledi. Çatıdan gelen tıkırtılar gitgide şiddetlenirken cılız patırtılar bir yaylım ateşinde çıkan sesleri getiriyordu insanın aklına. Verandada toplanan beyaz kumulların hızla yok olması esintinin şiddetini belli ediyordu. Maria Koponen hırkasını sıkıca beline sarıp zeminden tavana yükselen pencerelerden karanlığa baktı. Önce yılın bu zamanı geniş, düz bir kırı çokça andıran buz gibi denize, sonra rıhtıma inen, diz hizasındaki bahçe ışıklarıyla aydınlanan patikaya baktı.

Maria ayak parmaklarını geniş zeminin neredeyse kenarlarına erişen tüylü halıya bastırdı. Evin içi sıcaktı. Bir koza gibi. Yine de Maria kendisini huzursuz hissediyordu ve en küçük sorunlar bile o gece ona alışagelmedik bir şekilde sinir bozucu geliyordu. Gerektiği gibi çalışmayan o aşırı pahalı bahçe lambaları gibi.

Maria müziğin sustuğunu fark edince düşünceli halinden sıyrıldı. Şöminenin önünden geçip kocasının düzenli beş sıraya dizilmiş, yaklaşık dört yüz albümlük koleksiyonunu taşıyan kocaman kitaplığın başına gitti. Geçen yıllarda Maria bu evde müziğin bir akıllı telefonda çalınmayacağı gerçeğine alışmıştı. *Plakların sesi çok daha iyi.* Yıllar önce Roger ona böyle söylemişti. Maria ilk kez onun koleksiyonunun önünde duraksadığında. O zamanlar üç yüz albüm vardı. Şimdikinden yüz albüm az. Albümlerin sayısının birliktelikleri esnasında nispeten yavaş yavaş artması, Maria'ya Roger'ın kendisinden önceki hayatını düşündürüyordu. Onsuz geçen hayatını. Maria, Roger'dan önce sadece bir erkekle birlikte olmuştu: Genç yaşta evliliğe giden ve Maria'nın ünlü yazarla tanışmasıyla son bulan bir lise aşkı. Roger'ın aksine, Maria bekâr haya-

tı hiç tatmamıştı. Bazen sorumsuzca işler yapmayı, kendini tanımayı, tek gecelik ilişkiler yaşamayı diliyordu. Özgürlüğü.

Maria, Roger'ın kendisinden on altı yaş büyük olmasından biraz olsun rahatsızlık duymuyordu. Fakat bir düşünce onu rahatsız etmeye başlamıştı: Bir gün bir huzursuzluk hissiyle uyanabileceği, bilinmeyene yeterince dalıp çıkmadan yok olmayacak türde bir his. Roger ise bunu Maria'dan önceki hayatında deneyimleme fırsatı bulmuştu. Şimdi, aniden, o fırtınalı şubat gecesinde Maria büyük yalıda yalnız başına bir aşağı bir yukarı yürürken ilk kez bunu bir tehdit olarak gördü. Gerçek bir fırtınanın ortasına sürüklenecek olsalar ilişkilerinin gemisini tehlikeli bir şekilde sarsacak bir dengesizlik.

Maria plakçaların iğnesini kaldırıp plağı parmak uçlarının arasına alıp dikkatlice karton kabına soktu. Kartonun üzerinde süet ceketi, siyah beyaz ekose desenli bir atkısı olan, kendinden emin ve asık suratlı genç bir şarkıcı dosdoğru fotoğraf makinesine bakıyordu. Bob Dylan'ın *Blonde on Blonde* albümüydü bu. Maria plağı yerine geri koyup alfabetik sıraya göre düzenlenmiş koleksiyonun sonundan rastgele bir albüm çekip çıkardı. Hemen sonra, kısa bir hışırtının ardından Stevie Wonder'ın tatlı, şefkatli sesi hoparlörlerde çınladı.

Sonra Maria bir kez daha onu gördü. Bu kez göz ucuyla. Kıyıya en yakın bahçe ışığı bir saniyeliğine sönüp yeniden yandı.

Kısa bir an için kararmıştı. Az önce yaptığı gibi. Maria armatürün içindeki ışık kaynaklarının Noel'den önce değiştirildiğini biliyordu. Bunu iyi anımsıyordu. Çünkü sesini anlamsızca yükselten elektrikçiye ödemeyi o yapmıştı. Bu yüzden de bu önemsiz mesele onu gereğinden fazla tedirgin ediyordu.

Maria telefonunu alıp Roger'a bir mesaj gönderdi. Neden kocasını böyle bir konudan dolayı rahatsız etme isteği duyduğundan emin olamıyordu. Özellikle de onun o anda bir sahnede okurlarına seslendiğini bilirken. Belki de sebep aniden bastıran, biraz kuşku ve biraz da yersiz bir kıskançlığın karıştığı yalnızlık hissiydi. Maria mesajı gönderdikten sonra bir süre ekrana bakıp en altta kalan küçük okların maviye dönmesini bekledi. Fakat oklar maviye dönmedi. Roger o an telefonuyla ilgilenmiyordu.

O anda plak takıldı: *Yapmak üzere olduğum. Yapmak üzere olduğum. Yapmak üzere...*

Sonra Maria ürperdi. Fark ettiği şeyi anlamlandırmaya vakit bulamadan sürgülü kapılardan baktı ve orada olmaması gereken bir şey gördü. Bir an için konturlar Maria'nın yansımasıyla hizalandı. Fakat sonra figür hareketlenip ondan ayrı bir varlığa dönüştü.

2

Roger Koponen sert, terleten bir kumaşla kaplı koltuğa oturup gözlerini kıstı. Konferans merkezinin ana oditoryumunun tavanından sarkan spot lambaları dosdoğru sahnedekilerin gözlerinin içini hedefliyordu. Bir an için Roger göz kamaştıran ışıktan başka bir şey görmedi. Kendisinin ve iki yazar meslektaşının karşısında, en sevdikleri ayyaşların son eserlerine dair düşüncelerini dinlemek için oditoryumu hıncahınç dolduran dört yüz meraklı okurun olduğunu unuttu.

Roger bu etkinliğin kitabının tanıtımını yapması açısından önemli olduğunu anlıyordu. Ne diye yoğun kar yağışında dört yüz kilometre direksiyon sallayıp Savonlinna meydanındaki, zemin katında masa örtüleri ve çatal bıçak takımlarıyla süslenmiş vasat bir fast food restoranı olan izbe otelde geceyi geçirmeye razı geldiğini anlıyordu. Roger'ın anlamadığı ise neden böyle bir gecede Savonlinna sakinlerinin kalkıp konferans merkezine geldikleriydi. Kitapları dünyada milyonlar satsa da asla tiz çığlıklar atan hayranlarıyla çevrili bir yazar olmayacaktı. Çok az insan müzisyenler ve yazarların yaptıkları işin çokça benzeştiğinin –ambalaj farkıyla aynı halt– farkındaydı. Sadece müzisyenler orta yaşlı kadınlarda külotlarını sahneye atma isteği uyandırıyorlardı. Yine de hâlâ insanlar bu tür konferanslara geliyorlardı. Çoğu yaşını başını almış kişilerdi. Başlarını bir o yana bir bu yana yatırıyorlardı. Yazarların kendi eserleri hakkında geveledikleri spor spikeri tarzı banal laflardan ve yüzeysel analizlerden bıkmamışlar mıydı? Anlaşılan hayır. Çünkü salon doluydu ve bir tek boş koltuk yoktu.

Roger'ın son psikolojik gerilim romanı geçen bahar yayımlan-

mıştı. *Cadı Avı* üçlemesinin üçüncü ve son kitabıydı. Kitapları genelde iyi satardı. Fakat *Cadı Avı* resmen patlamıştı. Kimse böyle müthiş bir başarı beklemiyordu. Özellikle de Roger'ın projeye şüpheyle bakan temsilcisi ve seriye güvenmeyişinden dolayı Roger'ın ilk kitap basılmadan önce bıraktığı eski yayıncısı. Fakat birkaç yıl içinde üçlemenin çeviri hakları neredeyse otuz ülkeye satılmıştı ve daha sırada bekleyen anlaşmalar vardı. Roger ve Maria'nın ekonomik durumu önceden de iyiydi, ama artık ne isterlerse satın alabilecek haldeydiler. Bir anda tüm olası lüksler ve keyifler erişilebilir olmuştu.

Akşam beklendiği gibi ilerliyordu. Roger tanıtım turlarında aynı soruları yüzlerce kez işitmişti. Sorulara dört farklı dilde, sırf parlak ışıkların ve zorlama gülüşlerin arasında kendisini uyanık tutmak için konuşma ritmini, tonlamasını ve küçük ayrıntıları değiştirerek yanıt veriyordu.

Biri "Kitaplarınız fazla şiddet içeriyor" dedi. Fakat Roger üçüncü ya da dördüncü kez bardağına su doldurmak için kullandığı sürahiden başını kaldırmadı. Bu da sık işittiği bir şeydi. İnkâr edilecek bir yanı da yoktu: Vahşi cinayetler, sadistçe işkence, kadınlara yönelik cinsel şiddet, hasta zihinlerin sapkınlığının derinliklerine yapılan yolculuklar Roger Koponen'in eserlerinde çarpıcı ayrıntılarla aktarılıyordu.

"Bana kaygılarını detaylı şiddet sahneleri yazarak yönettiğini söyleyen Bret Easton Ellis'i anımsatıyor" diye devam etti ses. Roger gözlerini salonun ortalarında, elinde mikrofonla oturan adama çevirdi. Bardağı dudaklarına götürüp adamın sorusunu sormasını bekledi. Adam düşüncelerini toparlayana kadar rahatsız edici, uzun bir sessizlik oldu.

Nihayet adam hissiz, tiz bir sesle "Korkuyor musunuz? O yüzden mi yazıyorsunuz?" diye sordu. Roger bardağı bırakıp saçları epey eksilmiş, korkuluğu andıran adama daha dikkatli baktı. Şaşırtıcı ve ilginç. Neredeyse küstahça. İşte bu işitmediği bir soruydu.

Roger öne eğilip ağzını masadaki esnek mikrofona yaklaştırdı. Nedense o anda açlık hissetti. "Korkuyor muyum?"

Adam "Kitaplarınızda kendi korkularınızı mı yazıyorsunuz?" diye sordu adam. Sonra mikrofonu kucağına indirdi. Bu adamda sinir bozucu bir kibir vardı. Adamda o gerginlikle karışan say-

gıdan, Roger'ın artık alıştığı şöhrete karşı sergilenen o belirgin hürmetten eser yoktu.

"Doğru" dedi Roger. Düşünceli bir edayla gülümsedi. Bir an için soruyu soran kişiyi unutup gözlerini yüzler denizine çevirdi. "Ben bunu bir yazarın eserlerine katmanın her zaman yolunu bulduğu bir şey olarak görüyorum. Bildiğiniz ya da bildiğinizi sandığınız şeyler hakkında yazmamak elde değil. Korkular, ümitler, travmalar, yarım kalan şeyler ve tabii yapılmış ve kolayca kanıksanmış şeyler..."

"Soruya yanıt vermiyorsunuz." Sıska adam mikrofonu tekrar dudaklarına götürmüştü. Roger başta şaşırsa da sonra öfkelendi. *Nedir bu, lanet bir sorgu mu? Sonuçları ne olursa olsun, bu saçmalıkları dinlemek zorunda değilim.*

"Lütfen biraz daha açık konuşur musunuz?" Etkinliği düzenleyen ve moderatörlük görevini üstlenen, her taşın altından çıkan edebiyat eleştirmeni Pave Koskinen duruma müdahale etmişti. Hiç şüphesiz rolünü incelikle oynadığını hissediyor ve şimdi yıldız konuğunun, uluslararası çok satan üç kitabın parlak yazarının alınacağından korkuyordu. Fakat Roger elini ortamı yumuşatacak bir şekilde havaya kaldırıp kendinden emin bir şekilde gülümsedi: "Özür dilerim. Galiba soruyu anlamadım. En korktuğum şeyler hakkında mı yazdığımı söylüyorsunuz?"

Adam alışagelmedik, soğuk bir ses tonuyla "Hayır" dedi. "Tam tersi." Ön sırada biri sinir bozucu bir şekilde öksürdü.

Roger şaşkınlığını budalaca bir gülümsemenin ardına sakladı. "Tam tersi mi?"

Adam mekanik bir sesle "Evet Bay Roger Koponen" dedi. Roger'ın ismini telaffuz edişi sadece alaycı değil, bir nebze de ürkütücüydü. "Yazdıklarınızdan korkuyor musunuz?"

"Neden kendi kitaplarımdan korkayım ki?"

"Çünkü gerçek kurgudan daha tuhaftır" diye yanıt verdi zayıf yüzlü adam. Sonra yeniden oturdu. Salona huzursuz bir sessizlik çöktü.

On dakika sonra Roger insanlar ve sohbet sesleriyle dolu lobideki beyaz bir masa örtüsüyle kaplı uzun masaya geçti. İmza bekleyen hayranların oluşturduğu sıranın başında elbette Pave Koskinen vardı.

"Teşekkürler Roger. Teşekkürler. O ahmaktan dolayı da özür dilerim. Durumu çok iyi idare ettin. Böyle sosyal beceriler herkeste bulunmuyor."

Roger gülümsedi. "Dert etme Pave. Her kalabalıkta öyle biri çıkar. Bu dünyada sadece kendi davranışlarımızdan sorumluyuz." Pave'in üçlemenin üç kitabını da imzalaması için masaya bıraktığını fark etti. Baş sayfalara, Pave'in isminin yanına yalandan samimi sözcükler karaladı. Başını kaldırıp önünde uzayan sıraya baktı ve o zayıf yüzlü çatlağın etrafta olmadığını gördü. Neyse ki. Yüz yüzeyken böyle bir kışkırtmayı diplomatik bir tavırla savuşturmayabilirdi.

"Teşekkürler Roger. Teşekkürler. Dokuzda otel restoranında bir masa rezerve ettik. Pirzolaları müthiş." Pave gülümseyip Roger'ın karşısında dikildi. Hevesli bir kız öğrenci gibi kitapları göğsüne yaslamıştı. Roger başını ağır ağır sallayıp gözlerini masaya çevirdi. Az önce hüküm giyen bir mahkûm gibi. Pave'in Roger'ın odasına çekilmeyi tercih edeceğini fark etmesi zor olmasa gerekti. Roger banal sohbetlerden ve zorla şarap içmekten nefret eder olmuştu. Anladığı kadarıyla bunların kitaplarının satışına bir etkisi de olmuyordu. Daveti basitçe reddedip asosyal bir gıcık damgası yemeye razı gelebilirdi.

Roger bitkince "Kulağa harika geliyor" dedi. Yüzüne neredeyse inandırıcı bir gülümseme kondurdu. Pave Koskinen memnuniyetle başını salladı. Yeni kaplamaları sayesinde iyi kötü beyaz görünen dişlerini gösterdi. Kendisinden emin değil gibiydi.

Sonra yana çekilip ellerinde kitaplarla bekleyen okurların oluşturduğu kıvrımlı kırkayağa yol verdi.

3

Çavuş Jessica Niemi, omzuna düşen siyah saçını atkuyruğu yapıp ellerine deri eldivenler geçirdi. Yan koltuğun kapısını açmasıyla tiz bir sinyal sesi geldi. Motor hâlâ çalışıyordu.

"Getirdiğin için sağ ol."

Direksiyondaki adam esnedi. "Seni bırakanın kim olduğunu kimse bilmese daha iyi olabilir."

Bir an için birbirlerine baktılar. İkisi de bir öpücük bekliyormuş gibi. Fakat ikisi de ilk adımı atmadı.

"Bu çok yanlıştı."

Jessica arabadan çıkıp gözlerini kıstı; soğuk rüzgâr yüzünü yaladı. Çok kar yağmıştı ve okuldaki karı küreyen araçlar henüz rıhtıma ulaşmamıştı. Jessica kapıyı kapattı ve karşısında yükselen büyük, modern evi gördü: Kullanışlı bir ön avlu, göz hizasında budanmış bir mazı çiti, dövme demir bir kapı. Evin önüne iki polis minibüsü park edilmişti ve uzaktan gelen sirenlere bakılırsa dahası yoldaydı.

"Selam." Üzerinde ağır, mavi bir polis tulumu olan bir adam minibüslerin arkasından çıkıp Jessica'ya doğru yürüdü. "Ben Memur Koivuaho."

"Jessica Niemi." Jessica rozetini gösterdi fakat üniformalı meslektaşları zaten onu tanımışlardı. Yanlarından geçerken kendisine taktıkları birkaç isim kulağına geldi. *Çavuş Tatlıyanak. Lara Croft. Taş gibi hatun.*

"Ne olmuş?" diye sordu Jessica.

"Lanet olsun..." Koivuaho lacivert kepini çıkarıp kel kafasını ovuşturdu. Jessica sabırla memurun kendisini toplamasını bekledi. Eve bakınca ön kapının aralık kaldığını gördü.

"10:15'te çağrı geldi. Taskinen ve ben yakındaydık. Dolayısıyla olay yerine gelen ilk devriye biz olduk." Koivuaho, Jes-sica'ya kendisiyle birlikte kapıdan geçmesi için el etti. Jessica onun peşinden giderken minibüsün yanında bekleyen polisleri başıyla selamladı.

"Telsizde ne denmişti?"

Verandaya adım atarlarken "Bize bu adreste intihar edeceğini söyleyen biri olduğu bildirildi" dedi. Eve uzanan kaldırım taşı kaplı yolda erimiş kar bir birikinti oluşturmuştu. Rüzgâr bir saniye için dindi ve Koivuaho "Kapı açıktı, biz de içeri girdik" diye ekledi.

Ancak o anda, parlak veranda lambasının altında Jessica iriyarı adamın gözlerindeki korkunun derinliğini gördü. Sızlayan parmaklarını açıp kapatırken zihninde az önce telefonda aldığı kısıtlı bilgiye dayanarak bir resim oluşturdu.

Hayır yanıtını alacağını bilse de "O halde evde başkası yok?" diye sordu Jessica. Koivuaho başını ciddiyetle iki yana salladı ve yün kepini yeniden başına geçirip kulaklarına kadar çekti.

"İki kata da göz attık. Kalbimin hiç bu kadar hızlı çarpmadığını söylemem gerek. Bir de hoparlörden gelen şu lanet müzik vardı."

"Müzik mi?"

"Nasıl desem? Müzik mevcut durum için uygunsuz kaçıyordu... Fazla sakin." Koivuaho, Jessica'ya koruyucu malzemeyi verdi: Eldivenler, yüz maskesi, tek kullanımlık galoşlar. Jessica eğilip galoşları siyah spor ayakkabılarının üzerine geçirdi. Tabanca kılıfı hafifçe aşağı kaydı.

"Ceset nerede?"

"Olay yerinde hiçbir şeye dokunmamaya çalıştık" dedi Koivuaho. Yumruk yaptığı eline öksürdü. Jessica alnındaki ıslak saçlarından bir tutamı geriye attı ve denize bakan büyük pencerelere doğru yürüdü. Tuvaletle mutfağın yanından geçip duvarları tamamen cam olan oturma odasına girdi. Devasa pencere çerçevelerinden içeri sızan acil durum ışıkları evdeki mobilyanın üzerinde Jessica'nın kalbiyle aynı ritimde, bir belirip bir kaybolan mavi yansımalar bırakıyordu. Akvaryumu akla getiren odanın pek konforlu göründüğü söylenemezdi. Fakat Jessica masanın başında oturan figürü görünce odanın estetik boyutunu bir anda bir kenara bıraktı.

Jessica duraksayıp sandalyesinde dik oturan kadının neden akıl almaz derecede anormal geldiğini anlamaya çalıştı. Birkaç adım yaklaştığında ürperdi.

Koivuaho, Jessica'nın arkasında bir yerden "Hiç bu kadar ürkütücü bir şey gördün mü?" diye seslense de Jessica onu işitmedi. Ölü kadının yüzü isterik bir gülüşle çarpılmıştı. Gözleri bile gülüyordu. Yüz ifadesi bu kadının kısa bir süre önce hayatını kaybettiği gerçeğiyle tam bir zıtlık içindeydi. Üzerinde siyah bir kokteyl elbisesi vardı. Elbisenin en dikkat çekici yönü derin göğüs dekoltesiydi. Kadının kavuşturduğu elleri masanın üzerinde duruyordu. Elleri de olmasa masa boştu. Ne telefon ne silah vardı. Hiçbir şey yoktu.

"Sadece nabzını yokladım" dedi Koivuaho. "Başka hiçbir şeye dokunmadım." Jessica dönüp ona baktı. Ardından temkinli bir tavırla kadına doğru adım atıp eğildi, acayip gülen yüzü inceledi.

"Bu kahrolası şey de ne..." Jessica öyle alçak sesle mırıldanmıştı ki onu ancak hayatta olsa o kadın işitebilirdi. Jessica aşağı baktığında kadının çıplak ayaklarının sandalyenin altında kavuştuğunu gördü. Ayrıca mat siyah, Jimmy Choo marka sivri topuklu ayakkabılar sandalyenin yanına düzgünce bırakılmıştı. Kadının hem el hem ayak tırnaklarında parlak siyah oje vardı.

Nihayet Jessica gözlerini yeniden kadının yüzündeki zorlama coşkuya çevirip "Koivuaho?" dedi.

"Evet?"

"Bunu cinayet olarak bildirdiniz. Tipik bir intihara benzemiyor ama..."

"Kahretsin." Koivuaho yutkunup masaya doğru birkaç adım ilerledi. Bombeli şakağından aşağı akan ter damlası kulağının arkasından geçip tulumunun kalın boynu ve yakası arasında gözden kayboldu. Cansız kadınla göz teması kurmaktan kaçınarak "Sana söylemediler mi?" dedi tereddütle. "Acil çağrı numarasını arayan..."

Jessica sabırsızlanıyordu. "Evet?"

"Kadın aramamış." Koivuaho birkaç saniye duraksayıp kuruyan dudaklarını yaladı. Jessica onun ne diyeceğini bilse de kulaklarıyla işitince ürperdi.

"Arayan bir erkekmiş."

4

Roger Koponen kalan Kalvados'unu dikip brendiyi ağzında dikkatle çalkaladı. Ağzına biraz olsun elma ya da armut tadı gelmedi bile. Ucuz ve boktandı içki. Fakat yemeğin kendisi hoş bir sürpriz olmuştu. Bu da organizatörlerin değil, yerel bir kitabevinin idarecisi olan otuzlarındaki Alisa'nın sayesindeydi. Güzel yüzünü ve ahenkli kahkahasını iyi kullanan, bedenini formda tutan, çekici bir parça. *Crossfit* müdavimi. Alisa eski erkek arkadaşının üçüncü kattaki dairesinin anahtarlarını unuttuğunu ve bahçedeki mobilyayı üst üste yığarak eve girdiklerini falan anlatırken bundan bahsetmişti. Kimin umurundaydı ki? Roger öykünün ayrıntılarına aldırış etmeden varlığı zor fark edilen bir rujun nemlendirdiği dudakları izlemişti. Öykünün önemli kısmı aylar önce öyküde bahsedilen erkek arkadaşının ya adamın ya Alisa'nın ya da ikisinin ortak kararıyla "eski" erkek arkadaşa dönüşmüş olmasıydı.

Alisa'nın Roger'a bakışı otuzlarında, ebedi gençlik ve filizlenen bir üreme dürtüsü arasında gidip gelen bekâr kadınların en iyi ihtimal senaryolarında attıkları türden bir bakıştı. Roger ilginin tadını çıkarıyordu. Gençliğinde kadınların bayıldığı bir adam olmamıştı. Aslında tam tersiydi. Ergenliğinin erken yıllarında karşı cinsle etkileşimi feci başlamış, eski hayal kırıklıklarının etkisini üzerinden atması için yirmi yıl geçmesi gerekmişti. Genç bir adamken yaşıtı kadınlara çok tuhaf, çok farklı gelen bir tipti ve ancak kırklarına vardığında Roger görünüşüne ve cazibesine güvenmeye başlamıştı. Dolayısıyla karşısında oturan kadının, yanında dikilen, bozuk elma tadında içkileri tazeleyen Shia LaBeouf çakması adama değil, kendisine göz süzdüğünü artık gerçekten kabul edebiliyordu.

İlerleyen yaşı Roger'a başarı, para, özgüven ve hepsinden öte spreyle gelen bronzluğun, tişört geren karın kaslarının ve gür saçların yaratamayacağı bir karizma getirmişti. Kadınlar onu istiyordu. Çoğu kronik çapkın gibi o da kendi dilimini, elinden kaçırmasının imkânsız olduğu kadın tipini bulmuştu. Maria nihayet bu mutlu kulübe katılmıştı. Kitabevi idarecisi Alisa da kaçınılmaz bir şekilde kulübe dahil olacaktı.

Alisa gülerek "*Cadı Avı* kitaplarını okumayan bir ben miyim?" diye sordu. Masadaki yağcılar, ironik hoşnutsuzluklarını anırırcasına dillendirdiler. Alisa şarabını yudumlayıp camın ardından Roger'a oyunbaz bir bakış attı. Ardından Roger'ın ensesine bir kar topu atmış da şimdi gönül alma niyetindeymiş gibi kadehinin arkasında omuz silkti. Kışkırtarak flört ediyordu. Roger bunu müthiş seksi buldu. Sertleştiğini hissetti ve masadan kalkıp erkekler tuvaletine gitme olasılığını aklından geçirdi. Alisa peşinden gelecekti. Buna hiç şüphe yoktu. Küçük kitap satıcısına gerçekten müthiş bir seks yaşatabilir, sonrasında otel odasındaki yatağında onu görmesine gerek de olmazdı. Konuşacak konu kalmayınca özel ve derin bir tartışma konusu bulup çıkarmasına da gerek kalmazdı.

Alisa'nın yanında oturan Pave Koskinen "Azınlıktasın Alisa" dedi. Kaşığı tatlı tabağındaki erimiş dondurmayla doluydu. "Kitapları okumayan kalmadı gibi" diye devam etti. "Hiç polisiye okumayan insanlar bile okudu."

Roger kadehini masaya bırakıp Pave'e gülümsedi. Sahte sırıtışının tiksintisini gizleyemediğinden emindi. Moruk, dalkavukluktan vazgeçmeye yanaşmayarak kalan azıcık saygınlığını da ayaklar altına alıyor, acınası sosyal algısından dolayı ortadaki çiftleşme dansını fark edemeyip yıldız yazarını iğnelenmekten kurtarmaya çalışıyordu.

"Burnumu pudralayacağım." Alisa görgü kuralları bunu gerektiriyormuş gibi dudaklarının kenarlarını peçetesiyle sildi. Ayağa kalktı. Roger'ın bir adım önündeydi. Roger'ın gözleri topuklu ayakkabılarla masanın etrafından dolaşan ve Roger'ın yanından geçerken çaktırmadan onun sırtına sürtünen kadını takip etti. Gereksiz bir jestti bu, niyet ortadaydı. Roger masadaki dinozorlara bir süre göz gezdirdi ve sadece Pave'in şüpheli gözlerinin Alisa'yı takip ettiğini gördü. *Demek senin de nabzın atıyormuş Pave.* Roger Calva-

dos kadehinin sapını okşayıp bir sonraki hamlesini düşündü. Son olayın üzerinden altı ay geçmişti. O zamandan beri Maria'nın arkasından iş çevirmeyeceğine defalarca yemin etmişti. En azından yakalanma riskinin şehvetten daha büyük olduğu durumlarda. Bu ise sınırda bir durumdu. Genç kadının gözlerinde yanan arzu onu özellikle ilgi çekici kılıyordu. Akşam yemeği sırasında daha derin bir bağ beklemenin anlamsız olduğu belli olmuştu. Tak tak tak, şip şak. Roger'a birkaç dakika yeterdi.

Roger sandalyesini geri itti. Neredeyse fark edilecek kadar heyecanlı bir iç çekip ayağa kalktı. Telefonundaki saate baktığında bilinmeyen bir numaradan üç çağrı ve Maria'dan bir WhatsApp mesajı geldiğini gördü. İki saat önce. *Bahçe ışıkları hâlâ çalışmıyor!* Altında da bir ağlama emojisi ile turuncu, öfkeli bir yüz vardı.

Roger içinin burkulduğunu hissetti. Davranışından dolayı duyduğu vicdani rahatsızlık kendisini pislik gibi hissetmesine engel olmuyordu. Roger bir anda Maria'ya sadece elindekine bir başkasının göz dikmesini istemediği için bağlanmasının yanlış olduğunu anladı. Herhangi bir orta yaşlı erkeğin Maria gibi bir kadınla yaşlanmak için böbreklerinden birini verebileceğinin farkındaydı. Buna rağmen Roger kitabevinde çalışan kızın arkasından koşuyordu.

Dert etme. Yarın hallederim. Roger, Maria'nın mesajı okuyup okumadığını görmek için kısa bir süre bekledi. Fakat okumadığını görüce telefonu cebine geri koydu.

"Kusuruma bakmayın" dedi. Başka bir mazeret sunmaya gerek duymadan uzaklaştı. Ancak özel yemek salonundan dışarı adım attığında vızlamaya devam eden sineklerin sesini işitti. Harika bir akşam geçirdiklerini ve Roger'ın da etkinliğin başarılı olduğunu düşündüğünden emin olduklarını söylüyorlardı. Onlar da olmasa restoran boştu. Roger tenha yemek salonundan tuvaletlere gitti. Resepsiyon masasını geçince az önce telefona yanıt veren görevliye başını sallayıp kadınlar tuvaletinin kapısını buldu. Kapı hafifçe aralık bırakılmıştı. Kalbi hızlandı. Az sonra nasıl siyah-beyaz elbiseyi Alisa'nın beline kadar sıyıracağını, genç kadının külotunu nasıl yana çekeceğini ve diğer konukların merakını uyandırmamak için elini ağzına dayayıp nasıl onun içine gireceğini hayal etti.

Fakat kapı tokmağına uzandığında arkasından gelen sesi işi-

tip donakaldı. Bir partiye gitmek için evden sıvışmaya çalışırken annesinin öfkeli sesinin durdurduğu bir ergen gibi. Fakat sesin azarlayan değil, epey mahcup bir tonu vardı. Resepsiyon masasındaki kadının sesiydi bu.

Kadın mesafesini koruyarak "Affedersiniz. Siz Roger Koponen'siniz, değil mi?" diye sordu.

"Evet" diye yanıt verdi Roger. Hâlâ tuvalet kapısındaki kadınlara mahsus işaretini fark edemediğini inandırıcı bir şekilde iddia edip edemeyeceğini düşündü.

"Sizi arıyorlar."

Roger resepsiyonistin endişeli göründüğünü fark etti. *Telefon mu? Aman ne mükemmel zamanlama.* Roger arayanın kim olduğunu soramadan kadın "Polis" diye ekledi.

"Ne?" Sözcük Roger'ın ağzından kaba şekilde çıkmıştı; aynı anda hem şaşırmış hem hayal kırıklığına uğramıştı. Kadınlar tuvaletinden yer karolarında tıkırdayan yüksek topuklu ayakkabıların sesi geldi.

"Polis telefonda. Bir memur buraya geliyormuş."

"Ne..."

"Eşiniz. Eşinizle ilgili."

5

Jessica Niemi siyah deri eldivenlerini çıkarıp elastik kauçuk eldivenler takmıştı. Eldivenlerdeki kırışıklıkları düzeltirken aklına üstü Erne'in sözleri geldi: *Eldivenler delilleri müfettişlerden korur fakat müfettişleri de delillerden korur.* Mevcut durumda bu söz özellikle yerindeydi. Kadının ölüm sebebini cesedin görsel incelemesiyle belirlemek imkânsızdı. Görünürde yara, boğma izleri ya da diğer ipuçları yoktu. Masa ya da daha büyük olasılıkla tüm oda çıplak gözle görülemeyecek bir toksine maruz kalmış olabilirdi.

"Teknisyen geldi." Konuşan soruşturma ekibinin kıdemli polislerinden Yusuf Pepple'dı. Jessica dönüp baktığında Yusuf'un başıyla açık ön kapıya işaret ettiğini gördü. Jessica sokağı göremiyordu fakat bir motorun boşta çalıştığını ve bir minibüsün yan kapısının çekilip kapatıldığını işitti. Yusuf, Jessica'dan birkaç yıl daha kıdemliydi. Kökeninin Etiyopya olduğunu belli eden iri gözleri ve atletik bir yapısı vardı. Tabii Yusuf Etiyopya'yı görmemişti bile: Banliyö kenti Sipoo'daki sessiz, sakin bir bölge olan Söderkulla'da doğup büyümüştü. Tatlı bir köy çocuğunun tavrı vardı onda. Hatta biraz fazlaca.

Jessica gözlerini yumup "Kocasıyla temas kuruldu mu?" diye sordu. Rüzgârın dövdüğü büyük ev inliyordu. Ev yaşananları kendi ağzından anlatmaya çalışıyordu sanki.

"Savonlinna'daki polisler ona ulaşmışlar. Biri kaldığı otele gitmek için yola çıkarken biz..."

Bir cep telefonu yüksek sesle çalıp Yusuf'un sözünü yarıda kesti. Jessica odaya göz gezdirdi.

"Nerede?" diye mırıldandı Jessica. Odanın diğer ucundaki kanepeye doğru yürüyen Yusuf'u izledi.

"Burada, uzaktan kumandanın yanında. Yastıkların arasına girmiş..."

"Dur!" dedi Jessica. Farkında olmadan Yusuf'a sesini yükseltmişti. Kanepeye doğru yürüdü. Kanepenin üzerindeki iPhone ona bir nebze tanıdık gelen bir melodi çalarken ekranda bir adamın resmi belirdi. Rouzer <3.

"Rouzer mı?"

"Roger, Roger Koponen" dedi Jessica. Telefonu eline aldı.

"Yüzü tanıdık geldi..."

Jessica "Pek kitap okumuyorsun sanırım" demekle yetinip gözlerini zemine çevirdi. Yusuf bir dakika için ekrandaki gülümseyen, orta yaşlı adamı inceledi. Hemen sonra yüzünde onu tanıdığını belli eden bir ifade belirdi. Jessica maskesini indirdi. Sağ eldivenini çıkardı. Başparmağının orta eklemiyle ekrana basıp çağrıyı yanıtladı. Sonra hoparlörü açtı.

"Alo?"

Kısa bir sessizliğin ardından kararlı fakat endişeli bir ses işitildi: "Maria?"

"Roger Koponen, siz misiniz?" diye sordu Jessica. Yüzünü ekrana yaklaştırdı.

"Siz kimsiniz?"

"Ben Helsinki Emniyet Müdürlüğü'nden Çavuş Jessica Niemi." Jessica kısa bir süre duraksadı. Hattın diğer ucundaki adam hiçbir şey söylemedi. Fakat Jessica adamın sesindeki kararsızlıktan kötü haberin ona ulaştığını anladı. "Üzgünüm."

"Fakat... Ne oldu?" Roger Koponen'in sesi titremese de doğru tonu arıyordu.

"Üzgünüm. En iyisi evinize gelmeniz olacak." Jessica boğazının empati duygusuyla düğümlendiğini hissetti. Kariyeri boyunca bu tür konuşmaları yapmasına gerek olmamış, kurbanların yakınlarına durumu bildirme sorumluluğu sadece birkaç kez omuzlarına yüklenmişti. Tabii bunun bir önemi de yoktu: Meslektaşları ona bir insan bu sorumluluğu kaç kez alırsa alsın işinin hiçbir zaman kolaylaşmadığını söylemişlerdi. İnsanlara dünyada işitmekten en korktukları sözleri nasıl söyleyebilirdiniz ki?

Kısacık bir an için Jessica kendisinin o sözleri ilk kez nasıl ve kimden işittiğini düşündü? Acil servis ünitesi doktorlarından biri miydi? Yoksa teyzesi Tina mı?

Jessica kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu. Tam tekrar söze gireceği sırada hat koptu. Koponen çağrıyı sona erdirmişti. Rüzgâr duruma uygun şekilde iniltisini keserken bir an için Jessica ve Yusuf evin dışında konuşan dedektiflerin sesini net bir şekilde işitebildiler.

Jessica başını kaldırıp Yusuf'a bakmadan "Kocasının Savonlinna'da olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu. Telefon ekranı kararmıştı. Jessica telefonu yeniden açmaya çalışsa da telefon PIN kodu istediği için bunu başaramadı. Aniden cihaz işe yaramaz, siyah bir metal parçasına dönmüştü.

"Bana öyle söylendi."

Jessica bir kez daha "Lanet olsun" diye mırıldanınca meslektaşı ona döndü. Ne vakaydı ama! Finlandiya'nın bir numaralı ihraç ürünü, gerilim romanları yazarı Roger Koponen'in eşi en hafif tabirle şüpheli denebilecek koşullar altında ölmüştü. Kocası ülkenin diğer ucunda olduğundan istatistiksel açıdan en olası senaryo eleniyordu. Bir yandan da Maria Koponen'i öldüren adamın soğuk ve fırtınalı geceye karışmadan kısa süre önce büyük olasılıkla acil durum numarasını aramakta kullandığı telefon da karşılarında duruyordu. Fail çok uzaklaşmış olamazdı. Fakat hemen sonra Jessica aceleci sonuçlara vardığını fark etti.

"Acil durum merkezi bu numaradan mı aranmış?" diye soran Jessica kanepenin sırtının üzerinden isterik şekilde gülen Maria Koponen'e bakmak için dayanılmaz bir istek duydu. Ya da belki o ifade bir fotoğrafta olsa öyle görünebilirdi. Abartılı bir neşe patlaması. Fakat bu bir fotoğraf değildi. Odadaki her şey o an yaşıyordu. Mavi ışıklar, rüzgâr, Yusuf ve dışarıda iki yana sallanan ağaçlar. Fakat Maria Koponen bir taş gibi cansızdı.

Paltosunun fermuarını açan Yusuf "Bilmiyorum" dedi. Soğuk, dondurucu hava açık kapıdan içeri aksa da oda hâlâ sıcaktı.

"Rica etsem arayıp öğrenebilir misin? Hemen."

Jessica konuşurken üzerlerinde tulumlar olan üç kişi ağır ağır oturma odasına girdi. Masada oturan prensesi ebedi uykusundan uyandırmak istemiyorlarmış gibi. Jessica bulaşık makinesini boşaltmak gibi sıradan, gündelik bir angaryayla uğraşıyorlarmış gibi işlerini yapan adli tıp teknisyenlerini izledi. Koruyucu giysilere bürünmüş bu insan dürümleri her açıdan çok şey görmüşlerdi. Gördüklerinden sıyrılmaları güçtü. Buna rağmen her birinin na-

sıl durup cesedi ve cesedin o güzel yüzünün aldığı, en çok da Jack Nicholson'ın Joker'ını akla getiren şekli süzdükleri Jessica'nın gözünden kaçmadı.

Teknisyenlerden biri kapüşonunun ve maskesinin altında "İlki tamam" diye mırıldandı. Koridordan yankılanan ayak seslerine bakılırsa adam ikinci kattan az önce inmişti. Jessica'nın kapışısında dikilip yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi odaya göz gezdirdi. Diğer üç teknisyen cesedin üzerinde, son derece odaklanmış bir şekilde çalışıyordu. Jessica teknisyene bakıp adamın ne kastettiğini anlamadığını belli edecek şekilde gözlerini kıstı. Bu insanların yetkinliğine güveni tamdı. Kariyeri boyunca bir kez olsun olay yeri inceleme uygulamalarına müdahale etmek zorunda kalmamıştı.

"Ne?" dedi. Fakat teknisyen sırtını dönmüştü bile. Jessica koridorda gözden kaybolan adamın ardından baktı.

Masanın yanından geçen Jessica uzunçalarlarla dolu kitaplığın başına gitti. Uzun plak dizisinin önünden geçip kauçuk kaplı parmak uçlarını albüm kapaklarının ince sırtlarında gezdirdi. Onlarca ve onlarca albüm; çift müziği analog formunda dinlemekten gerçekten hoşlanıyor olmalıydı. Bir yazarın müzikle dolu kitaplığı. Jessica plakçaların önünde durdu ve bunun yeni bir cihaz olduğunu ve muhtemelen evin kablosuz ses sistemine bağlı olduğunu fark etti. İğne plağın yüzeyinden kaldırılmıştı ve PVC disk büyük plakanın üzerinde hareketsizce duruyordu. Bir 45'likti bu. Bir single. Kapağı plakçaların yanındaki ahşap sehpanın üzerindeydi: John Lennon'ın siyah beyaz bir fotoğrafı. Gözleri güneş gözlüğünün ardında gizli Lennon kameraya bakıyordu. *Imagine. İngiltere'de ilk kez single olarak yayınlanıyor.* Jessica albüm kapağını alıp ters çevirdi. Plağın iki yüzü vardı. Her yüzde ikişer şarkı. "Imagine." Jessica olay yerine geldiğinde Koivuaho'nun söylediklerini anımsayıp ürperdi. *Şu lanet müzik.* Devriye geldiğinde şarkı hâlâ çalıyorsa, biri polis eve girmeden hemen önce iğneyi plağın üzerine yerleştirmiş olmalıydı.

Jessica fark ettiği gerçeğin önemini idrak ettiğinde albüm kapağını sehpaya bırakıp elini paltosunun içine götürdü. Glock marka tabancasının polimer kabzasını kavradı ve dönüp cesetle ilgilenen beyaz meleklere baktı. Üç melek vardı. Bu üç kişi baştan beri buradaydı ve içlerinden hiçbiri üst kata çıkmamıştı.

6

Jessica aceleyle ön kapıya uzanan kısa koridorda yürümeye başladı. Tabancasının kılıfının çıtçıtını çözüp emniyeti açtı. Şakaklarında bir zonklama hissediyordu; ritmik, gitgide şiddetlenen kalp atışları kendisini akıl almaz bir şekilde canlı, otomatik fonksiyonları yerine getiren bir beden gibi hissetmesine neden oluyordu. Kapıya vardığında üniformalı üç polis memuru, iki polis minibüsü, bir teknisyen minibüsü ve az önce oraya park eden bir cenaze arabası gördü. Boşa çağırılan ambulans oradan uzaklaşıyordu. Acil durum çağrısına cevap veren araçların yanıp sönen mavileri ve kırmızıları gece şiirinin renk skalasına hükmediyordu; fırça darbelerini komşu alanlara ve binalara indiriyor, pencerelerde artan meraka işaret eden ışıkların sayısı giderek çoğalıyordu. Polis memurları Jessica'nın telaşlı halini daha o ağzını açmadan fark ettiler.

"Bir sorun mu..."

"Nereye gitti?" diye haykırdı Jessica.

"Kim?"

"Şu olay yeri inceleme teknisyeni!"

"Ha, şu adam..." dedi polislerden biri. Başparmağını kaldırıp tepeden aşağı inen sokağa işaret etti. "O tarafa..."

"Koşuyor muydu?"

"Yürüyordu."

"Biriniz benimle gelsin, hemen!" diye buyurdu Jessica. Rüzgârda sallanan sokak lambalarının aydınlattığı yolda geriye birkaç adım attı.

"Yoksa o adam..."

"Sen de telsizle onlara katilin az önce suç mahallinden kaçtığını söyle. Desteğe ihtiyacımız var ve acilen!" Sözcükleri üstüne ba-

sarak söyleyen Jessica tabancasını kılıfından çıkardı. Bu sert hareket sakallı polis memurunu irkiltti. Jessica'nın onu son derece ciddi olduğuna ikna etmesi için gereken buymuş gibi.

Karla örtülü sokaktan aşağı inmeye başladılar. Derin tekerlek izleri bir tramvayı taşıyabilecekmiş gibi görünüyordu. Kaldırımda henüz taze ayak izlerinin oluşturduğu aralıklı bir çizgi kolayca göze çarpıyordu. Beyaz tulumlu adam gerçekten yürüyerek uzaklaşmıştı: Koşan bir adamın bıraktığı izler arasında daha geniş aralıklar olurdu. Adam kısa süre içinde peşine düşüleceğini beklemiyorsa ona yetişmeleri mümkündü. Öyle de olsa ayak izlerinin uzandığı köşeye ulaşmalarına kadar geçen o birkaç saniyede Jessica'nın aklı karıştı. Katil onların kendisini takip edeceğini biliyordu. Açıkça istediği buydu: Kimseyi kuşkulandırmadan evden öylece çıkıp gitmek yerine az önce Jessica'nın yanına gelip konuşmuştu. Ne olurdu Jessica karşılaşma anında onun bir olay yeri inceleme teknisyeni olmadığını anlasaydı?.. Jessica tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Maria Koponen'i öldüren pisliği görmüş, onun gözlerinin içine bakmıştı. Şimdi o adi herif dışarıda bir yerlerde geziniyordu; serbest ve muzaffer.

"Fazla uzaklaşmış olamaz" dedi polis memuru. İriyarı olsa da hiç nefesi kesilmeden Jessica'ya ayak uyduruyordu. Yol ayrımına yaklaştıklarında Jessica tabancasını iki eliyle tuttu; sokağın karşısını yüksek, üzeri karlarla kaplı bir ladin çiti yüzünden göremiyordu. Yavaşlayıp yanındaki polis memuruna şöyle bir baktı. Adamın hareketleri kendi hareketlerinin aynadaki aksi gibiydi. Jessica çitin kenarından baktığında her iki yanında yığınla araba park edilmiş, boş bir sokak gördü.

Ayak izleri bulmak için etrafa bakınan Jessica "Pislik herif" diye mırıldandı. Ayak izlerinden eser yoktu. Yoldaki kar kürenmişti ve kaçak yolun ortasından yürüyüp kolayca seçilecek izler bırakmadan devam edebilmişti. Jessica yaklaşan devriyelerin siren seslerini işitti. Uzakta bir yerden bir kar temizleme aracının cılız takırtıları ve uğultuları geliyordu.

Polis memuru "Arabaların arkasına gizleniyor olabilir" dedi kendinden emin bir tavırla. "Ya da altlarına." Ardından sakince en yakınındaki park edilmiş araçların yanına gitti.

"Onu ancak alelacele saklanmak zorunda kalsa yapardı" diye yanıt verdi Jessica.

"Bunu yapmasına gerek yok mu peki?"

Jessica yanıt vermedi. İçinden katilin polis kordonuna alınmış suç mahallinden elini kolunu sallaya sallaya çıktığını anlaması için geçen o uzun saniyelere lanet okudu.

"Belki de park ettiği araba buralardadır" dedi polis memuru. Bu öyle çok da mantıksız bir fikir değildi. Fakat ilk bakışta karda bir arabanın erittiği herhangi bir nokta ya da yol üzerinde lastik izleri yoktu.

İkisi arabalara tek tek, temkinle yaklaşırken Jessica "Adın ne?" diye sordu.

"Hallvik. Lasse Hallvik."

"Tamam Lasse. Arabalara göz at. Tetikte ol. Destek yolda." Jessica bunları söyledikten sonra uzun, iyi aydınlatılmış yolda koşmaya başladı.

"Tek başına onun peşine düşmeyeceksin, değil mi?"

Jessica ne sözle ne de vücut diliyle yanıt verdi. Bunun yerine telefonunu çıkarıp kulağına götürdü. Tabancası diğer elindeydi. Sokağın ortasına koştu. Her iki yanında arabalar vardı. Hallvik'in gerekirse kendisini koruyacağından son derece emindi. En azından yolun bu kadarlık kısmında.

"Alo?" Telefondaki telaşlı ses daha bir saat önce soruşturmanın başına getirilen Erne Mikson'a aitti.

"Santralden gelen mesajı alıp almadığını bilmiyorum fakat Kulosaari köprülerine giden kavşakları kapatmamız gerek. Hemen." Jessica kendi sesindeki gerilimi işitebiliyordu.

"Orada neler oluyor?"

"Katili yayan takip ediyorum..."

"Kiminle?"

"Kimseyle."

"Jessica!"

"Daha bir dakika önce bu tarafa gitti... Emin olmam gerek, onun... Lanet olsun, bekle..." Jessica telefonu paltosunun cebine sokup Glock'u yeniden iki eliyle kavradı. Bir saniye için yerde yatan birine baktığından şüphe etmedi. Fakat sokakta titreşen beyaz tulumun içi boştu. Bıçakla delinen bir Michelin adamı gibi. Tulumun bir bacağı sahibinin büyük olasılıkla yolculuğunun kalanında izlemeyi seçtiği yönü gösterirmiş gibi rüzgârda sallanıyordu. Jessica arkasına baktığında Hallvik'in yüz metre kadar ötede, arabaların

arasında çömeldiğini gördü. Parmaklarını ağzına sokup Hallvik'in dikkatini çekmek için ıslık çaldı.

"Lasse! Kimsenin arabayla bunun üzerinden geçmesine izin verme!" Başta Jessica haykırışını Hallvik'in işitip işitmediğinden emin olmasa da adam ayağa kalkıp ona doğru koşmaya başladı. Jessica yolda ilerlemeye devam etti. Sirenlerin sesinin giderek yükseldiğini fark ettiğinde bir sonraki hamlesi üzerine düşündü. Tarifsiz bir içgüdü onu durdurdu ve talihsiz gerçeği fısıldadı. Katili yakalayamayacaklardı. Bu akşam hayır. Derin bir iç çeken Jessica akciğerlerine iğneler batıyormuş gibi hissetti. Ardından elini yeniden paltosunun cebine soktu.

"Erne?"

"Lanet olsun Jessica! Düşünüyordum da..."

"Erne, çuvalladım."

Jessica patronunun sesini işitse de zihni diğer tüm düşüncelerin araya girip yerlerini almalarını imkânsız kılan, durmadan dönen bir atlıkarıncaya binmiş gibiydi. Maria Koponen'in cansız yüzüne bir gülümseme yerleştiren adam o anda karanlığın derinlerinden onları izliyor olabilirdi. Kendisinden hiçbir iz olmasa da nasılsa adam her yerdeydi.

7

Başmüfettiş Erne Mikson iki haftadır feci bir grip geçiriyor olsa da arabasının içindeki o kendine has koku –badem ezmesi, yıpranmış deri, yanık debriyaj– tıkanmış burnundan geçmeyi başardı. Erne alçak sesli bir bip sesi işitince koltukaltındaki dijital ateş ölçeri çıkardı. *37,4. Lanet olsun...* Pasila'da arabaya bindiği ana kıyasla 0.3 derece daha yüksekti bu. Erne kol saatine bakıp cebinde küçük defteri aradı. Sonra son dereceyi bir sonraki boş kareye yazdı. Kalın defter yıllarca işlerini görmüştü ve artık dolmak üzereydi.

Erne eski BMW üç serisi arabasının motorunu çalıştırdığında yan kapı açıldı. Otuz üç yaşında, siyah saçlı bir kadın arabaya girdi; sert ifadesi ve loş ışıklandırma yüzünün keskin hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Bir an için dosdoğru karşıya, yolun yüz metre yukarısında duran bir düzine arabaya baktılar. Bir polis minibüsü sokağı çaprazlama kesecek şekilde park edilmişti. Helsinki polisinin olay yerinin çevresine gerdiği mavi-beyaz şerit de aracın verdiği mesajı vurguluyordu.

Erne nihayet "Görünüşe bakılırsa Kulosaari'ye sirk gelmiş" dedi. Defterini göğüs cebine soktu. Bir nikotin sakızını ambalajından çıkarıp ağzına attı. On dakika önce pencereyi aralayıp tüttürdüğü sigaranın rahatlatıcı etkisi kaybolmuştu. Ayrıca artık sigarayı azaltma hatta bırakma zamanı çoktan geçiyordu. Her ne kadar sakızın buna hiçbir faydası olmayacaksa da.

Jessica sessizce "İçeri girmeyecek misin?" deyip başını koltuğun boyunluğuna yasladı.

"Hayır. Buna gerek olmadığını görüyorum." Erne'in gözleri esner gibiydi. Pencereyi hafifçe araladı. "Erkek, kırkında, ortalama

cüssede, görece geniş omuzlu, bir seksen boyunda, mavi gözlü... havaya uygun olarak fazla kalın giyinmemiş. Öyle değil mi?"

"Tulumun altına ağır bir palto giyilebileceğini sanmam."

"Tanıma uyan altı şüphelimiz var. Fakat hepsinin üzerinde kalın paltolar var. Biri sokaktan, üçü alışveriş merkezinin barından. Kalan ikisi de otobandaki otobüs durağından. Olası şüphelileri tutuklarken koşarak ne kadar uzaklaşmış olabileceğini esas aldık. Süre beş dakika fazla olsaydı araştırmayı Herttoniemi rıhtımına kadar genişletmemiz gerekecekti. Bu da kaynaklarımızın tükeneceği demek olurdu." Erne, Jessica'ya döndü. "Jessica, sen yapman gereken her şeyi tam olarak yaptın."

Patronunun sözleri karşısında Jessica'dan bir homurtu geldi. Bu sözler onu hiç mi hiç teselli etmemişti. Erne onunla birinci yarıda oyundan aldığı çocuğa laf anlatan bir futbol antrenörü gibi konuşuyordu. Şefkatli ses tonu sahada işlerin düzgün gitmediği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Söyle bana Erne." Jessica konuşmasına devam etmeden önce işitilebilir bir şekilde yutkundu: "Ne zamandır birimdesin? Ayrıca o bin yıl boyunca kaç kez bir müfettiş olay yerinde katille konuşup gitmesine göz yummuştur ki?"

"Kendine işkence etmek istiyorsan konuya o açıdan bakabilirsin."

"Başka nasıl bakabilirim ki?"

"Eh, mesela senin bir şeylerden şüphelenmeye başladığını hissetse silahını çekip hepinizi vurabilirdi de. Kimsenin de tepki verecek zamanı olmazdı." Erne radyonun sesini kıstı. Jessica'nın yüzündeki ifadeyi görünce sözlerinin Jessica'ya makul geldiğini fark etti. O an polisler güvende olduklarını sansalar da katil evdeki herhangi birine kolayca zarar verebilirdi. Sadece Maria Koponen'e de değil.

Nihayet Jessica paltosunun fermuarını açıp "Altı şüpheli mi?" dedi.

"Tulumdan alınan lifler adamların DNA'sıyla karşılaştırılacak."

"Ya maske?"

"Onu bulamadık. Muhtemelen bir yerlerde bir çöp tenekesine atılmıştır. Ya da fail yanında götürmüştür."

Jessica alçak sesle "Bu anlamsız" dedi.

"Tulumu sokakta bırakması mı?"

"Evet."

Erne gereksiz varsayımlara cırlak bir sesle "Dinle Jessie" diyerek son verdi. Gözlerini sokağın karşısındaki kapıdan geçecekken Yusuf'un uzak durması için el ettiği adama odakladı. Meraklı komşular ceset kokusu almışlardı. "Sence adamın sesini tanıyabilir misin?"

Arabanın ötesinde müfettişlerden biri üzerinde parka, pijama altı ve botlar olan bir komşunun ifadesini alıyordu.

"Tabii. Fakat bahse girerim ki bunların hiçbiri fail değil."

"Bir kötümser asla hayal kırıklığına uğramaz." Erne arka koltuğa uzanıp deri çantasını aldı. Çantadan çıkardığı tableti hemen Jessica'ya verdi. "Altı video. Altı kez aynı cümle." *İlki tamam.*

Jessica klipleri izledi. Sesleri dinledi ve suçluyu, daha kırk beş dakika önce Maria ve Roger Koponen'in plak raflarının önünde dikilen alçağı tanıyacağına inanmak isteyerek her bir şüphelinin gözlerinin içine baktı. Dijital sıralamadaki adamlardan ikisi alkollüydü. Ekranın altındaki alkol ölçer sonuçları da bunu doğruluyordu. Biri, özellikle şüphe çekecek bir şekilde olmasa da, rahat görünürken diğer üçü sinirli görünüyordu. Jessica onları suçlayamazdı. Parlak ışıkların altında dikilmeye zorlanıp neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikirleri olmadan polisin kendilerinden tekrar etmelerini istediği bir cümleyi tekrarlamak elbette sinir bozucuydu. Fakat Jessica'nın tahmin ettiği gibi videodaki adamlardan hiçbiri aradıkları katil değildi.

Jessica "Hayır" deyip tableti Erne'e geri verdi.

"Emin misin?" dedi Erne. Sorusunun bir yanıt gerektirmediğini gayet iyi biliyordu. Anlık bir sessizliğin ardından elini kalın, gri saçlarında gezdirip sesini açmak için öksürdü. Fakat boğazının derinlerindeki hırıltı öksürmesiyle yok olmadı.

"Al bakalım. Rasmus, Maria Koponen'le ilgili tüm önemli bilgileri topladı." Erne, Jessica'ya yazıcı çıktısını verdi. Ölen kadının CV'si, yarıda kalan hayatına dair tüm temel bilgiler. Jessica kâğıdı eline alıp satır satır gözden geçirdi.

"Yaş: 37... Eğitim: Eczacılık Doktorası... Meslek: Başkan yardımcısı, Neurofarm A.Ş. ürün geliştirme..."

"Bundan işe yarar bir şeyler çıkarabileceğinden emin değilim."

"Onu zaman gösterecek" dedi Jessica. Kâğıdı katlayıp cebi-

ne attı. Yolda beyaz bir tavşan hopluyordu. Belki onu da sorguya çekmeliydi.

"Basın açıklaması hazırlamak için merkeze gitmem gerek" dedi Erne.

"Ne şanslısın."

"Yaşananlar epey alışagelmedik türden. İnsanları uyarmamız gerek."

"Nasıl? Kapınızı bir soruşturma memuruna açmayın diyerek mi mesela?" Jessica parmak eklemlerini ovuştururken homurdandı. Erne neşesiz bir kahkaha attı. Kara mizah işlerinin bir parçasıydı ve Jessica bunun sınırlarını zorlamakta ustaydı. Biraz daha orada oturup kafalarını topladılar.

Nihayet Erne pencereyi kapatıp "Soruşturmayı genişletmemiz gerek" dedi. "Sonra Roger Koponen'i de sorguya çekmek lazım. O işi ben hallederim. Senin işin o evde ne haltlar olduysa onu bulmak. Anlaşılan komşularla konuşmaya başladık bile. Belki içlerinden biri bir şeyler görmüştür."

Jessica "Tamam" deyip yan kapıyı açtı. "Kalp krizi geçirmemeye çalış Sör Davos."

"Bana kalp krizi geçirtecek biri varsa o da sensin Arya."

8

Roger Koponen parmaklarını boş bir su bardağına dolamış, gözlerini karşısında oturan kadının alnına dikmiş, masada oturuyordu. Az önce yanından ayrılan sosyal hizmet görevlisi kadın Roger'a olanlar hakkında konuşmak isterse yan odada olacağını söylemişti. Savonlinna Emniyet Müdürlüğü'nden Sanna Porkka cam sürahiye uzanıp Roger'ın bardağını doldurdu. Porkka kırk iki yaşında, bekâr bir kadındı. Doğduğundan beri bu doğu Finlandiya şehrinde yaşıyordu. Hayatı polislik, av, kır koşuları ve üç yaşlı, dişi Fin tazısının etrafında dönüyordu.

"Belki de Helsinki'ye gitmek için yola çıkmalıyım" dedi Roger. Donuk bakan gözleri tavanın duvarla buluştuğu noktadan ayrılmıyordu.

"Anlıyorum" dedi Sanna. Ardından koltuğuna sakince yaslandı. "Fakat öncelikle Dräger'a üflemeniz gerek. Sanırım akşam yemeğinde biraz alkol aldınız..."

Koponen işittiklerine inanamadığını belli eden bir ses tonuyla "Benimle kafa mı buluyorsunuz siz?" dedi.

"Aslında geceyi tam da planladığınız gibi Savonlinna'da geçirmenizi tercih ederiz."

"Neden?"

"Az önce aldığınız haberi kim duysa ağır bir darbe yer. Kötü hava koşullarında uzun bir araba yolculuğu bekliyor sizi ve bu gece Helsinki'de olmanızın kimseye bir faydası olmaz."

"Doğru. Sanırım bunun için biraz geç oldu." Roger fısıltıya yaklaşan bir sesle konuşuyordu. Yüzünde sadece ağzına yansıyan küçük bir gülümseme belirdi. Bunun haricinde ifadesinde acı vardı. Sanna aile üyelerinin şok halinde sıkça tuhaf, dengesiz dav-

ranışlar sergilediklerini biliyordu; onların tepkilerinden nadiren işe yarar bir şeyler çıkarılabilirdi. Fakat donuk, hareketsiz gözler, hızlanan nefes samimi bir üzüntünün işaretiydi.

"O adamı yakaladılar mı?" Bu kez Roger soruyu biraz daha kararlı sormuştu. Titreyen elleriyle su bardağını dudaklarına götürdü. Sanna kurbanın kocasına neyin ne kadar anlatıldığını kontrol etmek için notlarına baktı. Anlaşılan Roger Koponen'e karısının Helsinki banliyösü Kulosaari'deki evlerinde öldüğü ve polisin bu ölümün bir cinayet olduğundan şüphelenmesi için bazı sebepleri olduğu bildirilmişti. Sanna düşüncelerini yeniden Koponen'in sorusuna odakladı.

"Affedersiniz fakat failin bir erkek olduğunu varsayacak nedenleriniz var mı?" diye sordu Sanna. Çapraz sorgucu ses tonundan kaçınmak için elinden geleni yaparak. Bu noktada polise Roger Koponen'in karısının ölümünde parmağı olduğunu düşündürecek hiçbir neden yoktu. Fakat sorgulamada umursamazca hatalar yapılırsa bu olasılığı elemek son derece güçleşebilirdi. İşin aslı Porkka'nın soruşturmada hiçbir rolü yoktu. Onun tek görevi kısa süre önce karısını kaybeden ünlü yazara göz kulak olmaktı. Bir yandan da ona bazı temel soruları sorma arzusu dayanılmazdı.

Koponen ağır ağır konuşarak, bardağını masaya indirip "Bilmem" dedi, "Bu epey olası değil mi?" Gözleri bu gözleminden gurur duyuyormuş gibi hafifçe aydınlandı. Sanna dudaklarını büküp başını salladı. Konuya istatistiksel bir bakış açısıyla bakılacak olursa adam haklıydı. Finlandiya'da her on vakadan dokuzunda katil erkek olurdu. Failin ve kurbanın birbirlerini tanımadıkları durumlarda oran daha da yüksekti.

"Tek amacımız faili yakalamak. Helsinki polisi de sizin en çok bu bilgisayarın başında faydalı olacağınızı düşünüyor. Burada, Savolinna'da, sizi rahat ettirmek için elimizden geleni yapacağımız bu karakolda. Yorgun ve şoke olmuş halde arabanızda olmanız doğru olmaz. Yolda hem kendiniz hem de diğer yolcular açısından bir risk oluşturabilirsiniz." Sanna dudaklarını büzüp yeterince anlayışlı görünebileceğini ümit etti. Ardından dizüstü bilgisayarın şifresini girdi.

Koponen kaşlarını çattı. "Bilgisayar başında nasıl faydalı olacağım?"

"Helsinki'de soruşturmanın başında olan Baş Müfettiş Erne Mikson sizinle konuşmak istiyor. Görüntülü görüşme ayarlayacağız." Roger Koponen birkaç kez gözlerini kırptı. Bu öneri büsbütün saçmaymış gibi. Yine de beden dili açık bir itiraza işaret etmiyordu.

Fikir üzerine öfkeyle düşünüyormuş gibi görünen Roger "Görüntülü görüşme mi?" diye sordu.

"Dediğim gibi, tek hedefimiz..."

"*Amacımız* demiştiniz."

"Affedersiniz?"

"Bir saniye önce tek *amacınızın* eşimin katilin yakalamak olduğunu söylemiştiniz. *Hedef* demediniz." Koponen tırnağıyla kaşlarını kaşıdı; bir ölü deri parçası masadaki bardağın yanına düştü.

"Peki. Haklısınız, öyle demiştim." Sanna anlayışla gülümsemeye çalıştı. Ona yalnız kalıp kendisini toplaması için zaman verip vermemek üzerine düşündü. Fakat zaman yoktu. Daha yarım saat önce şüphelinin hâlâ yakalanmadığının haberini aldı. Kare duvar saatinin yelkovanı bir tık ilerleyip on ikinin üzerinde kısa bir mola verdi.

"Bir dakika izninizi isteyebilir miyim?" dedi Sanna. Birkaç saniye sonra Koponen başını onay mahiyetinde salladı.

Sanna kapıyı ardından kapatıp kapıya göz kulak olmakla görevlendirilen polis memuruna el etti. Sağır edici sesler çıkaran kahve makinesinin yanında dikilen genç sosyal hizmetler görevlisine bakıp ofisine yöneldi.

"Hazır mı?" Telefondan Erne Mikson'un yorgun sesi geldi. Arka planda bir araba motorunun uğultusu vardı.

"Epey sarsılmış."

"Onunla konuşmak zorundayız."

"Biliyorum." Sanna pencereye yürüdü. Karanlıktan ona bakan çıplak huş ağaçları, ince dallarını içerideki sıcağa sallıyordu.

"Elbette bunu yüz yüze yapmayı tercih ederiz" dedi Erne. Sanna'nın kulağına folyo hışırtıları geldi. Hattın diğer ucundaki çenelerin bir sakıza odaklanmasıyla bir duraksama oldu. Nihayet hırıltılı ses yeniden duyuldu: "Nedense eşini kısa süre önce kaybeden bir adamla ekrandan ekrana konuşmak zor geliyor. Fakat... hemen olabildiğince çok bilgi toplamamız gerek."

"Okey." Sanna'ya sözcük seçimi kendisini erişkinlerin dilini

anlayan fakat nasıl konuşacağını bilemeyen bir ergen gibi hissettirdi.

"On beş dakika sonra çevrimiçi olacağım. O zamana dek ona iyi bak."

Helsinki'deki meslektaşı konuşmayı kesmeden Sanna araya girdi. "Affedersiniz, bir konu daha vardı..."

"Evet?"

"Koponen... Eşini görmeyi çok istediğini söylüyor. Hatta olay yerinden bir fotoğraf bile olabilirmiş..."

Kısa bir sessizliğin ardından "Elbette" dedi Erne. Araba motorunun uğultusu kesilirken Sanna birinin tükürdüğünü işitti. Ardından arabanın kapısı sertçe kapandı. Bir çakmağın tıkırtısı işitildi. Ardından Erne dumanı akciğerlerine çekerken derin bir nefes sesi geldi. "Tabii ister. Fakat inan ki onu bir süre bunu yapmaktan alıkoyman daha iyi."

9

Jessica beyaz tulumunu giyip ayaklarına yeni bir çift galoş, ellerine eldiven, yüzüne maske geçirdi. Son olaydan sonra tepeden tırnağa kontrol edilmiş olsa da birden ev ona emniyetli gelmedi. Yeniden oturma odasına adım attı. Masa üzerindeki incelemelerini bitiren teknisyenlerin delil toplama işini genişlettiklerini gördü. Maria Koponen hareketsizce koltuğunda, yüzünde o delice sırıtışla oturuyordu. Ev sahibesi cinayet haberini almayan tek kişiydi sanki.

Normalde şimdiye kadar ceset bir torbaya yerleştirilip torbanın fermuarı çekilmiş ve olay yerinden götürülmüş olurdu. Fakat anlaşılan hâlâ havada kalan birçok soru vardı. Kadının cansız bedeninin hareket ettirilmesi halinde hepten yanıtsız kalabilecek türde sorular.

"Burada neler olduğuna dair en ufak bir fikrimiz var mı?" diye sordu Jessica. Olay yerinden sorumlu teknisyene el etti. Bu kez soruşturma ekibinden olduğunu bildiği biriydi bu. Kılık değiştiren katil yüzünden her an tetikteydi.

Teknisyen, Harju adında yakışıklı bir adamdı. Kahverengi gözleriyle Jessica'ya teskin eden bir ifadeyle baktı. İç çekip maskesini çıkardı. "Epey ufak."

"Yani temelde hiçbir ipucu yok, öyle mi?"

"Emin olduğumuz tek şey içeri zor kullanılarak girilmediği. Fail sürmeli kapıdan oturma odasına girmiş. Sonra kapıyı ardından kapatmış. Kapı kilitli değilmiş. İşin aslı hâlâ da kilitli değil."

"Kilitli değilmiş..." diye mırıldandı Jessica.

"Ya da kurban ve fail birbirlerini tanıyorlardı ve kurban kapıyı..."

"Nedense buna inanmakta biraz zorlanıyorum. Failin yanında beyaz tulum vardı. Ayrıca..." Jessica, Harju'nun yanından geçti. "Bir de buradaki sanatını icra etmek için ne kullandıysa o vardı."

"Yüzü taş gibi sert."

"Ne?"

"Yapay bir şekilde o pozisyona sokulmuş gibi. Açıklaması zor..."

"Yüzüne bir şey mi enjekte edilmiş?" Jessica gözlerini kıstı, kurbanın başının hafifçe yana eğik olduğunu fark etti. Başından beri öyle olmalıydı.

"Ben öyle tahmin ediyorum. Fakat ancak otopsiden sonra emin olabiliriz."

"Sıra dışı bir şeye rastlarsan hemen beni haberdar et."

"Tabii."

"Teşekkürler." Jessica koridora geri döndü. Koridorun uzak ucuna vardığında ön kapı hâlâ açıktı ve kapıdan içeri bir ışık ve ses seli sızıyordu. Ev buz gibiydi. Beyaz duvarlara asılı, minimalist fırça darbeleriyle süslü çerçeveler de sıcaklık yaymak bir yana, aksine soğuk ortamı daha da vurguluyordu. Jessica plakların olduğu rafı geçip koridora girdi. Ardından ilk kez geniş mutfağa adım attı. Bir tek mermer levhadan kesilmiş müthiş uzun bir mutfak tezgâhı siyah dolaplar ve çekmecelerin arasından uzanıyordu. Jessica plastik eldivenli eliyle soğuk taşa dokundu. Her şey tertemiz, ışıl ışıldı. Poggenpohl marka. Bu evin kalbi gibi işleyen mermer, pahalı ahşap ve teçhizatın bileşimi bu mutfak ortalama bir polisin yıllık maaşının iki katına mal olmuş olmalıydı. Jessica kendi dairesinin mutfağı da tıpkı bu mutfak gibi olduğundan biliyordu bunu. Mutfağı gözbebeğiydi ve meslektaşlarını evine, gerçekten yaşadığı yere asla davet edememesinin onlarca sebebinden biriydi bu.

Jessica gözlerini batıya bakan pencerelerden ayırıp şöminenin ötesindeki kitaplığa çevirdi. Kitaplıkta geniş bir öykü ve fikir kitapları koleksiyonu vardı. Jessica'nın ilk izlenimi edebi içeriğin şaşırtıcı bir şekilde tek taraflı olduğuydu. Aynı isim her bir cildin sırtında tekrar ediyordu. Kitaplar ebat ve renk açısından farklı olsa da hepsini aynı adam kaleme almıştı. Roger Koponen. Daha yakından incelediğinde Jessica kitapların bolluğunun yazarın üretkenliğinden kaynaklanmadığını fark etti. Kitapların çoğu çe-

virilerdi. *Cadı Avı, Häxjakt, Hexenjagd, Caccia alle streghe.* Jessica, Koponen'in gerilim romanlarının uluslararası çapta başarılı olduğunu biliyordu. Koponen ailesi için tüm bunları mümkün kılan da buydu: Denize nazır bir ev, içlerinde bir Alman sedanı kadar pahalı bir mutfağın olduğu modern lüksler. Jessica şakağında keskin bir ağrı hissetti. Kendisine işinin çiftin birlikte sürdükleri yaşamın neyle kurulduğu değil, kısa süre önce o hayatı neyin paramparça ettiği üzerine düşünmek olduğunu hatırlattı.

Kompresörün otomatikman çalışmasıyla buzdolabından bir tıkırtı geldi. Sonra alçak bir uğultu mutfağa doldu. Jessica İngilizce bir kitabı eline alıp göz hizasına getirerek kapağını inceledi. Siyahlar içindeki, direğe bağlanmış kadının resmi ve resmin üzerine Gotik fontlarla yazılmış sözcükler –Cadı Avı– gözüne bir heavy metal posteri gibi göründü. Jessica kitabı ters çevirdi. *Dünya çapında 2 milyonun üzerinde satış.* Şifonyerinin üzerinde duran Fince kitaba baktı. Bir arkadaşı yıllar önce kitabı ona hediye etmişti. Fakat zamansızlık ve enerjisizlikten kitap okunmadan kalmıştı. Jessica'nın romanlara karşı önyargılı olması, okunan her şeyin yeni ve faydalı bilgiler sağlaması gerektiği fikri de bir engeldi. Ona göre birinin imgeleminden çıkan öyküler bu telaşlı dünyada zaman kaybıydı.

Jessica'nın parmak uçları plastik eldivenlerinin içinde terliyordu. *Cadıları hedef alan... bir seri katil.* Jessica kitabın arka kapağına ve oradaki konu özetine neden takılıp kaldığını çözememişti. Hemen sonra kitabı yeniden ters çevirip ön kapaktaki resme baktı. Kitap yere düşüp tok bir ses çıkardı. Jessica kitabı kasten elinden bırakmamıştı; kitabın diğer baskılarını ararken elinden kaymıştı. Japonca, Lehçe, Kiril alfabesinde kitaplar. Görünüşe göre her ülkede her yayınevi kendi baskıları için farklı kapaklar seçmişti. Fakat neredeyse her kapakta acı çeken bir cadı vardı. İstisnalar sadece neredeyse birbirlerinin aynısı olan birkaç kasvetli Finlandiya Körfezi manzarası ve kar manzaralarıydı. *İskandinav polisiyeleri.* Fakat çoğunda direkte yıkılan cadı resimleri vardı. Alevler. Siyahlar içinde, acıyla kıvranan genç kadın. Almanya baskısı *Hexenjagd*'ın kapağında kurbanın el ve ayak bileklerinin bağlandığı bir tür işkence aleti vardı. Güzel elbiseler içinde bir kadın. Jessica ilk kez *Hexenjagd*'ın kapağındaki kadına baktığında az önce acı ifadesi olarak yorumladığı şeyin olabilecek

en canavarca sırıtış olduğunu fark etti. O gülümsemede delilik, zorlama bir kibir vardı. Jessica kalp atışlarını kulaklarında işitebiliyor, kan akışının hızlandığını hissedebiliyordu.

Telefonda Erne'in sesini duyduğunda, içgüdüsel bir tepkiyle patronunu aradığını fark etmesi birkaç saniye aldı.

"Jessica? Teknisyen..."

Jessica, Erne'in sözünü kestiğinde kesik kesik nefes aldığını fark etti. "Dinle. Koponen'in kitaplarını okudun mu?"

"Okuduğumu söyleye..."

"Lanet olsun Erne. Anlaşılan katil okumuş."

10

Roger Koponen pencerede dikilmiş, karanlığa bakıyordu. Camların arasındaki panjurlar kısmen kapalı olsa da, pencere çerçevesine yaslanmış uzun çubuğu çekerek panjurları açmaya gerek görmedi.

Başmüfettiş Sanna Porkka, Roger'a bir bardak madensuyu daha doldurup "Peki, zamanı geldi" dedi. İçecek oda sıcaklığındaydı. Aptalın teki su şişelerini soğumaları için buzdolabına koyacağına kasasıyla dinlenme odasının zeminine bırakmıştı. Roger gözlerini pencereden ayırmıyordu.

"Affedersiniz, soruşturmanın başındaki müfettiş şu anda hatta" dedi Sanna. Roger gözlerini ona ağır hareketlerle çevirdi.

"O halde sanırım başlasak iyi olur" dedi Roger. Gözlerini ağaçların karla kaplı tepelerine çevirdi. Elleri arkasındaydı, gözlerini boşluğa dikmişti; sarsılan zihni acının ötesindeki anlamı görmeye çalışıyormuş gibi. Roger'ın duruşu Sanna'ya gizli sığınağına çekilip bir sonraki hamlesini düşünen bir diktatörü hatırlattı. Kısa süre sonra Roger dönüp ağır ağır masaya yürüdü. Acılı ve düşünceliydi. Kırmızı kulaklıklarını takıp bir nükleer silah ateşleyecekmiş gibi bir hali vardı.

Sonra yine söze girdi: "Soruşturmanın başındaki müfettiş mi?" İlk kez Roger'ın sesinde bir huzursuzluk seziliyordu. Bu adamı burada tutmak geçen her saat daha zorlaşabilirdi.

"Evet. Adı Erne Mikson" dedi Sanna. Fareye birkaç kez tıklayıp video çağrısını başlattı. Roger'ın kuşkuyla kaşlarını çatışına bakılırsa anlaşılan isimde Roger'ın hazzetmediği bir şeyler vardı. Roger, Mikson'un Estonya aksanını fark etmişti. Bu da aklına Tallinn'e yaptığı gemi yolculuklarını ve gemilerde Tallinn'de

nelerin vergiden muaf olduğuna dair anonsları getirdi. Porkka görüşmecilerin birbirlerini görebilmesi için dizüstü bilgisayarını Roger'a doğru çevirdi.

"Roger Koponen" dedi Erne. Yüzü ekranda göründükten sonra bulanık görüntü tahammül edilebilecek kadar düzeldi. Ses görüntüden bir saniye kadar geç geliyordu. "Öncelikle eşinizin vefatından dolayı taziyelerimi sunuyorum."

Roger kısa bir teşekkürle yetindi. Her ne kadar Erne'in Maria'nın ölümünü "vefat" olarak nitelendirmesi ona saçma gelmiş olsa da.

"Ben Başmüfettiş Erne Mikson. Soruşturmayı ben yürütüyorum."

"Evet, söylediler." Roger ahududu aromalı madensuyundan bir yudum içti. İçeceğin ısısının Roger'ın tavrında bir fark yaratmaması Sanna'ya rahat bir nefes aldırdı.

"Ne yazık ki işleri kolaylaştırmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok şu an. Bir an önce hareket edip faili yakalamamız gerekiyor."

Roger "Nasıl?" diye sorarken bir an dili dolanır gibi oldu. Sonra sesli bir şekilde yutkunup "Maria'ya ne oldu?" diye sordu.

"Birazdan devriyenin raporuna göz atabilirsiniz. Ölüm sebebi çok yakında yapılacak olan otopside ortaya çıkacak."

"Lanet olsun." Roger'ın sesi neredeyse bir tıslamaya dönmüştü. Birkaç saniye içinde farların ışığına yakalanan bir geyikten dişlerini gösteren bir yırtıcıya dönüşmüştü. "Maria'nın cesedini gördünüz, değil mi?"

"Evet fakat..."

"O halde bana ona ne olduğunu söyleyin."

"Henüz bilmiyoruz..."

"Lanet olsun! Bana bir şeyler anlatın! Kendi sözcüklerinizle! Vuruldu mu? Boğuldu mu? Yoksa..." Roger çatlayan sesini alçalttı, titreyen parmaklarını sıkıp yumruk yaptı. "Tecavüze mi uğramış?"

"Dediğim gibi ölüm nedeni henüz bilinmiyor. Henüz cinsel şiddete dair hiçbir belirti saptanmadı. Fakat olay yerindeki araştırmacının bulduğu bazı benzerlikler..."

"Neyle olan benzerlikler?"

"*Cadı Avı* serinizden bir kitapla." Erne, Roger'ın bu bilgiyi id-

rak etmesi için durakladı. "Ya da birden fazla kitapla. Bilmiyorum çünkü ne yazık ki..."

"Hangi lanet olası benzerlikler?" diye bağırdı Roger. Masada karşısında oturan Sanna bu öfkeyi anlamakta zorlanmadı. Helsinki'deki meslektaşı bilmece gibi konuşuyordu, Koponen ise çıplak gerçeği işitmeyi hak ediyordu.

"Size Roger diyebilir miyim? Şimdi size bir fotoğraf göndereceğim. Bunun... Göreceğiniz şeyin sarsıcı olduğunu anlıyorum. Fakat failin ilham aldığına... yöntemini kitabınızdan kopyaladığından kuşkulanmak için geçerli nedenlerimiz var." Roger ekranda Erne'in ellerini klavyeye indirdiğini gördü. Yanıt vermedi; derin derin nefes alıp bekledi. Hemen sonra tiz, elektronik bir ses geldi. Sanna, Roger'ın eklentiyi açmasına yardım etmek için koltuğundan kalktı. Onun elini ağzına götürdüğünü görünce buna gerek kalmadığını anladı.

"Bu da ne?" Koponen'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Elini ağzından burnuna götürüp sonra da kırışan alnına koydu. Sanna resmi görmemişti. Her ne kadar merakı alevlenmişse de o merakı tatmin etmek için masanın etrafında dolaşmasının yakışık almayacağını düşünüyordu. Zaten kadının nasıl öldüğünü kısa süre sonra öğrenecekti.

"Bunu size gösterdiğim için üzgünüm. Fakat *Cadı Avı* üçlemesinin ilk kitabında kadın kurbanı tam olarak bu şekilde betimlediğinizi teyit edebilir misiniz?"

"Maria... Üzerinde siyah bir elbise mi var?" diye sordu Roger. Bir anda az önce pencereden kasvetli şubat karanlığına bakan o temkinli, korku içindeki adama dönmüştü.

"Evet" dedi Erne.

"Tırnaklarında siyah oje var mı?" Roger'ın sesinden kendisini toplamaya kararlı olduğu anlaşılıyordu. Fakat gözleri karısının olay yerinde çekilmiş fotoğrafına odaklanmıştı.

"Evet."

"Lanet olsun" diye fısıldadı Roger. Saçlarını tutup saçını bir başka el çekiyormuş gibi başını geriye attı. Ardından dimdik oturup her iki eliyle bilgisayar ekranını tuttu. Âdemelması bir an için çenesine yükseldi.

Rengi daha da solan Roger "Kıyıya... gittiniz mi hiç?" diye sordu.

"Kıyıya mı?"

"Evet. Kıyıya! Hiç oraya..."

"Araştırmacımız izler buldu. Failin eve girmek için buz..."

"Hiçbiriniz okumadı mı şu lanet kitabı?"

İki taraf da birkaç saniye sustu.

"Kıyıda ne var Roger?"

"Kahrolası bir kaçık kitaptaki sahneyi tam olarak canlandırmak istediyse Maria tek değil demektir..."

"Ne demek istiyorsun? O tek değil de ne demek?"

"Çünkü başından beri iki cadı vardı. Biri buzun altına gömülmüştü."

11

Acı kaybınız için üzgünüm. Sözcükler Jessica'nın zihninde öyle canlı yankılanıyordu ki ona bu sözcükler ağzından gerçekten çıkmış gibi geldi. Çömelmiş, kederli bakışlarını beyaz taşa kazılı isme dikmiş buğday tenli adamın yanından geçti. Adam başını eğip sessizce hıçkırdı ve yaşlı gözlerini başparmağının kenarıyla sildi. Siyah atkuyruğunun altından dövmeli boynu, tişörtünün genişlemiş yakasından kaslı, güneşin bronzlaştırdığı omuzları görünüyordu. Sonra gözlerini dizlerinden mezara çevirdi. Parmak uçları artık küle dönmüş ölünün yattığı çiçeklerle süslenmiş kapıya dokundu. Jessica kül kutularının arasında, kaldırım taşlarıyla kaplı yolda yürürken uzaktaki adamı fark etmişti. Fakat ancak ona yaklaştığında adamın ne kadar yakışıklı olduğunu gördü.

Üzgünüm. Sözcükler bir kez daha Jessica'nın boğazına takıldı. Yanından geçtiği adam dönüp ona bakmak bir yana, varlığını fark etmedi bile. Jessica omzunun üzerinden hızlıca baktığında burnunu üzerine vazife olmayan işlere sokma güdüsüne kulak asmadığı için rahatladı. Yakışık almazdı bu. Yine de içinde bir şeyin özlemini duydu. Adamın gözlerinin. Adamın profili zarif ve güzeldi ama Jessica onun gözlerini görmemişti. Kahverengi ve kederli olmalıydı gözleri.

Hava sıcaktı. Bunaltıcı derecede. Jessica havadaki elektriği hissedebiliyordu. Nem tenine dokunuyordu. İleride beliren siyah bulutlar fırtınanın habercisiydi. Yirmi dakika önce Jessica *vaporetto*'nun tırabzanına yaslanmış mürekkep karası ufka bakarak yağmurun yüz ada şehrini daha samimi bir ortama çevirdiğini düşünüyordu.

Jessica'nın Venedik'in tarihi merkezi Murano'ya seyahati

vaporetto'nun San Michele'de durmasıyla yarıda kesilmişti. Bir anlık hevesle kayıktan inip tuğla duvarla ve servilerle korunan mezarlık adasının rıhtımına ayak basmıştı.

Şimdi Jessica telaşsız adımlarla devasa lahitler arasında yürüyor, gördüğü her şeye hayret ediyordu. San Michele'de dokuz katı bulan yerüstü mezarlarında ölüler üst üste yatıyordu. Beton dairelerin sakinleri gibi. Bunun yarattığı genel etki çarpıcıydı: Neredeyse her mezar çiçek buketleriyle süslüydü ve ölülerin fotoğrafları taşlara eklenmişti. Fotoğrafların çoğunda yüzlerde sert bir ifade vardı. Özellikle de siyah beyaz fotoğraflarda yüzler sert görünüyordu. Fakat gülümseyen yüzler de vardı. Bazı mezarlar için sulu, zorlama pozlar da seçilmişti. Bu da o ebedi istirahat yerlerini bir nebze utanç verici, hatta hüzünlü kılıyordu. Fakat ölenlerin yakınları fotoğrafları merhumun hatırasını akrabalarının onu hatırlamalarını istedikleri gibi seçmiş olmalıydılar. Ya da belki insanların elinde seçim yapacak kadar çok fotoğraf yoktu.

İlk gök gürültüleri işitilirken Jessica yüzünde ılık bir esinti hissetti. Yarım daire şeklinde dizilmiş bir dizi mezarın yanından uzanan kum patikaya giden basamakları çıktı. Mezarların arasında yükselen ağaçlara, ağaçların rüzgârda dans eden yapraklarına baktı. Jessica servilere, çamlara, özellikle de göğe yükselen palmiyelere bayılırdı. Bu ağaçlar ona babasını, annesini ve küçük kardeşini hatırlatıyordu. Kum spor ayakkabısının altında çıtırdıyordu. Fakat Jessica durduğunda meydana müthiş bir sessizlik çöktü. Az önce öten, gözlerden uzak güvercin bile susmuştu.

Jessica mezarlık girişindeki tabelaları hatırladı: *Viveta fotografare, bere a mangiare.** Etrafına bakındı. Çevrede kimse yoktu. Venedik'e giden *vaporetto*'da omuz çantasına koyduğu atıştırmalığı daha sonra yiyecekti. Fakat türünün tek örneği olan bu adadan kendisine bir yadigâr kalsın istiyordu. Boynundan sarkan fotoğraf makinesini kaldırıp büyüleyici açıklığın ve onu çevreleyen mezarların birkaç fotoğrafını çekti. Bıraktığı fotoğraf makinesi kayışında sallanırken kavisli binanın etrafından dolaşıp açık anıtmezarların içine dikkatle baktı. İnce bir zevkin ürünü mezarlar bakımlıydı ve zamanın küfüyle bezenmişti.

Jessica bir kapı aralığına adım attı. Gözüne bir kadın figürü

* Fotoğraf çekmek, yemek ve içmek yasaktır.

ilişti. Gerçek ebatlarındaki figürün göğsüne bastırdığı ellerinin arasında dikenlerden bir taç vardı. Figür düşünceli bakışını aşağı, yana çevirmişti, zor bir sorunun yanıtını düşünüyormuş gibi. O esrarengiz gözlerde ilgi çekici bir şey vardı. Jessica odaya girip Bakire Meryem'in yanağına dokunmak, sıcak düşünce ile soğuk gerçeklik arasındaki zıtlığı hissetmek istiyordu. Temkinli bir şekilde odaya girdiğinde kalın taş duvarların arasındaki havanın dışarıdan daha soğuk olduğunu fark etti. İnce ceketine iyice sarınıp ölülerin isimlerinin yaldızlı harflerle kazındığı beyaz mermer duvara yaklaştı. Tarihlerden bazıları yakınken bazı mezarlarda tarih yoktu. İnsanlar kaybettikleri sevdiklerinin yanında olmak için şimdiden mezarlarını rezerve etmişlerdi. Bu hem güzel hem de ürkütücü bir düşünceydi.

Jessica ojeli tırnakları kutsal kadının kâğıt beyazı tenini çizmesin diye dikkatle elini uzatıp parmak uçlarını heykelin parmak eklemlerine götürdü. Bir an için aidiyet duygusu hissetti. İki son derece farklı dünya ve zaman dilimi buluşmuş gibi, sadece kederin sağlayabileceği bir tür rahatlık hissi. Jessica parmaklarını heykelin parmaklarına sardı. Mermer parmaklar soğuk değildi. Tam da özlemini çektiği şeydi o parmaklar. Sağladıkları destek içten ve yalındı. Meryem'le yaşadığı bu samimi an bir uyuşturucu gibiydi; bilincine tüm gücüyle, uzaktaki fırtınanın şimşekleri gibi hızla nüfuz etmişti. Kimse bunun nasıl bir his olduğunu anlayamazdı. Kimse onu avutamazdı. Her şey burada ve bu andaydı.

Jessica derin bir iç çekip Meryem'in parmaklarını bıraktı. Sonra elinin sırtını pürüzsüz yanakta gezdirdi. *Teşekkür ederim. Rahatsızlık verdiğim için beni affet.*

Aynı anda Jessica dışarıdan gelen uğursuz sesi işitti. Hemen dışarı koşsa da kimseyi görmedi. Ardından İtalyanca konuşan öfkeli, titreyen sesi işitti. Jessica sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Sonra fark etti: Mezarlık hoparlörleri. Hoparlörlerde yankılanan mesajın ürpertici bir yanı vardı. Jessica'ya İkinci Dünya Savaşı filmlerini hatırlatmıştı. Uygun adım yürüyen askerler, Nazi selamı vermek için kalkan eller. Jessica panik içinde etrafına bakındı; belki de mezarlığa girmekle kuralları çiğnemişti. Fakat kulak kesildikten sonra hoparlörlerden gümbür gümbür çıkan mesajın bir kayıt olduğunu fark etti: Mezarlık kapanıyordu. Bir sonraki *vaporetto* sonuncu olmalıydı.

12

Jessica kapıdan hızla geçip rıhtıma yöneldi. Siyah bulut kümelerinin güneyden yaklaştığını fark edip bir yandan yürüyerek kamerasını omuz çantasına soktu. *Vaporetto*'nun uzakta dalgaları yarıp Murano tarafından yayılan beyaz köpüklü dalgalar oluşturduğunu gördüğünde adımlarını yavaşlattı. Ilık esinti saçlarını gözlerinin önüne düşürdü. Saçlarını eliyle geriye atan Jessica aynı anda tuhaf bir tedirginlik hissetti. Bir adam üzeri kapalı *vaporetto* durağında dikiliyordu. Tek başına. Zihninden attığı o güzel adam yine karşısındaydı. Bedenine içini gıdıklayan bir beklenti ve heyecan doldu. Öyle birine kolay kolay kapılacak biri değildi Jessica. Fakat bu adamın merak uyandıran bir yanı vardı. Kederden doğan bir duyarlılık belki.

Adam arkasına döndüğünde ilk kez kare çenesi ve ağlamaktan kan çanağına dönmüş kahverengi gözleri göründü. Bu gözler Jessica'nın hayal ettiği kadar sempatik ve melankolikti.

Kısa bir an için Jessica'ya bakan adam *"Bueno sera"* dedi. Ardından yüzünde hiç gözyaşı kalmadığından emin olmaya çalışır gibi gözlerini sildi. Şaşırtıcı derecede genç çıkan sesi hafif pesti.

Jessica adamın selamına temkinli bir gülümsemeyle karşılık verip durağın çatısı altına girdi. Adam elleri belinde, yeniden denize doğru döndü. Bir an için orada yan yana, tek kelime etmeden dikildiler. Jessica mezarlığa sadece merakından, fotoğraf albümüne ekleyecek bir şeyler bulmak için geldiği için utandı. Bu adam ise bir zamanlar sevip kaybettiği birini ziyaret etmek için gelmişti. Neyse ki fotoğraf makinesini çantasına soktuğunu düşündü. Göz ucuyla adamın sol yüzük parmağındaki yüzüğe baktı.

Ufuktaki *vaporetto,* San Michele'e yaklaşıyordu. Adam yeniden

Jessica'ya dönüp hafif bir gülümsemeyle *"Sta per piovere"* dedi. *Yağacak gibi.* Adamın Jessica'ya bakışının anlayışlı bir yanı vardı. Aynı gemidelermiş gibi. Birazdan gerçekten aynı gemide olacaklardı da. Jessica kayan omuz çantasını düzeltti.

"Sí purtroppo" diye yanıt verdi. Aksanının yabancı olduğunu ele vereceğini biliyordu. Güney Avrupa tarzı, esmer oluşu ve açık yeşil gözleriyle görenler Jessica'nın buranın yerlisi olduğunu düşünebilirlerdi. İtalyancaya lisede uyanan sevgisi sayesinde dili akıcı konuşsa da kusursuz konuştuğu asla söylenemezdi. Adam bir an afalladıktan sonra başını salladı. Bu kez gözlerini yeniden denize çevirmedi. Jessica'yı tepeden tırnağa süzüp henüz sormadığı sorulara yanıt aradı. Fakat hüzünlü gözlerin bu temkinli incelemesi Jessica'yı rahatsız etmediği gibi ona fark edildiğini hissettirdi.

Jessica sessizliği bozmak adına, İtalyanca "Burası güzel bir yer" dedi. Adam bir kez daha başını sallayıp her iki eliyle saçlarını geriye attı. Ellerinin kahverengileşmiş sırtlarındaki tendonlar ve damarlar şişti. Pazısı beyaz tişörtünün kumaşını gerince yenlerin yukarı sıyrılmasıyla derisinin kalan kısmındaki dövmeler ortaya çıktı.

"Öyle" diye yanıt verdi adam. Gözlerini kendi ayakkabılarının uçlarına çevirdi. Top artık ondaydı. Karşılaşmanın doğal bir şekilde seyretmesi ona bağlıydı. Fakat adam hiçbir şey söylemedi. Yüzünde hâlâ kederin izleri vardı. O kederle tekrar tekrar boğuşur gibiydi.

Sessizlik sırasında Jessica rıhtıma yaklaşan *vaporetto*'yu izledi. Geminin gelişinin hem sinir bozucu hem de özgürleştirici bir yanı vardı. Kaptan gemiyi yavaşlatmak için geriye hareket ettirince motorun gümbürtüsü bir sonraki gök gürültüsünü boğdu. Rıhtıma hantalca yaklaşan *vaporetto*'nun kenarları iskeleye çarptı. Geminin güzel bir kadın olan, turkuvaz polo tişörtlü tayfası halatı iskele babasına dolayıp deniz otobüsünü rıhtıma çekti. *Benvenuto.* Boştaki gemi motorları pişen yulaf lapası gibi fıkırdarken dizelin ağır kokusu havaya yayıldı.

Adamın parmak uçları Jessica'nın omzuna hissettirmeden uzanıp onu nazikçe *vaporetto*'nun güvertesine yönlendirdi.

Adam İngilizce "Önden buyurun" dedi. Jessica tekneye adım attığında yine karnında kelebeklerin uçuştuğunu, teninde Bakire Meryem'in beyaz parmaklarını, etraflarını saran elektrikli havayı hissetti.

13

Vaporetto neredeyse boştu. Adam bir koltuğa geçip koridoru Jessica'yla arasına aldı. Yan yana oturmaları tuhaf kaçacaktı. "Colombano" dedi birden, ardından şakağındaki bir ter boncuğunu sildi.

"Affedersin?"

"Adım bu." Adam elini uzattı. Jessica adamın parmak eklemlerindeki çatlak deriye, o parmaklardaki dövmelere baktı. Uzanan iri eli tutup kendi ismini İngilizceye uygun şekilde, daha küçükken öğrendiği gibi telaffuz etti.

"*Zesika*. Ne güzel bir isim."

"Teşekkür ederim."

"Venedik'e ilk gelişin mi?"

Jessica başını sallayıp gözlerini pencereden denize çevirdi. Nedense Colombano'nun varlığı onu çekingen yapmıştı. Adamın tavrı Jessica'nın Kaivohuone'deki terasta yaz geceleri karşılaştığı ergen irilerinin tavrından büsbütün farklıydı.

İki yetişkin, hâlâ iki yabancı olarak öyle oturuyorlardı. Biri ise diğerinden bariz bir şekilde daha olgun görünüyordu. Öyleydi de. Colombano, Jessica'dan on yaş, belki daha da büyüktü.

Colombano sessizliği bozdu. "Yalnız mı seyahat ediyorsun?"

"Hayır" dedi Jessica. Söylediği yalan tüylerini diken diken etti. "Arkadaşlarım Murano'da kaldılar. Çok yorgundular ve..."

"Seninle bir mezarlığa gidemeyecek kadar mı yorgundular yani? Siz gençler bugünlerde ne de tuhafsınız." Colombano çarpıcı bir gülümsemeyle Jessica'ya bakınca Jessica gerçeği söylemediğine o anda pişman oldu. Derken Colombano'nun yüzünde boş bir ifade belirdi. Belli ki Jessica'nın verdiği yanıttan değildi bu, iniş çıkışlı duygularının onu yeniden karanlık bir tünele sokmasındandı.

Kimin yasını tutuyorsun Colombano? Jessica'nın aklından bu düşünce geçerken yüzüne açık pencereden deniz suyu püskürdü. Colombano'ya zihnini toplaması için zaman vermek amacıyla omuz çantasının fermuarını açıp cep boyutundaki şehir rehberini çıkardı ve sayfalarını karıştırmaya başladı.

Bir saat önce Murano'daki otelinden çıktığında başlıca turistik yerlerin hepsini görmeyi planlamıştı: Dükalık Sarayı'nı, San Marco Bazilikası'nı, Canal Grande'yi ve kanalın üzerindeki Rialto Köprüsü'nü. Fakat San Michele'e yaptığı spontane ziyaret tüm planlarını karman çorman etmişti.

Nihayet Jessica oturduğu bankın sarsılmasından kaptanın geminin hızını kesmeye başladığını hissetti. Rehberini kapatıp çantasına geri koydu.

"Burada mı ineceksin?" diye sordu Colombano.

"Evet, sanırım" dedi Jessica. Sonra dudağını ısırdı.

"Sanır mısın?"

"Yani... şehri çok da iyi bilmiyorum."

"Anlıyorum. Ben son derece iyi bilmeme rağmen emin olamıyorum."

"Emin olamadığın nedir?"

"Bu durakta inip inmeyeceğimden." Colombano güldü. Sonra derin bir iç çekti.

"E?.." dedi Jessica. Ayak tabanları gıdıklanıyordu. Çantasını omzuna asıp ayağa kalktı: "İnecek misin?"

Neler olduğunu söylemek zordu. Soru bir flört girişimi gibi gelse de aslında Jessica'nın niyeti bu değildi. Yoksa bu muydu? Jessica sıcağın yüzüne yayıldığını hissedince yüzünün kızarmamış olmasını diledi.

Nihayet Colombano neredeyse soğuk bir sesle "Hayır" dedi. "Yola devam edeceğim."

Jessica nefesinin daraldığını hissetti. Biri ayağının altındaki halıyı çekmiş gibi bir hisse kapıldı. Colombano'ya baktı. Sohbeti nasıl sonlandıracağını bilemiyordu. Pencerelerin ötesinde rıhtım göründü. Motor yine gürledi. İskeleye çarpan *vaporetto* sarsıldı.

Jessica gülümseyerek *"Arrivederci, allora"* dedi. Rıhtıma giden merdivene döndü. Aklında ne vardı ki? Adam ya evliydi ya da yeni dul kalmıştı. Ne halt etmeye...

"Zesika?"

Arkasından gelen sesi işiten Jessica durdu. Colombano onun peşinden gelmişti. Jessica arkasına döndüğünde burnuna keskin tıraş losyonu kokusu geldi.

"Sen ve arkadaşların klasik müzik sever misiniz bilmiyorum." Colombano, Jessica'ya bir el ilanı verdi. "Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'i. Bugün konserim var."

Jessica hayretle el ilanını aldı. Bir yaylı sazlar beşlisinin fotoğrafı. Ortada yakışıklı bir adam dikiliyordu. Güçlü kollarında bir keman vardı. "Ben... arkadaşlarıma sorarım."

"İki bedava bilet ayarlayabilirim. Diğerlerinin para ödemeleri gerekecek."

"Teşekkür ederim." Jessica gülümseyip el ilanını katladı. Ardından topukları üzerinde dönüp karaya çıktı. Hava bunaltıcı derecede nemliydi ve Jessica'nın tişörtü terleyen sırtına yapışmıştı.

Buna rağmen Jessica kendisini çok uzun zamandır hissetmediği kadar hafiflemiş hissediyordu.

14

Kuvvetli el fenerlerinin ışıkları bahçeyi tararken fenerleri tutan polisler kıyıya doğru ilerlediler. Daha ötede, denizin üzerinde buzda izler arayan helikopter uçuyordu.

"Sıraya geçin ve bastığınız yere dikkat edin!" diye bağırdı Jessica. Dümdüz önüne bakıyordu. Grup evin sol kenarında yürüdü. Araştırmacıların ve devriyelerin daha önce de takip edip suya ulaştıkları yoldu bu. Ayakkabı izlerinin fotoğrafı çekilmiş, geniş bahçenin ortasından geçen patikada araştırmayı genişletmek için modellenmişti.

Jessica yumruğunu havaya kaldırıp diğerlerini durdurdu. Donmuş suya vardıklarında adımlarını yavaşlattı. Kıyıda kar yağışıyla yumuşayan, muhtemelen şüpheliye ait ayak izleri kafa karıştırıyordu. Olay Yeri İnceleme'nin raporuna göre izler Koponen ailesinin evinin önündeki kıyıdan buzun üzerinde yüz metrelik bir alana yayılan geniş paten pistine uzanıyordu.

"Buralarda bir yerlerde bir tertibat olmalı. Bunu yerinde tutacak bir şey." Jessica buzun kenarında durdu. Memur Lasse Hallvik de yanında durdu. Hallvik'in yüzünde sakin bir ifade vardı. Bu gece yaptığı işin bundan daha da tuhaf bir hal alamayacağından emin gibiydi.

Hallvik uzun el fenerinin sapını omzuna yaslayıp "Tertibat mı?" dedi.

"Koponen söyledi. Aksi takdirde kimse onu bulamazmış."

"Neyi?"

"İkinci cesedi." Jessica iğneleyici, buz gibi havayı akciğerlerine çekti. Gözleri kıyıyı taradı. Ortada ahşap bir rıhtım vardı. Birkaç metre ötesinde de buz, üstleri karla kaplı dubaları sabitlemişti.

Şüphelinin ayak izleri güneyden dümdüz geliyor, rıhtımın etrafından dolaşıp kıyıya çıkıyordu. Sonra on metre çapında bir alanda ileri geri zikzaklar çizerek dosdoğru su kıyısına dönüyordu.

Jessica donmuş denize adım atıp "Burada bekle" dedi. Kıyıdan üç metre ötede bir metrekare çapında bir kar yığını eşelenmişti.

Bir anda gözüne tuzak gibi görünen şeye temkinle yaklaşan Jessica "Lanet olsun" dedi. Birisinin örtmek için elinden geleni yaptığı, buzda bir çukurdu bu. Koponen'in kitabında, cadı buza gömülüyordu. Erne'den kısa süre önce işittiği sözler Jessica'nın kulaklarında yankılandı.

Jessica "Hallvik" diye seslenip sulanan karın üzerine eğildi. Buza açılan çukur bir plaj topunun çapından daha geniş değildi. Jessica, Hallvik'in yaklaştığını işitse de elinde olmadan işe koyuldu. Parmaklarını çukurun üzerini örten buz parçasının arasına soktu. Fakat su şimdiden donmuştu.

"Bunu dene." Hallvik kemerinden bir çok-amaçlı çakı çıkardı. Deneyimli elleri çakıyı hemen bıçağa çevirdi. Jessica'nın yanında eğilip sert darbelerle buza vurdu. Biraz sonra donmuş kütle bir kutunun kapağı gibi yükseldi.

"Lanet olsun" dedi Hallvik. Yüzünde korkuyla karışık hayret karışımı bir ifade vardı.

Jessica yutkundu. Omurgasından aşağı yürüyen ürpertiyi hissetti. Hallvik elinde tuttuğu buz parçasına üstünkörü geçirilmiş palamar halkasına baktı: Kalın bir halatın sarıldığı bir parça plastik. Jessica'nın midesi bulandı.

Sessizce "Ekibi buraya çağır" dedi. "Yüzeye çıkarmak için yardım gerekecek."

Hallvik çok amaçlı çakıyı katlayıp kemerindeki çantaya koydu. Bir yandan halatı sıkıca kavrıyordu. Ayağa kalkıp halatı Jessica'ya uzattı.

Jessica, Hallvik'in "Biri buraya gelip bize yardım etsin" dediğini işitti. Halat ıslak ve buz gibiydi. Jessica halatı eldivenli yumruğuna doladı: Su siyahtı, sıvı formunda karanlık. Büyük olasılıkla dondurucu suyun derinlerinde ölü bir kadın yatıyordu. Jessica ve kadın arasındaki tek şey de halattı. Yaşam ve ölüm arasında bir köprü. Uzun bir parka giymesine rağmen Jessica bir anda titrediğini fark etti.

Hallvik'in "Şunu vermek ister misin?" demesiyle Jessica dal-

gın halinden sıyrıldı. Jessica halatın ucunu Hallvik'e uzattığında halatın uğursuz bir şekilde gerildiğini gördü. Aşağıda gerçekten bir ceset vardı. Ayağa kalktığında dizlerinin blucininin ince kumaşından sızan buzlu yüzeyin etkisiyle uyuştuğunu fark etti. Hallvik ve üniformalı bir başka polis halatı sudan çekmeye başladılar. El fenerleri yaptıkları işi her yandan aydınlatıyordu. Bu prosedür Jessica'nın aklına sudan çıkarılan yengeç tuzaklarını getirdi. Halat uzundu; buzun üzerine önce bir metresi çıktı. Sonra bir metre daha. Nihayet koyu, yosunu andıran kütle yüzeye ulaştı.

Kadının saçı tıpkı Maria Koponen'in saçı gibi simsiyahtı.

15

Sert rüzgâr toz halindeki karı buzun üzerinde döndürürken Jessica ceset torbasının bir sedye üzerinde ambulansa taşınmasını izledi. Bir an için yorgun gözlerini kapattı. Fakat kadının iri, kahverengi gözleri ve soluk teni retinalarına kazınmıştı.

Yusuf, Jessica'nın arkasından "Ne gece ama" deyip bir sigara yaktı. Yusuf boş zamanlarında ikinci ligde florbol oynuyor ve nadiren, ancak çok stresli olduğu anlarda sigara içiyordu.

"Şunlardan bir tane de bana versene" dedi Jessica. Yusuf ağzında sigarayla polis minibüsünde sigara içen üniformalı polislere başıyla işaret etti. Sonra bir nefes çekip sigarayı Jessica'ya uzattı.

"Neyse boş ver." Jessica iç çekip ellerini parkasının derinlerine soktu.

"Erne'den bir haber var mı?" diye sordu Yusuf. Dumanı kısa, hızlı nefeslerle ağzından çıkardı.

"Koponen'le konuşuyor. Kitaplarında tasvir edilen tüm cinayetleri gözden geçiriyorlar. İzlenen yöntem, yeri..."

"Kahretsin. Kaç tane var? Cinayet yani."

"Bilmiyorum. Bu ikisi ilk kitabının başlangıcından."

"Tanrım" dedi Yusuf. Ceketinin fermuarını en yukarı çekti. "Ya sonra?"

"Erne birazdan arar." Jessica, Yusuf'a kenara, meraklı bakışlardan uzağa çekilmesi için el etti. Vakit gece yarısını geçtiği halde polis kordonunun arkasında biriken muhabirlere meraklı kalabalık da eklenmişti. Yarım düzine polis memuru sokağı ve evi izliyor, olay yerine kimsenin adım atmamasını sağlıyordu. Havada bir gerilim vardı. Akşamın beklenmedik gelişmeleri yüzünden herkes gergindi.

Jessica alçak sesle "Şu an yapabileceğimiz fazla bir şey yok" deyip Koponen'in çitinin önünde durdu. "Tek bildiğimiz failin eve paten pistinden geldiği."

"Demek hangi yönden geldiğini anlamamız mümkün değil."

"İmkânsız olmasa da gerçekten zor olacak bu. Bütün akşam kar yağdı. Teknisyenler şu an paten pistini inceliyorlar."

"Doktorlar kadının boğulduğunu mu yoksa..."

Yusuf'un burun deliklerinden soğuk havaya karışan dumanı izleyen Jessica "Yakında öğreneceğiz" dedi.

Yusuf temkinli bir tavırla telefonuna baktı. "Kayıp şahıs bildirimi yapan olmamış."

"Henüz hayır. Fakat kurban özenle seçilmiş. Görünüşüne bakan onun Maria Koponen'in ikiz kız kardeşi olduğunu zannedebilir."

Bir anda canlanan Yusuf sigara izmaritini yere attı. "Var mı peki?"

"Ne? Kız kardeşi mi? Hayır."

Bir helikopterin pervanesinin gürültüsü gitgide yaklaştı. Jessica lüks evin cephesine göz gezdirip iç çekti. Küçük bir otel kadar çok odalı bir evde büyümenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Birden aklına siyah arabanın arka koltuğundaki meşinimsi koku, yüksek metal çit, güvenlik şirketi için çalışsa da polis memuru gibi giyinen şişman ve dostane adam geldi. Finlandiya'da o tür engeller, çitler ya da güvenlik görevlileri yoktu; bütün ülkede arsasının giriş kapısı olan bir ev yoktu. Herkes başı derde girmeden herkesin kapı zilini çalabilirdi. Kulosaari'deki yalı boyu Finlandiya'nın en pahalı semtlerinden biriydi. Buna rağmen biri, eve kimse fark etmeden girip Maria Koponen'i öldürmüştü.

Yusuf'un adını seslenmesiyle Jessica dalgın halinden sıyrıldı. İkisine yanlarına gelmeleri için el eden, yolun karşı tarafındaki polis memuruna başını salladı. Adam parkalı, yaşlıca bir kadınla konuşuyordu.

Aceleyle adamın yanına gittiler.

Jessica elini yaşlı kadına uzatıp "Dedektif Niemi" dedi. İkisi el sıkıştığında Jessica cılız parmakların narinliğini hissetti. Kadının buruşuk yüzünde güneş lekeleri vardı. Ağır ağır konuşuyordu. Fakat bakışları keskindi. Jessica kadının küçük gözlerini Yusuf'a çevirdiğini, o gözlerde beliren kuşkuyu fark etti.

Cılız bir sesle "Daha evvel çıkmadığım için kusuruma bakmayın" dedi. Ardından endişeyle Koponen ailesinin evine baktı. "Fakat öyle derin uyuyordum ki..."

"Özre gerek yok hanımefendi" dedi Jessica. Yeşil, metal kapıya ve kapının ardında yükselen dik araba yoluna baktı. Yaşlı kadının nasıl olup da ayağı kaymadan, düşmeden sokağa inebildiğine şaştı. Kadına düşüncelerini toparlaması için biraz zaman tanıdı. Biraz hayal kırıklığına uğramış görünen Yusuf'a baktı sonra. Yusuf hayal kırıklığına uğramakta haklıydı da: Daha birkaç dakika önce derin uykuda olan yaşlı bir kadının cinayet anında işe yarayacak bir şey görmüş ve duymuş olması zor ihtimaldi.

Nihayet yaşlı kadın "Çok tuhaf" deyip omuzlarını paltosunun içine çekti. Kadının bu hareketi Jessica'nın aklına titreyen bir kaplumbağayı getirdi. Yaşlı kadının gözlerinde aniden korku belirdi.

Jessica kadına bir adım yaklaştı. "O nedir hanımefendi?"

"Benimle gelmelisin. Hatırlamıyorum..." Yaşlı kadın, Jessica'ya kendisine eşlik etmesi için el etti. Jessica ile Yusuf şaşkın halde birbirlerine bakıp bahçede dikkatli adımlarla yürüyen kadının peşinden gittiler. Yusuf devriye polisine yerinde kalması için el etti.

Yusuf fısıldadı: "Belki lavabosu tıkanmıştır ya da..."

Üçü dik araba yolundan çıkarlarken Jessica, Yusuf'u elini dudaklarına götürüp susturdu. Geniş bahçede üst kattaki pencerelerinden birinde ışık yanan, süs amaçlı bir ahşap ev maketi vardı. Akşamın rahatsız edici olaylarına ve müthiş soğuğa rağmen yaşlı kadın ön kapısını açık bırakmıştı.

İçeri adım attıklarında "Üst kata çıkmanız gerekecek" dedi kadın. Paltosunu bir kancaya astı. Jessica ve Yusuf karlı ayakkabılarını çıkarmak için hareketlenirken kadın elini boş verin dercesine salladı. Cilalı tahtalarla kaplı ahşap zemin ayaklarının altında gıcırdadı. Giriş odun ve rutubet kokuyordu.

Yaşlı kadın ilk basamağa ayağını atarken Jessica sabırsızca "Yukarıda ne var?" diye sordu. Zihninden hızla çeşitli olasılıklar geçirse de kadının evinin ikinci katından soruşturmaya faydalı olabilecek ne çıkacağını kestiremedi.

Yaşlı kadın "Gelip bizzat görmeniz gerekecek" diye mırıldandı. Sonra yavaş fakat kararlı adımlarla basamaklardan çıkmaya devam etti. Jessica, Yusuf'a bir bakış daha atıp omuz silkti.

Merdivenin en tepesinde bir koridor vardı. Koridorun duvarlarında onlarca siyah-beyaz portre asılıydı. Çoğu grup fotoğraflarıydı. Gençten bir kadın ve bir düzine kadar çocuk ve ergen kameraya bakıyordu. Belki de kadın zamanında öğretmenlik yapmıştı.

Koridorun sonundaki açık kapıdan ışık geliyordu. Işığa doğru ilerlediler. Yaşlı kadın önden gidiyordu.

Eşikten geçerlerken kadın "Burası yatak odam" dedi. "Kusura bakmayın, yatağımı yapacak zamanım olmadı." Jessica kadına anlayışlı bir bakış atıp odaya göz gezdirdi. Bir İran halısı, küçük bir avize. Her şey derli topluydu. Yaşlı kadın pencerenin kenarına gidip orada sırtı onlara dönük dikildi. Jessica çaktırmadan kol saatine baktı. Belki de Yusuf haklıydı; belki de ilerleyen yaşı kadının gerçeklik algısını bozmuştu.

Jessica nemli saçlarının tutamlarını alnından geriye attı. "Bize bir şey göstermek istiyordunuz hanımefendi."

Kadın yavaşça döndü. Ürpertici, mekanik bir sesle konuştu. *"Malleus Maleficarum."*

"Anlamadım?" Jessica kaşlarını çatıp odanın daha da içine yürüdü. Kadın sözcükleri tekrar etti. Sözleri kulağa Latince gibi geliyordu. Aniden odaya tekinsiz bir hava çöktü. Sözcükler kadının ağzından dökülüvermişti. Dudakları doğaüstü bir varlığın kontrolü altına girmiş gibi. Yüzünde hem şaşkın hem de korku dolu bir ifade vardı. Jessica'nın parmakları içgüdüsel bir tepkiyle tabanca kılıfına gitti. Bir anda tüm bedeni çevresine dikkat kesildi.

Yaşlı kadın yumuşak bir sesle "Benim yaşımda insanın hafızası zayıflamaya başlıyor" dedi. "Fakat görüşümde sorun yok." Pencereye işaret etti. Jessica ve Yusuf temkinli bir tavırla pencerenin dibine gittiler. Tepenin sırtlarında, üç katlı bir evin en üst katındaydılar. Su kenarındaki evlerden çok daha yüksekti bu evler. Jessica kadının ikisinin sokaktan göremediği bir şeye işaret ettiğini fark etti.

"Neler oluyor?.."

MALLEUS MALEFICARUM. Sözcükler iri harflerle Koponenlerin karla kaplı çatısına yazılmıştı. Jessica telefonunu kulağına götürüp Yusuf'a baktı. Meslektaşının yüzünde az önceki alaycılıktan eser kalmamıştı.

Şimdi Yusuf hayalet görmüş gibiydi.

16

Başmüfettiş Erne Mikson koltuğuna yaslanıp bileklerini ovuşturdu. Masası rastgele internet çıktılarıyla doluydu. Kısa bir aramayla bulduğu kısa bilgiler ve görseller. *Malleus Maleficarum*. Bu terim onu sadece Fransız bir black metal grubuna değil, 1400'lerde yayımlanan, cadı avları hakkındaki bir kitaba da ulaştırmıştı: *Cadı Çekici*. Wikipedia'ya göre özgünlüğüne dair kuşkular olan ve engizisyon üyesi Heinrich Kramer tarafından derlenen kitapta cadı olduğundan şüphelenilen kişilerin nasıl sorguya çekileceği, nasıl işkence edilip cezalandırılacaklarına dair ayrıntılı talimatlar vardı. Biraz araştırmayla kitabın Fince çevirisinin de olduğunu öğrenmişti; bir nüshası departmana gönderilmişti.

Az önce Erne telefonda patronuyla konuşmuş, konuşmanın sonunda patronu ertesi sabah soruşturma için yeni kaynaklar göndereceğine söz vermişti. Çatıya yazılı kelimeler cinayetleri saran sis perdesini daha da kalınlaştırmıştı. Özellikle de Roger Koponen'in kitaplarında buna benzer bir şeyin bahsi hiç geçmediği için. Bu da iki cinayetin Koponen'in romanlarında hayal ettiği şekilde işlendiğini gösteriyordu, ancak evin çatısındaki yazı keyfi bir şaka gibi görünüyordu.

Erne bir nikotin sakızını paketinden çıkarıp ağzına attı. Sakızın meyvemsi tadı hızla tükenirken boğazının arkasında bir yanma hissetti. Rüzgâr nihayet dinmiş, duvarlarla ayrılmamış ofise huzursuz edici bir sessizlik çökmüştü.

İğneleyici hissi yutkunarak gideren Erne "Jessie" dedi.

Telefonun hoparlöründen gelen ses yorgun fakat kararlıydı. "Bir gelişme var mı?"

"Az sonra burada Koponen'le tekrar konuşacağım. Hemen

Helsinki'ye gitmesinin onun için en iyisi olacağı sonucuna vardık. Savonlinna'dan biri onu arabayla götürecek."

"Anlıyorum."

"Sabaha destek ekipleri ulaşacak." Erne emrindeki genç dedektifin sabırsızlığını sezebiliyordu. İlkelerine aykırı hareket edip rapor edecek hiçbir doğru dürüst yeni bilgi olmamasına rağmen bir astını aramıştı.

"İyi."

"Siz evinize gidin. Yarın sabah, erken saatlerde size ihtiyacım olacak. Bu gece şüphelinin devriyelerle ve köpeklerle izini sürmeye odaklanacağız. O aşağılığı yakalayacağız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Erne kendinden emin bir tavırla "Elbette" deyip yazıcıdan çıkardığı çizimlerden birini eline aldı. Bariz bir şekilde Ortaçağ tarzındaki resimde boynuzlu yaratıklarla sohbet eden sıradan insanlar vardı. Şeytanlar, belki iblisler. Bir sonraki resim teknik açıdan daha gerçekçiydi. Bu resimde ayak bileklerinden bağlanmış bir kadın kollarından asılmıştı. Sert bakışlı, siyahlar içinde bir adam mahkûma sesleniyordu. Resimde bir tür keyfi mahkemenin ya da işkencenin betimlendiğinden şüphe yoktu. Her halükârda kadın dehşete kapılmış gibiydi.

Şeytani sahnelerin arasında, Erne'in kulağına Jessica'nın sesi geldi. "Madem öyle diyorsun..."

"Ne?"

"Gidip biraz uyuyalım."

Erne dalgınca "Sabah görüşürüz" dedi. Jessica'nın çağrıyı bitirdiğini işitti. Bilgisayarında Maria Koponen'in ve Olay Yeri İnceleme memurlarının korkunç fakat yerinde bir isim vererek Buz Prensesi dedikleri kadının fotoğraflarını açtı.

Erne şenlik ateşlerinin yandığı Ortaçağ çizimlerinden birkaçını eline aldı. Resimlerde direklere bağlanıp yakılan kadınlar vardı. Tezahürat yapan kalabalıklar. Alevler. Acı. Erne'e tüm bunlar tanıdık geliyordu. Roger Koponen'in kitaplarının kapaklarında kullanılanlara benzer resimler.

Tüm bu suçlar Katolik Kilisesi'nin dinden sapanlarla mücadele etmek için kurduğu teşkilat olan Engizisyon tarafından işlenmişti. Erne ürperdi. Elbette cadılar asla var olmamıştı. Buna karşın tüm bunlar gerçekten yaşanmıştı. Masum kadınlar

Engizisyon'un emriyle katledilmişti. Şimdi ise biri bu iğrenç suçları kopyalamaya başlamıştı. Cinayetlerinin teması olarak Ortaçağ tarihini ve Roger Koponen'in gerilim romanlarını seçen bir sadist miydi bu? Yoksa fail dünyayı cadılardan temizleyip iyilik ettiğini düşünecek kadar gerçeklerden kopmuş biri miydi?

Erne derin bir iç çekip gözlerini yumdu. Ateş ölçerin alarmı çaldı. *37.7.* Bunu görmek bile Erne'in şakaklarından soğuk terler dökülmesine neden oldu. Aylardır ateşini ölçüyordu. Epey de takıntıya çevirmişti bunu. En kötü şartlarda Erne bir saatte ateş ölçeri koltukaltına iki ila dört kez sokup bir günde defterine elliden fazla not alıyordu. Dönüp baktığında bu yaptığı tamamen anlamsızdı. Artık bunun hiçbir faydası olmadığını biliyordu. Doktor yarın arayıp biyopsi sonuçlarını bildirme sözü vermişti. Çalışma saatleri içinde herhangi bir anda arayacaktı. O kadar ciddi bir mesele hakkında görüşmek için daha kesin bir zaman belirlenemezmiş gibi.

Kahrolası fiyakacı şarlatanlar.

17

Yusuf, Töölönkatu ile Museokatu arasındaki kavşakta arabayı yana çekti. Şehrin ışıklarının ve ayın aydınlattığı Ulusal Müze kulesi siyah göğün önünde Gotham'da yükselen bir gökdelen gibi gerçeküstü görünüyordu. Havada sürüklenen kar taneleri ufaktı. Görüntünün önünde renk engelleyen bir filtre gibiydiler.

Jessica "Sabah ilk iş bana Maria Koponen'in iş arkadaşlarıyla ve patronuyla birinin konuşmaya gitmesi gerektiğini hatırlat" dedi.

Yusuf başını salladı. "Sabah seni evden almamı ister misin?" Arabanın kliması içeri sıcak hava pompalıyordu.

"Hayır, teşekkürler. Kendim giderim. Sen mümkün olduğunca uykunu almaya bak. Yine uzun bir gün olacak." Jessica arabanın konsolunun ortasındaki saate baktı. 1:47. Kapıyı açmasıyla ılık arabaya dondurucu bir rüzgâr doldu.

"Karakolda görüşürüz."

"Sekizde. Bıraktığın için sağ ol." Jessica fermuarını çekip arabadan indi. Şubat ayının salı gününde, bu saatte bir müşterinin gelmesi son derece küçük bir olasılık da olsa sokağın aşağısındaki taksi durağında bir taksi bekliyordu.

Jessica, Yusuf'un Volkswagen Golf'unun Mannerheimintie'a dönüp gözden kayboluşunu izledi. Cep telefonunu çıkardı. Fubu hâlâ uyumamış olabilir miydi? Jessica bitkin düşmüştü. Fakat hemen uyuyamayacağının farkındaydı. Maria Koponen'i ve buza gömülen kadını aklından çıkaramıyordu. Tamamen farklı yöntemlerle işlenen iki cinayet. Siyah saçlı iki güzel kadın.

Jessica parmaklarına bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Kanın damarlarında akışını hissedebiliyor, kulaklarında o telaşlı akışın

sesini işitebiliyordu. Buradaydı ve hayattaydı.

"Jessie?" Telefonun diğer ucundaki bitkin seste şaşkınlık vardı.

"Sen...uyuyor muydun?"

"Uyumak mı? Uykunun canı cehenneme. Söyleyeceklerine hazırım."

"Ben..." diye iç çekti Jessica. Telefon kulağında, yaya geçidinden karşıya geçti. Rüzgâr kablolarından sarkan sokak lambalarını sallıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Fubu. Şimdi sesi daha canlı çıkıyordu. Jessica'nın sesinden bunun sıradan bir arama olmadığını anlamıştı.

"Delice bir gece oldu."

"Konuşmak ister misin?"

"İstesem de yapamam." Jessica cebinden evinin anahtarlarını çıkardı. Hattın diğer yanından kapanan bir klozetin sesi geldi. Fubu'nun kirli bekâr evini gözlerinin önüne getirebiliyor, seks ve parfüm –sadece kendisinin değil, bir başkasınınki de– kokan eskimiş yatak örtülerinin kokusunu alabiliyordu. Jessica bir adamın bedeninin bedenine yaslanışını hissetmek istiyordu. İçinde bir erkeği hissetmek istiyordu. Sertçe, öyle ki daha fazla dayanamayacak kadar. Yorgunluktan uyuyana kadar. Sabah uyanmak ve geri dönmesine gerek olmayacağını bilerek kapıdan çıkıp gitmek istiyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından Fubu "Bana gelmek ister misin?" diye sordu.

"Belki. Fakat beş saat sonra kalkmam gerek."

"Uyumak zorunda değiliz." Jessica, Fubu'nun sifonu çektiğini işitti. Fubu'nun üzerinde bol şort külotuyla kendisini yatağa bırakırken hayal etti. Sıcak bir tabloydu bu, o an ihtiyacı olduğu gibi güven veren. Fakat sonra düşünceleri yeniden Maria Koponen'in şaşkın yüzüne, mükemmel makyajına, kokteyl elbisesine, ojeli tırnaklarına odaklandı. Bedenine bir ürperti yayıldı.

"Belki yarın" dedi Jessica. "Telefonu açtığın için sağ ol." Evinin kapısını açtı.

"Ne zaman isterseniz dedektif."

18

Jessica beşinci kata ayak basınca eski tip asansörün kapısını kapattı. Üzerindeki pirinç tabelada Niemi yazan kapının kilidine anahtarını soktu.

İçeri girip pencereleri bir iç avluya bakan stüdyo dairesinin ışıklarını açtı. Ayakkabılarını çıkarıp paltosunu astı. Postacının mektup kutusunun ağzından içeri attığı işe yaramaz mektupları topladı. Elinde kâğıtlarla, odanın ortasında dikilip etrafına bakındı.

Bazı geceler, özellikle de çok yorulduğunda Jessica uyumak için bu stüdyoya geliyordu. Onun için bir tür rol yapma oyunuydu bu. Gerçek bir tehlike altında olmadan konfor alanını terk edebileceğin arka bahçedeki bir çadır gibi.

Fakat Jessica'nın orada geçirdiği son gecenin üzerinden birkaç hafta geçmişti. Fubu barın kapanmasına yakın bir saatte Jessica'yla tanışmaya gelmiş ve ona kendi deyişiyle *hayatının en iyi seksini* sunmak istediğini söylemişti. Büyük laflar etmişse de Fubu'nun performansı epey düşük olmuş, sonunda Jessica'ya sızan misafirinin üzerine battaniye örtüp yeterince sıkı tutamayıp düşürdüğü şarap kadehinin döküntüsünü silmek kalmıştı.

Jessica zarfları masaya bırakıp ikinci anahtarı çıkarmak için anahtarlığına baktı. İçeri girildiğinde sağ duvarda, duvar nişinin yanında bir başka ön kapı vardı. Nadiren gelen misafirler bu kadar küçük bir dairede iki giriş olmasını hep komik buluyorlardı.

Jessica bu kapıyı açıp uzun çoraplı ayaklarıyla ikinci bir merdivene adım attı. Orada asansör yoktu. Sadece alt katlara, küçük balkona ve tavan arasına uzanan merdivenler vardı. Sahanlıkta üzerinde hiçbir işaret olmayan bir kapı daha bulunuyordu.

Jessica'nın merdiven ışıklarını yakmasına gerek kalmadı. Stüdyo dairesine açılan kapının arkasından kapandığını işitti. Yeşil plastikle işaretlenmiş anahtar kilide daldı. Bir kez daha karanlık merdiven boşluğuna ışık doldu. Fakat bu kez Jessica uzun koridora adım atmadan önce bir güvenlik sisteminin şifresini girdi. Körfez tarafındaki pencerelerin panoramik bir manzaraya baktığı geniş bir odaya girdi: Karşıda körfeze uzanan park, güneye doğru meclis binası ve daha ötede ışıklı Mannerheimintie vardı. Odanın dekoru en son trendlerin ve eski mobilyanın bir bileşimiydi. Buna klasik ve modern sanat eserleri eşlik ediyordu. İki divan arasında kalan uzun duvarda süslü çerçeveleri olan yarım düzine resim asılıydı. Tarzları farklı olsa da Munsterhjelm, Schjerfbeck ve Edefelt'in eserleri birbirleriyle tam bir uyum içindeydi.

Jessica oturma odasında yürüyüp ikinci kata uzanan helezoni merdivenden çıkarak geniş mutfağa girdi. Su ısıtıcısının düğmesine bastı. Dolaptan beyaz bir kupa çıkarıp masaya koydu. Sonra tezgâha yaslandı. Poggenpohl. Ahşap kaplamalardaki cila hariç, mutfak Koponen Ailesi'nin evlerindekinin aynısıydı. Mutfak üç yıl önce içindeki cihazlar ve montajla birlikte altmış üç bin avro tutmuştu.

Krom su ısıtıcısının içindeki su ağır ağır kaynamaya başladı. Jessica tezgâhın üzerindeki dizüstü bilgisayarı açıp şifreyi girdi. Sonra arama motoruna malleus maleficarum sözcüklerini girdi. Bir saat önce *Cadı Çekici* ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Fakat şimdi, Koponen malikânesinin çatısında o yazıyı gördükten sonra bu ismi Google'da araştırma arzusu dayanılmazdı. Kitap ve tarihi üzerine araştırma yapmak Jessica'nın görevi değildi. Erne hemen birimin inekleri Nina ve Mikael'e araştırma görevini vermişti. İkisi tam da o anda, gecenin bir yarısı sadece Roger Koponen'in eserlerini değil *Cadı Çekici*'yle ilgili ne bulabilirlerse okumakla meşguldüler. Nina ve Mikael cinayet büronun kozu olan ikiliydi. Soruşturmalar açısından hayati ayrıntılar gözlerinden asla kaçmazdı. Jessica bir şekilde ikisinin ofis dışında da görüştüklerini biliyordu. Her ne kadar bunu kimseye açık etmeseler de. Jessica yüreğinde bir sızı hissetti. Nina daha iyi bir erkeği ve de daha iyi bir arkadaşı hak ediyordu.

Jessica, Wikipedia'nın İngilizce makalesine tıkladı. Fince makaleden daha kapsamlı bir yazıydı bu. Ayrıca içinde çeşitli öldür-

me yöntemlerine dair Ortaçağ çizimleri vardı. Metni iyice inceledi. Bazı cümlelerde kalbi tekledi. *Cadı olduğundan şüphelenilen birine cadı olduğunu itiraf edene kadar işkence etme izni vardı.* Jessica itiraf almak için psikolojik ya da fiziksel şiddet uygulamanın alışagelmedik bir durum olmadığını bilse de –otoriter devletlerde bugün bile fazlasıyla gerçekleşiyordu– cadılığın bir suç teşkil etmesi fikri ona saçma geliyordu. Katolik Kilisesi'nin gözünde kâfir oldukları için kaç masum insan bu korkunç yöntemlerle acı çekmek zorunda kalmıştı? Bir tek yanlış sözün, çirkin dedikodunun ya da doğru bir hava durumu tahmininin herhangi birini tezahürat yapan bir kalabalığın önünde alevlere atması nasıl mümkün olabilirdi?

Jessica, Erne'in ona verdiği, katlanmış yazıcı çıktısını açtı. Maria Koponen'in ismini arama motoruna girip Neurofarm adındaki fazlasıyla cilalı web sitesinde gezinmeye başladı. *Fason nöroleptik ilaç imalatı.* Her ne demekse. Araştırmasını birimin bilgisayar delisi Rasmus'a devredebilirdi.

Jessica dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıp gözlerini ovuşturdu. Vakaya dalmak için yanıp tutuşsa da beyni bir dakika dinlenmek istiyordu. Elinde sıcak çayla oturma odasına gitti. Oda her yıl yavaş yavaş güncellediği bir müze gibiydi. Antika kuyruklu piyanoya, bir yüzyıldır ailesine ait olan sehpaya yol vermişti. Beyaz duvar kâğıdının yerini soluk gri boya almıştı. Yine de dairede kişilik bölünmesi vardı. İçinde yaşayan kişi yaşının otuz mu yoksa seksen mi olduğuna karar verememiş gibi. Nedense son zamanlarda bu durum Jessica'yı rahatsız ediyordu.

Jessica ürperdi. Dışarıdaki rüzgâr içine işlemiş gibi. Fubu'nun evine gitmediği için pişmanlık duydu. Jessica'nın uzun zaman önce doğduğu ev ona hep güvenli gelmişti. Asla çok büyük, çıplak ve ıssız değildi.

Fakat bu gece Jessica uyuyabileceğinden şüpheliydi.

19

Bir fısıltı. Yakınlardan değil, gerçek olamayacak kadar uzaktan gelen. Tam da bu yüzden son derece sıra dışıydı. Oturma odası karanlıktı. Kablolu televizyon alıcısının üzerindeki saat gece 3:30'u gösteriyordu. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, pencereleri gıcırdatıyordu. Buna rağmen içerisi boğucu sıcaktı.

Bir fısıltı. Jessica yattığı yerde sırtını doğrulttu. *Kim var orada?* Aklından bu soru geçti. Her ne kadar işittiği ses annesine ait olsa da. O ses bir zamanlar dünyanın en güzel sesiydi. Güneşin ışınları kapalı gözkapaklarından içeri sızarken o sesi işittiğini anımsadı. Kendisini tutup kucaklayan elleri de. Burunlarının bir Eskimo öpücüğüyle nasıl birbirine dokunduğunu da.

Bir fısıltı. Annesi Jessica'nın uyanık olduğunu biliyor olmalıydı. O halde neden fısıldıyordu? *Ne var anne?* Fakat annesi yanıt vermedi. Uzun yemek masasında sırtı Jessica'ya dönük oturuyordu. *Kahvaltıya geciktim mi? Kızdın mı anneciğim? Kızma bana anneciğim.*

Bir fısıltı. Jessica ağır ağır ayağa kalktı. Ayakları ona tüy gibi hafif geliyordu. Dizleri sabah olduğundan çok daha güçlüydü. Hiçbir yanı sızlamıyordu. Mutfak masasına kayarcasına, hiç efor sarf etmeden ulaştı.

"Anne?" dedi Jessica. O anda kendi sesinin kendisine yabancı geldiğini fark etti. Bir çocuğun değil, bir erişkinin sesiydi bu. Fakat annesi arkasına dönmedi. Siyah saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Annesinin bir partiye gidecekmiş gibi bir hali vardı. Bir çift harika sivri topuklu ayakkabı sandalyenin altına, çıplak ayaklarının yanına bırakılmıştı. Annesinin üzerinde siyah gece elbisesi vardı. İlk büyük ödül törenine giderken giydiği.

Bir fısıltı. Jessica annesinin yabancı bir dilde fısıldadığını anlayınca gülümsedi. Jessica okulda arkadaşlarıyla İngilizce, evde annesiyle İsveççe, babasıyla da Fince konuşuyordu. Fakat bu sabah annesinin fısıldadığı dil Jessica'ya yabancıydı. Sözcüklerin ne anlama geldiğini anlamıyordu. Annesinin konuşmasının ürkütücü bir mekanikliği vardı. Sanki kendisinin de anlamadığı bir şeyi kâğıttan okur gibi. Bir anda Jessica'nın aklına korkunç bir fikir geldi: Ya orada sırtı ona dönük oturan kişi sesi annesine benzese de annesi değilse? Jessica hâlâ onun yüzünü göremiyordu. Omuzları bembeyazdı. Pencereden sızan ay ışığı annesinin oturduğu sandalyeye bir köprü oluşturuyordu.

Yemek masasına yürüyen Jessica alçak sesle "Anne?" dedi. Annesinin dönüp kendisine o güzel gülümsemesini göstermesini istiyordu. Onu kucaklamasını. Kendisini bir çocuk gibi hissetmek istiyordu. Dünyayı bir kez daha altı yaşında bir çocuğun gözlerinden görmeyi.

Hoparlörlerde John Lennon'ın "Imagine" şarkısı çalıyordu. Odada ekşi bir koku vardı. Babasının ara sıra lavaboya döktüğü o maddenin kokusu. Fakat bu sabah babası ortada yoktu.

Bir fısıltı. Sözcükler tıslıyordu. Dişlerin arasından sürünerek geçiyorlarmış gibi, bastırılmış bir öfke taşıyormuş gibi. Sonra annesi arkasına döndü. Karşısındaki gerçekten annesiydi. Fakat gülümsemesi Jessica'nın umduğu gülümse değildi. Annesinin kızını uyandırırken defalarca dudaklarında beliren gülümseme değildi. Mutlu bir gülümsemeyle ilgisi olmayan bir gülümsemeydi bu.

Jessica içinin korkuyla dolduğunu hissetti. Yerinden kımıldayamıyordu. Haykırmak istese de ağzından sadece bir korku nidası çıkabildi. Annesi sandalyesinden ağır ağır kalktı. Hareketleri hantal ve yapaydı. Biri bedenindeki tüm kemikleri kırmış da rastgele yapıştırmış gibi. Jessica bir adım gerilemeye çalışsa da ayak tabanları yere yapışıp kalmıştı. Olduğu yere mıhlanmıştı.

"Aynaya bak" diye fısıldadı annesi. Sonra ona doğru bir adım attı. Ellerini uzatarak. Bir akbabanın pençeleri gibi kıvrık parmakları Jessica'nın saçlarına gömülmeye hazırdı.

Sonra Jessica düşüyor gibi hissetti. Elleriyle battaniyeyi kavramıştı, koltuk kumaşı terden ıslanmıştı.

Oturma odası karanlıktı; zamanlayıcı televizyonu kapatmıştı. Kablolu televizyon alıcısının üzerindeki saat 3:30'u gösteriyordu. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, pencereleri gıcırdatıyordu.

20

Masanın diğer ucunda elmacıkkemikleri çıkık kadın Jessica'yı şöyle bir süzdü. Kısa süre önce Jessica ona Colombano'nun misafiri olarak orada bulunduğunu söylemişti.

Kadın İtalyanca konuşarak "Size ayrılmış iki bilet var" dedi.

"Ben... yalnızım."

Kadın zoraki bir gülümsemeyle "Tabii ki öylesiniz" dedi. "Hoş geldiniz."

Jessica bileti ve programın olduğu broşürü çantasına atıp biletçinin yanından geçti. Kadının tartan bakışını ensesinde hissetti.

İçeride hoş bir sıcaklık vardı. Süslemelerle dolu, kiliseyi andıran fakat dini nesnelerden ve sanat eserlerinden hiçbir iz olmayan bir yerdi burası. İnsanlar yavaş yavaş küçük konser salonuna akıyorlardı. Kiminin üzerinde polo gömlekler ve şortlar varken kimileri de bir opera galasına katılacaklarmış gibi giyinmişti. Yüksek tavanlı salonda farklı dillerin senfonisi yankılanıyordu. Belli ki konsere gelenlerin çoğu turistlerdi. Sokaktaki tabelaya bakılırsa biletler yirmi otuz avro civarıydı. Dolayısıyla Jessica'nın birinci sınıf bir gösteriye gelmiş olması olası değildi.

Jessica'nın üzerinde lacivert bir elbise, ayağında sivri topuklu ayakkabılar vardı. Güzel göründüğünü bilse de etkinlik için mi yoksa Colombano için mi böyle şık giyindiğinden emin değildi. Otel odasında makyaj yaparken aniden tereddüde kapılmıştı. Gözlerinin önüne Colombano ve sol yüzükparmağındaki metal yüzük gelmişti. Jessica'ya iki bilet ayarlamış olması adamın bir kız arkadaş aramadığı anlamına geliyor olabilirdi. Jessica'nın tek başına gelmesi tuhaf kaçmaz mıydı? Her şeyden önce de arkadaş-

ları konusunda yalan söylediğini belli etmez miydi? Colombano kalabalıkta onu tanıyacak mıydı? Merhaba diyecek miydi? Konserden sonra iki kelime konuşmaya fırsatları olacak mıydı?

Jessica bir kez daha çantasından çıkardığı bilete baktı. Koltuklarda numara yoktu. İlk birkaç sıra dolmuştu bile. Dinleyicilerin çoğu yaşlı gibiydi. Fakat kalabalıkta birkaç genç çift de vardı. Jessica arka sıraların ortalarında bir koltuğa geçip çantasını kucağına bıraktı. Sahnede dört yaylı çalgı vardı. Kontrbas ve çello stantlarına yaslanmışken iki keman sandalyelerin üzerine bırakılmıştı.

Jessica ağzının içinde ekşi bir tat hissetti. Konser salonuna gelmeden önce bir kafeden bir şişe prosecco satın almış, içkiden iki kadeh içtikten sonra neredeyse dolu şişeyi çöken Venedik alacakaranlığının altında terk etmişti. Midesindeki alkol sıcak bir his yaratıyor ve onu sakinleştiriyordu. Güvendiği bir dostun omzundaki eli gibi.

On beş dakika içinde kalan dinleyiciler de yerlerini aldılar. Belli ki tüm biletler satılmamıştı. Salonda yer yer boş koltuklar vardı. Nihayet hoparlörlerden bir zil sesi geldi. Biri bir düğmeyi çevirmiş gibi ışıklar yavaş yavaş sönerken sohbet edenlerin sesleri kesildi. Ardından salonun arkasından ayak sesleri geldi ve dinleyiciler alkış tutmaya başladılar. Farklı yaşlarda, şık kıyafetler içindeki müzisyenler Jessica'nın yanından geçerek sahneye gittiler. Sahnede doğrudan sandalyelerine yönelip kırmızımsı, ahşap enstrümanlarını ellerini aldılar.

Akort sesleri sessiz salonda çınladı. Colombano sahnede yoktu. Jessica oditoryumun arka tarafındaki kapılara baktı. Fakat kapılar kapalıydı. Neler oluyordu? Yanlış yere gelmiş olamazdı; hem listede adı da vardı. Ayrıca Colombano o gün kendisinin orada çalacağını söylemişti.

Jessica program broşürünü çantasından çıkardı. Broşürdeki konser salonu fotoğrafı bulunduğu salonun aynısıydı. En azından orkestra üyelerinin bazıları da fotoğraftaki müzisyenlerin aynılarıydı. Colombano neden orada değildi? Başına bir şey mi gelmişti yoksa?

Müzisyenler enstrümanları sağlamca kavradılar. Yaylar havaya kalktı. Müzisyenler birbirlerine başlarıyla işaret ettiler. Ardından at kılı, gergin telleri okşamaya başladı; yaylar kontrollü bir şekilde ileri geri hareket edip Jessica'nın tüylerini diken di-

ken eden tiz sesler çıkardılar. Jessica elindeki programa baktı. *J. S. Bach – Air on G String.* Melodi öyle güzeldi ki nefesi kesildi. Jessica gözlerini kapattığında tepeciğin üzerindeki çiçekleri, kendisini mezarın kenarında dikilirken gördü ve çevresindeki insanları, teyzesi Tina'nın omzuna dokunan elini sezdi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Çiçekler beyazdı. Annesinin en sevdiği renk.

Parça birkaç dakikadan uzun sürmese de Jessica için geçmişe yüreğini hoplatan bir yolculuk, hızla bitip giden bir sonsuzluk olmuştu bu.

Sonra parça bitti. Dinleyiciler yeniden alkış tuttular. Bu kez Jessica'nın kafasını toplayıp alkışa katılması biraz zaman aldı. Sesler bir an için sönse de yeniden canlandı. Ardından gülümseyen bir adam Jessica'nın yanından geçip elinde bir kemanla sahneye doğru yürüdü. Colombano. Solistti. Gösterinin yıldızı oydu.

Jessica bacak bacak üstüne atıp eteğinin kenarını aşağı çekti. Ruhunun hafiflediğini hissediyordu. Elini kucağına koyup sahneye çıkan, kemanı çenesinin altına yerleştirip dinleyicilere gülümseyen yakışıklı adamı izledi.

Fakat Colombano herkesten çok ona gülümsüyordu.

21

Başmüfettiş Sanna Porkka direksiyonu tutarak karşısındaki hipnotize edici sahneye baktı. Yolun yüzeyinde dönen toz, yüksek ışınların parıltısı içinde dans ediyordu. Işık huzmesi sadece yolun kenarlarındaki kürenmiş karı değil, arkalarında sonsuz bir karanlığı gizleyen çıplak ağaç gövdelerini de aydınlatıyordu. Neredeyse bir saattir yoğun kar yağışı altında yol alsalar da Helsinki'ye varmalarına hâlâ üç saatten fazla vardı. O da hiç mola vermezlerse. Telefonda meslektaşı Başmüfettiş Mikson ona aceleye gerek olmadığını söylemişti. Önemli olan sabah ayrıntılı bir çalışma yapabilmeleri için Koponen'i Helsinki'ye sağ salim ulaştırmaktı.

Sanna gösterge tablosundaki GPS'e baktı. Juva'yı geçtikten sonra 5 numaralı karayolundan Mikkeli'ye dönmesi gerekiyordu. Oradan Lahti'ye ve Helsinki'ye gideceklerdi. Otoban ancak Heinola'da başlıyordu. Öyle ciddi bir trafik olmasa da dar karayolunda araba sürmek yorgunken stresli bir işti. O ana dek sadece diğer yöne ilerleyen kamyonlarla karşılaşmışlardı. Sanna'nın bir tek aracı bile sollamasına gerek olmamıştı.

Sanna dikiz aynasına bakıp "Mola ihtiyacınız olursa bana söyleyin" dedi. Ne kendisi ne de Koponen yol boyunca tek kelime etmişti. Yazar Audi'sinin arka koltuğunda o kadar sessizce oturmuştu ki Sanna birkaç kez onun uyuyakaldığını sanmıştı. Fakat Koponen gözlerini bile yummamıştı; geçen tüm o sürede boş gözlerle monoton bir film şeridi gibi aracın yanından akan ormana bakmıştı. Yola çıkmadan yanına otelin mini barından birkaç ufak içki şişesi almıştı.

"Mola mı?" dedi Koponen. Gözlerini ön koltuğa çevirdi. Sanna adamın nefesindeki viski kokusunu alabiliyordu.

"Evet. Hani eğer..."

"Saat sabahın bir buçuğu. Ne halt etmeye duracağız?" Koponen'in sesi alçak çıkıyordu. Alnındaki kırışıklıkları ovuşturdu. Bir an için Sanna yanıt vermeyi düşünse de vazgeçti. Dostça davranmaya çalışmıştı ve bu kadarı yeterliydi. Böyle bir durumda herhangi birinden normal bir tavır beklemek doğal olmazdı. Adam bir tür şok geçiriyor olmalıydı. Muhtemelen tek istediği eve gitmek, kanepede karısının yanına oturup diğer tüm insanların ne de kaçık olduklarını söylemekti. Fakat Maria Koponen ölmüştü. Ayrıca artık Sanna, Koponen'in ve kendi meslektaşlarının neden bahsettiklerini biliyordu. Şef Mikson'un gönderdiği fotoğrafa bakmıştı. Kadının yüzünde donakalan coşku Sanna'nın retinasına işlenmişti. Arabanın farları altında ışıldayan kar tanelerinin arasında o yüzü görebiliyordu.

Koponen iç çekip "Özür dilerim" dedi. Çevrilen bir kapak sesinin gelmesiyle Sanna hayallerinden sıyrıldı. Hız göstergesi yüzün üzerindeydi. Hız sınırını aşmıştı ve araçtaki dört mevsim lastiklerine rağmen hava koşulları düşünüldüğünde de bu hız çok fazlaydı. Koponen bitkin bir sesle "Niyetim kabalık etmek değildi" dedi. Sonra şişeyi dudaklarına götürdü. Sanna o anda Koponen'in içki içmesinin pek iyi bir fikir olmadığını düşündü. Öte yandan içki onu sakinleştirebilir, belki uyumasını sağlayabilirdi. Mikson'un özel bir talebi yoktu: Sadece Koponen'i arabasına bindirip Helsinki'ye getirecekti.

Sanna omzunun üzerinden hızlıca Koponen'e bakıp "Sorun değil" dedi. Karanlıkta Koponen'in yüzünü seçememişse de adamın yüzünde uzlaşmacı bir ifade olması gerektiğini düşündü.

Sanna ayağını gaz pedalından çekti. Audi'nin kaputu altında mırlayan V6'nın devri düştü. Sanna'nın parmakları direksiyonu kaplayan deriyi okşadı. Harika bir araba. Belki bir gün o da kendisine sadece ayağını yerden kesen bir araba değil, istediği arabayı satın alabilirdi.

"En erken 4:30'da Helsinki'de oluruz" dedi Sanna. Dilinin ucuyla bir parça çiğneme tütününü üstdudağının altına itti. Yolcusu ona yanıt vermese de Sanna, Koponen'in başını yeniden koltuğun boyunluğuna yasladığını gördü.

Sanna çok uzun zamandır Helsinki'ye gitmemişti ve bu kez de orada gereğinden uzun kalmaya niyeti yoktu. Fakat bugün ken-

disine bir görev verilmişti ve çalışma saatlerini nerede geçirdiği fark etmezdi: Savonlinna'da karakolda ya da kitapları çok satan bir yazarın şoförlüğünü yaparak. Ayrıca yepyeni, lüks bir arabanın direksiyonuna geçme şansını da sıkça bulmuyordu.

"Kitaplarımı okudun mu?"

Sanna kısaca "Hayır" diye yanıt verdi. Daha fazla açıklama yapması tuhaf kaçardı.

Koponen derin bir iç çekti. "O kitaplarda büsbütün delice şeyler var... Eğer orada yazan her şey... Hayal bile edemiyorum."

Sanna sakince "Helsinki'ye vardığımızda bu konuda konuşma fırsatınız olacak" dedi. Birkaç saniye sessizlik oldu. Ardından Sanna arka koltuktan gelen hıçkırıkları işitti. Yolcusunun bu ani duygu patlamasının karısının ölümünü nihayet tam olarak kabullenmesinden mi yoksa hayal gücünün kitaplarının sayfalarında ürettiği dehşet verici sahneleri sessizce zihninden geçirmesinden mi kaynaklandığından emin olamadı. Hasta bir bireye karısını öldürme ilhamı veren ürkütücü fanteziler. Sanna'nın içinden teselli edici birkaç söz söylemek gelse de ne söylese abes kaçacaktı. Söylenecek her şey zaten söylenmişti. Arka koltukla arasındaki mesafe ona bir ışık yılından da uzun geldi.

Bir kamyon yanlarından hızla geçerken devasa araçtan kaynaklanan hava akımı Audi'yi sarstı. Kar asfalta dökülüp coşkun girdaplar oluşturuyordu. Sanna dikiz aynasına vuran parlak ışığı gördü.

22

Viski boğazını yaksa da onu uyuşturmuyordu. Yeterince değil. Arabasının direksiyonundaki polis şefinin gözleri yoldaydı. Roger damarlarında gezinen kanın kaynadığını, ardından aniden geri çekilip parmak uçlarının soğumasına neden olduğunu hissetti. Pencerenin önünden hızla geçen monoton orman manzarası, karlı ağaçların verdiği o müthiş can sıkıntısı midesini bulandırıyordu. Şoförünün önerisini kabul edip ondan arabayı yana çekmesini istemek için yanıp tutuşuyordu. Ormanın içine koşmak, sazlarla dolu bir göle dalan bir su kuşu gibi ağaçların arasına dalmak istiyordu. O tarifsiz batağın içinde kaybolmak, toprağa uzanıp kendisini kara gömmek istiyordu. Bir ayı gibi kış uykusuna yatmak, yaklaşan baharı düşünmemek istiyordu.

Suçluydu. Maria'yı kendisi öldürmüştü. Bu düşünce içinden bir şeylerin kopmasına neden oldu. Gözyaşlarının yanaklarından aktığını, ağzının tesellisiz bir kederle kıvrıldığını hissetti. Tüm hedeflerine ulaşmıştı: Edebi başarı, deniz kenarındaki büyük bir malikânede kendisini bekleyen güzel bir eş. Fakat şimdi ona tüm bunlar sona ermiş gibi geliyordu. Sanki sadece Maria için yaşamış ve yazmış, onun tepkileri çerçevesinde hayatını sürdürmüş, kendisini onun gözünden görmüştü. Maria'nın durduğu yerden bakıp kendisini takdir etmişti. Artık Maria olmayacaktı. Sonsuza dek.

Maria'yı sevmiş miydi? Belki. En azından kendi tarzıyla. Roger, Maria'nın hiçbir şeyini eksik etmemeye çalışmıştı. Bu sevgi miydi yoksa Roger sadece akvaryumunu temizleyip balıklarının karnını tok mu tutuyordu? Yanıtı bilmiyor, bu da boğucu bir suçluluk duymasına neden oluyordu. Artık yanıtı öğrenmesi için de çok geçti; kaybedilmiş mutluluk sonsuza dek o anıları süsleyecekti.

Büyük bir kamyon yanlarından geçti. Araba sarsıldı. Otomatik ön cam silecekleri bir saniye için bir rock konserindeki eller

gibi sallandı. Araba daha altı haftalıktı. Yeniydi. Aksesuvarlardan deri kaplamalara kadar her şey geçen yıl özenle seçilmişti. Fakat artık yeni bir başlangıç kokusu kalmamıştı. Araba ölüm gibi kokuyordu. 340 atın çektiği bir tabut gibi.

"Kapat şunları lanet olası."

Roger burnunu çekip "Ne?" diye sordu. Şişeyi dudaklarına götürdü.

Polis şefi dikiz aynasına baktı. Arabanın arka penceresinden parlak bir ışık sızıyordu. "Arkamızdaki araba uzunları yakmış" deyip dikiz aynasını indirdi.

Roger gözünün kenarını giysisinin yeniyle sildi. Omzunun üzerinden geriye bakmasıyla gözleri kamaştı.

"Lanet olsun..." diye mırıldanan Roger hemen önüne döndü. O kısa süre arabanın sadece on on beş metre geriden geldiğini anlamasına yetmişti.

Hemen sonra arabanın farları kısıldı.

Polis şefi kendi kendine "Şimdi de bizi sollayacak" dedi. Her iki eli direksiyonu sıkıca kavradı.

Roger arabayı sollamak için hızlanıp hizalarına geçen araca baktı. Polis şefi hızını azaltmıştı. Artık seksenle bile gitmiyorlardı. Fakat araba onları sollamadı. Roger bir arazi aracının kaputunun yanlarında ilerlediğini gördü. Araç kendisini Audi'nin arka penceresiyle hizalamıştı.

"Ne halt ediyor bu?" Direksiyondaki polis şefi dönüp pencereden sert bir bakış attı. Audi'nin yolcu koltuğunda portatif, mavi bir lamba vardı. Kullanıma hazır bekliyordu. Polis şefi lambayı ne olur ne olmaz diye yanında getirmişti. Lambayı yakarsa yanlarında ilerleyen arabanın içindeki pislik bir anda duracaktı.

Roger aracın gösterge panosuna baktı. Hızları yetmişe düşmüştü. Arazi aracı bir karaltıdan ibaretti. Bir motosiklet sepeti gibi yanlarında ilerliyordu. Önlerinde uzanan uzun yol ıssızdı.

Dedektifin parmakları portatif tepe lambasını kavradı. Lambayı kaldırdı; arabanın paneli üzerine koyup açtı. Mavi bir ışık onları burun buruna takip eden aracın pencerelerine vurdu. Ardından arazi aracının arka penceresi indi. Küçük konyak şişesi Roger'ın parmakları arasından kaydı. Roger açık pencereden bakan zayıf yüzü tanıdı. Yüzün ortasında açılmış ağızdan çıkan soru da tanıdıktı.

Yazdıklarınızdan korkuyor musunuz?

23

Zil sesi rüyasına karıştı. Erne'in uyanıp uzandığı yıpranmış deri kanepede sırtını doğrultması bir dakika aldı. Klima yüzüne soğuk hava üflüyor, boynu ağrıyordu. Ateşi daha da kötüleşmiş olmalıydı. Telefon ekranında yanıp sönen numara Sanna Porkka'ya aitti. Koponen'i Savonlinna'dan arabayla götürmeyi kabul eden polis şefine. Saat gecenin 3:15'iydi ve açık ofiste kimse yoktu.

"Alo?" Erne konuşmakta zorlandı. Elinde olmadan öksürdü.

Bir kadın sesi geldi. *"Respice in speculo resplendent."* Ses başmüfettişin sesine benzese de halsiz ve titrek çıkıyordu.

"Ne?"

Sonra sessizlik oldu. Arka plandan gelen hışırtılar. Hıçkıran bir kadın. Erne işittiklerini idrak etmeye çalıştı; uyku hâlâ düşüncelerini bulanıklaştırıyordu.

"Porkka?"

"Respice in speculo resplendent."

Erne "Anlamıyorum" deyip kanepeye oturdu. Neler olup bittiğini anlayamayacak kadar sersemlemiş haldeydi. "Sorun nedir?" Telefonu daha da sıkıca kavradı. "Koponen nerede?"

Bağırışma seslerinden sonra hat kesildi. Erne bir an telefonuna baktıktan sonra son aramalardan Sanna Porkka'nın numarasını buldu.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor.

Lanet olsun. Erne birkaç saat önce Roger Koponen'in numarasını kaydetmişti. Fakat ona da ulaşamıyordu. Cidden ters giden bir şeyler vardı. Erne yüzünü sertçe ovuşturup uzun adımlarla ofisine yürüdü. Telefon listesinden bir sonraki numarayı seçip arama ikonuna bastı.

Günün saati düşünüldüğünde telaşlı çıkan bir erkek sesi "Savonlinna Polis Karakolu..." dedi.

"Mikson. Helsinki Cinayet Büro'dan. Porkka ve Koponen saat kaçta Savonlinna'dan ayrıldılar?"

"Bir saniye..."

"Helsinki'ye gitmek için kaçta yola çıktılar?" diye söylendi Erne. O anda klavye tuşlarına basan parmakların sesini işitti. Azap dolu on saniye geçti.

"Kayıtlara göre gece 1:03'te karakoldan ayrılmışlar. Fakat onun arabasını almaları gerekmiyor muydu?"

"Evet, neden sordun?"

"Anladığım kadarıyla aracı otelin park yerinden almaları gerekiyordu. Bu yüzden tam olarak yola çıkmaları biraz zaman almıştır." Nöbetçi polis memuru sustu.

Erne bilgisayarının başına geçti, nabzı boğazında atıyordu.

Nöbetçi memur "Porkka telefonunu açmıyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Fakat... Yolda bir şeyler olsa bize haberi gelirdi..."

"Bir kaza olduysa evet."

"Başka ne..."

Erne "Bir şey duyarsan hemen beni ara" deyip telefonu kapattı. Kanının hızlı akışını kulaklarında işitebiliyordu. Huş ağacının çıplak dalları pencereye sürttü.

Erne bilgisayar ekranına bir harita getirdi. Her şeyden önce Porkka ve Koponen, Savonlinna'dan ayrılmışlar mıydı ki? *Gece 1:03... Artı yirmi dakika... En fazla iki saat araba yolculuğu...* Erne imlecini Savonlinna'daki Sokos Oteli'nden uzanan yolun üzerinde gezdirip Mikkeli ile Heinola arasında durdu.

Erne kendi kendine fısıldadı: "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin." Şebeke operatörlerinin yetkililere ayrılan numarasını buldu. Telefonu bir kez daha kulağına götürürken Porkka'nın daha bir saniye önce telefonda ne söylediğini anımsamaya çalıştı. *Respis... kahretsin.* Zaten o sözcüklerden hiçbir anlam çıkaramamıştı.

Acil çağrı merkezinde gece mesaisine kalan memur çağrıyı yanıtlasa da Erne kekeledi. Neye ihtiyacı olduğunu açıklamakta zorlandı. Bedenine bir ürperti yayıldı.

Porkka Latince konuşmuştu.

24

Jessica kanepenin kenarında oturmuş yemek masasına bakıyordu. Üçlü koltuğun yanındaki ayaklı lambayı söndürdü. Şimdi karanlık hayal gücünü dörtnala koşturan bir yarış pisti gibiydi.

Benzer bir deneyim yaşadığını anımsamıyordu. Rüyaları ona hiç o denli gerçekçi gelmemişti.

Üzerinde çalıştığı vakanın alışagelmedik bir yanı vardı. Belki sebep katilin hastalıklı yöntemi, belki de Jessica'nın birkaç saat önce onunla olay yerinde burun buruna gelmesiydi. Belki her ikisi de.

Jessica dizlerini düzleştirip ayağa kalktı. Eklemleri sızlıyordu. Kalçasına bıçak batıyormuş gibi bir ağrı duydu. Bazen bu ağrıya karşı yapabileceği başka bir şeyler olup olamayacağını düşünse de acının şiddeti nadiren doktor muayenesine gitmesini gerektirecek düzeyde oluyordu. Ağrı o kadar uzun süredir peşini bırakmıyordu ki artık bir parçasına dönüşmüştü. Zihni konunun üstesinden geleli uzun zaman olmuşsa da bedenine ihtiyacı olduğu kadar süreyi tanımak niyetindeydi. Bedenine o kadarını borçluydu.

Jessica rüyasında annesinin oturduğu koltuğun yanından geçti. Göz ucuyla koltuğa bakıp bir an için huzursuz edici kâbusa geri döndü. O kâbusun merkezinde olan, annesine benzeyen fakat annesi olmayan o kadının görüntüsüne. *Aynaya bak.*

Ayakları altındaki parke gıcırdadı. Jessica mutfak kapısında durakladı. Sonra içini endişe kapladı. *Neler olu...*

Adrenalin bedenine yayıldı. Siyah bornozu Jessica'nın duştan sonra bıraktığı yerde, bir bar taburesinin arkalığından sarkıyordu. Mutfakta kimse yoktu. Sadece bornoz vardı. Bornoz karanlıkta şaşırtıcı ölçüde etkili bir yanılsama oluşturuyordu. Jessica bor-

nozu katlayıp tezgâha bıraktı. Kendi derin nefeslerini işitti.

Su ısıtıcısı bir tık sesiyle açıldı. Saatli radyonun göstergesinde saat yanıp sönmeye başladı. Gece 3:46. Biraz daha uyuması gerekiyordu. Yoksa ertesi gün fazla yorucu olabilirdi.

Jessica gözlerini pencereye çevirdiğinde ışık içinde yüzen mutfağın yansımasını ve odanın ortasında kendisini gördü. Üzerinde eşofman altı ve tişörtle. Siyah saçları atkuyruğu yapılmıştı. Yüz hatlarını seçmekte zorlanıyordu.

Aynaya bak.

Maria Koponen rüyalarında Jessica'ya görünüyordu. Tam olarak Jessica'nın onu gördüğü suç mahallindeki o aynı pozisyonda ve üzerinde aynı giysilerle. Fakat yüz annesinin yüzüydü. Jessica rüyalarını yorumlama gereği duymazdı hiç. Her ne kadar ara sıra terapi seanslarında o rüyaları tartışmaya zorlansa da. Yine de annesinin o rüyada kendisine söylediklerinin bir anlamı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Midesi guruldadı. Önceki gün geç saatte öğen yemeği yemiş, o zamandan beri boğazından tek lokma geçmemişti. Ekmeklikten ekmek alıp dilimleri tost makinesine soktu. Gereğinden bir saniye daha fazla beklemek istemediğinden cihazı yüksek ayara getirdi. Su ısıtıcısındaki su fokurduyordu. Dizüstü bilgisayar hâlâ tezgâhın üzerindeydi. Jessica dolaptan temiz, beyaz bir kupa aldı. Çay için su doldururken eşofman altının cebindeki telefonun titreştiğini hissetti. Nabzı hızlandı. Erne hayati bir mesele olmadıkça gecenin bir yarısı aramazdı.

"Erne?"

"Uyanıksın."

"Öyleyim."

"Özür dilerim. Söylediğimde ciddiydim. Siz çocukların biraz dinlenmeniz gerektiği konusunda..."

"Neler oluyor?"

"Elimizde iki ceset daha var."

"Tamam." Jessica, Erne'in verdiği haberin ne denli korkunç olsa da kendisini şaşırtmadığını fark etti. Gerisinin gelmesi beklenen bir durumdu. Jessica kendisini Erne'in sözlerini toparlaması için beklemeye zorladı. Uzun süre tek işittiği derin nefesler oldu.

Nihayet Erne konuştu: "Yusuf'u arayıp seni evden almasını söyle."

Jessica mutfak penceresine yürüdü. Her adımda yansıması belirginleşip tanıdık hale geldi. Jessica tuhaf bir ferahlama hissetti. Pencerede görmek istemeyeceği bir şeyle karşılaşacağından korkmuştu sanki.

Nihayet "Erne?" dedi. "Neler oldu?"

"Juva'daki ormanda, Salajärvi Gölü'nün yakınlarında iki ceset bulundu. Savonlinna'nın altmış kilometre batısında..."

Jessica alçak sesle "Savonlinna..." dedi. Parmaklarını pencereye dayadı. Cam soğuktu. Buz gibi rüzgâr camdan geçip bedenine akıyormuş gibi.

Sonra sessizce Erne'i dinledi. Onun neler söyleyeceğini biliyor olsa da. Koponen'in terk edilmiş Audi'si. Başmüfettiş Porkka'nın cep telefonu, o tuhaf telefon görüşmesi. Sonra Erne abartılı bir sesle iç çekti. "Bariz nedenlerden ötürü bizce ölen kişilerin kimlikleri..."

"Bizce demekle ne kastediyorsun? Gerekli incelemeleri..."

"Jessica. Cesetleri teşhis etmek kolay olmadı. Yakılmışlar."

"Lanet ol..."

O anda mutfaktan bir patlama sesi geldi. Jessica'nın kalbi duracak gibi oldu. Telefonu zemin döşemesine düştü.

Mutfağa yanık kokusu doldu. Jessica gözlerini az önce iki kararmış ekmek parçasını kusan tost makinesine dikti.

25

Konferans salonu sigara izmariti kokuyordu. Orada en son sigara içilmesine milenyumun başlarında izin verilmiş olmasına rağmen. Sabahın erken saatleriydi. Rüzgâr yatışmışsa da dışarısı hâlâ karanlıktı. Pencere, parlak ışıkların altında yine de ıssız olan Pasila Tren Bakım İstasyonu'nu çevreleyen devasa inşaat alanına bakıyordu. Yüksek vinçler ayakta uyuyan dinozorlar gibi göğe yükseliyordu.

Jessica parmaklarını çay kupasına sarıp kupayı dudaklarına götürdü. Erne hariç tüm ekip oradaydı: Yusuf, Nina, Makel ve her zamanki gibi ter kokan Rasmus. Karakolda çok yapılan bir espriye göre Rasmus'un deodorantı dünya tarihinin en kötü arkadaşıydı. Çünkü her gün ona ihanet ediyordu. Bu şakanın hâlâ Rasmus'un kulağına gelmemiş olması epey inanılmazdı. Çünkü gelmiş olsa bu konuda bir şeyler yapabilirdi. Jessica'yla neredeyse doğdukları güne kadar yaşıt olan Rasmus Susikoski avukatlık eğitimi almıştı ve sahada bir gün geçirmişliği yoktu. Buna rağmen –dikkatli gözlemleri ve ansiklopedik genel kültürünün de sayesinde– birçok soruşturmada çok değerli olduğunu kanıtlamıştı.

Nina Ruska neşeyle telefonunun ekranındaki harflere basıyordu. "Gönder" butonuna tıkladığında karakoldaki sade konferans odasına ve bir peri masalından daha ürkütücü olan gerçekliğe dönecekmiş gibi. Nina kırklarındaydı. Keskin yüz hatları ve bolca çili vardı. Gündelik üniforması olan blucinine ve kapüşonlu montuna rağmen her daim güzel bir kadındı. Yanında oturan Mikael Kaariniemi hararetle sakızını çiğniyordu. Nina'yla yaşıt olan Mikael kısa süre önce saç dökülmesine karşı savaşında yenilgiyi kabullenmişti; frak gömlekleri her zaman, şaşırtıcı bir şekilde iyi ütülenmiş olur-

du. Bir kaşını kaldırıp Jessica'ya baktı. Sonra yüzünü hızla çevirdi.

Erne kapıyı ardından kapatıp "Günaydın" dedi. Toplantıya katılan diğer beş kişi mırıldanarak yanıt verdiler. "Basın açıklaması sekizde başlayacak. O zamana kadar en azından soruşturmanın ilk ayağının özetini çıkarmamız gerek."

Erne uzaktan kumandayla projeksiyon cihazını çalıştırdı. Oda tavandan sarkan cihazın boğuk uğultusuyla doldu.

"Sen başla" dedi Erne. Masaya yaslandı.

Kötü kokan adam boğazını temizleyip gözlüğünü başparmağıyla burnuna iyice yasladı. Diğerlerine bakıp tereddütle söze girdi. "Koponen'in üçlemesini okuduk. İkinci kez okumaya başladık. İlkinde gözden kaçırdığımız ayrıntıları yakalamak için. Toplam sekiz cinayet var. Bunlardan yedisi ayinsel. Soruşturması süren her cinayete Koponen'in öyküsünde tanımlanan bir suç karşılık geliyor."

Rasmus'un sözleri odayı saran gerilimi kırdı. Sözleri herkesin içten içe bildiği şeyi doğrulamıştı.

"Kitaptaki suçlar aynı sırayı mı izliyor?" diye sordu Erne. Kollarını göğsünde kavuştururken şaşırtıcı ölçüde sakindi. Jessica amirine baktı. Sonra gözlerini tekrar yanında oturan Rasmus'a çevirdi.

"Hayır." Rasmus parmaklarını gergince gözlüğünün kenarlarında gezdirdi. "Cinayetler kitaptaki sırayı izlemiyor. Ya da ilk ikisi uyuşuyor fakat gecenin yarısındaki iki cinayeti direkte yakma olarak görmek istiyorsak... Herkes için kopyalar çıkardım..."

Rasmus masanın ortasına bir kâğıt yığını koydu. Herkes kendisine ait olan kâğıdı aldı. Jessica listeye bakıp kaşlarını çattı.

Roger Koponen'in *Cadı Avı* serisinde işlenen cinayetler:

Birinci Kitap

- Kadın, boğulmuş (buzun altında)
- Kadın, zehirlenmiş (cesedi Maria Koponen'in cesediyle aynı şekilde yerleştirilmiş)
- Erkek, taşlanarak öldürülmüş

İkinci Kitap

- Erkek, hançerle öldürülmüş
- Erkek, direkte yakılmış

Üçüncü Kitap
• Kadın, ezilerek öldürülmüş (yavaş yavaş, ağır taşlarla)
• Kadın, direkte yakılmış

"Bir saniye" dedi Erne. Başını kâğıttan kaldırdı. "Maria Koponen'in ölüm nedeninin zehir olduğu doğrulandı mı?"

Rasmus tereddütle "Bildiğim kadarıyla hayır" dedi. Sesinin tonu kuşkuluydu. "Fakat diğerlerinde suç kitaptaki tanıma uyuyor. Arıca kurbanların kitaplardaki tasvirleri de uyuşuyor: Siyah saç, güzel."

"Peki" dedi Erne. Masadan bir çıktıyı alıp gözlerine yaklaştırdı.

"Ve *direkte yakılan* şu ikisi..." diye söze girdi Yusuf. Erne ona imalı bir şekilde başını salladı.

Odada kısa bir sessizlik oldu. Herkes çıktıları tekrar tekrar okuyor gibiydi. Jessica kuşburnu çayını yudumladı; çayda demir tadı vardı.

"Fail ya da faillerin tüm listeyi tamamlamaya niyetli olduklarını varsayarsak üç cinayet daha bekleyebiliriz."

"Faillerin mi?" diye sordu Nina. Elindeki çıktının üst köşesine bir not aldı. Mikael önce ona, sonra kâğıda karaladığı yazıya baktı. Jessica çifte bakıp bir an için Nina'nın not mu aldığını yoksa Micke'e bir mesaj mı yazdığını merak etti. Fakat ikisinin yüzlerinde ciddi bir ifade vardı.

Eğilip projeksiyon aletinin yansıttığı mavi dikdörtgenin altından geçen Erne "Juva'daki katilin Koponen malikânesinden kaçan katilden farklı olması mümkün" dedi. "Fakat bundan kesin olarak emin değiliz. Kulosaari'deki fail öğlen 11:04'te kaçmış. Sanna Porkka beni gece 3:15'te Juva'dan aradı. Fail Kulosaari'de hemen bir arabaya atlayıp Savonlinna'nın yolunu tuttuysa kötü hava koşullarına rağmen Koponen'in arabasına pusu kurmak için Juva yakınlarına ulaşmış olabilir."

Yusuf biraz boğuk bir sesle "Belki şehirden kaçmak zaten akılhca bir seçimdir" dedi.

"Ben hâlâ ikisinin aynı kişi olduğunu düşünmüyorum."

"Neden?"

Erne, Yusuf'u süzerek "O teorinin temel bir kusuru var: Katil, Koponen'in arabayla Helsinki'ye götürüleceğini nereden bilebilirdi ki?" dedi. "Üstelik saatini de?" Erne düşünceli bir tavırla başını

iki yana salladı. "Katilin arabasına atlayıp titiz bir plan yapmadan yola çıkmış olduğuna, Juva'da yaklaşan Audi'yi gördüğünde dönüp onu takip ettiğine inanmak güç. Ayrıca dün gece yoğun bir kar yağışı vardı. Görüş mesafesi berbat olmalı."

Erne oturdu.

Jessica gözlerini kâğıda dikip alçak sesle "Ayrıca o kişi her kimse ormanda büyük bir ateş yakması gerekiyordu" dedi.

Kimse gülmedi. Zaten niyet de bu değildi. Sokaktan bir sirenin uğultusu geldi. Jessica'nın aklı ne zaman bir ambulans sireni işitse huzursuz olan Fubu'ya gitti. *Bir adamı Doğu Helsinki'den çıkarabilirsin fakat Doğu Helsinki'yi o adamın içinden çıkaramazsın.*

"Daha olası bir senaryo ise Savonlinna'dan onları takip eden birinin olması. Biri attıkları her adımdan haberdar olmalı. Koponen'i arabayla Helsinki'ye götürme kararı ancak gece yarısına doğru alınmıştı." Erne'in âdemelması Jessica'nın çok aşina olduğu bir şekilde titredi. O kararı alan Erne'di. Düşününce Koponen'in geri dönüş yolunda doğru dürüst korunmaya ihtiyacı olduğu açıktı. Muhtemelen Erne olanlardan kendisini sorumlu tutuyordu. En azından bilinçaltında.

Erne ciddi bir tonla "Burada önemli bir iki şey var" dedi. "Öncelikle Sanna Porkka'nın üzerinde tabancası vardı. Yine de kendisini saldırganlara karşı savunamadı. Neden? Saldırganlar da mı silahlıydı? Hatta belki daha etkili silahları mı vardı?"

Projeksiyon cihazının uğultusu da olmasa oda hepten sessiz olacaktı. Mikael bile bir an için sustu.

"İkincisi" diye devam etti Erne. Konuşmak canını yakıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Koponen'in Audi'si suç mahallinde hasarsız halde bulundu. Dolayısıyla çarpışma olmadığı gibi araç yoldan çıkmaya da zorlanmamış. Ya Porkka'nın kendisi toprak yola çıktı ya da o noktaya varana dek arabayı bir başkası kullanıyordu. Kim? Son olarak olay yerinde sadece bir ayak izi bulundu. Bir başka deyişle, birden fazla fail varsa hepsinin yeni, 45 numara asker botları giyiyor olması gerekiyor. Olay yerindeki ayak izleri epey bir trafik olduğuna işaret ediyor."

"Fakat Kulosaari'deki ayak izleri..."

"Tam olarak aynısı. Fakat dediğim gibi, ben faillerin farklı kişiler olduğuna inanıyorum."

Mikael başının kel tepesini ovuşturup "Bir saniye" diye araya girdi. "Juva'da birden fazla fail. Ayrıca Kulosaari'deki kişi. Yani burada varsaydığımız..."

"Evet" dedi Erne. Derin bir nefes aldı. "Her şey üç fail olduğuna işaret ediyor. Ya da daha fazla."

Jessica gözlerini çıktıdan sıcak kupaya çevirdi. Çay poşeti suyu kırmızıya boyamıştı. Diline demir tadı geldi. Nedense beyni Jessica'nın kendisini hazırladığı o vesveseyi yüzeye çıkardı. Kanla dolu bir kupa. Bir an için her şey kızıla çaldı: Duvarlar, odanın ön tarafındaki ekran, masa, masada oturan insanların yüzleri.

Jessica öğürecek gibi oldu.

26

Parmaklarıyla lavabonun kenarını kavradı. Jessica bulantısının bitkinlikten ve stresten kaynaklandığını, kusmasının kendisini daha iyi hissetmesini sağlamayacağını biliyordu. Çeşmeden su içip başını kaldırdı. Gözleri yorgun görünüyordu. Birkaç dakikasını makyaja ayırmışsa da endişesi yüzüne oturmuştu. Yansıması üzerine düşündü. Geçen günden beri o yansıma kendisine ait değilmiş gibi yabancı geliyordu. Jessica eğilip aynaya yaklaştı. Yüz hatları daha da keskinleşirken gözbebekleri büyüdü. Aynadan kendisine bakan kişi dudakları gaddar bir gülümsemeyle çarpılmış annesiydi.

"Jessie?" Erne'in endişeli sesi kapıdan geçip Jessica'ya ulaştı. Ardından sigara tiryakisinin kuru ve şiddetli öksürüğü geldi. Son aylarda bu öksürükler kronikleşmişti.

"Ben iyiyim" dedi Jessica. Kâğıt havludan alabildiği kadar uzun bir parça koparıp gözlerini sildi. Aynaya son bir bakış attı. O hastalıklı sırıtış hemen kaybolsa da Jessica'yı gözlerini yummaya zorladı. Yüz retinasına kazınmıştı. Birkaç derin nefes. Sonra kapıyı açtı.

"İyi misin gerçekten?" Erne duvara yaslanmıştı. Jessica durmayınca Erne eline öksürerek onun peşinden gitti. "Sen hiç de..."

"Ben hiç de ne?" Jessica durup öyle hızlı döndü ki Erne az kalsın ona çarpacaktı.

"Seni böyle görmeye alışık değilim..." diye kekeledi Erne.

"Beni nasıl görmeye? Zayıf mı?"

"Zayıf değil, sadece..."

Jessica elleri belinde "Ne?" diye çıkıştı. "Sabah hasta olmak departman politikasına aykırı mı?" Sözcükler ağzından çıkarken

Erne'in gözlerinde bir şeylerin değiştiğini fark etti. "Lanet olsun. Hayır, hamile değilim." Uzun adımlarla konferans salonuna yürüdü.

"Jessica!" diye gürledi Erne. Ses tonu şimdi öfkeliydi. Jessica durdu. Erne yanına geldiği Jessica'yı kolundan tuttu. "İstediğin kadar bulantı çekebilir, hatta üçüz bebek de bekliyor olabilirsin. Fakat aklını başına toplamanı istiyorum. Aklın başında mı?"

"Evet."

"Söyle."

"Aklım başımda.

"Bir daha söyle."

"Ne bu? Lanet olası bir rock konseri mi? Bağırayım da herkes deli olduğumu düşünsün mü istiyorsun?"

"Tamam." Erne yana çekilirken yüzünde her zamanki endişeli gülümsemesi yeniden belirdi.

Jessica o gülümsemeyi görür görmez kendi sert çıkışından pişmanlık duydu. Bir sebepten Erne son zamanlarda sinirlerine hâkim olamıyordu. Fakat Jessica ona bir dakikadan daha uzun süre öfkeli kalamıyordu. Erne'in büyük yüreği astlarının üzerine titremeye duyduğu o tuhaf ihtiyacı affettiriyordu. Erne'in hep istediği kız evlat gibi gördüğü Jessica'nın üzerine titrediği gibi.

"Masamızdaki vaka şu ana dek hepimizin uğraştığı tüm vakalardan daha sıra dışı" dedi Erne. "Bu vakayı çözmek için müthiş bir baskı altında olduğumu anlıyorsundur."

"Elbette."

"Hızla sonuç almalıyım. Bu yüzden her şeyi hesaba katmam gerek. Ekibimin fiziksel ve ruhsal sağlığı dahil."

"Anlıyorum."

"Bu vakanın boyutlarını sindirecek zamanımız olmadı. Dün gece arabada konuştuğumuzda tek ceset vardı."

"Şimdi dört."

"İşaretler yanıltıcı değilse çok geçmeden üç ceset daha olacak..."

Erne'in cümlesi koridorun sonunda bir kapının açılmasıyla ve sessiz mekânın kesik kesik ayak sesleriyle dolmasıyla yarıda kaldı. Tayyörlü bir kadının yanında üzerinde üst düzey polislere has bir üniforma olan uzun boylu bir adamla konferans salonuna girdiğini gördüler.

Erne alçak sesle "Lönnqvist" dedi. "Ulusal Polis Kurulu'ndan. Gıcığın tekidir. Basın açıklaması için gelmiş. Yanında bakanlıktan biriyle..."

Jessica sessizce "Peki ya *şimdiden* yedi tane varsa?" dedi. Gözleri Erne'in gömleğinin iliklenmemiş düğmesine takıldı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya cinayetler sıraya uygun olarak gerçekleşmişse ve biz henüz diğer cesetleri bulmadıysak?" Jessica patronunun gözlerindeki bakıştan bu fikrin onun için son derece yeni olduğunu ve hiç de olasılık dışı olmadığını düşündüğünü anladı.

"Her halükârda yakında bu sorunun yanıtını alacağımızdan eminim" dedi Erne.

"Yusuf'u yanıma alıp Maria Koponen'in çalıştığı şu ilaç üretim tesisine gitmeyi düşünüyordum."

"Adli tıp uzmanı bir dakikaya burada olur. Sonrasında gitseydin."

"Dün kim nöbetçiydi?"

"Sence?"

27

Yusuf koltuğuna yaslanıp yeniden odaya girip yerlerine geçen Jessica ve Erne'i izledi. Sudan çıkarılan cesedin fotoğrafları ekrana yansıtılıyordu. Önceki fotoğrafların arka planlarını oluşturan amansız karanlığın yerini soğuk, alüminyum bir masa ve beyaz örtüler almıştı. Kadının yüzü soluk, huzurluydu.

Yusuf hırkasının fermuarını açtı. Odadaki hava iyice boğucu bir hal almıştı. İçeride toplanan insanların sayısı artmıştı: İki teknik incelemeci gelmişti. Ulusal Polis Kurulu'ndan biri ve otopsiyi gerçekleştiren adli tıp uzmanı Sissi Sarvilinna.

"İlk bulgularımız ölüm sebebinin boğulma olduğunu doğruluyor..." dedi Sarvilinna. Uzaktan kumandanın tuşuna basıp bir sonraki slayta geçti. Lazer imleç ekranda huzursuzca kıpırdandı. Yusuf, Sarvilinna'yla ilk kez karşılaşmıştı. Fakat onun soğuk, insanı afallatacak kadar dobra ve kendine özgü bir kara mizahı anlayışı haricinde esprili olmayan biri olduğunu biliyordu. Muhafazakâr giyimiyle, işinin ehli bir adli tıp uzmanı stereotipiydi.

Yusuf gözlerini kısıp ölü bir insanın nasıl böyle huzurlu görünebildiğine şaştı. İnsan boğulmanın yüzde korku ve panik izleri bırakacağını düşünüyordu.

"...diyatom analizi kadının başka bir yerde boğulduğuna işaret ediyor." Sarvilinna odadaki şaşkın yüzleri süzdü. Gizemi daha da büyütmek ona haz veriyormuş gibi. Belli ki bu yeni bilgi sadece Mikael ve Nina'yı hazırlıksız yakalamamıştı.

"Sonra da *buza gömülmüş*" diye fısıldadı Erne. "Koponen'in görüntülü görüşmede bunu ifade etmesinin tuhaf bir yanı olduğunu biliyordum."

Sarvilinna, Erne sözünü hiç kesmemiş gibi "Akciğerleri suyla dolmuş" diye devam etti. "Tam olarak çeşme suyuyla."

"Ne zaman ölmüş?"

"Kabaca bir tahminle akşam altı ve dokuz arası. Dahası görece bir kesinlikle kadının en fazla birkaç saat dondurucu suda bekletildiğini söyleyebilirim."

Jessica bir yandan gözlemlerini not alarak "O halde dün akşam başka bir yerde suda boğulmuş ve neredeyse göz açıp kapayıncaya dek Koponen ailesinin evinin bulunduğu kıyıya getirilmiş" dedi.

"Fail buzu deldikten sonra cesedi suya bırakmış ve buzdaki deliği karla örtmüş. Bahçeden geçip eve girmiş ve Maria Koponen'i öldürmüş." Bu sözlerin ardından Yusuf yanıtından emin olamayan okullu bir çocuk gibi tereddütle adli tıp uzmanına baktı.

Sarvilinna yanıt verecek gibi görünmedi; bunun yerine belirgin bir can sıkıntısıyla kol saatine baktı. Polislerin tahminlerine onay vermek onun işi değildi. Gerçekleri sunmak için oradaydı. Soğuk ve amansız gerçekleri.

"Kitapta cinayet nasıl gerçekleşiyor?" diye sordu Jessica. Meraklı bakışlar Mikael'e çevrildi. Mikael küçük, plastik bir torbayı karıştırıp ağzına bir sakız attı. Sonra Nina'ya bakıp söze girdi: "Kitapta cadı olduğundan şüphelenilen kadın el ve ayak bileklerinden bağlanıyor. Ardından bir havuza atılıyor. Birinin cadı olup olmadığının sınandığı bir Ortaçağ yöntemi bu. Ya bu ya da barbarca bir mahkeme, seçimini yap. Şüpheli eli kolu bağlanmasına rağmen su üzerinde kalırsa cadı olduğu kesin olarak kanıtlanıyor ve hemen idama mahkûm ediliyor."

Jessica hayretle başını iki yana salladı. "Hangi lanet olası temele dayanarak?"

"Bu sorunun iki yanıtı var. Birçokları cadıların şeytanın saflarına katılmalarıyla vaftizlerini reddettiklerine, bu yüzden de suyun onları reddedeceğine inanıyormuş. Bir başka inanç da suyun saflığı temsil ettiği için cadıları ittiğiymiş. En delice olanı ise kurbanın dibe batıp boğulması halinde ki mantık gereği bu epey sık görülen bir sonuç olacaktır, kadına dair şüphelerin ortadan kalkması. Fakat bu testin gerekli kanıtı elde etmek için gerçekleştirilmesi şartmış. İki ucu boklu değnek. Fakat en azından bir sınav yapıyorlarmış ya!"

Yusuf terli avuçlarını blucinine sildi. "Tanrı aşkına. Bu mantıksız."

"O halde kurbanımız bu sınavlardan birinde mi öldü?" diye sordu Erne.

"Bu mümkün. Katiller Koponen'in romanını kopyaladılarsa. Kitapta cinayet o şekilde gerçekleşiyor."

"Cesedin üzerindeki izler bu teoriyi destekliyor. Kurbanın el ve ayak bileklerinde de bağlandığını gösteren izler var." Sarvilinna uzaktan kumandanın düğmesine basıp ölen kadının yüzünü yaklaştırdı.

Jessica "Bu mahkeme nerede gerçekleşiyor?" diye sordu. "Kitapta yani?"

"Başmüfettişin evinde" dedi Nina. Nina'yla Mikael bakıştılar sonra neredeyse aynı anda iç çektiler; bir soru yağmuru onları bekliyordu. "Soruşturmaya katılan herkesin kitapları okuması gerek. Bazı benzerlikler var. Fakat..." Nina gözlerini kapattı.

Mikael, Nina'nın kaldığı yerden devam etti. "Sadece bu kadar. Bunlar benzerlikler fakat sadece bir noktaya kadar."

"Şu...ayrıntıyı ele alalım, herkes için bir konuya açıklık getirmemiz şart." Nina oturduğu yerde sırtını daha da dikleştirdi. "Koponen'in kitapları kısmen fantezi, o kitaplarda doğaüstü olaylar gerçekleşiyor. Cadı olduklarından şüphelenilen kadınlar olduğu gibi *gerçek* cadılar da var. Örneğin Koponen'in öyküsünde masada oturan kadın zaten öldürülmüşken sonrasında masanın başında beliriyor. Giyinik halde ve yüzünde kan donduran o sırıtışla."

Erne "O halde katiller kitaptaki cinayetleri tam olarak kopyalamamışlar mı?" diye sordu. "Genel olarak mı oradaki olaylardan ilham almışlar?"

Polis kurulundaki adam odanın arka duvarına yaslanıp gözkapaklarını ovuşturdu.

Nina sarı saçlarının bağını çözüp yeniden bağladı. "Öyle görünüyor."

Erne küçük not defterine notlar aldı. "Ya Juva'daki kurbanlar?"

"Seride bunlar tamamen farklı iki olay" dedi Mikael. "Benzerlikler cinayetlerin işlenme şeklinin yanı sıra dün geceki cinayetlerde kurbanların bir erkek ve bir kadın olmasından ibaret." Sakızını dilinde çevirdi.

"Juva kurbanlarının Porkka ve Koponen olduklarından emin miyiz?" diye sordu Nina.

Jessica elini kaldırdı. "Bu kısmı ben açıklayabilirim. Erkek kurbanın dişleri sökülmüş, belli ki bir sebepten kimlik tespitini önlemek için. Fakat DNA testleri kurbanların kimliklerini teyit etti bile. Koponen malikânesindeki hijyen ürünlerinden alınan DNA erkek cesedinin DNA'sıyla uyuşuyor."

Biri söze girene dek birkaç saniye geçti. Sonuç resmileşmişti: Roger Koponen ölmüştü.

"Buz Prensesi'ne dönecek olursak..." dedi Jessica. Hemen ardından ürkütücü kısaltmayı dolu konferans salonunda kullandığı için pişmanlık duydu. "Kurbanın kimliği hakkında hâlâ hiçbir fikrimiz olmadığı doğru mu?"

"Evet. Cesedin tanımına uygun birinin kaybolduğu rapor edilmedi."

"Ya uygun olmayanlar?"

"Katiller kurbana istedikleri gibi makyaj yapıp istedikleri gibi giydirebilirlerdi. Fakat altından 91 yaşında bir Alzheimer hastasının çıkmayacağından eminim. Tabii kastettiğin buysa."

"Peki. Ya Maria Koponen? Nasıl öldürülmüş?"

Sarvilinna kollarını kavuşturup "Yüzeyde hiç yara yok" dedi. "Büyük olasılıkla zehirlenmiş. Fakat emin olmamız için biraz zaman gerek."

"Ya o gülümseme?" diye sordu Erne.

Sarvilinna ekrana Maria Koponen'in bir slaydını getirdi. Sonra ikincisini ve üçüncüsünü. Görüntüler üzerinde küçük parçaları olan bir tür tertibatın fotoğrafı karşılarında belirene kadar slaytlar arasında gezindi.

"Bunlar yanaklarda bulduğumuz delikler. İnce bir kablo ya da telle kadının başının etrafından birbirlerine bağlanmışlar. Üzerinde ağır makyaj olduğundan kabloyu görmek zor oldu. Ayrıca yüze katılık vermek için dolgu malzemesi kullanılmış." Sarvilinna bu açıklamanın ardından kulak memesini kaşıdı.

"Delice" dedi Erne. On saniye boyunca salonda herkes başını iki yana salladı.

Nihayet Jessica üzerinde subay üniforması olan uzun boylu adamın kol saatine bakıp Erne'e yanına gelmesini işaret ettiğini gördü. Erne ağır ağır sandalyesinden kalktı. İkisi koridora çıktı.

Jessica amirinin huzursuzluğunu sezebiliyordu. Erne'in soruşturma yöneticisi görevi hiç de kolay değildi. Birkaç saatte dört cesedin bulunması her açıdan nadir görülen bir durumdu. *Seri katil.* Ciddi suçları soruşturan herkes Finlandiya'da bu tür vakaların son derece az görüldüğünü bilirdi. Ülkenin suç tarihinde seri cinayet kriterlerine –ancak gevşetilmiş kriterlerle– uyan vakalar bir elin parmaklarını geçmezdi. Farklı eylemler olarak gerçekleştirilmiş iki ya da üç cinayet. Öte yandan bu durumda bile terimin kullanımı en hafif tabirle tartışmaya açıktı. Eldeki veriler bazı benzerlikler olsa da Kulosaari ve Juva'daki cinayetlerin farklı bireyler tarafından işlendiğine işaret ediyordu.

"İlk laboratuvar sonuçları birkaç saat içinde elimizde olacak." Sarvilinna derin çantasından kalın bir klasör çıkardı. "Zaten bildiğimiz her şey burada. Beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz."

Erne yeniden içeri girdiğinde çekingen mırıltılar yükseldi. Erne'in patronundan yediği fırça kısa fakat şiddetli olmuştu. Erne'in yüzünden stres akıyordu. Kimse tek kelime etmedi.

Yusuf telefonunda bir tabloid uygulamasını açtı. Bunun endişesini artıracağını bilmesine rağmen. Manşetlerde akıl karışıklığı vardı. Muhabirler nereden başlayacaklarını bilememişlerdi. *Polis. Çok Satan Kitapların Yazarı. Eşi.*

Hemen sonra tavandaki floresan tüpler yanıp sönerken Sarvilinna kapıyı ardından kapattı.

28

O sabah karakolun oditoryumu bir başka boyut gibiydi: Normalde renksiz bir devlet binasının içinde canlı, iyi aydınlatılmış bir hücre. Erne uzun masanın en dışındaki sandalyeye oturdu. Boş olan tek yere. Üzerinde mavi üniforması olan Jukka Ruuskanen selam vermeye hiç yeltenmeyip dosdoğru karşısına bakıyordu. Herkes için stresli bir durumdu bu. Fakat Ruuskanen yıllardır soğuk ve kibirli olmuştu zaten. İki adamın akademi günlerindeki ahbaplıklarının ve içki âlemlerinin üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

Her boyutta mikrofon ve kayıt cihazı masanın üzerine yayılmıştı. Ötelerinde uyku mahmuru fakat dikkatli dinleyicilerle dolu sandalyeler vardı. Flaşlar patlıyor, büyük kameralar canlı yayını web sitelerine ve televizyona aktarıyordu. Erne oditoryumun en son ne zaman bu kadar dolu olduğunu hatırlamıyordu bile. Bu vakada ilgi çekici unsurlar sıra dışı ölçüde çoktu. Erne öksürdü. Ağzı kurumuştu ve masaya hiç su bırakılmamıştı. Burnuna dokununca parmaklarında beş dakika önce içtiği sigaranın kokusunu duydu.

Ruuskanen'in nihayet söze girmesiyle mırıltılar kesildi. "Tamam millet, saat sekiz. Başlayalım." Bu sırada fotoğraf makinelerinin flaşlarının parıltısı kuvvetlendi. Basın açıklamasının startının verilmesi orada oturan polis memurlarını bir anda daha fotojenik kılmış gibi.

"Ben Helsinki Polis Teşkilatı Şefi Jukka Ruuskanen. Solumda yardımcım Jens Oranen ve Ulusal Polis Kurulu merkezinden Joonas Lönnqvist var." Bir süre duraksayıp karşısında patlayan flaşlara baktı. Erne, Ruuskanen'in bir an için onun varlığını unuttu-

ğundan emindi. Fakat Ruuskanen nihayet gözlerini Erne'e çevirdi. "Sağımda da Helsinki Cinayet Büro'dan Müfettiş Erne Mikson var. Kendisi aynı zamanda soruşturmanın başında."

Erne kameraların kendisine dönüp bitmez tükenmez belgeleme işlemini hızlandırdıkları hissine kapıldı. Artık resmiyete dökülmüştü; bir kez daha soruşturmanın yüzü olarak, yapılacak hatalardan ve yetersiz sonuçlardan sorumlu tutulacaktı. Flaşlar Erne'in yüzündeki çizgileri ortaya çıkarıp o çizgilere sebep olan yılları vurguladı. Erne zayıf göründüğünün farkındaydı. Zaman üzerine düşeni yapmıştı fakat bunda sarma Estonya zehri olan ve yıllardır belki de saf oksijenden daha fazla akciğerlerine çektiği Rumba'nın da parmağı vardı.

Ruuskanen önceki gecenin olaylarının özetini aktarmaya başladı. Erne'in sırtından ter akıyordu. Koltukaltları sırılsıklamdı. Kocaman siyah gözler gibi kendisine dikilen lenslere bakmamak için Ruuskanen'e doğru döndü.

Roger Koponen... karısı... polis... Ruuskanen kısa ve öz konuşuyordu. Erne onu dinlemiyordu; aynı ayrıntıları ezberden sayabilirdi. Bu yüzden Ruuskanen'in diğer yanında oturan adamları incelemeye koyuldu. Üzerlerinde koyu mavi üniformaları vardı. Bunlarla resmi bir baloya gitseler göze batmazlardı. Erne sahnede siyah blucin, gömlek ve yıpranmış, tüvit bir spor ceket giyecek rahatlıktaki tek kişiydi. Bunlar onun üniformasıydı; Estonyalı ayakçının iş giysileri. Erne aynı zamanda grupta basın toplantısı bittiğinde muhabirlerden gelecek telefonları yanıtlamak zorunda kalacak tek kişiydi. Diğer üçü siyasete ve polislik işlerle hiçbir ilgisi olmayan faaliyetlere döneceklerdi. Jens Oranen bariz bir şekilde diğerlerinden gençti. Fakat diğer iki emniyet amiri Erne'in yaşındaydı. Dışarıdan bakan biri pekâlâ Erne'in bir ara tökezleyip olduğu yerde kaldığını düşünebilirdi. Fakat Erne mesleğinde hep istediği gibi ilerlediğini düşünmüştü. Elli yaşında tam da olmak istediği yerdeydi. Çocukken hayalini kurduğu işi yapıyordu. Yine de bunun gibi anlar kariyerinde bir anormallik, bir sapma olduğu hissini uyandırıyordu.

"...soruşturmayla ilgili sorular soruşturmanın başı tarafından yanıtlanacak." Daha Ruuskanen konuşmasını bitirmeden çok sayıda el havaya kalktı.

Ön sırada oturan bir kadın "Şu an polisin şüphelendiği birileri

var mı?" Erne kadının devlet radyo ve televizyon kurumu için çalıştığını biliyordu. Her zaman olduğu gibi sorular en aşikâr olanlardan başlayacaktı. Fakat Erne deneyimlerinden bu soruların brifingin ilerleyen dakikalarında daha da zorlu bir hal alacağını biliyordu.

"Elimizde Kulosaari cinayetindeki şüphelinin bir tasviri var. Bu noktada şüphelinin beyaz, erkek ve Finlandiyalı olduğunu söyleyebilirim." Erne gözlerini mikrofona çevirdi. Ona bu küçük bilgiyi vermesi emredilmişti; İçişleri Bakanlığı yabancı teröristlerle ilgili spekülasyonların daha başından yok edilmesi gerektiğini açıkça ifade etmişti.

"Yani elinizde şüpheliler yok mu?"

"Dediğim gibi elimizde bir tanım var. Vakayla ilgili olarak tutuklanan kimse yok. Soruşturma sırasında edindiğimiz bilgilere dayanarak bu kişiyi aramaya devam edeceğiz." Erne yumruklarını sıktı. Duvardaki halojen lambalar daha da parlaklaştı sanki.

"Ya Juva'da öldürülen polis memuru? Failin farklı biri olduğundan emin misiniz?"

"Aradaki mesafe düşünüldüğünde bu son derece olası."

"Birden fazla failin birlikte çalışması mümkün mü?"

"Bu noktada böyle bir ihtimal var."

"Roger Koponen ya da eşi geçmişte tehdit edilmişler mi?"

"O tür tehditler almadıklarını biliyoruz."

"Kulosaari'deki kurbanlar nasıl öldürülmüş?"

Erne iki kez gözlerini kırptı. Kötü şöhretli poker suratına başvurma zamanı gelmişti. "Soruşturmayı ilgilendiren nedenlerden ötürü, bizim bunları..."

"Juva çevresindeki ormanda gerçekleşen cinayetlerin işlenme şekli benzer mi?"

"Az önce belirttiğim gibi, biz bu tür bilgileri..."

"Cinayet yönteminin Roger Koponen'in eserlerindekilere dayandığından kuşkulanıyor musunuz?"

İşte! Kaçınılmaz olan gerçekleşmişti. Suça dair ayrıntıları gizlemeye yönelik onca çabaya rağmen.

"Bu noktada cinayetlerde kullanılan yöntemleri tartışamam, tartışmak da istemiyorum."

Erne soruyu yanıtlamadığının farkındaydı. Hayatlarını ters köşe sorular sorarak kazanan dinleyiciler tatmin olmamıştı.

"Ormanda cesetler yakılmış mı?"

Erne'in elleri terliyordu. Bilgiler sızmıştı. Ruuskanen parmaklarını Erne'in kaburgalarına bastırıp Oranen'e doğru eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Ardından başını Erne'e salladı.

"Evet. Kurbanların cesetleri yanmış halde bulundu." Erne bu yanıtının ardından elini su bardağına götürse de kimsenin oraya bir bardak bırakmadığını fark etti. Konuşmak bir azaba dönmüştü. Sonraki birkaç saniyede kamera orkestrası, dizüstü bilgisayarların klavyeleri ve fısıltılar bir kükremeye dönüştü.

"Koponen'in kitaplarında insanlar yakılıyor. Bunda bariz bir benzerlik yok mu?"

"Araştırmacılarımız şu an Roger Koponen'in eserlerini gözden geçiriyorlar. Cinayetler ve kitapların içerikleri arasında bir bağlantı varsa bunu bulmaya ve soruşturmada bundan faydalanmaya gayret edeceğiz."

"Kulosaari cinayetlerinin kitaplarda örneği var mı?"

"Bu soruya yanıt vermek az önce söylediklerimle çelişir."

"Burada bir seri katilden mi bahsediyoruz?"

"Bu noktada henüz o kriterler karşılanmış değil."

"Polis teşkilatına bu adamın yeniden cinayet işleyeceğini düşündürecek nedenler var mı?"

"Hayır."

Ruuskanen ile Oranen bir kez daha fısıldaştılar. Kimse dinleyicilere yeni sorular sormalarını istememişse de daha çok el havaya kalktı. Daha Erne'in çekeceği vardı.

"Polis neden..."

Sakalı karman çorman adamın sorusu yarıda kaldı. Basın toplantısında ilk kez oda donakaldı. Muhabirin gözleri dizüstü bilgisayarının ekranına kilitlendi. Diğerlerinin gözleri de kendi ekranlarına. Sonra hayret dolu mırıltılar yeni seviyelere yükseldi. Gazeteciler telefonlarını ellerine alıp ekranlarına dokunmaya başladılar. Hâlâ neler olduğunu anlamayanlar yakınlarındaki ekranları görebilmek için öndeki sandalyelerin sırtlarından baktılar. Dinleyicilerin yüzlerindeki ifadeden şaşkınlıkları, gördüklerine inanamadıkları okunuyordu. Hatta heyecan da. Başlangıçtaki mahmur hallerinden eser kalmamıştı.

Ruuskanen altdudağını ısırıp izleyicilerin ruh hallerindeki ani değişim için bir açıklama istiyormuş gibi etrafına bakındı. Erne

telefonunu çıkardı; ekibinden yeni bir mesaj gelmemişti.

"Orada neler oluyor?" diye homurdandı Ruuskanen. Sesinden kendisinin neler olduğundan habersiz bırakıldığına son derece içerlediği anlaşılıyordu.

Devlet radyosu muhabiri yüksek sesle "Roger Koponen'in YouTube hesabına az önce bir video yüklenmiş" dedi. "Karısının olduğu bir video."

Erne parmaklarını kalın mikrofona sardı. Gözlerini yumduğunda retinasına kazınan, doğal olmayan bir gülümsemeyle çarpılmış yüzü gördü.

29

Malleus Maleficarum. Malleus Maleficarum. Malleus Maleficarum.

Jessica masasında oturuyordu. Yanında oturan Yusuf ekranı görmek için öne eğildi. Bilgisayar ekranında Roger Koponen'in YouTube kanalı açıktı. Dikey, bir nebze sallantılı çekimin bir telefonla gerçekleştirildiği açıktı. Videoda Maria Koponen uzun masanın ucundaki tanıdık yerinde, yüzünde o delice sırıtışla görülüyordu. Arka planda "Imagine" çalıyor, müziğe beyaz gürültüye monoton, didaktik, hissiz erkek sesi karışıyordu. *Malleus Maleficarum.* Ses bu sözcükleri değişmeyen bir tonda, durmadan tekrarlıyordu. Video altmış saniye uzunluğundaydı; tek görülebilen ölü kadının yüzüydü. Muhtemelen fail polisi aramadan dakikalar önce çekilmişti. Ya da çekim yapıldığında polis aranmıştı bile.

"Lanet olsun" dedi Yusuf. "Ne ürkütücü bir ses. Bu bir kayıt mı?"

"Kulağa öyle geliyor."

"YouTube'un videoyu kaldırması ne kadar zaman alır?"

"Bunun bir önemi yok. Video görüldü, indirildi ve yayıldı bile." Jessica sayfayı aşağı hareket ettirdi, dudakları gerilmişti. Dünya çapındaki başarısına rağmen Koponen'in kanalında ancak birkaç bin takipçisi vardı. Fakat video hızla yayılmıştı. Yüzlerce yorum almıştı.

Yusuf'un ağzından fısıltıyı andıran bir ses çıktı. "Hay lanet. Erne boktan bir durumun bizi beklediğini söylemişti. Fakat bu kadarını beklemiyordu."

"Bunu nasıl öngörebilirdi ki?"

Jessica yutkundu. Görüntü kan dondurucuydu. Yorumcula-

rın çoğu videoya bir şaka gözüyle bakıyordu. Gecikmiş bir Cadılar Bayramı şakası ya da yazar için bir pazarlama projesi olduğunu düşünmüşlerdi. Fakat bir dakika uzunluğundaki kayıt izleyicilerin bir şeylerin çok ters gittiğini anlamalarına yetecek kadar uzundu. Maria Koponen nefes almıyordu. Ayrıca bedenden yayılan ölüm sahte olamayacak kadar gerçekti. Buna karşın yorumlarda empatiden eser yoktu. İnsanlar çok zalim olabiliyorlardı. Aptal da. Winston Churchill bir keresinde demokrasiye karşı en güçlü argümanın oy veren ortalama bir vatandaşla kısa bir sohbet etmek olduğunu söylemişti. Bugünlerde cümlenin ikinci yarısı yerine "*sosyal medya yorumlarına şöyle bir bakmayı*" koymak mümkündü.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Yusuf.

"Bilgi İşlem'i ara. Katilin Koponen'in YouTube hesabına giriş yapmak için kullandığı IP adresini bulmak zorundayız."

"Tamam." Yusuf nefes verdi. Tam sessizce oradan ayrılacakken Jessica gözlerini ekrandan ayırdı.

"Yusuf... Nedense bana Neurofarm'a gitmek zaman kaybı olacak gibi geliyor. Erne'e o iş için Ulusal Soruşturma Bürosu'ndan birini yollamalarını söyler misin? Ne de olsa yardım sözü vermişlerdi."

Yusuf başını sallayıp yoluna devam etti.

Jessica ekranın en yukarısına çıkıp yeniden oynat ikonuna tıkladı. Videoyu şimdiden üç kez izlemişti ve yeniden izlediğinde yeni bir şeyler fark etmesi olası değildi. Çekim görece sallantısız olsa da var olan hafif sallantı kameranın masadan destek almadığını gösteriyordu. Çekimi yapan kişi kamerayı elinde tutuyordu. *Malleus Maleficarum. Malleus Maleficarum.* Aynı sözleri tekrar edip duran ses ürkütücüydü. Fakat Jessica sesi kapatmadı. Defalarca işitmesi, eve giren adamın eylemleri ve bu video aracılığıyla ne mesaj vermeye çalıştığını anlaması gerekiyordu. Jessica kadının yayvan bir gülümsemeyle donakalmış yüzüne baktı. Gözleri hem yardım bekler hem de Jessica'ya kötücül bir bakış atar gibiydi.

30

Dinleyiciler oditoryumdan çıkmışlardı. Fakat Jessica hâlâ yerinde oturuyordu. Vivaldi'nin asla eskimeyecek ezgileri kulaklarında yankılanıyordu. Klasik müziğe bayılmasa da o gün Venedikli bestecinin konçerto serisi, tartışmasız en iyi eseri Jessica'nın üzerinde kalıcı bir etki bırakmıştı. Elbette deneyimin unutulmaz olmasının bir nedeni de solistti: Colombano sadece müthiş gizemli ve yakışıklı değildi, aynı zamanda tam bir keman virtüözüydü.

Colombano, Jessica'dan beklemesini istememişti. Sadece sahneden inerken ona şöyle bir bakıp odanın arka tarafındaki kapıya gitti. Yine de Jessica'nın içindeki bir şeyler onu koltuğundan ayrılmamaya itmişti. Colombano cidden sonrasında Jessica'ya bir merhaba demeye niyeti olmadan mı onu konsere davet etmişti? Fakat salondaki ışıklar bir bir sönerken Colombano'nun niyetinin flört olmadığı açıkça belli oluyordu. Belki de konserine gelenlerin sayısını artırmak istemişti sadece.

Bir kadın İtalyanca "Kapatıyoruz" dedi.

Jessica irkildi. Yanaklarının kızardığını hissetti. "Anlıyorum." Huzursuz parmaklarıyla çantasının deri kayışlarına asıldı. Döndüğünde yüzü ona yırtıcı bir kuşu hatırlatan, elmacıkkemikleri çıkık kadını gördü. Fakat konserden önce kadının yüzündeki soğuk ifade gitmiş, yerini empati almıştı. Hatta belki acıma. Kadının yüz ifadesi *"Kişisel algılama, sen ilk değilsin, tek de değilsin"* der gibiydi.

Kadın omuz silkip "Gitmeniz gerek" dedi.

Jessica midesinin hayal kırıklığıyla ekşidiğini hissetti. Ayağa kalkıp başını belli belirsiz sallayarak koltuk sıraları arasında yürüyüp geride bırakılan program broşürlerini toplayan kadına ve-

da etti. Jessica'nın ayak sesleri geniş salonda yankılandı; bacakları ona ağır geliyordu. Köpüklü şarabın sakinleştirici etkisi konserde kaybolmuş, geride bir boşluk hissi bırakmıştı. Jessica sebebin açlık mı, hayal kırıklığı mı yoksa ikisinin bileşimi mi olduğundan emin değildi.

Jessica ağır kapıyı açtığında yağmurun yeniden başladığını fark etti. Ayak bileklerinin güçsüzleştiğini hissetti. Sinir uçlarına çöken ağrı da bir anda yeniden ortaya çıkmıştı. Ağrı ayak bileğinden başlayıp dizine çıkıyor, bacağının derinlerine sert çekiç darbeleriyle ince bir çivi gibi saplanıyordu.

Jessica dönüp ağır kapı tokmağını tutması, kapıya yaslanması ve rahatsızlığının geçmesini beklemesi gerektiğini biliyordu. Fakat gururu bunu yapmasına engel oluyordu. O akşam aşağılanmasının ve hayal kırıklığının sahnesi olan süslemelerle dolu konser salonundan bir an önce çıkıp gitmek istiyordu.

Ağrı her adımında şiddetlendi. Jessica sokağın karşısında bir çeşme gördü. Yalpalayarak kaygan buzun üzerindeki uzun bacaklı bir dişi geyik gibi çeşmeye ilerledi. Çivilere yenileri ekleniyordu. Biri baldırına, diğeri bacağına saplandı. Sonunda ağrısı dayanılmaz bir hal aldı. Jessica bacaklarının onu taştan yontulmuş çeşmeye kadar taşımayacağını biliyordu. Yanan bacaklarının üzerinde çömelip bir elini sokağın ıslak zeminine koydu.

Ardından biri onu tuttu. Güçlü parmaklar kaburgalarına gömülüp kollarını sardı. Nazik bir sarılma değildi bu. Kararlı, tereddütsüzdü. Pişmanlık duymayan bir gücün kıskacındaydı.

Yumuşak bir ses "Zesika" dedi. Sesin sahibi ona çeşmeyle arasında kalan son birkaç metrede eşlik etti.

Colombano onu yavaşça çeşmenin kenarına oturttu. Jessica ayakkabılarını çıkarmak için uzandı ve çıplak ayaklarını sokaktaki çukurlukta biriken suya daldırdı. Ancak o zaman gözlerini kurtarıcısına çevirebildi. İşte oradaydı. Sadece ve sadece kendisi için.

Jessica'nın yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Bu bir acı ve ferahlama işaretiydi. Ya da neşe ve utanç.

"Sorun nedir?" diye sordu Colombano. Sezdirmeden Jessica'nın arkasındaki bir noktaya baktı. Jessica'nın kendisini utandıran o sersemleyişi çevredekilerde endişe ve merak uyandırmıştı. Öyle de olsa kimse yardımına koşmamıştı. Colombano hariç.

Nihayet Jessica "Kemanını nerede bıraktın?" diye sordu. Bunu espri niyetine söylememişse de öyle anlaşılmıştı. Colombano rahat bir nefes alıp gülümsedi. Sonra ciddileşti. Dudaklarını yalayıp çiseleyen yağmuru daha iyi hissetmek istermiş gibi gözlerini göğe çevirdi. Jessica gözlerini yumdu. Açtığında Colombano yine ona bakıyordu. Jessica'ya biraz daha sokulmuştu.

"Neden salondan ayrıldın?"

Bir an için öylece birbirlerine baktılar.

"Hoşuna gitti mi? Konser yani?"

"Beni neden davet ettin?" Jessica bacaklarındaki ağrının ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolduğunu hissetti. Geriye sadece iç gıcıklayan bir gerilim ve biraz da utanç kalmıştı.

Colombano sıcak bir kahkaha attı. Gülerken yanaklarının gerilmesiyle gözleri hoş kavisler aldı; geniş ağzı geriye kadar uzanan beyaz dişlerini ortaya çıkardı.

"Tante domande, Jessica, ma nessuna risposta."

31

Yusuf, Jessica'nın mırıltısını işitince dikkatini tatlı çöreğinden ona çevirdi. "Ne dedin?"

Jessica gözlerini telefonundan kaldırıp Yusuf'a sorgulayan bir bakış attı. Elindeki ispirtolu kalemin masaya düşüşüne bakılırsa Jessica düşüncelere dalmıştı.

"Şimdi de Latince konuşmaya mı başladın? Domande...Risposta..."

"Hayır..." diye fısıldadı Jessica. Boğazını temizledi. Sözcükleri gerçekten dışından mı söylemişti? "Latince değildi, İtalyancaydı. Anlamı: *Çok soru var, ama hiç yanıt yok.*"

"Yerinde bir söz. Müthiş bir aforizma." Yusuf başını salladı. Ardından önünde kendisini bekleyen tatlısına döndü.

Sabahki kaosa rağmen Nina semt marketinden çörek satın alabilmişti. Cinayet bürodakiler sohbet için verimli bir ortam olduğunu fark ettiklerinden beri kahve molası büroda düzenli bir ayine dönüşmüştü. Büronun araştırdığı suçlar düşünüldüğünde bu gelenek dışarıdan bakanlara fazla sıradan ve telaşsız gelebilirdi. Fakat amaç da buydu zaten.

Jessica avuçlarındaki şekeri silkeleyip kâğıt tabağa dikkatle döktü. Masadaki dedektifler çöreklerini ısırırken kimse konuşmuyordu. Mikael panoya dört fotoğraf yapıştırmıştı. Bunların her birinde geçen gece ölen insanlar vardı: Roger ve Marina Koponen, Başmüfettiş Sanna Porkka ve buzdan çıkarılan, kimliği hâlâ gizemini koruyan güzel esmer.

Kapı açıldı. Erne koltukaltında bir tabletle içeri girdi. Oda yeni havalandırılmıştı ve şimdi o ağır tütün kokusu yine gelmişti. Rasmus kalan tatlı çöreğini hızla ağzına attı. Yerken yakalanırsa

cezalandırılmaktan korkuyormuş gibi.

Erne masanın başına yürüyüp "Oturun" dedi. Avuçlarını masaya yaslayıp ahşap yüzeyi çatlamış tırnaklarıyla tıklattı. Jessica ona baktı. İkisi uzun zamandır tanışıyorlardı. Birlikte zor zamanlar geçirdikleri olmuştu. Fakat Jessica, Erne'i hiç bu kadar stresli gördüğünü anımsamıyordu. Halkın dikkatinin soruşturmanın üzerinde olması ve üstlerinin baskısı onu gerçekten yiyip bitiriyor muydu yoksa alışagelmedik ölçüde ağır bir grip mi geçiriyordu?

"Soruşturmada başı Jessica çekecek" dedi Erne. Herkes başını salladı. Görevli dedektif olarak Jessica olay yerine çağrılan ilk kişiydi. Dolayısıyla bundan yana bir şüphe yoktu. Bunun dışındaki bir karar Jessica'ya güvenilmediğinin açık seçik ifadesi olurdu.

Erne'in blucinin cebindeki telefonu titreşti. Fakat Erne telefona aldırış etmedi.

"Tabloidler tık kazanmak için ilk haberlerini çıkarmışlar bile. Söz konusu suçlara ayin cinayetleri adını vermişler ve tahminimce olası yeni kurbanlara dair spekülasyonlara da yakında yer verirler." Erne ellerini ceplerine sokup masanın ortasına yürüdü. Masadaki son tatlı çöreği aldı. "Sizden medyayı tamamen aklınızdan çıkarmanızı istiyorum. O meseleyle ben ilgileneceğim. Hızlı bir başarı sağlamak için elimizde yeterince fırsat var. Doğu Finlandiya Polis Teşkilatı bize yardım elini uzattı ve kurbanlardan biri polis memuru olduğundan Ulusal Soruşturma Bürosu da olaya dahil."

"Fakat kontrol bizde, değil mi?"

"Evet. Suçların birbirleriyle ilintili olduğu varsayılıyor. Ulusal Soruşturma Bürosu ve Doğu Finlandiya Juva vakasıyla ilgileniyor. Fakat bizden bağımsız hareket etmeyecekler ve soruşturmalarının gidişatı konusunda bizi bilgilendirecekler."

"Tamam" dedi Jessica. Parmaklarının karıncalandığını hissetti. Önemli bir vakaydı bu. Baş soruşturmacı olarak da vakayı çözmekten o sorumluydu.

"Yeni haberler var mı Jessie?" Erne tatlı çöreğini ısırıp ağzının kenarındaki şekeri sildi.

Jessica sırtını daha da dikleştirip elinden geldiğince kararlı görünmeye çalıştı. "Bu sabah Roger Koponen'in YouTube hesabına hangi cihazla giriş yapıldığını öğrenmek zorundayız. Çünkü yanmış erkek cesedinin üzerinde cep telefonu bulunmadığın-

dan videonun Koponen'in kendi telefonundan yüklenmesi mümkün hatta gayet olası."

"Çağrı verileri?"

"Telefonun cinayet mahalline yakın bir baz istasyonuna kadar izi sürüldü. Otuz dakika içinde telefonun bu sabah yeniden açılıp açılmadığını öğreneceğiz."

"Videonun Koponen'in telefonundan yüklendiği anlaşılırsa Kulosaari ve Juva katillerinin birlikte çalıştıklarından kuşkulanmamız için daha da fazla sebebimiz olacak" dedi Erne.

Herkes başını salladı. Erne sandalyesinin sırtından sarkan yün spor ceketine uzandı. Hareketleri epeydir olduğu gibi oldukça hantal ve yavaştı.

"İyi haber bir iletişim stratejisi geliştirmemize gerek olmaması. Failler bu işi bizim yerimize halletmişler." Erne kapıya doğru adım attı. "Medya ve halk vakayla ilgili kendi sonuçlarını çıkaracaklar. Bir miktar paniğe hazır olmamız gerek."

Jessica da ayağa kalktı. "Bize şüpheliler gerek. Hem de hemen."

"İşe yayıncıdan başla" dedi Erne.

"Neden?"

Uzun zamandır ilk kez Erne'in yüzünde temkinli bir gülümseme belirdi. "Anladığım kadarıyla bu berbat durumdan fayda sağlayan sadece yayıncısı. Basın toplantısında Koponen'in *Cadı Avı*'nın tüm nüshalarının birkaç saat içinde tüm İskandinav ülkelerinde online satılıp tükendiği kulağıma geldi."

32

Jessica çağrıyı sonlandırıp telefonu göğsüne yasladı. Neurofarm'a giden Ulusal Soruşturma Bürosu ajanları Maria Koponen'in patronuyla ve birkaç meslektaşıyla konuşmuşlarsa da sıra dışı bir bilgiye ulaşamamışlardı.

Jessica yeniden bilgisayarının başına oturup siyah ekrana baktı. Ekranı açmak için fareyi kımıldatacakken kolu hareketinin ortasında donakaldı. Kendi bulanık yansımasına baktı. Başının konturları görünse de ortada kalan yüz hatları belirsizdi. Bu deneyim Jessica'nın penceredeki yansımasına baktığı önceki gecenin bir tekrarı gibiydi. Camın diğer yanından biri ona bakıyordu sanki. Soğuk, karanlık bir evrenden, Jessica'ya henüz dünyadaki yerini bulamadığını hatırlatan bir yabancı. Jessica asla normal olmayacaktı. Kamuda bir işi olmasına ve polis teşkilatının her ay banka hesabına yatırdığı maaşla yaşamasına rağmen. *Sahtekâr. Yalancı. İkiyüzlü. Fraud von Hellens.*

Yusuf bir köpeği çağırır gibi "Jessica!" diye bağırdı. Fakat odaları ayıran paravanın üzerinde beliren yüz cana yakındı. Yusuf daha alçak fakat daha heyecanlı bir sesle "Çağrı verileri" dedi.

Jessica fareye tıklayıp bilgisayar ekranını açtı. Sonra Yusuf'un çalışma alanına geçti. Her zamanki gibi Yusuf'un bölmesi dağınıktı. Ağızlarında kahve lekeleri olan en az altı ya da yedi kahve kupası. Jessica'nın mutfakta temiz kupa bulamayışına şaşmamak gerekirdi. Kâğıt yığınlarının gerisinde iki kupa vardı: Yusuf bu kupaları teşkilatın go-kart şampiyonasında kazanmıştı ve kupaları masasının yanından geçen herkese sergilemekten son derece memnundu.

Yusuf kollarını göğsünde kavuşturup "Roger Koponen'in tele-

fonu bu sabah 8:02 ve 8:09 arasında açıkmış" dedi.

"Nerede?"

"Helsinki Merkez Tren İstasyonu'nda. Belki yeraltında, metro istasyonunda da olabilir."

Jessica'nın tırnakları Yusuf'un koltuğunun kaplamasına gömüldü. "Harika. Orada sürüsüne bereket insan var..."

"Kayıtları gözden geçireceğiz" dedi Yusuf. Telefonundaki bir numaraya tıkladı. Jessica dimdik ayağa kalkıp karakolun durmaksızın üfleyen klimasının kendine has kokusunu –elektrikli süpürge torbası ve metal– kattığı bayat havayı ciğerlerine çekti. Sonra bileklerini ovuşturup nabzını ölçtü. Nabzı önceki akşamki olaylardan beri hâlâ yüksekti. Katille karşılaşmasını kafasından atamamıştı. Yüzü tamamen örten kapüşon, rengini hatırlayamadığı gözler. Hâlâ anlayamadığı sözcükler. *İlki tamam. İlki* sözünün henüz akıl edemedikleri bir şeye, failin bilmelerini ya da daha doğrusu tahmin etmelerini istediği bir şeye karşılık geldiğini düşünmekten kendisini alamıyordu.

"Jessie?" Bilgisayar ekranında tren istasyonuna kapalı devre kameralarla uzaktan yapılan bağlantının görüntüleri belirdi. "Biraz zaman alabilir" dedi Yusuf. "Kayıtları gözden geçirmek yani."

"Bırak bu işi..."

"Muhabbetkuşları mı yapsın?" Jessica'nın yüzündeki şaşkınlığı fark eden Yusuf gülümsedi. Sonra başını iki yana salladı. "Ne? Nina ve Micke'in düzüştüklerini bilmediğimi mi sanmıştın? Erne bilmiyor mu sanıyorsun?"

"Umurumda değil. Git söyle onlara." Jessica, Yusuf'un masasındaki parkayı tutup Yusuf'un kucağına attı. "Sonra da seninle bir yere gideceğiz."

"Nereye?"

"Kulosaari'ye. Orayı gündüz gözüyle görmek istiyorum."

33

Kristalimsi buz yarı yarıya gri suya dönüşmüştü. Geçen gecenin korkunç olaylarıyla duygudaşlık içindeymiş gibi.

Yusuf arabayı Doğu Otobanı'na uzanan yokuştan çıkardı. Jessica inşaat alanına ve alanın ortasında filizlenen gökdelene baktı. Gökdelen inşası bittiğinde Finlandiya'nın en yüksek konutu olacaktı. Jessica bu sözde gökdelenin ışıklar içindeki çizimlerini gördüğünü anımsadı. Göğü yaran ışıklı, beyaz bir kule. Oysa gerçekte yapının rengi iç karartıcı bir griydi. Belki öyle görünmesinin nedeni havaydı. Ya da belki malzeme mimarların bilgisayar ekranlarında daha iyi görünüyordu.

Radyoyu kısan Yusuf "Erne iyi mi?" diye sordu.

"Ne oldu ki?"

"Sadece biraz..."

"Stresli mi?"

"Sırf o da değil. Durumu pek de iyi değil gibi."

"Fiziksel açıdan mı?"

Yusuf "Evet" diye yanıt verdi hemen.

Jessica bir süre Yusuf'u araba sürerken izledi. Ardından gözlerini yola çevirdi. Elbette ki Yusuf'un neden bahsettiğini biliyordu. Erne'i teşkilattaki herkesten daha iyi tanıyordu. Erne'in tavrında uzun zamandır bir değişim hissediyordu. Sesinden de görünüşünden de hasta olduğu anlaşılıyordu. Fakat Erne'e sağlık durumu hakkında soru sormak, sağlık durumu hakkında tahmin yürütmekten bile anlamsız bir iş olurdu. Bir ayağı çukurda bile olsa Jessica'nın inatçı Estonyalı patronu kendisini hiç olmadığı kadar iyi hissettiğini söyler, çevresindekileri gereksiz yere üzerine titremekle suçlardı. Nihayet Jessica "Erne'in bir sorunu varsa

bunu ancak ölüm ilanı çıktığında öğreniriz" dedi. Kendisinin de Erne için endişe ettiği gerçeğini neden gizlemesi gerektiği hissine kapıldığını bilmiyordu.

"Erne'in tavrına hayranım. Asla hiçbir şeyden şikâyet etmez. Hatta..."

"Belki de Erne'in şikâyet etmek için hiçbir sebebi yoktur. Bilemezsin." Jessica radyonun sesini biraz yükseltip pencereden dışarı baktı. Isınan hava Mustikkamaa Adası'nı örten beyaz battaniyeyi yer yer eritip yeşil yamalar ortaya çıkarmıştı.

"Yusuf?"

"Evet?"

"Deniz henüz donmamış olsa katil ne yapardı?"

"İyice donmasını beklerdi."

"Fakat ya suçun zamanını Roger Koponen Finlandiya'nın diğer ucunda ve Maria evde yalnız olduğu ana denk getirmek istemişlerse? Koponen'e göre ocak ve şubat aylarında Koponen'in evden uzak olduğu tek gece o geceymiş."

Yusuf, Kulosaari'nin çıkışında arabayı kenara çekip "Sanırım şubat ortasında denizin donması epey olası" dedi. "Evde olsaydı muhtemelen orada öldürülürdü. Karısının yanında. Fakat tesadüfen kitabının tanıtımı için evden uzaktaydı, değil mi?"

"*Tesadüfen* kitabının tanıtımı için? *Kitabı?*" Jessica altdudağını ısırdı. Koponen'in kitabı her şeyin anahtarıydı. Kitapla ilgili hiçbir şey tesadüf değildi.

Olamazdı.

34

Nina Ruska boş pastil kutusunu buruşturup ezik mukavvayı çöpe attı. Hemen sonra masasındaki dizüstü bilgisayarının ve iki bağımsız monitörün başına oturdu. Ortadaki ekranda bir video dosyası listesi vardı. Toplam kırk beş video vardı. Her bir kapalı devre kamera için bir dosya. İmkânsız bir iş gibi görünüyordu bu. Özellikle de kimse ne araması gerektiğini bilmediğinden. Fakat Jessica'nın belirlediği yedi dakikalık zaman aralığı işleri epey kolaylaştıracaktı. Ayrıca telefonun Bluetooth'la aktarılan yer bildirme sinyali ve ortam erişim kontrolü cihazın hareketlerinin kesin koordinatlarını veriyordu.

Kendisine bir sandalye çeken Mikael "Yedi dakika" dedi.

"O zaman aralığında videoya ulaşıp YouTube'a yüklemiş."

"Kaç kamera kaldı?"

"Listenin daraltılmasının ardından dokuz tane. Ne dert ama. Adamın metro platformunda dikildiğinden epeyce kuşkulanıyorum. Bu arayışın bu kadar ümitsiz gelmesinin nedeni bu."

Çay kupasında kaşığını çeviren Mikael "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bu kişi elinde telefon tutan birini kapalı devre kameraları kullanarak aradığımızı biliyor. Bu yüzden etrafında bir sürü insanın dikildiği bir yere gidiyor..."

"...ve neredeyse herkes telefonlarıyla meşgul."

"*Neredeyse* değil, hepsi öyle." Nina dosyalardan birini tıklayıp açtı. "Bak. Birçok açıdan moral bozucu. Platformda yürüyen insanların bile gözleri ellerinde."

"Epey distopik bir manzara olduğunu kabul etmem gerek."

"Dolayısıyla aradığımız kişinin bu kayıtta olduğundan emi-

nim. Sadece içlerinden hangisi olduğunu bilmiyoruz. O platformda en az yüz kişi var."

Mikael fareyi Nina'nın elinden alıp "Ne zamandır bu kadar karamsarsın?" dedi. "Ayrıca mantıksız da bu."

"Mantıksız olan nedir?"

"Aradığımız kişinin telefonun hareketlerinin izlenebildiğini bildiğini söyledin. Buna rağmen ülkenin kapalı devre kameralarının ve güvenlik kameralarının en yoğun olduğu yerlerden birinde telefonu açtı. Sence bu ne anlama geliyor?"

"İstiyor." Nina derin bir iç çekip gülümsedi. "Görünmek istiyor."

Mikael göz kırparak "Görülmek ama tanınmamak" dedi.

Nina sandalyesine yaslanıp Mikael'e baktı. Yıllar önce Mikael'den yayılan özgüvene kapılmıştı. Belki de bu yüzden başta ona yaklaşmaya cesaret edememişti. Mikael'in kayıtsızlığının ve ilgisizliğinin onun yalnız olmaktan memnun olduğuna, yanında kimseyi istemediğine işaret ettiğini düşünmüştü... İstiyorsa bile aradığı kişi haftada beş kez judo antrenmanlarında kendisini terleten, işyerinde sıkça gördüğü bir meslektaşı olamazdı. Beş ay sonra Mikael son derece yoğun bir iş gününün sonunda harekete geçmişti. Bar kapanana kadar içki içmişler ve iş hariç her konuda konuşmuşlardı. Aralarında kimya olduğunu fark etmişlerdi. Uzun zamandır.

"Öyleyse bir tür hastalıklı oyun mu bu?" dedi Nina.

"Elbette. Başından beri öyleydi. Fail bizimle alay ediyor. Cesetleri bütün teşkilatı büyüteçle vasat kurgu edebiyat okumaya zorlayacak şekilde yerleştiriyor. Bir evin çatısına mesaj yazıyor. Suç mahallinde başmüfettişle yüz yüze gelip konuşuyor. Kurbanın telefonunu internete bir video yüklemek için kullanıyor. Cihazın izini süreceğimizi bilmesine rağmen." Mikail çay fincanını dudaklarına götürdü.

Nina bir sonraki dosyayı tıklayıp açtı. "Bu rahatsız edici bir düşünce."

"Ne?"

"Failin bize kasten bıraktığı izlerin peşinden gitmemiz düşüncesi. Başını bir fare kapanına kaptırmak gibi bu. Ya da penisini piranhalarla dolu bir su tankına sokmak gibi."

"Fakat şu an elimizdekiler bundan ibaret. Ayrıca bir hazine

haritası ne kadar iyi çizilse de çizer hata yapmış olabilir. Kimse mükemmel değil. Ayrıca failin bu zamanda polisin neler başarabildiğinden haberi olmayabilir de."

Nina gülümsedi. "Bundan emin misin?"

Mikael uzun bir duraksamanın ardından "Hayır" dedi. "Belki de Ulusal Polis Kurulu'ndan biridir."

"Lönnqvist mi mesela? Şeytani bir beyaz büyücü olabilir mi o?"

"Bütün kurul olabilir mi?"

"Tombala!"

Parmaklarını yavaşça Nina'nın kalçasına götürdü. "İşte burada gerçek cadılar var."

Nina mesafeli bir tavırla Mikael'in elini itti. "Şu an sadece videoya odaklan."

35

Jessica ile Yusuf, Koponen'in evinin önünde arabadan indiler. Polis kordonu daraltılmıştı ve bölgeye girip çıkanları yönlendiren sadece bir devriye kalmıştı. Önceki gecenin kıyameti çağrıştıran karmaşası silik bir hatıraya dönmüştü.

Jessica soğuk havayı ve havaya nüfuz eden mikroskobik su damlacıklarını içine çekti: Kürenmemiş bir sokakta sulu karla dolu teker izleri, ıslak karın yükünü cesurca yüklenen uzun çamlar. Gözlerini tepedeki ahşap eve, çatıdaki sözcüklere baktıkları üst kat penceresine çevirdi: **Malleus Maleficarum.**

Ev gece tepeden tırnağa incelenmiş olsa da galoşlarını taktılar. Eve adım attıklarında Jessica'nın aklına devriye geldiğinde çalan şarkı geldi: "Imagine." Şarkı bir şekilde rüyalarına girmişti. Jessica girişteki geniş aynayı görünce aynaya bakmadan geçip gitme dürtüsü hissetti. Aynaya bakarsa umulmadık bir şey görecekmiş gibi. Buna karşın göz ucuyla aynadaki yansımasına baktı. Figür kendisine benzese de her şey tersti: Duygular, güdüler, niyetler. Aynadan geçip giden görüntü bir kabuk, ustaca yapılmış bir balmumu heykelmiş gibi. *Bu sensin.* Jessica boynuna bıçak saplanıyormuş gibi bir acı duydu. Parmak uçlarını boynuna bastırıp kendisini odaklanmaya zorladı.

Evin içi soğuktu. Şaşılacak bir şey yoktu: Ön kapı bütün gece, sabahın erken saatlerine kadar açıktı. Fakat soğuk hava bir şekilde ortamla uyumluydu: Ev renk skalası ve soğuk dekoruyla koca bir buz kutusu izlenimi veriyordu.

Jessica elleri cebinde, koridordan oturma odasına geçti ve şimdi kimsenin oturmadığı yemek masasına baktı. Fakat üzerinde frapan giysiler, yüzünde ürkütücü bir gülümseme olan kadın

Jessica'nın bilincine öyle kazınmıştı ki ceset hâlâ oradaymış gibiydi.

"Beni duydun mu?" dedi Yusuf. Jessica ağzını kapatıp yutkundu. Biraz fazlaca dalıp gitmiş olacaktı ki Yusuf onu silkeleme ihtiyacı duymuştu. "Çatıya nasıl çıkmış?"

"Bakım için kullanılan merdivenle. Evin yan tarafından." Jessica, kendisinden genç meslektaşına doğru döndü.

Yusuf ceketinin cebinden fotoğraflar çıkardı. Fotoğraflardan biri yaşlı kadının penceresinden çekilmişti. Spot lambaları ve sokak lambaları çatıya yazılı sözcükleri aydınlatıyordu. "Gereğinden fazla tek ayak izine rastlamadık. Sözcükler kara ayak izleri bırakarak yazılmış. Adım atarak." Ardından Yusuf "Kelimeler çatının eni boyunca eşit aralıklarla yazılmış" diye ekledi. "Tüm harfler eşit boyda."

"Özenli bir iş olduğunu itiraf etmem gerek. Bununla kastettiğin bir şey mi var?"

"Sarhoş olsam ve bir tarlaya ya da saunamın çatısına *bok* ya da *sik* yazacak olsam..." Yusuf sözlerinin Jessica'dan küçük bir gülümsemeyle karşılık görmesinden memnun bir halde "Planörle yukarıdan geçen biri yazdıklarımı kısmen bile okuyabilse mutlu olurdum" diye ekledi.

"Ne demek istiyorsun? Failin zilzurna sarhoş olmadığını mı? Ya da kendi sanatçı yönünün zayıf olduğunu mu?"

"Hayır. Ya bu sanat eserini oluşturmak müthiş zaman almış olmalı ki olaylar dizisini göz önüne aldığımızda bu gerçekten imkânsız ya da biri bu yazıya önceden çalışmış olmalı. O biri Koponen'in çatısının enini ve boyunu tam olarak biliyormuş." Yusuf fotoğrafı Jessica'ya uzattı.

"Asla doğaçlama bir iş olduğunu düşünmedim. Her şeyin önceden planlandığından eminim."

"Ya sözcükler kara daha önceden yazıldıysa? Zaman kısıtlaması olmayan bir anda..."

"Hayır. Dün gece yazılmış. Teknisyenler birkaç günlük kar yağışı düzeylerini ve kar kalınlığını incelediler." Jessica yemek masasına doğru ilerledi. Nedense kimse oturmazken masa gözüne daha da uzun göründü.

"Peki. Fakat bunun bir önemi yok. Çünkü biri harfleri yazmak için alıştırma yaptıysa aynı metni bir başka yerde de bulacağız."

Jessica başını kaldırıp kollarını kavuşturdu.

Bir nebze ferahlamış görünen Yusuf "Tam olarak aynı ebatlarda" diye ekledi.

Jessica kaşlarını çatıp Yusuf'u süzdü. Belki de araştırmaya değerdi bu fikir. Hiç akla yatkın olmasa da. Fakat şu an hiçbir şey mantıklı gelmiyordu zaten. Bu suç zincirini çözeceklerse daha yaratıcı ve çılgınca fikirlere bel bağlayabilirlerdi.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Jessica. Meslektaşının güzel gözlerinin şevkle alevlendiğini gördü. Yusuf hep hoş bir adam olmuştu. Fakat Jessica onu kesinkes arkadaş-küçük kardeş sınıfına dahil etmişti. Belki de sebep Jessica Yusuf'la tanıştığında Yusuf'un bir nişanlısı olmasıydı. İkisinin öyle masum bir aşkları vardı ki rüya gibi ilişkilerinin penceresini tıklatmak gerçekten ölümcül bir günah olurdu. Anna ve Yusuf bir arada oldukları sürece kalan herkes için de bir ümit var demekti.

Yusuf düşüncelerini toparlayıp ellerini beline götürdü. "Bence Erne bir helikopterle bölgeyi taramalı. Ya da belki insansız hava aracı da uçurtabilir. En kötü ihtimalle helikopter sebepsiz yere arazinin üzerinde birkaç saat uçmuş olur. Fakat hava durumuna göre yarın kar yağışı devam edecekmiş. Bu yüzden karanlık çökmeden araştırma yapacaksak elimizi çabuk tutmalıyız."

Yusuf omuz silkti. Jessica derin bir iç çekti. O anda telefonu çaldı.

"Selam Micke."

"Altına etmeye hazır mısın?"

"Ne güzel bir açılış cümlesi. Tele pazarlamadaki işinden kovulman ne büyük sürpriz."

"Çünkü gerçekten acayip bir şeyler oluyor. Nina'yla kapalı devre kameraların çektiği videoları inceledik. Sanırım aradığımız adamı bulduk."

"Adamın görüntülerden teşhis edilmesi mümkün mü?"

"Kesinlikle. Ürkütücü olan da o zaten." Mikael öksürdü.

Yusuf'un soran gözlerle yaklaştığı Jessica "E?" dedi.

"Adam... Roger Koponen'in karbon kopyası gibi."

"Ne?"

"DNA testi Koponen'in Juva çevresindeki ormanda kömür gibi yandığını ispatlamış olmasa adamın o olduğuna yemin edebilirdik."

36

Erne Mikson kahvesine üflese de tadına bakmadı bile. Sigarasından birkaç nefes çekmesiyle sigara üçte bir kısaldı. Hava sıcaklığı artmıştı ama yine de berbat bir soğuk vardı. Şiddetli rüzgâr da nemli soğuğu dayanılmaz hale getiriyordu. İşin tuhafı bu durumun Erne'e Güney Fransa'daki Carcassonne kalesini hatırlatmasıydı. Yıllar önce, bir aralık gününde, kalenin duvarlarında soğuk havaya uymayan ince giysilerle, yanında o zamanlar karısı olan kadınla birlikte. Soğuk yağmur yüzüne çarpıyor, ağaç dallarından ve çatı oluklarından kar yığınları dökülüyordu. Islak ayakkabılar, ağrıyan boğazı. O zamanlarda olsa soğuk algınlığı geçirdiğini düşünüp sorunun üzerinde durmayabilirdi. Bu kez ise semptomlar daha fazlaydı. Bu lanet öksürük. Sigaradan son nefesini çektiğinde bu kadarı fazla gelen akciğerleri yanmaya başladı. Erne uzun zamandır bedeninin toleransını sınıyordu; gençken ölümsüz olduğuna inandığından, sonrasında ise bu bir alışkanlığa döndüğünden. Zararını görmüş olsa da alkol bu utangaç adama çok şey katmıştı. Erne hiçbir zaman düşünceleriyle baş başa kalmaktan keyif almadığı gibi bunu başkalarının yanında yapmaktan da hazzetmemişti. Her iki durumda da içki onu hep rahatlatmıştı. Şimdi onu öldürmekte olan sıvı formdaki nörotoksinin ona uzun ve renkli bir hayat sağlamış olması ironikti. Başlangıcı düşünüldüğünde iyi de bir hayattı bu. Zeki, yetişkinlere dönüşen iki oğul, polis teşkilatında saygın bir iş, katlanılabilir birçok arkadaş. Jessica o arkadaşların en yakını, Erne'in gözbebeğiydi.

Sigara kapının yanına yerleştirilmiş küllüğe düştü. Küllüğün boş olması Erne'in suçluluk duymasına neden oldu. Belki de bo-

şaltılmıştı. Ya da belki bütün Pasila'da tek sigara içen Erne'di. Birinci olasılığın doğru olmasını umdu.

Bir an için Erne eski, güzel günlerin özlemini duydu. Belki de bu nostalji dalgasını başlatan tükenip izmarite dönen sigarası ve artık Emniyet Müdürlüğü'nde neredeyse hiç sigara içilmemesiydi. Ya da belki geçen aylarda Erne'in ölümlü olduğu fikrine alıştığı gerçeğiydi. Yaşlılık başlangıcı ve ona eşlik eden fiziksel kırılganlık kapıyı çalana dek uzak öcülerdi. Erne elli yaşındaydı ve babası o yaşı görememişti. Kasımda kutladığı büyük doğum gününden beri bir erkeğin babasından uzun yaşadığında içinde bir şeylerin kökten değiştiğine dair düşünce Erne'in zihnini meşgul ediyordu. Erne bu gezegende babasından daha uzun zaman geçirmişti ki bu da onun daha olgun, daha bilge olması gerektiği anlamına geliyordu. Kalfalıktan ustalığa geçmiş gibi. Bir şekilde mümkün olabilse artık babası ondan tavsiyeler ve hayat dersleri beklerdi. Fakat bu mümkün olsa gerisine gerek kalmazdı.

Ateş ölçerden yine bir *bip* sesi geldi. *37.3. Felaket değil. Fakat endişe verecek kadar da yüksek.*

Erne ateş ölçeri cebine atıp kapı tokmağını kavradı. Tam o anda kapı kuvvetle kendisine doğru açıldı. Karşısında bir bar fedaisi gibi kapı aralığında dikilen Mikael vardı.

"Erne? Neden telefonunu açmıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Erne. Sonra aklına masasında bıraktığı telefonu geldi. Sadece on dakikayı tamamen kendisine ayırmak istemişti. "Neler oluyor?"

37

Erne konferans salonundaki masanın yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş dikiliyordu. Mikael kapalı devre kameralarının görüntülerini oynatmaya başlamıştı. Nina masada oturmuş meyve suyu içiyordu. Kapüşonlu üstünü çıkarmış, tişörtünün altındaki atletik kolları ortaya çıkmıştı.

"Burada aklıma yatmayan bir şey var" dedi Erne. Astlarına sırayla baktı.

Mikael bir kez daha metro platformunun sağında dikilen, elinde bir akıllı telefon olan adama zoom yaptı. Roger Koponen'e şaşırtıcı ölçüde benzeyen figür başını çevirip aşağı yukarı tam kameranın olduğu yere bakıyordu. Görüntü net olduğundan tahmine yer bırakmıyordu. Adamın yüzünde temkinli fakat sakin bir ifade vardı.

Alnını ovuşturan Erne "Hay lanet" dedi. Hemen sonra başını kaldırdı ve omuzları titremeye başladı. Başta belli belirsiz, sonra belirgin bir şekilde. Ağzından bir kahkaha koptu.

Mikael ile Nina bakıştılar.

Erne gözlerindeki yaşları silip "Vay be..." dedi. Sonra hayret verici bir hızla ciddileşti. "Vay canına, bu gerçekten bambaşka bir şeymiş."

"Yolculardan biri kalabalık metroda Koponen'i fark etmiş olmalı." Mikael bu kararsız sözlerin ardından Erne'e şöyle bir baktı. "Ne de olsa adam ünlü biri. Ayrıca ölümü işe gidenlerin yolda okudukları bedava gazetelerde henüz haber olmadıysa da internette oldu."

"Ünlü birinin ölüm haberini okuyup başınızı kaldırdığınızda metroda onu kanlı canlı otururken gördüğünüzü hayal edin" de-

di Nina. Boş çay fincanını masaya bıraktı. "Ben acil durum frenini çekerdim herhalde."

Erne "İlk düşündüğüm 'bu adam ona çok benziyor' olurdu. Burada da durum aynı olmalı. Öyle olmak zorunda."

"Yanan cesetten alınan DNA, Roger Koponen'in eşyalarındaki DNA'yla uyuştuğu için mi?" diye sordu Mikael.

"Evet."

"Kulosaari'deki adamın Maria Koponen'i öldürdükten sonra o eşyaları eve bırakmadığından emin olabilir miyiz? Tıraş bıçağı, diş fırçası, deodorant..." Mikael parmaklarını ovuşturdu. "Nedense Juva'daki cesetlerden birinin Roger Koponen'e ait olduğuna inanmamızı istedi. Belki de Olay Yeri İnceleme teknisyeni kılığına giren adamın üst katta yaptığı tam da buydu."

Erne'in gözleri ekrandaki hayalete kilitlendi. "Metrodan ne zaman iniyor?"

"Rasse şimdi onu araştırıyordu."

"Güzel" dedi Erne. Masaya abanmasıyla toprak kahverengisi kravatı spor ceketinin içinden fırladı. Nina, Mikael'in sakızını dilinin altına sakladığını gördü. Sonra sessiz odada Erne'in hırıltılı nefeslerini işitti. Erne gri sakalını dalgınca ovuşturdu.

"Ya Roger Koponen dün gece ölmediyse ve Helsinki'ye sapasağlam ulaşıp metroda beklerken karısının o rahatsız edici videosunu YouTube'a yüklediyse... O zaman Roger Koponen şeytanın ta kendisi demektir."

"Anlamadığım bir şey var." Nina saçlarını atkuyruğu yapmak için bağlasa da hemen sonra yine saldı. "Birileri ne diye daha birkaç saat sonra Roger Koponen'in günün en işlek saatinde metro istasyonunda boy göstereceğini bile bile onun ölümünü sahnelesin ki?"

"Koponen planın bir parçası olabilir..."

"Fakat soru hâlâ geçerli" dedi Nina. Odaya sessizlik çöktü.

Nihayet Erne "Jessica'nın bu durumdan haberi var mı?" diye sordu.

"Evet. Yusuf'la Kulosaari'ye gitti. Yeni DNA örnekleri toplamaları için teknisyenleri aradı. Gerçekten Koponen'e ait olan örnekleri."

38

Jessica sulusepken karın çarptığı cam kapıların önünde durup karşısında uzanan bahçeye göz gezdirdi. Gecenin karanlığında bir ceset suya batırılmıştı. Birinin bahçeyi aşıp eve girmesinin ardından. O kişi sonrasında ön kapıdan çıkmıştı. Ardından da bahçe parlak ışıklarla, polis teşkilatından araştırmacılarla ve köpeklerle dolmuştu. Jessica sırtında ürpertiler hissetti.

"Teknisyen geldi." Yusuf içeri girdi. Peşinden de yeni tüttürdüğü sigaranın dumanı. Herkes stresle farklı şekilde baş ediyordu. Şimdi ise hepsinin tek ortak noktası stresti.

Jessica boynunu uzattı. "Onlara az önce konuştuklarımızı aktar."

"Sen ne yapacaksın?"

"Bahçeye gideceğim."

Jessica soğuk deniz rüzgârını burun deliklerinden içeri çekti. Sürmeli cam kapıyı çekip ardından kapatarak tokmağa ve kilide baktı. *İçeri zorla girilmemiş. Fakat katil bu kapılardan geçerek içeri girmiş.* Maria Koponen muhtemelen faili biliyordu. Belki Koponen ailesinin masasında yemek yiyen, kanepelerinde televizyon izleyen, misafir odalarında uyuyan biriydi bu. Belki bir ara bakım merdiveninden çatıya da çıkmıştı. Birisinin bir kış gecesi onların evinde olması için bir sebebi vardı. Maria'nın gelişini beklediği biriydi bu.

Günışığı altında bahçe dün gecekinden daha büyük görünüyordu. Jessica bahçeyi çevreleyen çalı çite, diğer ağaçlar deniz manzarası görünsün diye kesilmişken, yerinde bırakılan iki uzun çama göz attı. Kıyıdan terasa uzanan patika mavi-beyaz şeritle çevrilmişti.

Jessica demir tırabzanı tutup birkaç basamaktan aşağı ihtiyatlı adımlarla indi. Dün geceki sıfırın altına inen hava sıcaklığında tenis ayakkabıları iyi iş görmüşse de yağışlı havada su geçirdiklerinden ayaklarını üşütüyordu.

Jessica başını kaldırıp eve bakınca Yusuf'un Olay Yeri İnceleme teknisyenleriyle konuştuğunu gördü. Roger Koponen'in hayatta olabileceği bilgisi Jessica'yı huzursuz etmişti. Kurbanlardan biri olduğu varsayılan adam bir anda şüphelilerden biri olmuştu. Koponen soğukkanlılıkla ölü eşinin videosunu YouTube'a yükleyip metroya binmiş olabilir miydi? Şimdi kimse onun yerini bilmiyordu da. Belki de eve dönmek için yola çıkmıştı.

Rüzgâr çam dallarını kavrayan ellerini gevşetti. Jessica'nın cep telefonu çaldı. Numara tanıdık değildi.

"Jessica Niemi."

"Selam, ben Pave Koskinen. Savonlinna'dan arıyorum. Aslen Turku'ya dönüş yolundayım ve..."

Jessica soğuk bir sesle "Konu nedir?" deyip bir çamın tepesinden diğerine dalan iki kargayı izledi. Kuşların pençeleri dalları kavrarken tırmalama seslerini ayırt edebildiğini düşündü. Kargaların hararetli nefeslerini, tüylerindeki su damlalarını yumuşakça silkeleyişlerinin ritmini. Kargalar da dönüp ona baktı.

"Numaranızı soruşturmanın başındaki şeften aldım." Kısa bir tereddüdün ardından ses "Mikkelson'dan..." diye ekledi.

"Mikson."

"Tabii ya. Mikson, evet. Olanların şokunu atlatamadık. Roger Koponen müthiş bir yazardı ve... daha dün gece onunla hoş bir akşamın sonunda yan yana güzel bir yemek yediğimizi düşünmek delice geliyor. Savonlinna Konferans Salonu'ndaki konuşmasının ardından..."

"Sizin için ne yapabilirim?" Her ne kadar ikidir arayan kişinin sözünü kesiyor olsa da Jessica kabalaşmamaya çalışıyordu. Gözlerini yumdu. Kendini gergin hissediyordu; bütün duyuları keskinleşmişti. Başını kaldırıp kargalara baksa da sık dalların arasında kuşları göremedi. Belki de başından beri gaipten sesler işitiyordu.

"Şu var ki... Roger Koponen ve eşinin öldürülmesiyle ilgili olabileceğini düşündüğüm bir şey aklıma geldi. Fakat bir faydası olur mu bilmiyorum..."

"Her şey işimize yarayabilir."

"Başka türlü hatırlamayabilirdim belki fakat şimdi..."

"Nedir?" Jessica sabırsızlığını daha fazla gizleyemedi. Sonra gözleri kargaları aradı. Çamın en alt dalına yan yana yerleşmişlerdi. Başları sinirli sinirli ileri geri sallanıyordu.

"Dün geceki etkinlikte Roger konuşuyordu. Dinleyicilerden birinden epey sıra dışı bir soru geldi. Soruyu soran adamın kendinden emin hatta biraz saldırgan bir tavrı vardı. Şimdi düşünüyorum da bir şekilde tehditkârdı da. Adamın ona sorduğu..."

Adam doğru sözcükleri düşünmek için duraksadı. Jessica ona düşüncelerini toplaması için zaman vermeye karar verdi. Bu durumda adama acele ettirmek sorun yaratabilirdi.

"Of, az önce aklımdaydı fakat..."

"Acele etmeyin. Her şeyi mümkün olduğunca doğru hatırlamanız önemli."

"Eh, öncelikle soruyu soran bir erkekti. Orta yaşlı, kel, zayıf... Antisosyal, ürkütücü görünümlü biri." Jessica omzuyla telefonu kulağına bastırıp cebinden tükenmezkalemini ve not defterini çıkarırken Koskinen konuşmasını sürdürdü. Jessica tüm dikkatini Koskinen'e vermişti.

Arkasına bastığı kalemin ucunu çıkaran Jessica "Ne sormuştu?" dedi.

"Adam... Roger'ın kendi kitaplarından korkup korkmadığını sormuştu."

"Kitaplarından korkup korkmadığını mı?"

"Evet. Tuhaf bir soruydu ve soruyu Roger'ın da tam olarak anladığını sanmıyorum. Belki de bu yüzden ne yanıt vereceğini bilememiştir. En azından başta."

"Adam başka ne sormuştu?"

"Aynı soruyu birkaç kez sordu. Biraz daha farklı sözcüklerle yineledi."

"Size göre adam, Koponen'in kurgularının gerçeğe dönmesinden korkması gerektiğini kastetmiş olabilir mi?" Jessica soruyu sorar sormaz pişman oldu. Fazla yönlendirici bir soruydu bu. Dönüp eve baktı. Bahçeden bakıldığında ev sokaktan göründüğünden de büyük görünüyordu. Dün gece karanlıkta bunun ayırdına varmak zordu.

"Eh, tam da bu... Kulağa tam da öyle geliyordu. Her ne kadar bana... sorunun neredeyse bir tehdidi andırdığını düşündüren sa-

dece bu korkunç olaylar olsa da." Pave Koskinen'in sesi titriyordu.

"Etkinliğin videosu ya da ses kaydı var mı? Orada gazeteciler de var mıydı?"

"Sanmam. Gazetecileri bilemem. Belki bir iki kişi olabilir. Ben sadece moderatördüm."

"Harika. Ne düşünüyorsunuz... Adınız Pave'di, değil mi?"

"Evet. Pave Koskin..."

"Adamı fotoğraftan teşhis edebilir misiniz?"

"Bilmem. Belki. Evet, sanırım edebilirim. Alışagelmedik bir tipi vardı adamın."

"Güzel. Bana bir iyilik yap Pave. Telefonunu bütün gün açık tut. Seni arayacağım."

Jessica çağrıyı sonlandırıp arayan numarayı ekrana getirdi. Numarayı ve Koskinen adını küçük not defterine yazdıktan sonra yazı gereçlerini paltosunun cebine soktu. Savonlinna Konferans Salonu'nda ya da salonun yakınlarında kameralar varsa adamı bulma şansları var demekti. Tek başına bu kimsenin suçlu olduğunu ispat etmese de işe yarayabilecek bir tüyoydu.

Jessica beresini kulaklarının üzerine çekti. Elinde olmadan kendisini ahmak gibi hissediyordu. Vakaya dair her şey onlara gümüş bir tabakta sunulmuştu. Fakat deneyimleri Jessica'ya şüphelilerin polis için bıraktığı ekmek kırıntılarının genellikle yenilemez olduğunu öğretmişti; o kırıntıların hep zehirli bir yanı olurdu. Aksi takdirde polise sunulmazlardı zaten.

Neyse ki farklı bir yol izlemek için ellerinde birkaç ipucu vardı: Dinleyiciler arasındaki sıska adam ve Yusuf'un *Malleus Maleficarum* sözcüklerini başka bir yerde bulabileceklerine, belki de sözcüklerin kara yazılmış olabileceğine dair pek de sağlam olmayan teorisi. Jessica'nın içinden Erne'i aramak gelse de bekleyip onunla karakola gittiğinde konuşmaya karar verdi. Erne dünyanın en tatlı adamı olsa da bir şekilde telefonda hıyarın teki olmayı başarıyordu. Erne'in yan yanayken verdiği yakınlık hissi telefonda eksik olduğundan defalarca telefon konuşmalarının istenmeyen yerlere vardığı olmuştu. Birinin Erne'i sevmesi için onunla yüz yüze görüşmesi gerekiyordu.

Jessica kıyıya uzanan ıslak karların kalan son metrelerini de ağır adımlarla aştı. Arkasında kalan kargalar çığlıklar atıyordu. Rıhtımın her iki yanında üzerleri karla kaplı, buzda donmuş iki

dubanın uçları görünüyordu. Rıhtımın solunda Buz Prensesi'nin dün gece içinden çıkarıldığı çukuru görebiliyordu. Çukur hâlâ donmamıştı; soğuk kalbi petrol kadar karaydı.

Jessica boğazın ortasında uzanan uzun mesafe paten pistine baktı. İzler geçen gece şüphelinin eve nereden yaklaştığına işaret ediyordu. Kruunuvori ve Kaitalathi'nin üzerine bina dikilmemiş kayalık falezleri pistin ötesinde yükseliyordu. Diğer ergenler gibi uzun zaman önce Jessica da akşamları orada içki içip sarhoş olmuştu.

Jessica gözlerini sağına çevirdi. Birkaç yüz metre ötede bir figür paten pisti ve Laajasalo arasında dikiliyordu. Etrafında ne bir köpek ne de buzda balık tutma teçhizatı vardı. Belki de fotoğraf makinesiyle haber peşinde koşan bir gazeteciydi bu.

Jessica tuhaf bir ürperti hissetti. Kıyıya yalnız indiği için birden pişmanlık duydu.

Jessica gözlerini kıstı. Figürün omuzlarından bir şey yükselmeye başladı. Bir an için Jessica adamın ellerini yavaşça kaldırdığını düşündü. Fakat sonra gördüğünün bir çift boynuz olduğunu fark etti. O boynuzlar başından beri de oradaydı. Figür başını kaldırdı. Şimdi rıhtımın ucuna, Jessica'nın dikildiği yere bakıyordu.

Jessica'nın burnuna Venedik kanallarının kötü kokusu geldi. Alüvyon ve tuzun karışımı.

Jessica'nın parmakları tabancasının kabzasını sardı. Bu hareketi haricinde bedeni felce uğramış gibiydi. Gözlerini öylece yaratığa dikmişti. İçinden haykırmak, yaratığa yerinden kımıldamamasını emredip onun peşinden koşmak geliyordu. Yusuf'a, sokaktaki üniformasız polis memurlarına seslenmek için yanıp tutuşsa da dudakları bir türlü aralanmadı. Figür elini havaya kaldırdı. El sallayacakmış gibi. Fakat el kımıldamadı. Jessica tam tabancasını kabzasından çıkarıp buzun üzerinde koşacakken bir ses işitti.

Ses giderek şiddetlendi. Arkasından geliyordu. Buz çukurunun içinden hava kabarcıkları çıkıyordu. Su kaynamaya başlamış gibi.

"Neler oluyor?.."

Sözcükler ağzından istemsizce çıkarken Jessica donakaldı. Sonra bir kâbusun ürkütücü fragmanını izliyormuş gibi hayvani bir çığlık işitti. Buzdaki çukurdan bir başın çıktığını gördü. Başa parlak saçlar yapışmıştı. Ardından mora çalan parmaklar geldi. Parmakların üzerindeki tırnaklar sulu karı tırmaladı.

39

Colombano'nun Fransız balkona açılan kapıları itip açmasıyla daireye ışık doldu. Teknenin dışarıdaki motorunun gürültüsü halı döven birinin indirdiği darbelerin sesine karıştı. Ağır bir tuz kokusu içeri doldu. Jessica sular çekildiğinde kanalın çamurunun kokusunu alabiliyordu.

Balkon kapılarına yaklaşan Colombano "Bak ne diyeceğim Zesika" dedi. "Vivaldi'nin *Le quattro stagioni*'si olsak bu sabah, bu an *La primavera* olurdu. Yani bahar."

Jessica gülümsedi. "Bu iyi bir şey mi?"

"Elbette ki iyi bir şey şapşal. Yeni bir şeyin başlangıcında olduğumuz, daha güzel şeylerin bizi beklediği demek oluyor. Üstelik bekleyeceğimiz bir yaz da var."

"Fakat sonbahar da bir gün gelecek. Kış da."

Colombano Fransız kapılara bakıp "*L'inverno*" dedi. "Kaçınılmaz. Fakat doğru insanın yanındaysan kış muhteşem olabilir. Bugün ne yapmak isterdim, biliyor musun?" Colombano omzunun üzerinden baktı. Güçlü ellerini kapı çerçevesine kaldırdı. Sonra göğsünü kabartıp sırtını dikleştirdi. Işık seli Colombano'nun omuz kaslarının çizgilerini belirginleştirdi. Jessica bir da Vinci eskizi *L'Uomo Vitruviano*'ya, eserin ayrıntılarındaki ustaca gölgelendirmeye bakıyordu sanki.

Jessica örtüyü üzerine çekip gözlerine düşen saçları yana attı.

"Suya gidesim var." Colombano döndü. Çıplak teninde onlarca belirgin dövme vardı. Fakat bu dövmeler onu korkunç göstermiyordu. Aksine. Colombano'nın bedeni insanın yüreğini ısıtan derslerle dolu, resimli bir masal kitabı gibiydi. Jessica dövmeleri incelemiş, parmak uçlarını yeşil konturlarında gezdirmişti. Döv-

meler hakkında soru sorup, onlarca hikâye dinlemişti.

Merakı uyanan Jessica "Suya mı?" diye sordu. Venedik'te su her yerde olduğundan suyun özel olarak belirtilmesi ona tuhaf gelmişti. Burada toplu taşıma araçları sandallardı. Bir uzay istasyonundaydılar ve Colombano, Jessica'yı roketle gezmeye çıkarmak istiyordu.

"Neden olmasın?" Colombano, Jessica'ya son birkaç gündür aşina olduğu bakışı attı. Yarım gülümseme büsbütün şefkatli değildi, belki biraz da olsa hınzırca bir yanı vardı. "Zesika'ya evin içinde oynamak yetmedi mi?" Colombano iki uzun adım atıp yatağa girdi. Jessica'yı kollarına aldı. "Kutup prensesim doyumsuz mu yoksa?"

"Hayır, suya çıkalım hadi." Jessica gülümsedi. Gözlerini kapatıp Colombano'nun kendisini uzun uzun öpmesine izin verdi. Dudakları, dilleri, dişleri birbirine değdi. Milyonuncu öpücük olmalıydı bu. Fakat hâlâ ilkmiş gibi geliyordu.

"Güzel. İçimde suya gitmem gerektiği hissi var. Hemen şimdi." Colombano yataktan öyle hızlı kalktı ki bir an için tek başına uzanır halde kalan Jessica'ya hâlâ öpüşüyorlarmış gibi geldi. Hemen sonra Colombano banyodan "Bir teknem var" diye seslendi. Duş musluklarını açtı. "Yirmi beygir gücünde. Denizlerin Ferrari'si."

Jessica ellerini uzatıp ince örtüyü üzerinden attı. Bu dairede iki günü, daha doğrusu tam üç gecesi geçmişti. Gün içinde yayan ya da gondolla şehir turuna çıkıp Venedik'in yüzlerce kanalını dolaşmışlardı. Gondolcular uzun küreklerle teknelerine yön verirken sarılmışlar, birbirlerine yaslanmışlar, bazen de sessizce oturmuşlardı. Jessica'nın hayatı dünyanın en büyük klişesine dönmüştü: Romantizmin beşiğinde umulmadık bir aşk hikâyesi yaşıyor, yalnız yolculuğunun ortasında hikâyenin kahramanı rolünü üstleniyordu.

Tüm mantıklı düşünceleri bir kenara iten cilveleşmenin coşkusu kısa bir süre dinince Jessica, San Michele'de *vaporetto*'yu beklerlerken Colombano'nun sol yüzükparmağındaki yüzüğü hatırladı. Yüzük artık parmağında değildi. Geriye sadece derisinde soluk bir çizgi kalmıştı ve onu da ancak ne aradığını ve nerede aradığını bilen biri görebilirdi.

Jessica suçluluk duydu: Bir başkasının yerini aldığının farkın-

daydı. O kişi her kimse orada değildi. Belki de ölmüştü. Belki de Colombano mezarlıkta onun için gözyaşı döküyordu. Bu düşünce Jessica'nın kendisini bir akbaba gibi hissetmesine neden oldu. Bir hırsız olmadığını biliyordu; biri Colombano'yu geri vermesini isterse bunu hemen yapar, kendi yoluna giderdi. Fakat tüm kalbiyle bunun yaşanmamasını diliyordu. Gençti, özgürdü ve tüm bedeni aşkın gücüyle titriyordu.

"Bugün otelden çıkışımı yapmalıyım" diye seslendi. Fakat Colombano duşun sesinden onu işitememişti. Taze, sabunu andıran bir koku yatak odasına doldu.

Konser gecesinden beri Jessica, Murano'daki otele sadece bir kez, giysilerini almak için dönmüştü. O zaman bile Colombano, Jessica'ya arkadaşlarının onun bu ortadan kaybolması hakkında ne düşündüklerini sormamıştı. Belki de arkadaşları olmadığının farkındaydı. Nihayetinde bir şey fark ettirmiyordu bu.

Zaman uçup gitmişti. Konuşarak, yemek yiyerek, içerek, şehri keşfederek, aşk yaparak. Ancak dün gece, karanlıkta uyanıp Colombano'nun horlamasını işittiğinde Jessica onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini düşünmeye başlamıştı. Önemli sorular sormak gerçek bir sanattı: Romantik bir ilişkinin başlangıcında bir şeyleri eşelemek rahatsız edici ve vakitsiz gelebilirdi. Ayrıca birkaç günlük heyecanın ardından riskler öyle büyüktü ki kaçınılmaz olarak insan sözlerini dikkatle tartıyordu.

Jessica oturduğu yerde dikilip güneşin dolduğu odaya baktı. Oda çok geniş değildi. İşin aslı, tüm daire eski Orta Avrupa tarzına uygun şekilde çok küçüktü. Mobilya iç içe geçmişti; her köşeye sıkıştırılmış bir şeyler vardı. Bir metrekare boş alan yoktu.

Hâlâ çıplak olan Jessica yataktan kalkıp ahşap yer döşemesini topuklarının altında hissederek antika komodinin başına gitti. Colombano İtalyan pop müziğini andıran bir şarkı söylüyordu. Jessica komodini süsleyen çerçevelere dokundu. Parmaklarına biraz toz bulaştı. Bir düzineden fazla fotoğraf vardı. Colombano'nun büyükannesi ve büyükbabası olduğunu düşündüğü insanların siyah-beyaz fotoğrafları. Diğer fotoğraflar sıradandı; belli ki pek de hazırlık yapmada spontane çekilmişti. Colombano ve bir yaylılar orkestrası, Colombano ve kemanı, Colombano ve bir grup insan, bir kadınla yanak yanağa poz veren Colombano. Jessica uzanıp dikkatle en arkadaki fotoğrafı eline aldı. Arka planda pırıltı-

lı, mavi bir deniz ve parlak güneş vardı. Kameraya poz veren iki güzel insan. Adam Jessica'nın birkaç gündür tanıdığı ve ona kendisinin doğru erkek olduğunu, Jessica'nın onun gibisine hiç rastlamadığını düşündürecek şekilde bakan adamdan daha genç görünmüyordu.

Bir kez daha Jessica'nın aklına San Michele'de Colombano'nun ağlayışı geldi. Jessica her şeyi bilmesine de gerek olmadığını düşündü. İkisi tanışalı çok da uzun zaman olmamıştı ve belki de böyle olması gerekiyordu. Belki her şey başladığı kadar çabuk bitecekti. Belki de Jessica bugün, baştaki planına uygun olarak Milano'ya giden trene binecekti.

Duşun sesi kesildi. Şarkı devam etti. Jessica fotoğrafı bıraktı. Fakat çerçeve dar komodinin üzerinde devrilip bir domino etkisi yaratarak bütün fotoğrafları devirdi. Jessica utançtan yanaklarının kızardığını hissetti. Öndeki fotoğrafı yere düşmeden son anda yakaladı.

Colombano'nun adımlarını işitti. Yüzüne bir gülümseme kondurup özür mahiyetinde bir şeyler söylemeye hazırlandı. Fakat Colombano onu omzundan tutup geriye çekmişti bile. Beklenmedik ve sert bir hareketti bu. Parmakları Jessica'nın omzundaki deriye acıtacak kadar sertçe gömüldü.

Afallayan Jessica'nın sesi titriyordu. "Üzgünüm..."

Colombano elinde havluyla komodinin başına geldi. Çerçeveli fotoğrafları tek tek düzeltti. Değil konuşmak, Jessica'ya bakmıyordu bile. Colombano'nun ıslak bedeninden sular damlıyordu. Hareketlerinde öfke seziliyordu. Yumruğunu sıkmasıyla gevşeyen havlu yere düştü. Yatağına çekilip örtüyü iğreti bir şekilde üzerine çeken Jessica'ya doğru döndü.

"Seninle ne yapacağım ben?"

"Ne?" Jessica kekeledi. Bir an için bir başka yerde olması gerektiğini düşündü; herhangi başka bir yerde, belki hedefindeki bir sonraki şehre giden trende.

Fakat Colombano artık öfkeli görünmüyordu. Jessica onu temkinli gözlerle süzdü. Bakışında huzursuz edici bir tutku vardı. Neler hissettiğini söylemek zordu. Belki de aşk.

Colombano sakince "Seninle ne yapacağım ben?" diye yineledi. Ardından ağır adımlarla Jessica'nın yanına gidip sert parmaklarını boynunun gerisine dolayıp saçlarına sardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jessica. Duş sabununun ağır kokusu Jessica'nın burun deliklerine doldu. Kaslı göğüste birbirine geçen koyu yeşil güvercinler yüzüne yaklaştı.

Colombano dudaklarını Jessica'nın alnına bastırdı. Jessica onun nemli nefesini kulağında hissetti. Ardından el Jessica'nın boynunu daha sıkı kavradı. Örtü düştü ve Colombano'nun parmakları Jessica'nın kasığından içeri yol aldı. Jessica haykırdı. Dokunuş ona Colombano'nun o ana dek gösterdiği şefkatten uzak da olsa Jessica'da hoş bir his bırakmıştı. Colombano, onu yüzüstü yatağa doğru bastırdığında Jessica banyo kapısının yanına asılı aynada kendisini gördü. Siyah saçları yüzüne düşmüştü. Koyu renkli tırnakları yatak örtüsüne yapışmıştı. Dudakları bir iniltiyle aralandı. Colombano'nun kaslı karnı Jessica'nın kalçasının üzerinde ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı. Jessica aynadaki yansımasında kendisini tanıyamadı; kendisi gözüne ilk kez tanıştığı bir yabancı gibi göründü. Hemen sonra Jessica orgazma yaklaştığında zevk ve acı arasındaki çizginin nasıl da kıldan ince olduğunu düşündü.

Dipsiz kuşku, korku ve yalnızlık ancak sonrasında geldi.

40

Jessica bir süre kıpırdamadan dikilip gördüklerine anlam vermeye çalıştı. Suda biri vardı. Bir kadın. Jessica koşmaya başladı; rıhtımı aşıp buzun içine atladı.

Avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yusuf!" Sonra debelenen kadının yanında diz çöktü. Bu anlaşılmaz durumda seçeneklerini gözden geçirmesi ve kendisini toplaması birkaç saniyesini aldı. Dehşet içinde, morarmış bir yüze yapışmış siyah saçları fark etti. Kadın bir yandan akciğerlerine inen buz gibi suyu öksürerek çıkarıyor, bir yandan tüm gücüyle bağırıyordu.

Kıyıdan koşan birinin ayak sesleri geldi. Jessica kadının kolunu tutup onu sudan çıkarmak için gücünü son damlasına kadar kullandı. Kadının çırpınışları işini zorlaştırıyordu. Su buz gibiydi; kadının kolu Jessica'nın elinden kaydı.

Tam da Jessica bu işin üstesinden gelemeyeceğini düşünmeye başladığında kadın delikten fırlayıp sudan çıkmış balık gibi buzun üzerinde çırpınmaya başladı.

Jessica'nın yanına koşan Yusuf "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Jessica parkasını çıkarıp titreyen kadına sardı. "Bir şey onu dışarı itti! Bunu hissettim... Buzun altında biri vardı!" Tabancasını çıkaran Jessica ayağa kalktı.

Yusuf tiz çağlıklar atan, üzerinden sular damlayan yaratığı kollarına aldı. "Onu ısıtmamız gerek!"

Jessica'nın telaşlı gözleri buzdaki delikle kadının yüzü, siyah bukleleri ve o buklelerin gerisinden bakan dehşete kapılmış gözleri arasında gidip geldi. Suya işaret edip haykırdı. "Bir dalgıç... Buzun altında biri var, hay lanet!"

Yusuf duraksayıp panik içinde Jessica'ya baktı. Sonra kucağında kadınla kıyıya koşmaya başladı.

"Bir dalgıç onu buraya getirdi..."

Yusuf başta sakince, sonra kadının tekrar çığlık atmaya başlamasıyla sesini yükselterek "Gel" dedi. "Oradan uzaklaş Jessica! Birazdan bakarız. Kadını içeri almamız gerek." Koponen'lerin evine doğru koşmaya başladı.

Jessica deliğin etrafından dolaşıp tabancasını suya doğrulttu. Namlusunu buzun altındaki hayali hedefin üzerinde gezdirdi. Ardından silahı az önce boynuzlu figürü gördüğü yere doğrulttu.

Figür ortadan kaybolmuştu.

41

Erne ayaklarını dikkatle paspasa sildi. Bu hareketi de ona hemen anlamsız ve saçma geldi.

"Jessica nerede?"

"Oturma odasında" diye yanıt verdi Yusuf. Ardından antredeki patronundan uzaklaştı. Erne uzun adımlarla koridoru aşıp oturma odasına ulaştı. Orada neredeyse geçen geceki kadar çok insan vardı. Jessica uzun masada, en son Maria Koponen'in oturduğu sandalyede oturuyordu. Sıktığı yumruğunu ileri uzatmıştı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Erne, Jessica'nın yanına gitti. "İyi misin?"

"Kim, ben mi?" Jessica'nın bakışları masayı delecek gibiydi. Erne yarım düzine SWAT timi üyesinin hafif makineli tüfeklerle nöbet tuttukları kıyıya baktı. Bir yarım düzine silahlı figür de buzu temizliyordu. Diğerleri buzda araştırma yapmakla meşguldü.

Jessica yumruk yaptığı ellerini yavaşça açıp "Bu normal bir cinayet soruşturması değil Erne" dedi.

"Dün gece kesinleşti bu." Erne parmaklarını Jessica'nın parmaklarına götürdü. Jessica'nın gözleri bu hareketi izlese de yüzündeki hissiz ifade değişmedi.

"Bizimle... benimle... oyun oynuyorlar. Tam ben kıyıdayken hemen sonrasında bunun olması..."

"Kişisel bir şey değil. O an kıyıda herhangi birimiz de olabilirdik. Yusuf, ben... devriyedekilerden biri."

"Ben olsam bundan o kadar da emin olmazdım Erne. Gerçekten tuhaf bir şeyler oluyor... Düşünmeden edemiyorum."

"Fakat artık düşünmemelisin. Yoksa soruşturma olumsuz etkilenir."

"Sanırım öyle" dedi Jessica. Elini Erne'in elinden yavaşça çekti.

Erne ayağa kalkıp sürmeli kapılara doğru yürüdü. "Kadın..."

"Yoksa o..."

"Durumu iyi, başına gelenlerden sonra yani. Hipotermi geçiriyor ve şokta. Fakat doktor hayati tehlikesi olmadığını söyledi."

"Onunla ne zaman konuşabiliriz?"

"Sanırım yakında. Az önce Töölö Hastanesi'ne yatırıldı."

"Ya güvenlik..."

"Halledildi. Kimse ona ulaşamayacak." Erne gözlerini oturma odasında gezdirdi. Jessica'nın alçak sesle küfredip başını iki yana salladığını işitti.

"O boynuzlu ucube de neyin nesiydi?.."

Erne iç çekti. "Jessica..."

"Bana inanmıyor musun?"

Erne yanıt vermedi. Konuyu tartışmanın âlemi yoktu. Daha önce sadece bir kez Jessica'yı o halde görmüştü. Neredeyse on beş yıl önce. Olay ikisini de değiştirmişti.

Jessica "E?" diye bastırdı.

"Bölge araştırılıyor. Şu ana dek çevrede tanıma uyan birini bulamadık."

"Harika, demek kimse etrafta gezen boynuzlu bir adam görmemiş..."

Erne, Jessica'nın iç çekişine homurdanarak karşılık verdi.

"Buzda bir dalgıcın kurbanla suya dalabileceği ikinci bir deliğe de rastlanmadı. Sahil Koruma araştırmanın o kısmıyla ilgilendi."

Jessica alnını ovuşturdu. Yusuf odaya girip paltosunu giydi. Erne ona Jessica'nın yanına oturmasını işaret etti. Yusuf emri yerine getirdi.

"İkiniz beni dinleyin. Vaka sıra dışı olsa da ümitsizliğe kapılıp hiçbir şey yapmadan pes edemeyiz. Şu an elimizde kurbanlar var. Sonuncu kurban da hayatta kaldı..."

Jessica "Bilmediğimiz bir sebepten dolayı onu öldürmek istemediler" dedi. Parmağıyla masanın üzerine bir 8 çizdi.

"Az önce telefonda komuta merkeziyle görüştüm. Bize daha fazla insan gücü tahsis ettiler. Yusuf, sen Ulusal Soruşturma Bürosu'ndan gelecek olanlarla irtibatı yöneteceksin."

Kollarını kavuşturan Yusuf "Tamamdır" dedi.

"Güvenlik kamerası kayıtlarında gördüğümüz adam ne ola-

cak?" diye sordu Jessica. "Ne kadar inanılmaz gelse de adam gerçekten Roger Koponen'e benziyor."

"Medyayla başa çıkma stratejimiz nedir?"

"Biz burada konuşurken o konu karara bağlanıyor."

"Şu an baş şüphelimiz Koponen mi?"

"İşte o derhal açıklığa kavuşturmamız gereken bir konu."

42

Jessica kapıyı ardından kapattığında Yusuf'un arabasının yolun kenarında öksürüp tıksırarak çalıştığını işitti. Bir kez daha Koponen ailesinin ön bahçesi bir Hollywood filmi setine dönmüştü; büyük araçlarla çok sayıda insan ve teçhizat bahçeye getirilmişti. Kulossari'ye gelen sirk pılısını pırtısını toplayıp gittikten sonra geri dönmüştü. *Bis.*

Jessica üzerindeki paltonun fermuarını çekti. Palto ona ait değildi. Kendi parkası bir ambulansta hızla hastaneye yetiştiriliyordu. Sudan dışarı itilen kadına sarılmıştı. Bu da Jessica'nın cüzdanının, telefonunun ve Savonlinna'dan arayan adamın ismini yazdığı defterin de hastanenin yolunu tuttuğu demek oluyordu.

Jessica'ya parmakları katılaşmış gibi geldi. Eklemleri karıncalanıyordu. Elleri suyun altına kısa bir süre dalmışsa da ona kanı hâlâ ellerinde doğru dürüst dolaşmıyor gibiydi.

Yusuf, Koponen'lerin kapısının önünde arabayı durdurdu. Jessica ağır adımlarla gelip aracın yan kapısını açtı. Arabaya binip eve son bir kez baktıktan sonra kapıyı çekti.

"Töölö Hastanesi'ne mi?"

"Evet" dedi Jessica. Başını koltuğun boyunluğuna yasladı. Güneşi örten bulut örtüsüne rağmen dışarısı öncekinden aydınlıktı.

Yusuf gösterge panelinin ortasına yaklaşıp "Daha önce böyle bir şeyi hiç görmemiştim" dedi. Jessica'nın gözüne kırmızı bir sigara paketi çarptı. "Onlar benim değil."

"Senin ablan değilim, biliyorsun."

"Ten rengimizden anlaşılıyor zaten."

Yusuf gülümseyip yabancıları alana sokmamak için orada bulunan devriye memuruna el salladı.

"İstediğin kadar sigara iç" dedi Jessica. "Florbol oynarken sahanın bir ucundan diğerine koşabildiğin sürece sorun yok." Yan pencereden zayıf yüzlü adama ve kel kafasına çektiği polislere özel beresine baktı.

Araba önceki gece katilin Olay Yeri İnceleme teknisyeni maskesiyle kaçtığı yola saptı. Jessica deli gibi çarpan kalbini ve akciğerlerini ısıran buz gibi havayı hâlâ canlı bir şekilde anımsıyordu. Korkusunu ve hayal kırıklığını. Korku kaybolduğunda içini dolduran öfkeyi. Adam besbelli onunla bir tür oyun oynuyordu. Jessica onun aynı adam olduğundan emindi. Onunla geçen gece evde, bugün de buzda karşılaşanın Jessica olması tesadüf değildi. Adam görülmek istiyordu. İyi yapıyordu. Bir dahaki sefere Jessica onu vuracaktı.

Yusuf kavşakta dönerken Jessica "Durdur arabayı" dedi. Buzdaki boynuzlu figürle karşılaşmasından hemen önce yaptığı telefon konuşmasını düşündü. *Orta yaşlı. Kel. Zayıf.*

Jessica kapısını açtı.

"Şimdi ne var?" dedi Yusuf. Fakat Jessica gitmişti bile.

Eve koşarken Jessica tabancasını hazır etti. Arkasından kapanan bir araba kapısının sesini işitti. Onun ardında da peşinden koşan Yusuf'un ayak sesleri geldi.

"Hey!" diye seslendi Jessica. Evin önünde girişleri kontrol eden polis memurlarına ıslık çaldı. Zayıf, kel meslektaşları görünürde yoktu. Jessica duyularının keskinleştiğini hissetti. *Nereye gitti?*

Polis memurlarından biri "Bir şey mi unuttun?" diye sordu. Sesinde alaycılık ve itaatsizlik vardı.

Jessica adamın gözlerinin içine baktı. Sonra ortağına doğru döndü. Yusuf biraz nefessiz kalmış halde onun yanına koştu. Şaşkın gözlerle Jessica'ya baktı.

"Diğer adam nerede?" diye sordu Jessica. Endişe ve heyecan içindeydi. "Uzun boylu, zayıf adam nerede?"

"Ha?"

Jessica "Daha az önce şeridin yanında dikilen!" diye gürleyince devriye memurları alaycı bir ifadeyle bakıştılar.

"Nerede o?" diye bastırdı Jessica. Yusuf bir adım yaklaşıp bir şeyler söylemek için ağzını açsa da hemen kapattı. Jessica arkasında birinin öksürdüğünü işitti.

"Beni mi arıyordunuz dedektif?"

Jessica arkasına döndü. Koponen'lerin evinin kapısında az önce Yusuf'un arabasının kordondan çıkmasına izin veren polis memuru dikiliyordu.

Adam uzlaşmacı bir tavırla ellerini kaldırarak "Çavuş, hanımefendi..." dedi. "Başım bir şekilde dertte mi yoksa?"

Devriye memurlarından biri güldü. Jessica gözlerini aşağı çevirdiğinde tabancasını sağ elinde tuttuğunu fark etti. Silahı kemerine soktu. "Rozetini görebilir miyim?"

"Tabii" dedi adam. Ağır hareketlerle göğüs cebini açtı.

"Ne halt etmeye bana bakıp gözlerini deviriyorsun?"

"Üzgünüm fakat anlamıyorum..."

Jessica rozeti aldı. Gözleri isim, foto ve karşısındaki yüz arasında gidip geldi.

"İşemeye gitmiştim ki birdenbire..."

Jessica rozeti geri verdi. "Haydi Yusuf."

Arabaya geri yürümeye başladı. Arkasından bir adamdan diğerine bir orman yangını gibi sıçrayan kahkahaların geldiğini işitti. *Lanet şizofren.*

Yine geç kalan Yusuf vites yükseltip "Rica etsem bana tüm bunların ne anlama geldiğini açıklar mısın?" diye sordu. Zavallı motoruna ettiği eziyet Jessica'nın asabını son derece bozuyordu.

"Arka bahçedeyken biri beni telefonla aradı. Olanlardan hemen önce."

"Arayan kimdi?"

"Savonlinna'dan biri. Roger Koponen'le dün gece röportaj mı ne yapmış. Dinleyicilerden birinin Koponen'e *yazdıklarından korkup korkmadığını* sorduğunu söyledi."

"Olanlar düşünüldüğünde epey şüpheli bir durum."

"Kel, zayıf, tuhaf görünümlü... orta yaşlı" dedi Jessica. Yusuf'a imalı bir bakış attı.

Yusuf iç çekti. "Olanların seni epey sarstığını anlıyorum. Hepimiz için zor bir durum fakat..."

"Fakat ne? Sen de mi benden şüphe ediyorsun?"

"Ben de mi?"

"Buzun üzerinde boynuzlu bir adam vardı. Orada olmasının sebebi de bendim."

"Tamam. Fakat ben onu görmedim."

Bir saniye için sessizce oturdular.

"Hayır, görmedin. Asıl meseleyi de görmüyorsun."

"Neymiş o?"

"Mesela Koponen'lerin evine gitmemiş olsak o kadın denizde olmayacaktı."

43

Nina Ruska'nın gözleri polis üniformasıyla birimin paravanlarla ayrılan odacıklarında hoşnutsuz bir ifadeyle gezinen adamı izledi. Masalarında canla başla çalışan polis memurlarını selamlamaya tenezzül etmiyordu. Saat neredeyse öğlenin biri olmuştu ve Erne yüksek rütbeliler için yeni bir basın toplantısı hazırlıyordu.

Nina parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. Küçük mutfakta kendisine bir kupaya sıcak su doldurup iki büyük kaşık dolusu çabuk kahveyi suyun yüzeyine döken Mikael'i izledi.

"Önce kahveyi koysan daha iyi olur" dedi Nina.

"Saçmalık. Kahveyi sonda koyarsan ıslanıp suyla karışmadan önce havalanacak vakti oluyor. Sonuç: Lezzetli bir kahve."

"Bu dediğine kendin de inanmıyorsun."

"İnanamadığım bir şey varsa o da kupama kahve ve suyu hangi sırayla koyduğumu umursuyor olman."

Mikael yanına otururken Nina "Anlaşılan bazı insanlar en basit tarifleri uygulamaktan âciz oluyorlar" dedi.

Mikael kahvesini karıştırıp "Düşünüyordum da..." dedi.

"Kahve yapmanın dışında şeyler de düşünüyorsun demek?"

Mikael bir sır vermek üzereymiş gibi etrafına bakıp sesini alçalttı. "Tam anlamıyla birlikte olmamızın eğlenceli olacağını düşünüyordum."

"Cidden mi?"

"Böylece gizlenmemize gerek kalmaz. Demek istediğim, bu ne ya? Birlikte bir filme bile gidemiyoruz."

Nina bir elini Mikael'in bacağına götürdü. "Ben gizli gizli görüşmemizin işin eğlenceli yanı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Kısa süreliğine. Bir süre sonra her şey eskiyor."

"Ben bile mi?" Nina elini geri çekip Mikael'e abartılı bir öfkeyle baktı.

"Sen bile. Evet, Ahonen'in sana asıldığı bir Noel partisine daha katılmak zorunda kalırsam öyle olacak. Kenardan bunu izleyecek olgunlukta değilim. Benim olmanı istiyorum. Sana sahip olduğumu söylemek ve bir şeylere kalkışırsa Ahonen'i tekmelemek istiyorum." Mikael bu son sözleri Nina'nın kulağına fısıldamıştı.

"Bana sahip olmak mı? Nasıl bir mağara adamısın sen?" Nina, Mikael'den uzaklaştı. Kulağında hissettiği Mikael'in ılık nefesi Nina'nın damarlarındaki kanın daha hızlı akıp kalbinin küt küt atmasına neden oldu.

Mikael, Nina'nın elini tutup yeniden bacağına götürdü. "Seni istiyorum."

"Ben de işimi kaybetmek istemiyorum."

"Umurumda değil. Motosikletli polis olabilirim. Sen de bu işe devam edersin."

"Neden bu konuyu şimdi açıyorsun Micke?" Nina elini Mikael'in dizine indirdi. Mikail'in dizini onun hoşuna gittiği şekilde sıktı.

"Bilmiyorum. Belki de bu cadı konusu beni tedirgin etmiştir. Bu dünya lanet, hasta bir yer. Bana yakın olmanı istiyorum. Sana daha iyi göz kulak olmak istiyorum."

"Kimsenin bana göz kulak olmasına ihtiyacım yok. Judoda siyah kuşağım var."

"Zaten söylediğim de tam olarak bu. Yere yapıştırdığın tek kişi ben olmak istiyorum."

"Kendine dikkat etmezsen kıçını mindere çarparım." Nina'nın yüzüne gayriihtiyari bir gülümseme kondu. "Bu konuyu sonra konuşabiliriz."

"Ne zaman?"

"Bu dosya çözüldükten sonra."

"Tamam. Bu bir sözdü ama." Nina'nın telefonunun çalmasıyla Mikael ondan ayrıldı.

"Gösteri zamanı. Bir video izleyecekmişiz."

"Neyin videosu?"

"Savonlinna Konferans Salonu'ndaki park yerinin."

44

Jessica ağzından nefes alıp kurumuş sargı ve dezenfektan kokusunu burnuna çekmemeye çalıştı. Bunlar aklına ölümü ve onlarca yıl önce hastanede geçirdiği uzun ve yalnız haftaları getiriyordu. Asansör kimilerinin üzerinde hasta önlükleri olan insanlarla doluydu. Kapının en dibinde tekerlekli sandalyesine bir oksijen tüpü bağlı olan orta yaşlı bir kadın vardı. Jessica onu az önce hastanenin önünde sigara içerken görmüştü.

Jessica ve Yusuf altıncı kattaki asansörden çıkıp yere yapıştırılmış kırmızı çizgiyi takip ettiler. Koridorun sonunda üzerinde koyu mavi bir eşofman ve bir kulağında kulaklık olan kaslı bir adam gördüler. Jessica adamı tanıdı. Birlikte bir koruma görevine katılmışlar sonra iş dışında samimiyeti ilerletmişlerdi. Jessica'nın stüdyo dairesinde.

"Hey Teo." Jessica elini uzattı.

Teo hırıltılı sesiyle "Dedektifler" deyip her ikisin de elini sıktı. Jessica, Teo'nun hırıltılı sesinin gırtlağındaki yaradan kaynaklandığını biliyordu. Teo bar fedailiği yaptığı günlerde memnuniyetsiz bir müşteri şarap şişesiyle boynuna vurmuştu.

"Tanıştırayım, Yusuf Pepple. Belki daha önce karşılaşmışsınızdır."

"Belki." Yusuf adama sert bir bakış attı.

Teo tipik, göz korkutan güvenlik görevlisiydi; yüzüne yayılan gülümseme bile samimi değil, öğrenilmiş bir şeydi. "Bundan şüpheliyim. Nasıl gidiyor Jessica?"

"Şu kulaklığındaki basın sesi kadar berbat gidiyor. Doksanlar rap'i mi o?"

"Bildin."

İkisi de bezgin bezgin gülümsedi. Yusuf hayrete onlara baktı. Fakat ikisinin arasındaki özel esprinin yarattığı nostaljik etki kısa sürdü. Yüzlerine yeniden ciddi bir ifade oturdu.

Jessica'nın "Tedaviyi üstlenen doktor nerede?" demesinin hemen ardından Teo başıyla koridordan gelen ayak seslerine işaret etti. Uzun boylu, sakallı bir adam koltukaltında bir tabletle yaklaşıyordu. Beyaz laboratuvar gömleğinin altında turkuvaz doktor önlüğü seçiliyordu.

"Dr. Alex Kuznetsov" dedi adam. Jessica hayretle adama baktı. Daha önce onu bir yerlerde gördüğünden emindi.

"Dedektif Çavuş Jessica Niemi."

"Yusuf Pepple."

"Odaya girmeden önce hastanın durumuyla ilgili birkaç noktaya değinmek istiyorum."

"Tabii ki" dedi Jessica. Teo kibarca yana çekildi.

"Hasta adının Laura Helminen olduğunu söyledi; bize verdiği sosyal güvenlik numarasıyla uyuşuyor bu."

"Ailesine ulaştınız mı?"

"Henüz değil."

"Durumu nasıl?"

"Başına gelenler düşünüldüğünde iyi. Vücut ısısının ölümcül seviyede düşeceği kadar suda kalmamış..." Dr. Kuznetsov burnunun yanını kaşıdı. "Suda ne kadar süre bulunduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Sizin ortalama bir süre verebileceğinizi düşünmüştüm." Jessica kol saatine baktı. Zaman şaşırtıcı ölçüde hızlı akıyordu; neredeyse akşam olacaktı.

"Vücudun soğuma hızını suyun ısısı kadar hastanın fiziksel kondisyonu, yaşı, vücut tipi ve eskiden soğuk suya ne kadar maruz kaldığı da etkiler... Belli bir tolerans geliştirip geliştirmedikleri. Su donma noktasına yakın olduğundan ve hasta yirmi beş yaşında olduğundan ve genel sağlık durumu iyi göründüğünden kuşkusuz on beş dakikadan daha kısa bir süre diyebilirim. Daha uzun süre muhtemelen bilincini kaybederdi. Yüzeye çıktığında da suda çırpınması ve bağırması sürenin daha da kısa olabileceğine işaret ediyor."

"Ya akciğerleri? Akciğerlerinde su var mıydı?"

"Fazla yoktu. Kız şnorkeli olduğunu söyledi." Dr. Kuznetsov,

Jessica'ya sorgulayan bir bakış attı. "Ona tam olarak ne olduğunu bilmek isterdim."

"Anlaşılan bir tür dalma teçhizatı kullanılmış" dedi Yusuf. "Bir ağızlık ve oksijen tankı."

Dr. Kuznetsov, Yusuf'a uzun, tartan bir bakış attı. "Anlıyorum."

"Size başka ne söyledi? Mesela kendisini nasıl suda bulduğundan bahsetti mi?"

Dr. Kuznetsov elini sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ondan emin değil. Fakat bence şimdi onunla konuşmak az öncekinden kolay olacaktır. Şok hafızayı etkileyebilir. Yaşadıklarının yavaş yavaş zihninde şekilleneceğinden eminim."

"O halde bizimle görüşmeye hazır mı?"

"Dediğim gibi, bir şok geçirdi. Fakat fiziksel zorlanmanın etkilerinden sıyrılıyor. Bu yüzden de hastane psikoloğumuzun sorgulamaya dahil olmasını tavsiye ederim ve..."

"Nazik olmayı biliriz" dedi Jessica.

"Bilmediğinizi söylemedim."

Psikolog nerede?"

"Yarım saate burada olur."

"Ne yazık ki o kadar bekleyebilecek zamanımız yok. Bu olayın devam eden bir dizi suçun parçası olduğuna inanmak için elimizde somut nedenler var. Bu kadın faili görmüş olabilir..."

"Yani sizce..."

"Yeni suçların işlenmesini engellemek istiyorsak onunla derhal konuşmamız gerek."

Dr. Kuznetsov "Peki" deyip Jessica'ya doğru bir adım attı. "Fakat siz hastayla konuşmadan önce onun konuşabilecek durumda olduğundan emin olmalıyım."

Jessica'nın ağzı gergin bir çizgiye dönüştü. Ayakkabılarının uçlarına bakıp başını salladı. Sonra dönüp doktorun peşinden açtığı kapıya doğru yürüdü.

45

Jessica arkasındaki kapının kapandığını işitti. Odaya şöyle bir göz attı. Fakat bir saat önce kadına sardığı paltoyu görmedi. Lavabonun yanındaki askı da boştu. Palto hemşire istasyonunda olmalıydı. Tabii doktorlar ambulansta bırakmadılarsa.

Yusuf kapı aralığında, Jessica'nın yanında, elleri belinde durdu. Dr. Kuznetsov sakince hastanın yanına gitti. Laura Helminen yatağında dinleniyordu. Yatağın etrafı Laura'nın yaşamsal belirtilerini ölçen makinelerle ve stantlarından sarkan serum poşetleriyle çevriliydi. Gözleri kapalı, ağzı açıktı. Kanepede televizyon izlerken uyuyakalmış gibi. Dr. Kuznetsov çekingence eline öksürünce Laura gözlerini açtı.

Kuznetsov sakalını okşayıp alçak sesle "Durumumuz nasıl bakalım?" diye sordu.

Doktor dedektiflere bir bakış atıp serumları ve monitörü kontrol etmeye koyulurken hasta dudaklarını yaladı. Jessica önce yatakta yatan kadına, sonra Dr. Kuznetsov'a baktı. Şimdi adamın kendisine neden tanıdık geldiğini anlamıştı. Benzerlik gerçekten çarpıcıydı. *Père Tanguy,* Vincent van Gogh. Rodin Müzesi'ndeki tablo.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Şey... Biraz tuhaf hissediyorum... kaslarım irileşmiş gibi, bana çok sertleşmişler gibi geliyor..."

19. yüzyıl Paris'indeki dükkân sahibine ikizi gibi benzeyen adam "Senin durumunda biri için son derece normal bir his" dedi. "Kasların donacak kadar zaman geçmiş. Birkaç gün ağrı ve gerginlik hissi olur." Ardından Dr. Kuznetsov tabletini laboratuvar önlüğünün cebine soktu. "Burada polis teşkilatından iki kişi var. Halim var dersen sana birkaç soru sormak istiyorlar."

Laura doktora bitkinlikle baktı.

Dr. Kuznetsov, Laura'nın omzunu hafifçe sıvazlayıp "Uzun sürmez" dedi.

"Hatırlamaya başladım..." dedi Laura. Altdudağı titremeye başlarken gözleri kapandı. Dr. Kuznetsov başını iki yana sallayıp kınayan gözlerle Jessica'ya baktı. Laura'nın hastaneye yatması Jessica'nın hatasıymış gibi. Sonra Jessica'nın aklından yine o feci düşünce geçti: Bu doğru olabilir miydi? Tüm bunlar onun yüzünden mi oluyordu?

"Bu iyiye işaret" dedi Dr. Kuznetsov. "Yani hafızanın geri gelmesi." Ardından kapıya doğru döndü. Dedektiflerin önünde durdu. Jessica'nın onun gözlerinin içine bakması için başını kaldırması gerekti.

"Beş dakika. Hastanın dinlenmeye ihtiyacı var."

Bu bir öneri değildi; hastadan sorumlu hekimden gelen bir emirdi. O emre aldırış etmemek de polis teşkilatı açısından büyük sorunlar doğurabilirdi. Jessica gözlerini ağır ağır doktorun gözlerinden sakalına, gömleğinden beyaz laboratuvar önlüğüne ve yakasındaki isim etiketine çevirdi. Adamın otoritesini ona çok yaklaşarak vurgulama ihtiyacı duyması Jessica'ya tuhaf geldi.

Dr. Kuznetsov'un yanından geçip yatağa yürüyen Jessica "Rahatsızlık verdiğimiz için üzgünüz" diye söze girdi. "Fakat sana neler olduğunu öğrenmemiz önemli."

Laura alçak sesle hıçkırdı. Elinin tersiyle gözyaşlarını silip Jessica'ya baktı. Bir an gözlerini odaklar gibiydi. Bir fotoğrafın öznesine uygun uzaklığı ayarlamaya çalışan bir fotoğraf makinesi lensi gibi. Sonra üzüntü ve şok yüzeye çıktı. Laura'nın yüzü bir korku maskesi gibi çarpıldı. Jessica bir tepki veremeden kulak tırmalayıcı bir çığlık küçük odaya doldu.

"Neler oluyor?.." Jessica bağırırken Dr. Kuznetsov hızla onun yanından geçti. Laura'nın çığlıkları gitgide şiddetlendi. Yataktan düştü. Bir serum standı da peşinden yere indi. Odanın köşesine düşe kalka gittikten sonra elleriyle yüzünü örttü.

"Oydu!" diye haykırdı.

Jessica kendisi kadar şaşkın görüne Yusuf'a baktı. Arkalarındaki Teo kapıyı açtı.

Dr. Kuznetsov yere çömelmiş kadının yanında diz çöküp teskin edici sözler söyledi.

"Oydu! Şeytan o!" Kadın avazı çıktığı kadar bağırarak parmağıyla Jessica'ya işaret ediyordu. "Yüzünü hatırladım!"

Jessica dilinde yine o demir tadını hissetti. Ardından oda dönüyormuş gibi geldi.

46

Erne Mikson erkekler tuvaletindeki aynada kendine bakıp kravatını düzeltti. Gömleği hassaslaşmış lenf bezlerine baskı yapsa da rahatsızlıkla başa çıkması gerekecekti. Soluk mavi gömlek eskiden üzerine daha iyi oturuyordu; Erne'in terziden sipariş ettiği üç gömlekten biriydi bu. Birkaç pantolonun haricinde düzenli olarak kuru temizlemeye verdiği giysiler bunlardan ibaretti. Zamanın yıkıcı etkisine daha iyi dayanması gereken güzel, pahalı gömlekler. Erne üzerlerinde şimdi kahverengi spor ceketinin altında gizlenen, koyu mavi iplikle işlenmiş *E. M.* kısaltması olan gömleklerin yıpranmış manşetlerini bilerek elden geçirmiyordu.

Erne kapıyı itip açtığında az kalsın Mikael'le çarpışacaktı. "Micke?"

"Harika. Seni buldum."

"Kaybolduğumu bilmiyordum."

"Yusuf az önce arayıp uzun boylu, zayıf bir adamın geçen gece Savonlinna Konferans Salonu'nda Koponen'e tuhaf sorular sorduğunu söyledi."

"Bu bilgi kimden geldi?"

"Pave Koskinen adında bir adamdan. Etkinliğin moderatörüymüş. Doğu Finlandiya Polis Teşkilatı şu gizemli adamı aramaya başladıysa da kimse adamı tanımıyormuş." Mikael sözlerini esrarengiz bir gülümsemeyle noktaladı.

"Fakat?"

"Binanın dışında kayıt özelliği olan bir güvenlik kamerası var."

"Peki şu adam kayıtlarda görünüyor mu?" Erne yutkunsa da boğazındaki yumruyu gideremedi.

Mikael başını salladı. "Bindiği arabayı bile görebildik. Arabanın plakasını da."

"Vay canına."

"Tabii şu an kutlama yapmak için erken. Bildiğimiz kadarıyla adam birkaç zor soru sormak dışında bir şey yapmamış ve..."

"Kapa çeneni Micke. Araba kimin üzerine kayıtlıymış?"

"Torsten Karlstedt'in. Espoo'da yaşıyor." Mikael çık çık edip Erne'e hâlâ sıcak bir çıktı uzattı. Karlstedt'in pasaportunun bir fotokopisiydi bu. Fakat fotoğraftaki adam zayıf, kel olmadığı gibi hiç de tuhaf görünmüyordu.

"Doğru kişi değil bu."

"Değil. Fakat belki Karlstedt arabayı sürmüştür. Çünkü kamera kayıtlarında kel adamın Karlstedt'in arabasının arka koltuğuna geçtiği görülüyor."

"O halde araba onu mu beklemiş?"

"On iki dakika boyunca."

"Lanet olsun. Bu büyük bir aşama. Jessica'yı aradın mı?"

"Ulaşmaya çalıştım. Yusuf'la hastaneye gidecekti."

"Tamam. Rasse'ye Torsten Karlstedt hakkında bulabildiği tüm bilgiyi toplamasını söyle. Gerekli tüm yardımı almasını sağla."

"Sorgulama için getirelim mi onu?"

"Henüz değil. Önce biraz araştırma yapalım. Elimizde suçlarla bağlantısı olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yok. Tam aksine. Maria Koponen cinayetine gelince, o konuda daha iyi bir mazereti olamazdı. Fakat yerini bulması için birini görevlendirin. Her ne olursa olsun kaçmasına göz yumamayız."

47

Uzun boylu bir hemşire neredeyse bedeninin tamamı sargılarla kaplı yaşlı bir adamı koridorda itiyordu. Tekerlekler zemin döşemesindeki çıkıntılara değdikçe hastane yatağının metal kenarları titriyordu.

Jessica koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Yusuf, Dr. Kuznetsov'la ve telaşla içeri giren hemşireyle uzlaşmak için Helminen'in odasına döndü.

Kollarını göğsünde kavuşturan Teo "Her şey yolunda mı Jessica?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Jessica sırtını duvara yasladı. Kafasının içinde uçuşan onlarca soruya rağmen sakinleşmeye çalışmalıydı.

"Belli ki kadın kötü bir deneyim yaşamış. Orada her ne olduysa..."

"Sus. Lütfen, sadece sus." Jessica elini itiraz mahiyetinde havaya kaldırdı. "Sürekli teselli edilmeme hiç gerek yok."

Kulaklığını eliyle düzelten Teo alçak sesle "Tabii" dedi. Sebep belki kulaklığın kulağına tam oturmaması, belki de sohbetin aniden sona ermesinin onu huzursuz edişiydi.

Kısa bir süre için koridora tam bir sessizlik çöktü. Sonra Jessica başını iki yana sallayıp gözlerini zeminden ayırarak karşısına çevirdi. "Özür dilerim Teo. Şu ara herkesin sinirleri gergin."

"Anlıyorum. Senin işine kıyasla benim koruma işim çok da stresli sayılmaz."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ben de biliyorum."

Teo homurdandı. "Sanırım duruma göre değişir. İkisi çok farklı." Asansör kapılarının açılmasıyla Teo birden dikkat kesildi. Hemşire yatağı asansörün içine itti.

"Epey zaman oldu Jessie."

Jessica göz teması kurmaktan kaçındı. "Evet. Görüşmeyeli nasılsın?"

Teo başını iki yana salladı. O kısa sürede kimse asansörlerden Helminen'in odasına koşamasın diye tetikte bekler gibiydi. En azından gelecek bir sonraki cümle boyunca. Yüzükparmağındaki yüzüğü havaya kaldırıp yumuşak bir sesle "İyiyim, iyiyim" dedi. "Eşim ve beş aylık ikiz kızlarım var."

Jessica derin bir nefes aldı. "Bu...bu harika."

Teo iç çekip başını belli belirsiz salladı. "Dürüst olmak gerekirse epey yorucu. Sadece bebekleri de kastetmiyorum. Tabii ki bebekler de yoruyor fakat... bu iş. İşim yeterli gelmiyor. Ara sıra fedailik işleri almam gerekiyor. Geçen hafta Eira'da çatılarda kar kürüyordum. Ne demek istediğimi anlamışsındır herhalde?"

Jessica onu anladığını kelimelere dökecekken tuhaf bir his içini kapladı. Teo bir şeyler biliyormuş gibi. Kim bilir, belki de bakanlıkta servetini bir sır olarak saklayan, elli yıl boyunca sadece kendi maaşını değil, birimdeki herkesin maaşlarını cebinden ödeyebilecek milyoner bir polis memuru olduğuna dair tuhaf ve daimî bir dedikodu dolaşıyordu. Bu tür bir dedikodunun başlaması için ağzı gevşek bir vergi memurunun, bir muhasebecinin, bir avukatın ya da psikoloğun tek sözü yeterliydi. "Besleyecek ne kadar çok boğaz varsa, o kadar..."

"Sanırım yine piyango bileti almaya başlayacağım." Teo'nun yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

Jessica kaşlarını çattı. İçinden bir ses sezgilerinin yanılmadığını söylüyordu. "Al benden de o kadar."

"Sende var mı?"

"Çocuk mu?" Jessica'nın ağzından çıkan kahkaha kendisini bile hazırlıksız yakalamıştı. Epeydir işitmediği bir soruydu bu. "Hayır, yok."

Teo başını sallayıp omuzlarını geriye çekerek sırtını daha da dikleştirdi. Jessica'nın hoşuna giden bir alışkanlığıydı bu.

Jessica tekrar kol saatine baktı. Sonra el sallayıp asansörlere doğru döndü. "Meslektaşıma onu kafeteryada beklediğini söylersin."

"Kendine iyi bak Jessie."

Sen de."

Hazır başlamışken ailene de iyi bak, beni de rahat bırak.

48

Kafeteryadaki tüm masalar hastalarla ve onların ziyaretçileriyle doluydu. Canı sıkkın Yusuf gelip karşısına oturana kadar Jessica bir masa bulup kupasındaki çayı içebilmişti.

"Artık ben de mi şüpheliyim?" Jessica parmaklarını kupaya doladı. Kupa boş olsa da hâlâ ılıktı.

"Laura Helminen dün gece Laajasalo'daki evinden kaçırılmış. Maria Koponen öldürülmeden sadece birkaç saat önce. Kapı zili çaldığında kanepesinde televizyon izlediğini hatırlıyor. Sonradan olanları o kadar net hatırlamıyor. Başka bir kadınla karanlık, ağır bir kokunun olduğu bir yerde gözlerini açmış."

"Diğer kadın Buz Prensesi miymiş yoksa?"

"Bildin. Helminen kadını fotoğraftan teşhis etti. Fakat eskiden tanıdığı biri değilmiş kadın."

"Başka neler var?"

"Sakallı Hazretleri onu birazdan sorgulayabileceğimizi söyledi. Nedeni de Helminen'in failleri tanımlayamaması..."

"Hiçbir bilgi veremedi mi?"

"Sadece onu birden fazla kişinin kaçırdığını söyledi. Seslerine bakılırsa erkekmişler."

"O halde ne diye benden korktu?"

Yusuf susup tek kullanımlık masa örtüsüyle oynamaya başladı. "Uyandığı yerin duvarında asılı bir tablo varmış."

"Ne tablosu?"

"Helminen bunun siyah saçlı bir kadın tablosu olduğunu söyledi..."

"Ve bu tablodaki... ben miymişim?"

Yusuf kıkırdadı. "Jessica, yapma ama, kadının aklı karışık, hâlâ da şokta. Hadi ama, bunları da düşün."

"Lanet olsun Yusuf. Ya o resimdeki gerçekten bensem? Ya kurbanlara benim resmim gösterildiyse? Belki de bütün bu gösteri benim için sergileniyordur; belki biri benden intikam almak istiyordur."

"Buna hiç inanamam." Yusuf masanın diğer yanından uzanıp yumuşak bir hareketle parmaklarını Jessica'nın parmakları üzerine koydu. "Bu vakayı yakında çözeceğiz. O delileri yakalayacağız ve sen de tüm bunların seninle hiçbir ilgisi olmadığını göreceksin."

"Belki de Erne'den beni vakadan almasını istemeliyim."

"O ne demek şimdi?"

"Uzun zamandır ilk kez soğukkanlılığımı koruyamıyormuşum gibi hissediyorum." Jessica tavandaki floresan lambalara baktı. Kulakları neredeyse buharlaşan cıvanın sesini işitebiliyordu. Yanakları yanıyor; kontrolsüzce gözlerini kırpıştırıyordu.

"Kendini toplamak zorundasın Jessie. Sana ihtiyacımız var." Yusuf cebinden bir sigara paketi çıkarıp ayağa kalktı. "Bir sigara içeceğim. Sonra Laura Helminen konusunu hallederim."

"Tamam. Belki de o işi tek başına halletmelisin."

"Bu arada telefonunu bulsan iyi olur. Sana ulaşamadıklarından herkes beni arayıp duruyor."

"Bir gelişme mi var?"

"Muhabbetkuşları Savonlinna Konferans Salonu'ndaki güvenlik kamerasının kayıtlarında bir ipucu yakalamışlar. Şu ürkütücü, kel adamla ilgiliymiş."

"Peki. Beni almadan bir yere gitme."

"Gitmem."

"Ayrıca... Cüzdanım da o paltonun cebinde. Bana arkadaşım geldiğinde ödeme yapabileceğimi söylediler."

Yusuf homurdandı. Cüzdanını çıkarıp banka kartını masanın üzerine bıraktı. "Şifreyi biliyorsun" dedi, "hesabı boşaltma." Ardından hızla asansörlere yürüdü.

49

"Tak tak."

Erne başını kaldırınca kapı aralığında dikilen Rasmus Susikoski'yi gördü. Rasmus'un üzerinde gri bir balıkçı kazağı, kucağında bir dizüstü bilgisayar ve bir tomar yazıcı çıktısı vardı.

"İçeri gel Rasse."

"Tuhaf, dışarısı düne göre daha sıcak olsa da bugün ofis dünden soğuk geliyor bana." Rasmus oturdu. Yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Erne, Rasmus'un dudaklarının hareket ettiğini görse de beyni onun ağzından çıkan anlamsız lakırdıyı işlemeye yanaşmıyordu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Rasse?"

"Jessica nerede? Birkaç kez telefonla ulaşmaya çalıştım ona..."

"Telefonuna ulaşamıyor. Yusuf'u arayıp konuşabilirsin onunla."

"Tamam." Rasse başını sallayıp Erne'in masasındaki hediyelerini ambalajlarından çıkarmaya başladı. Rasmus'un kalın kazağı ter kokusunu engellemekte şaşırtıcı ölçüde etkili olsa da Erne burnunu kırıştırdı. Erne'in elinde değildi. Ne zaman Rasse'yi görse burnuna kötü bir koku geliyordu. Rasse duştan yeni çıkmış olsa bile.

"Birincisi işlerin epey iyi gittiğini söylemem gerek. Nihayet yeterli insan gücümüz var. Elimizde hep bize yardım edecek bu kadar insan olsaydı..."

"İkincisi ne?" diye homurdandı Erne.

"Peki, şu an iki görev üzerinde çalışıyorum... Birincisi..."

"Birincisini dedin zaten."

"Roger Koponen olduğu varsayılan kişi Mellunmäki'ye gitmek üzere 8:08'de Merkez Tren İstasyonu'nda metroya binmiş. Birkaç

dakika sonra telefon kapanmış. Bu da metro vagonundaki kapalı devre televizyon kaydı." Rasmus dizüstü bilgisayarı Erne'in görebileceği şekilde çevirdi. Açılan sürmeli kapılara işaret edip "En alttaki ilk kapı" diye ekledi.

Erne boynundaki okuma gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirip klipi incelemek için öne eğildi. Hemen sonra Roger Koponen arabaya bindi. Görüntü net olduğundan ve kamera yakın çekim yaptığından adamın kimliğinden yana hiçbir şüphe yoktu. Tabii Roger Koponen'in ona tıpatıp benzeyen bir ikizi yoksa ki bildikleri kadarıyla yoktu.

"Vay canına... Ve kimse de onu fark etmemiş."

"Yazarlarla ilgili bir tuhaflık yüzleri sürekli televizyonda değil, magazin programında falan görünmezse kimse tanımıyor onları. On milyonlarca kitap satmış da olsalar. Makyajsız J. K. Rowling'i YouTube'da görseniz tanır mıydınız?.."

"Kimi?"

"Neyse, boş ver. Durun bir..." Rasmus bu sözlerin ardından ekrana tıkladı. Görüntü hızlandı. Sonraki birkaç saniyede birkaç kez kapılar açılıp kapanırken insanlar işçi karıncalar gibi metroya akın ettiler. Fakat Roger Koponen öylece dikiliyordu.

"Saat 8:16'da Koponen metrodan iniyor."

"Hangi durakta?"

"Kulosaari."

"Lanet olsun. Ciddi ciddi eve mi gidiyormuş?"

"En azından evin yakınlarında bir yere. Maalesef metro platformundan iner inmez kapalı devre kameralarının görüş alanından çıkıyor."

"Arabası oradaki park yerinde miymiş?"

"Hayır. Olsa fark ederdik."

"Lanet olsun."

"Fakat dün gece Koponen malikânesinin dışında en az bir devriye vardı. Roger Koponen oraya gitse mutlaka görürlerdi. Ayrıca bunu niye yapsın? Neden hayatta olduğunu açık etsin ki?"

"Belki de..." Erne elleriyle yüzünü örttü. "Belki de henüz ölü olduğundan haberi yoktur."

"Ne?"

"Belki de haberleri takip etmemiştir. Ne bileyim? Bunun üzerine dikkatle düşünmemiz gerek. Sağ ol Rasse. Benim birkaç te-

lefon görüşmesi yapmam gerek." Erne büro koltuğunu masadan geriye itip pencereden dışarı baktı. Gökte bir uçak vardı.

"Torsten Karlstedt'le ilgili... şu ikinci mesele var hâlâ." Rasmus dizüstü bilgisayarının ekranını kapattı. Erne merakla arkasına döndü.

Rasmus parmak ucunu diliyle ıslatıp kâğıt yığınının arasına soktu. "Gerçekten ilginç bir vaka. Fin, kırk yaşında. Sicili temiz. Westend'da yaşıyor, üç küçük çocuğu var. Tors10 A.Ş. adında bir bilişim şirketinin genel müdürü, yönetim kurulu başkanı ve tek hissedarı. Şirketin 2,4 milyon avro gibi yüksek bir cirosu var, bunun yaklaşık yarısı kâr."

"Savonlinna'da görülen araba ona mı aitmiş?"

"Porsche Cayenne, 2018 model. Yepyeni."

"Daha bir saniye önce adamın ilginç bir vaka olduğunu söyledin. Şu ana kadar bana ortalama zengin gıcıklardan biri gibi geldi..."

"Aksine. Okültizm alanında bir uzman olduğu anlaşılıyor. Konuyla ilgili iki eser yayımlamış. Kitaplar birçok başka konunun yanında gizli cemiyetler, ezoterizm, büyü hatta cadılıkla ilgili konuları kapsıyor. Finlandiya'daki yayımcısı Roger Koponen'in üçlemesini basanla aynı."

"Ağır ol" dedi Erne. "Okült dediğin doğaüstü şeyler mi oluyor?"

"Basitçe ifade etmek gerekirse evet. Terim Latince 'gizli' anlamına gelen *occultus* sözcüğünden geliyor. Okültizm günlük gerçekliğin dışında bir dünyayı keşfetmeyi amaçlıyor. Amacı gerçeklikler arasında, sıradan dünyamızla sırlar dünyası arasında bir köprü kurmak. Bunu gerçekleştirmek için de okültle uğraşanlar çeşitli ayinleri ve nesneleri kullanıyorlar. Muskalar, tavşan ayakları, aklına ne gelirse işte. Ya da sihirli sözcükler ve büyü."

"Tüm bu hokus pokusun amacı ne?"

"Müthiş bir potansiyeli olan, sadece bir avuç insanın erişebileceği gizli bilgiler. Okültle ilgilenenlerin hayatın anlamını kavramalarına yardımcı oluyor. Hayatın akışını etkilemelerine. Belki ölümü engellemeye."

"Demek ki okültizmin amaçları olumlu?"

"Çok farklı büyüler var. Beyaz büyünün amaçları iyiyken, kara büyüyün amaçları..."

"Kötü. Anladım. O halde burada bir tür dinden mi bahsediyoruz?"

"Benzerlikler var. Fakat büyü ve herhangi bir popüler din arasında temel bir fark var. O da okülte olan ilginin kaynağı."

"Neymiş?"

"İsteyen herkes tanrıya inanır. Dinler inananlarının sayısını artırmak için mücadele eder; misyonerlik ve dogmatizm aracılığıyla inançlarını insanlara empoze eder. Fakat gizli bilgi, isminden de anlaşılacağı gibi bir zümreye özeldir. Bir başka deyişle bu bilgi sadece seçilmiş bir azınlığa yöneliktir."

Erne'in ağzı gergin bir çizgiye dönüştü. Rasmus'a baktı. "Ve okültizm konusunda uzman olan Torsten Karlstedt, Roger Koponen'in aynı konular hakkındaki romanlarıyla ilgili konuşmasını dinlemek için Savonlinna'ya özel bir gezi gerçekleştirdi, öyle mi?"

"Bundan şüpheliyim. Roger Koponen geçen hafta Helsinki'de üç konferans vermiş" diye mırıldandı Rasmus. "Casino'da, Pörssitalo'da ve Paasitorni'de. Aynı zırvaları dinlemek için ne diye Savonlinna'ya dört saatlik araba yolculuğu yapsın?"

"Belki de Karlstedt Helsinki'deki konferanslara katılamamıştır. Ya da belki Koponen'in ciddi bir hayranıdır."

"Koponen gelecek hafta Helsinki'deki birkaç kitabevinde de konuşma yapacaktı."

"Karlstedt, Koponen'in öleceğini biliyorsa onu son kez kalabalıkların karşısında göreceğini de biliyordu."

"Ya da Koponen'in aslında ölmeyeceğini biliyorsa."

"Lanet olsun, ne karmaşa ama. Ya oraya arabayla gidip dönmediyse? Belki de Karlstedt hâlâ Savonlinna'dadır."

"Arabası Westend'deki evinin önüne park edilmiş."

"Bu da onun Juva dışındaki yakılma olaylarına karışmış olabileceği anlamına geliyor. En azından lojistik açıdan bakıldığında bu mümkün."

"Doğru." Rasmus birkaç derin nefes aldı. Tavrı az önceki haline kıyasla daha rahattı; anlaşılan vakada kaydedilen ilerleme gevşemesini sağlamıştı. "Daha önce söylediğim gibi Karlstedt iki kitap yazmış. Masaya iki yazıcı çıktısı bıraktı. Bunlarda birer kitap kapağı vardı.

Okültizme Giriş, Torsten Karlstedt (2002)

Büyü ve Ezoterik Bilimler, Torsten Karlstedt, Kai Lehtinen (2007)

"Kai Lehtinen kim?"

"Henüz hakkında fazla bilgiye ulaşamadım. Anladığım kadarıyla katıldığı tek proje bu ve başka hiçbir şey yayımlamamış. Yayıncıyı arayıp adam hakkında bilgi istedim. Bana kayda değer hiçbir şey söylemediler. Fakat onlardan Lehtinen'in sosyal güvenlik numarasını aldım." Rasmus kâğıt yığınının en altındaki kâğıdı çekip çıkardı. Fotoğrafta az çok tehditkâr bir görünüşü olan, kel bir adamın fotoğrafı vardı. Öfkeli bakan gözleri içlerinde kestirilemez ve kontrolsüz bir şey gizler gibiydi.

"Kai 'Kalle' Lehtinen, 48 yaşında. Müteahhit, Vantaa'da yaşıyor. Ailesi yok."

"O tuhaf soruyu sorup Karlstedt'in arabasına binen bu adam demek?"

"Fotoğrafı Pave Poskinen'e gönderdim. Yüzde doksan emin olduğunu söyledi."

"İyi iş çıkardın Rasse" dedi Erne, "bunlar üzerine düşünmem için on dakika ver bana." Ardından eli cep telefonuna gitti.

50

Asansör kapıları altıncı katın koridoruna açıldı. Jessica şakaklarında birinin bakışlarını hissedebiliyordu: Teo hâlâ Laura Helminen'in odasının dışında dikiliyor olmalıydı. Jessica hemşire istasyonuna gitti. Daha cam bölmedeki sürmeli kapağa tıklayamadan kapak yana kayarak açıldı.

"Evet?"

"Jessica Niemi, Helsinki Polis Teşkilatı'ndan."

Geniş yüzlü bir kadın kalın çerçeveli gözlüğünün arkasından Jessica'ya kuşkuyla baktı. Jessica kazağının altına uzanıp boynunda sallanan rozeti çıkardı. Hemşire, onun kapaktan içeri soktuğu rozeti dikkatle inceledi. Elbette öyle de yapması gerekirdi.

"Laura Helminen, 14 numaralı oda. Onu buraya birkaç saat önce bir ambulans getirmiş." Bu sözlerinin ardından Jessica rozetin kordonunu boynuna geri astı.

"Evet... Acil servisten dosdoğru buraya getirildi."

"Eşyasının nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Giysilerinin ve diğer eşyasının..."

"Giysilerinin mi?"

"Onu sıcak tutmak için paltomu ona sarmıştım..."

"Bir dakika." Kadın kapağı kapattı. Zımbasını ve ispirtolu kalemlerini Jessica'nın aşırabileceğinden endişe ediyormuş gibi. Ardından koltuğundan ağır ağır kalkıp aylak adımlarla arkadaki odaya gitti.

Jessica etrafına bakındı. Avuçlarına sıvı dezenfektandan öylesine birkaç damla sıkıp ellerini hararetle ovuşturdu. Mikroplara karşı gerçek anlamda bir fobisi yoktu. Ne de olsa hastanelerde ve morglarda epey zaman geçirmek işinin doğasında vardı. Fakat o

anda eylemsiz kalmak, öylece dikilip parmaklarını çevirmek onu huzursuz ediyordu. Dünden beri kendisini çıplak ve kırılgan hissediyordu, bir hedef olarak. Bu yüzden durmak istemiyor, durmadan hareket etmek istiyordu. Hareketli bir hedefin vurulması daha zor olurdu. Kurbanların hepsi birçok açıdan Jessica'ya benziyordu: Kadınlar görece genç, siyah saçlı, ince yapılıydı. Dahası Jessica düşmanları olduğunu biliyordu. Geçen ekimde bir motosiklet çetesinin iki üyesinin cinayet şüphesiyle tutuklandığı bir davanın başında olduğu için medyada az çok boy göstermişti. Fakat Jessica düşündükçe bu cadı avlarının arkasında her kim varsa çete üyeleri ya da Jessica'nın hapse gönderip kinlenmesine neden olduğu birileri olmadığından daha da emin oluyordu. Buzun üzerinde o boynuzlu figürü görmesi neredeyse on beş yıldır unutmaya çalıştığı bir olayın anısını canlandırmıştı.

"Meslektaşım paltonun alındığını söylüyor."

Sözcükler Jessica'nın zihnine ağır ağır oturdu. Düşüncelerini sözcüklere dökmesi birkaç saniye aldı.

"Nasıl? Kim?"

"Bir adam..."

"Ne diye paltoyu başkasına verdiniz ki?" Jessica'ya sesini kaybediyormuş gibi geldi.

"Bir saniye bekleyin. Sorayım..."

Jessica tezgâha yaslanıp "Meslektaşına buraya gelmesini söyle" diye gürledi. "Şimdi! Şu kapağı da açık bırak!"

Telaşlanan hemşire bu kez koltuğundan daha hızlı kalkıp tekrar arka odada gözden kayboldu. Jessica'nın burnuna antibakteriyel jelin endüstriyel kokusu geldi. Koku ona doktora yaptığı düzenli ziyaretleri, röntgenleri, emarları, kortizon iğnelerini, vidaları, diş tellerini, nörolojik testleri, kemik müdahalelerini, akupunkturu anımsattı.

Jessica "Paltom hangi cehennemde?" diye sordu. Artık neredeyse bağırarak. Yumruğunu tezgâha vurdu.

"Burada Jessie! Senin için paltoyu aldım."

Jessica dönüp bakınca Yusuf'u gördü. Bir an için Yusuf'un endişeli yüzüne baktı. Yusuf'un kolunda Jessica'nın paltosu, elinde telefonu vardı. Koridorun sonunda dikilen Teo dönüp onlara baktı.

51

Arabanın penceresindeki damlacıklar havanın ısındığının belirtisiydi. Jessica kapıyı kapattı. Yusuf motoru çalıştırdı. Park yerine hiç konuşmadan yürümüşlerdi. Jessica telefonundaki cevapsız aramalara göz atmıştı.

"Sadece yardımcı olmak istedim" dedi Yusuf.

"Biliyorum, anlıyorum. Zaten benim niyetim de asla..."

Ön cam silecekleri camı ritmik hareketlerle süpürse de bazı damlalara ilişmiyordu. Anlaşılan sağ silecek epey yıpranmıştı.

Nihayet Jessica "Helminen ne dedi?" diye sordu. Alnına düşen bir tutam saçı geriye attı.

"Dinleyelim" dedi Yusuf. Cebinden kayıt makinesini çıkardı.

Yusuf Pepple: ... Öncelikle dedektif Niemi'nin suçla hiçbir ilgisi bulunmadığı konusunda sizi temin ederim.

Laura Helminen: O kadındı... Her şeyin arkasında onun olduğunu söylediler (hıçkırıklar).

YP: (uzunca bir süre duraksadıktan sonra) O konuya yakında döneceğiz. Artık tamamen güvende olduğunuzu anlamanızı istiyorum. Şu kapının önünde nöbet tutan gerçekten güçlü, zeki bir adam var. Kimse size kötü bir şey yapmayacak, anlıyorsunuz değil mi?

LH: (hıçkırıklar)

YP: Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz? En baştan başlasan.

LH: Hatırlamıyorum.

YP: Hatırladığınız son şey ne?

LH: Evdeydim... Kapı zili çaldı...

YP: Yalnız mıydınız?

LH: Yalnız yaşıyorum.

YP: Kapıda kim vardı?

LH: Hatırlamıyorum... Hatırladıklarım bundan ibaret. Sonrasında kendimi karanlık bir yerde buldum. Bir tür bodrum ya da...

YP: Hiç pencere yok muydu yani?

LH: İçerisi karanlıktı. Bir de o rutubet, küf kokusu vardı.

YP: Güzel. Gayet iyi gidiyorsunuz. Orada başka neler gördünüz?

LH: Giysiler. Bana ait olmayan giysiler.

YP: Siyah bir gece elbisesi mi?

LH: Bana ait değil... Benim değildi.

YP: (bir süre duraksayıp) Başka neler hatırlıyorsunuz?

LH: Bodrumda (hıçkırıklar) bir başka kadın vardı. Onu tanımıyordum. Fakat onun da üzerinde siyah bir gece elbisesi, ayaklarında pahalı ayakkabılar vardı.

YP: Demek üzerinizde benzer giysiler vardı.

LH: Sonra adam içeri girdi (ağlamaya başlıyor).

YP: Onu tarif edebilir misiniz?

LH: Boynuzlar... Hayvana benziyordu. Keçi ya da koyun gibi...

Jessica, Yusuf'a baktı. Ağlama seslerine teskin eder tonda sesler karıştı. Sonra ayak sesleri. Dr. Kuznetsov bir şeyler söyledi.

YP: Sonra ne oldu?

LH: Adam Latince konuşuyordu... Latince olduğunu biliyorum çünkü okulda bir dönem Latince dersi almıştım.

YP: Söylediklerini anladınız mı?

LH: Hayır... Çok korkmuştum. Fakat sonra... hemen sonra adam dans etmeye... ve elindeki sopaya benzer şeyi sallamaya başladı. Delice, hastalıklı bir ayin gibiydi. İkimizin de korkudan aklımız çıkmıştı. Sonra bir başka adam içeri girdi. Onun da yüzünde boynuzlu bir maske vardı.

YP: Devam edin lütfen.

LH: Duvarda asılı örtüyü kaldırdılar. O zaman tabloyu gördüm. Bir cadı resmi. Az önce bu odada olan cadının. (ağlıyor)

YP: (uzun süre duraksayıp) Ne dediler?

LH: (ağlıyor)

YP: Laura, şimdi odaklanmanız gerek. Onları yakalamak için mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacımız var.

LH: Bizi yan odaya sürüklediler. Orada büyük, ahşap bir küvet vardı. Şu ahşap jakuzilerden fakat kocaman. İçlerinden birinin eliyle suyu karıştırdığını işittim. Bir sınav yapacaklarını, gizleyecek bir şeyimiz yoksa korkacak da bir şeyimiz olmadığını söylediler. Ardından... (uzunca bir duraksama) Hatırladıklarım bundan ibaret.

YP: Sizi buzun altında nereye götürdüklerini hatırlıyor musunuz? Laura, bu önemli.

LH: Belki de suyun altında uyandım... Sanki biri benimle buz gibi suda yüzüyordu (hıçkırıklar). Fakat belki de sadece hayal görüyordum (alçak sesle ağlıyor).

Alex Kuznetsov: Tamam. Bu noktada bir ara vermek iyi olur. Tüm önemli sorular soruldu gibi zaten.

YP: Tamam. Teşekkürler Laura. Aklınıza başka bir şey, herhangi bir şey gelirse doktora söyleyin. Bizi arar... (duraksıyor) beni ararsınız. Anlaştık mı? Güzel.

Yusuf kaydı durdurdu. Silecekler ön cama sürtünüyordu. Hastane çatısından ağır bir kar yığını düştü. Yere çarpmasıyla çıkan ses arabaya ulaştı.

"İyi iş çıkardın Yusuf. Ondan bundan daha fazlasını öğrenemezdin zaten."

"Bu iş can sıkıcı Jessie." Yusuf'un gözleri donuklaştı. "Oradayken sadece gerekli bilgiyi almaya odaklanıyordum. Ancak şimdi kaydı dinlerken gerçekte onun ne kadar korktuğunu fark edebildim." Yusuf gözlerini yumdu.

Jessica dönüp ona baktı. Yanında oturan Yusuf burnunun köprüsünü parmakları arasına aldı. Bazen Jessica onun ne kadar duyarlı biri olduğunu unutuyordu. Cesetler, kan ve iç organlar onu o kadar etkilemese de insan trajedileri, akrabaların çektiği acı, acımasız saldırılardan sağ çıkanların yaşadıkları travma. Sıklıkla bu tarz şeyler onu sarsıyordu. Geçen yıl sekiz yaşında bir kızın öldürüldüğü dava üzerine çalışmasının ardından birkaç hafta hastalık izni almıştı. Kızı babası öldürmüştü. Yusuf bu durumu kabullenmekte zorlanmıştı; bugüne kadar da konu hakkında konuşmaktan hiç hazzetmemişti. Hem neden edecekti ki?

Jessica bir süre sonra "Demek Laura Helminen sınavı geçti" dedi.

"Fakat bu hiç mantıklı değil... Sınavın mantığında cadıların batmadan yüzmesi, masum kişilerin ise suya batması yok mu?"

"Evet, sanırım Micke öyle demişti."

"O zavallı kadınların ikisinin de batmadığından şüpheliyim."

"Olası değil."

"O halde Helminen'in canının bağışlanmasının bir başka nedeni olsa gerek."

Yusuf trafiğe karışırken Jessica "Buz Prensesi o kadar şanslı değildi" dedi.

52

37,5. Günlük ortalama: 37,4.

Erne Mikson uzun masada oturmuş Rasmus'un demlediği açık kahveyi yudumluyordu. Fotoğrafları ve yıllar geçtikçe keskinleşip zayıflayan, çatlamış parmak eklemlerini inceliyordu.

Mikael oturdu ve "Jessica ve Yusuf yolda" dedi. Ayrıca keşiflerinden dolayı enerjileri tazelenen Nina ve Rasmus da oradaydılar. Rasmus epeydir olmadığı kadar şevkli ve canlı görünüyordu.

Erne gözlerini ellerinden ayırmadan "Sorun ne?" dedi. Geçen yıllarda ruh hali değişimlerini sezmede ustalaşmıştı. Ufak şeylerden, jestlerden, sözcüklerden anlıyordu. O anda ekibe negatif enerji yayıyordu. "E? Çıkar ağzından baklayı Micke."

"Bence o ikisini sorgulama için hemen getirmeliyiz." Kollarını göğsünde kavuşturan Mikael sakızını dişlerinin arasında patlattı.

"Anlıyorum" dedi Erne. Hiç şaşırmamıştı.

"Besbelli Roger Koponen ve Sanna Porkka'yı Savonlinna'da takip etmeye başlayıp iki kişiyi cayır cayır yaktılar. Onları getirmek için geçerli sebep olarak..."

"Roger Koponen hayatta."

"Yani?"

"Karlstedt ve Lehtinen Porkka, Savonlinna'dan yola çıktığında arabayı gerçekten takip ettilerse ve aracı Juva'da durdurup edindiğimiz yeni bilgiler ışığında henüz kimlik tespitini yapamadığımız iki kişiyi öldürdülerse sonrasında Roger Koponen'in ikisiyle Helsinki yolculuğuna devam ettiğini varsayabiliriz."

"Tabii."

"Bu da Koponen'i bir şüpheli yapar. Koponen'i bulmak istiyor-

sak da bir süre gözümüzü Karlstedt ve Koskinen'den ayırmamalıyız."

Çekingence parmak kaldıran Rasmus "Kulaklarımızı da" dedi.

"O iş halloldu. Az önce mahkemeden arama izni çıkardım. Rasse, o işe sen bak. Tüm telefon görüşmelerini dinlemeni ve davayla uzaktan yakından ilgisi olan ya da sana tuhaf gelen her şeyi not etmeni istiyorum. Baz istasyonu verilerini adamların cep telefonlarının Savonlinna'dan Helsinki'ye yol alıp almadığını ve cinayet mahallerinin yakınlarında bir süre oyalanıp oyalanmadıklarını ortaya çıkarmak için kullanman da çok önemli."

Rasmus memnuniyetle gülümseyip "Anladım" dedi. Erne deneyimlerinden Rasmus'un zorlu işlerden hoşlandığını biliyordu. Bugün davaya gerçekten dört elle sarılmıştı.

"Ha, Micke, bu arada iki adamı da gözden kaybetmemen çok önemli" dedi Erne. "Gözetlemeye hiç ara vermemek ve aptalca hatalar yapmamak gerek."

Nina elini kaldırınca Erne başını sallayıp konuşma sırasını ona verdi. "Seninle aynı fikirde olmadığımı söyleyemem Erne. Bence bu zekice bir yaklaşım..." Masanın üzerine görünmez bir kare çizdi.

"Fakat?"

"Fakat bence bugün Jessica'nın defalarca dikkatimizi çektiği konuyu hesaba katmamız gerek. Bu insanlardan ümitsizce bir adım geride olduğumuzdan bahsediyorum. Başından beri de öyleydik."

Nina'ya dertli bir bakış atıp "Devam et" dedi.

"Bana öyle geliyor ki şu ana kadar keşfettiğimiz her şey... onların keşfetmemizi istedikleri şeyler."

"Bakış açını anlayabiliyorum. Fakat diğer yandan, sevgili meslektaşlarım..." Erne'in ses tonu biraz daha sertleşmişti. "...bu hizibin istihbarat gücünü ve bizi yanlış yönlendirme becerisini gözümüzde büyütüyor da olabiliriz. Bir adım geri gidelim; neden bize bilgi kırıntıları veriliyor hissine kapılıyoruz?"

"Çünkü bu şüphelilerin yaptığı hatalar..." Nina son sözcüğü söylerken kısa bir süre duraksayıp parmaklarını kıpırdatarak havaya hayali bir tırnak işareti çizdi. Erne'in asabını müthiş bozan bir alışkanlığıydı bu. "...Son derece aptalca. Ertesi sabah yüz yirmi güvenlik kamerasının olduğu bir yerde öldürülen karısının videosunu sosyal medyaya yükleyecekse ne diye Roger Koponen'i

ölmüş göstersinler ki? Telefonların ve akıllı cihazların kolayca izlenebileceğini bilmek için çok bilgili bir vatandaş olmaya gerek yok. Bu adiler onları görmemizi istediler."

Mikael sözcüklerin üzerine basa basa konuştu: "İşte tam da bu yüzden onları hemen getirmenizi istiyorum."

"Savonlinna Hall'daki kamerayı da bildiklerinden eminim. Öyle de olsa Lehtinen seyircilerin arasında bir soru sordu. Oradaki kimsenin gözünden kaçmayan bir soru. Ardından kameranın görebileceği şekilde, plakasını gizlemeye zahmet etmedikleri yepyeni bir Porsche'ye bindi. Büsbütün aptalca hatalar. O kışkırtıcı soru olmasa bu okült meraklılarının isimlerine bile ulaşamayacaktık."

"Peki" dedi Erne. Ayağa kalktı. "Biz ahmakmışız ve bizi boynumuzda bir tasmayla istedikleri yere çekiyorlarmış gibi geliyor."

"Taşaklarımızdan" dedi Mikael.

Diğerleri başlarını salladılar.

"Tüm bunlar lanet bir gösteriden ibaret. Söylemeye çalıştığımız tam olarak bu Erne. Bu sadist katillerin müziğine ayak uydurmak yerine kendi hamlemizi yapmamız gerek." Mikael sakızını bir parça kâğıt havlunun içine tükürdü.

Erne masadaki dedektiflere göz gezdirdi. Karşıt görüşlerle bir sorunu yoktu; ekibini hep eleştirel düşünmeye teşvik ediyordu. Birimin başarı oranının ortalamadan yüksek olmasının nedeni tam da bu olmalıydı. Spor ceketinin en üst düğmesini ilikleyip yenlerini yıpranmış gömlek manşetlerinin üzerine çekti. "Düşüncelerinizi ifade ettiğiniz için size teşekkür ederim. Yine de Jessica'nın da konuyla ilgili görüşlerini işitmek istiyorum. O zamana kadar işiniz o ikisinin yapacakları en küçük hamleyi ya da telefon görüşmesini kaçırmamak."

Ardından Erne konferans salonundan çıktı.

53

Bir kez daha alacakaranlık Helsinki'nin üzerine çökmüştü. Yılın bu zamanında güneş gri bulutların perdesi arasında sadece birkaç saat parlıyordu. Biri ışığın parlaklığını bir düğmeyi önce saat yönünde sonra saat yönünün tersine çevirerek değiştiriyormuş gibi.

Jessica ile Yusuf, Pasila'daki polis merkezinin garajında arabadan inerlerken Jessica'nın telefonu çaldı.

"Çavuş Niemi. Benim. Evet. İyi. Raporu bana gönderebilir misiniz?.. Harika. Sağ olun."

Yusuf meslektaşının kısa görüşmesini ilgiyle izledi. Ardından Jessica ahizeyi kulağından ayırdı. "Arayan Sarvilinna'ydı. Buz Prensesi'nin kimliğini tespit etmişler."

Yusuf arabanın çatısı üzerine dirseklerini yerleştirdi. "Tamam."

"Adı Lea Blomqvist. 29 yaşında."

"Cesedi kim teşhis etmiş?"

"Anlaşılan bu sabah kayıp olduğunu bildiren erkek kardeşi."

"Erkek kardeşi hâlâ morgda mı?"

"Evet. Onunla hemen konuşmamız gerek."

Yusuf arabanın kapısını sertçe kapatıp "Erne önce onunla görüşmemizi istiyor" dedi.

"O halde sanırım önce o işi halletsek iyi olur."

Kapı açık olduğundan Jessica ile Yusuf, Erne'in dar ofisine kapı çalmadan girdiler.

Gözleri bilgisayar ekranına sabitlenmiş Erne "İkiniz bugün epey meşguldünüz" dedi. İşaretparmağı fareye tıklayıp duruyordu.

Jessica sessizce "Hem de nasıl" dedi. Paltosunun fermuarını açtı. "Sarvilinna seni de aradı mı?"

"Aradı. Öncesinde sana ulaşmaya çalışmış fakat telefonu açmamışsın."

"Telefonum bir süre yanımda değildi."

"Onu anladım zaten."

"Buz Prensesi'nin kimliğinin tespit edildiğini işittin demek."

Erne kaşlarını çattı. "Ha? O lakaba hiç ısınamadım."

Yusuf köşede bir koltuğa otururken "Biz de öyle" dedi Jessica. "Artık kullanmamız da gerekmeyecek."

"Böylece Juva'daki adam hariç, tüm kurbanların kimliklerini biliyoruz artık." Erne parmağını fareden çekti.

"Evet." Jessica dizkapaklarını hafifçe ovuşturdu. Dizkapaklarında endişe verici bir karıncalanma vardı. Son rahatsızlığının üzerinden aylar geçmişse de onu günlerce iş göremez hale getiren, felç edici ağrıyı hâlâ hatırlıyordu.

"Planın ne?" diye sordu Erne.

"Helminen'in ve Blomqvist'in aileleriyle görüşmek. Belki Maria Koponen'in en yakın arkadaşlarıyla da."

"Neden?"

"Üçünün arasında bir bağ olduğundan eminim. Hasta ruhlu bir pisliğin onları cadı sanmasının dışında bir bağ."

Erne gülümsedi. Jessica, Erne'in üç tip gülümsemesine de aşinaydı. Az önce gördüğü memnuniyet gülümsemesiydi.

"Mükemmel" dedi Erne. Sonra kontrolsüzce öksürmeye başladı. Jessica ona endişeyle baktı. Ne ara Erne bu kadar yaşlanıp çökmüştü?

Jessica, Erne'in öksürük nöbetinin yatışmasını bekledikten sonra konuşmasını sürdürdü. "Hem Helminen hem de Blomqvist uyuşturulup bodruma götürülmüş ve orada üzerlerine benzer giysiler giydirilmiş. Belli ki sonra Micke'in bize bahsettiği şu cadı sınavından geçirilmişler. Kadınlar geniş, ahşap bir küvete ya da su tankına batırılmış."

"Ve tüm bilgiler Helminen'in sana anlattıklarına mı dayanıyor?"

"Evet. Ayrıca kendisini kaçıranların yüzlerinde hayvan maskeleri olduğunu iddia etti. Benim bugün buzun üzerinde gördüğüm o pislik gibi." Bu sözlerinin ardından Jessica, Erne'e uzun

bir bakış atıp tepkisini inceledi. Daha önce inanmadıysa bile artık boynuzlu adamın Jessica'nın hayal ürünü olmadığına inanması gerekiyordu.

"Sence Helminen'in söylediklerine güven olur mu?"

Jessica ürperdi. Yanılmıştı. Erne ikisinin de söylediklerinden kuşkulanıyordu. "Ne demek istiyorsun? Neden güven olmasın ki? Anlamıyorum."

"O tür bir şokun ardından hayal gücü insana türlü oyunlar oynayabilir."

Jessica'nın parmakları kapanıp blucinin arka ceplerinde öfkeli yumruklara dönüştü. Sonra sözcüklerin üzerine basa basa "Dediğim gibi hikâyesi mevcut tabloyla mükemmel bir uyum içinde" dedi. Sohbetin bir parçası olduğunu biraz geç fark eden Yusuf'a baktı.

Yusuf sesindeki kuşkuya rağmen "Kesinlikle öyle Erne" dedi. Ardından dikkatini kâğıtlara çevirdi. Jessica masanın köşesinde kocaman bir yazıcı çıktısı yığını gördü: Koponen'in kitapları ve Erne'in bir şekilde bir yerlerden bulup çıkardığı Karlstedt'in *Okültizme Giriş* kitabı. Nihayet Erne yeniden söze girdi:

"Kadınlar arasında ince yapılı ve siyah saçlı olmalarının haricinde bir bağ olması gerektiğine katılıyorum. Bence bunun üzerine gitmemiz gerek."

"Micke'le dün buzda olanlar hakkında konuşacak zamanım olmadı..." diye söze girdi Jessica. Açlıktan midesinin yandığını hissetti. Yemek yemeye fırsatı olmamıştı.

"Bunun Koponen'in kitabıyla ne ilgisi olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Elbette."

"Gayet net bir paralellik var. Kitapta cadı olduğundan şüphelenilen kadınlardan biri sınavı geçiyor. Bir başka deyişle, suyun yüzeyine çıkacağına batıyor. Engizisyon yargıçları onu sudan çıkarıp serbest bırakıyor. Laura Helminen'in bu tatsız dramda o zavallı kadını oynuyor olması mümkün."

"Suçların bazılarının kitaplardakiyle harfiyen uyuşması, diğerlerinde ise Laura Helminen vakasındaki gibi bağlantının yüzeysel olması sence tuhaf değil mi?"

"Haklısın. Fakat bu grubun Koponen'in kitabındaki olayları taklit ettikleri varsayımı bizden çıktı. Bu doğru da olsa suçlular

illaki kitaba kelimesi kelimesine uyacaklar diye bir kural yok."

"Anlıyorum" dedi Jessica. Ardından ceketinin cebinden bir defter çıkarıp bir şeyler karaladı. Bir an için orada sessizce oturdular. Odadaki tek ses Erne'in derin nefesleriydi.

"Bir de senin baş soruşturmacı olarak üzerinde durmanı istediğim bir konu var Jessie" dedi Erne. Koltuğundan tembelce kalktı. "Karlstedt ve Lehtinen. Arabanın dün geceki hareketleri hakkında hiçbir bilgimiz yok. Teorik olarak ikisinin Juva'da kurbanların yakılarak öldürülmesiyle ilgileri olması mümkün. Öyleyse ikisinin Roger Koponen'le birlikte çalışıyor olmaları ihtimalini bir kenara atamayız."

"Fakat elimizde somut bir şeyler de yok, değil mi? Lehtinen'in sorusu dışında yani?" Jessica başparmağını tükenmez kaleminin arkasına bastırıp çekti.

"Kesinlikle. İkisi de sürekli gözlem altında. Gözümüz Westend ve Vantaa'daki arabaların üzerinde. Telefonlarını dinlemek için gerekli izinleri aldık ve hatlar şakıyor. Yine de Nina ve Micke onları sorgulama için hemen getirmemiz gerektiğini düşünüyorlar."

"Benim ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Buna can atıyorum."

"Bizim asıl amacımız Roger Koponen'i bulmak değil mi? O halde harekete geçmeyip o iki adamdan birinin onunla temasa geçmesini beklememiz gerek. Ya da Koponen'in onlarla temasa geçmesini."

"Bu konuda seninle aynı fikirdeyim" dedi Erne. Bir nebze ferahlamıştı.

"Fakat sadece Koponen'e odaklanamayız. Kulosaari'de Maria Koponen ve Buz Prensesi ve..."

"Artık kadının bir adı var Jessica." Erne masasına geçip pencereden dışarı baktı.

"...Lea Blomqvist öldürüldüğünde Savonlinna'da olduğunun ispatı var..."

Erne parmak uçlarını pencere camına bastırdı. "Dolayısıyla Koponen'i bulsak bile katil hâlâ yakalanmamış olacak."

"Kesinlikle." Jessica derin bir nefes aldı. "Bu yüzden Karlstedt ve Lehtinen'i sorgu için hemen getirmemiz düpedüz ahmaklık olur."

Yusuf dalgınca "Jessica buzun üzerinde boynuzları olan bir

adam gördü" dedi. "Buzun altında da Laura Helminen'i deliğe getiren biri varmış."

"Ve?"

"O noktada Karlstedt ve Lehtinen gözleniyor muydu?"

"Hayır. Fakat hemen sonrasında Karlstedt'in Westend'deki evinde, Lehtinen'in de Kivistö'deki işyerinde olduğunu teyit etitk. Bence bu teorik olarak mümkün olsa da o ara Kulosaari'de olmaları gerçekten olasılık dışı. Roger Koponen ise sabah 8:16'da Kulosaari'de metrodan indi."

Jessica başını eğdi. Feci bir titremenin bedenini sarstığını hissetti.

54

Jessica, Erne'in büro koltuğuna yaslanırken Micke, Nina ve Rasmus da dar odaya girdiler. Nedense Rasmus tam karşısında dikilse de Jessica burnundan nefes almaya ara verme ihtiyacı hissetmiyordu. Anlaşılan biri nihayet ona kişisel hijyenine önem vermeye teşvik edecek isimsiz bir mesaj göndermişti.

Mikael ellerini çırpıp "O halde karar alındı" dedi. Az önce Erne, Mikael'in Karlstedt ve Lehtinen'in hemen merkeze getirilmesi fikrine şiddetle itiraz etmişti. Fakat Mikael buna hiç de bozulmuş gibi görünmüyordu. Yapısı buydu. Micke'in hemen her konuda bir fikri vardı. Fakat amirinin kararlarına saygı göstermekte hiç sıkıntı yaşamazdı. Kararları alanın o kararların sonuçlarının sorumluluğunu sırtlandığının gayet farkındaydı.

"Bazı başka konular da var" diye ekledi Erne. Odada oturan tek kişiydi. "Öncelikle Yusuf ve Jessica helikopterlerle başka yerlere yazılmış olabilecek *Malleus Maleficarum* sözcüklerini aramamızı önerdiler."

"Aslında Yusuf'un fikriydi bu" dedi Jessica. Bu açıklamayı nezaketinden mi yoksa fikrin berbat çıkması halinde kendini kurtarmak için mi yaptığından emin olamadı.

Nina sporla genişlemiş omuzlarını parmak uçlarıyla ovuşturarak "Ne demek bu?" diye sordu.

"Koponen ailesinin evinin çatısına adımlarla yazılan yazı, Yusuf'un iddia ettiği gibi, bir başka yere de yazılmış olabilir" dedi Erne. "Ya da o yazılardan daha fazla olabilir. Bize ipucu olarak bırakılmış..."

Micke başını iki yana salladı. "Yazılar bize ipucu olarak bırakıldıysa bu pislik heriflerin oyununa ayak uyduracağız demektir."

Erne canlı bir sesle "Bu pislik herifler bu yolla bir sonraki kurbanın yerini bildirebilirler mesela" dedi. "Bu durumda o yazıyı bulmak bizim çıkarımıza olur." O an diğerleri Erne'de az da olsa eski Erne'i görebilmişlerdi. Kesin ve net konuşması eğer, ve, fakat gibi bağlaçlara yer bırakmıyordu.

Erne parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "İkincisi, şimdilik medyaya Roger Koponen'in hayatta olduğunu bildirmeyeceğiz. Çok küçük de olsa cadı avcılarının neler bildiğimizi bilmemeleri ihtimali var. Buna göre hareket edelim. En azından bu geceye kadar. Üçüncüsü derhal kurbanların aile üyeleriyle ve arkadaşlarıyla konuşmaya başlamalıyız. Bu işi Jessica ve Yusuf halledecekler; gerekirse siz ikiniz Ulusal Soruşturma Bürosu'nu da yardım için arayabilirsiniz. Daha fazla insan gücüne ve bir başkasının getireceği yeni bir bakış açısına ihtiyacınız olursa yardım etmekten çekinmeyin." Erne karşısında bir yere Ulusal Soruşturma Bürosu'ndan birileri oturuyormuş gibi eliyle işaret etti.

"Dördüncüsü: Rasmus, senden bu cadı avcılarının Kopo-nen'in kitaplarındaki tüm suçları işleme kararı alırlarsa olabilecek her şeye dair bir rapor istiyorum. Sadece cinayetler de değil, ki anladığım kadarıyla sırada hâlâ üç cinayet var..."

Rasmus başını sallayıp parmaklarıyla sayarak söze girdi: "Bir kadın taşların altında eziliyor, bir adam taşlanıyor, bir başkası hançerle öldürülüyor."

"...ayrıca suç kriterlerini karşılayan diğer olayları da. Kaçırmalar, darp, tecavüz. Köpek bokuna basmak. Her şey. Şu ya da bu şekilde gerçekleşebilecek, kitaptaki her şey."

Odaya kısa bir sessizlik çöktü.

"Nina ve Mikael. Laajasalo'da ve yakınlarında bodrumları olan tüm binaları bulmaya çalışın. Laura Helminen'in bize anlattıklarına bakılırsa söz konusu bir apartmanın bisiklet deposu değil. Kimsenin tesadüfen bulamayacağı bir alan olmalı bu. Ne kadar patırtı yapılırsa yapılsın komşuların polisi arayacağından endişe edilmeyecek bir yer olmalı. Bir bombalama sığınağı, özel bir depo, bir evin bodrumu. Hazır o işe girişmişken de ahşap küvetlerini kimlere sattıklarını öğrenmek için küvet ithalat şirketlerini bir soruşturun. O maskeler için de şaka malzemeleri satan dükkânları yoklayın. En küçük ipucu bile kıymetli şu an. Ve Jessica, sen de Ulusal Soruşturma Bürosu'ndan gelenleri değerlendir. Senin talimatlarını bekliyorlar."

Odadaki herkes başlarını salladı. İş bölümü etkili ve açıktı. Erne günde bir kez emirler yağdırır, ardından ekibini dışarıdan müdahale olmadan işlerini yapmaları için serbest bırakırdı.

Mikael son sözü söylemek istiyormuş gibi parmağını kaldırdı. Erne ona doğru başını salladı. "Laura Helminen küvetin çok büyük olduğunu söylemişti. Sizce bu aşağı yukarı ne anlama geliyor?"

Jessica gözlerini tavana çevirip "Gerçekten büyük bir ahşap küvetin ne kadar büyük olması gerektiğini mi soruyorsun?" dedi.

"Evet."

"İçinde bir insan ayakları tabana değmeyecek şekilde yüzebilecekse... bir başka deyişle içinde boğulmak mümkünse...bence..."

Rasmus "2000-3000 litrelik olabilir mi?" diyerek araya girdi. "Annemin Hanko'daki küveti 1500 litrelikti ve içinde boğulmak imkânsızdı."

"Gerçekten mi? Annenin gözü üzerinde değilken, şişme kollukların olmadan mı denedin bunu?"

Mikael'in iğnelemesi Rasmus'un canını fark edilebilir bir şekilde sıkmıştı. Rasmus hararetle gözlüğünün yanlarını ovuşturdu. Erne, Mikael'e uyarı mahiyetinde bir bakış attı: Kes şunu.

"Ne demek istiyorsun Micke?"

"Bu suç zincirinin dün başlamadığını varsayarsak küvetin kısa süre önce doldurulmuş olması olası değil mi? Adli tıp raporuna göre su musluk suyuymuş."

Nina'nın yüzüne bir gülümseme yerleşti. "Düşünce tarzın hoşuma gitti. Ortalama bir Finlandiyalı ne kadar su kullanıyor?"

"Günde 150 litre kadar."

"O halde iki kişilik bir ailede o tür bir küveti doldurmak su tüketiminde yüzde binlik bir artış anlamına gelecektir."

"Bunu bulabilir miyiz?"

"Su işlerini ararım."

"Onlara işe Kulosaari ve Laajasalo'ya odaklanarak başlamaları, gerekirse de araştırmayı Helsinki şehir içinin geri kalanına yaymaları talimatını ver." Mikael ellerini memnuniyetle çırptı.

"Güzel! Sizden her şeyi Jessica'ya rapor etmenizi istiyorum." Erne spor ceketinin göğüs cebini yokladı. Yüzündeki bakıştan sigaralarının hâlâ orada olduğu anlaşılıyordu. "Ve evet" dedi. Sesi öyle tiz çıkmıştı ki kendisi bile şaşırdı. "Sissi Sarvilinna'nın Maria Koponen ve Buz Prensesi hakkındaki raporu..."

Jessica, Erne'e göz kırpıp rahat bir tonla "Onun bir adı var" dedi.

Erne, Jessica'ya cinai bir bakış atıp sözlerine "Lea Blomqvist, huzur içinde yatsın" diye devam etti. Okuma gözlüğünü takıp masanın üzerinde duran bir kâğıt parçasını aldı. "Her halükârda iki kurbanın kanında da bazı maddelere rastlandı. Yanlış kullanımda ya da doz aşımında ölümcül olabilecek maddeler. Tiopental, pankuronyum bromür ve potasyum klorür. Ayrıca onları bayıltmak için kloroform kullanıldığı anlaşılıyor."

Alçak sesli mırıltılar odaya yayıldı.

Merakı uyanan Mikail "İdam kokteyli" dedi. "Daha yeni *Hammurabi'nin Melekleri* diye bir kitap bitirdim. Orada da güya katil aynı kombinasyonu kullanıyordu. Katillerin okuduğu tek yazar Roger Koponen değil."

Nina kaşlarını çattı. "O halde cinayet yönteminin bir şekilde... insancıl olduğu kabul edilebilir mi?"

Bir kez daha not defterini çıkaran Jessica "İnsancıl değil belki" dedi. "Fakat acısız."

"Laura Helminen de kloroformla uyuşturulmuştu. Anlaşılan kadınlar bilinçsiz haldeyken küvete atılmışlar. Bu da acı çekmeden boğuldukları anlamına geliyor."

Birden oda iğne yere düşse işitilecek kadar sessizleşti.

"Rahatlatıcı bir düşünce bu" dedi Rasmus. Ellerini ceplerine soktu.

"Bu devasa bok bulutunun üzerinde umut ışığı. Nina ve Mikael, Helsinki'de o toksinlerin satın alınabileceği her yeri bulun."

"Tamamdır."

"Bu kadar. Teşekkürler." Erne konuşmasını bitirince alçak sesli bir mırıltı yeniden odayı doldurdu. Jessica defterini açtı. Son sayfaya yazdığı isme ve numaraya baktı: *Pave Koskinen*. Erne'le önceki görüşmesinde bazı notlar almıştı. Erne'in bahsettiği toksinleri yazmak için sayfayı çevirdiğinde kalemi elinden kayıp yere düştü. Bacaklarının aşağısına soğuk bir dalga yayıldı. Aniden her şey bulanıklaştı. Kendi derin derin solumasını işitebiliyordu; diğerlerinin sesleri arka planda, uzaklarda yankılanıyordu.

Bu imkânsız.

"Sorun nedir Jessie?" Erne, Jessie'nin yanında belirdi; Jessica, Erne'in elini omzunda hissetti.

Jessica defteri göğsüne yaslayıp "Bu imk..." diye fısıldadı.

Yusuf, Jessica'nın defterini tuttu. "Göster bana şunu." Jessica defteri bırakıp iki eliyle ensesinden kavradı.

"Ben yazmadım bunu..."

Yusuf'un yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. *Malleus Maleficarum.*

55

Ah, bu esinti ne hoş.

Esinti ılık ve nemliydi. Şehrin doğusundaki Lido sahilinden gelen hafif rüzgâr kayığı sallıyordu. Karşılarında iki kilometre uzunluğunda bir sahil uzanıyordu. Jessica'nın aklına annesinin sözleri geldi; annesinin dudaklarından birden fazla kez çıkan ve Jessica'nın aklında kalan nadir sözlerden biriydi bu. Bel Air'deki havuzlarında esinti sadece Jessica'nın teni ıslakken üşütürdü. O da ancak babası onu kocaman bir havluya sarana dek. Genellikle esinti ılık olurdu. Neredeyse ağır, durgun hava kadar ılık. Fakat esintin ferahlatıcı bir yanı da vardı. Özellikle de dayanılmaz derecede sıcak yaz günlerinde. Jessica kulaklarını elleriyle kapatarak gelecek çatırtıyı beklerken rüzgârın uzun palmiyelerin yapraklarını nasıl salladığını, palmiyelerin gövdelerinin nasıl yürekleri ağza getirecek kadar sertçe büküldüğünü fakat asla kopmadığını anımsadı.

"Ne düşünüyorsun?" Colombano'nun sesini kulağının dibinde hissetti. Onun parmak uçları sertçe, kuvvetlice saçlarında gezinirken saç derisine sürtünmesinin etkisini karnında hissediyor.

"Hiçbir şey." Jessica başını çevirdiğinde Colombano'nun pilot gözlüğünün camlarında kendisini gördü. Tuzlu su makyajını akıtıp saçlarını tenine yapıştırmış da olsa güzel görünüyordu.

Jessica'nın güya Milano trenine bineceği günün üzerinden sekiz gün geçmişti. Eski hayatını geride bırakıp alternatif bir gerçekliğe sıçramıştı. Bu yeni gerçeklikte Torino'ya, Alpler'de kayak yapmaya, Grenoble trenine, Marsilya'da deniz kenarı tatiline yer yoktu. Orta Avrupa'da yazın en güzel zamanıydı. Jessica'nın da eve dönmek için acelesi yoktu. Ayrıca evi var mıydı ki? Gü-

vende olduğunu, sevildiğini hissettiği bir yuvası olmuş muydu ki hiç? *Yüreğin neredeyse yuvan orasıdır.* Jessica'nın yuvası da şimdi Colombano'nun yanıydı.

Bazen Jessica'ya Colombano'nun yanında geçirdiği zaman çok uzun gibi geliyordu. *Dört Mevsim*'i dinlemek için pelüş bir koltuğa yerleştiğinde, kahvaltı hazırlarken ya da şehirde yürüyüş yaparlarken, Colombano'nun dairesinde yalnız oturup onun gelişini beklerken. Öpüştükleri anlarda, seviştiklerinde, birbirlerinin tenlerini okşadıkları anlarda ya da San Marco Meydanı'nda güvercinleri beslerlerken ise Jessica'nın o daimi çekingenliği nihayet buhar olup uçuyor ve huzur hissiyle sarıp sarmalanıyordu.

Colombano parmaklarıyla Jessica'nın yanağını okşayıp "Yüzmeye gitmek ister misin?" dedi.

"Tabii." Jessica gülümseyip uzandığı yerde sırtını dikleştirdi. Güneş gözlüğünü çıkarıp gözlerini kıstı. Güneş engin gökte parıldıyordu. Jessica bir süredir sırtına batan su boşaltma kabını alıp kayığın pruvasına attı. Öyle özel bir yanı yoktu kayığın; üzerinde lükse dair hiçbir işaret yoktu. Jessica'nın geçen yaz Fransız Rivierası'nda geçirdiği birkaç haftada tecrübe ettiği Saint Tropez ihtişamından eser yoktu burada. Tam olarak da bu yüzden mükemmeldi ya zaten.

Jessica, Colombano'nun beyaz tişörtünü çıkarıp bir yunus gibi zahmetsizce suya dalışını izledi. Atlamasıyla kayık sallanan sandalye gibi bir o yana bir bu yana sallandı. Colombano'nun atletik bedeni kristalimsi suyun içinde kayarak ilerledi. Ardından başı ve omuzları birkaç metre ötede yüzeye çıktı.

Yüzüne düşen ıslak saçlarını geriye atan Colombano "Suya gir prenses" diye seslendi.

"Geliyorum." Jessica ayağa kalktı. Colombano senkronize yüzmeyi andıran bir stille yüzerken yeniden yüzeyin altında gözden kayboldu. Tam ayak parmaklarını kayığın kenarına koyup suya atlayacakken Jessica topuğunda keskin bir acı hissetti ve kendini bırakıp oturdu. Ayak tabanına göz gezdirdiğinde metal bir halkanın ayak bileğine battığını, derisini yırttığını gördü. Halkayı eline alıp dikkatle inceledi. Bir yüzüktü bu. Üzerindeki boş taş yuvasında bir zamanlar bir elmas olabilirdi. Şimdi yuvanın kenarları bir turnabalığının küçük, keskin dişleri gibi olmuştu.

Jessica yeniden kayığın tabanına oturup kırık yüzüğü parma-

ğıyla yoklarken bir yandan topuğundaki kesiğe masaj yaptı. Kanı akıyor; suyla, terle ve derisinin üzerinde parıldayan güneş kremiyle karışıyordu. Colombano'nun seslice su sıçrattığını işitti.

"Suya gir!"

Jessica yüzüğü ters çevirdi. İç yüzüne bir yazı işlenmişti.

"Jessica?"

PER IL MIO AMORE, CHIARA

"Geliyorum Bano."

20.02.2003.-XX.XX.2103

Jessica elyazısını andıran sözcüklere baktı. *Aşkım Chiara için.* Oraya işlenmiş, bir düğün günü olduğu anlaşılan tarihin üzerinden sadece birkaç ay geçmişti.

Jessica birden kayığın yan yattığını hissetti. Güçlü parmakların kayığın yanına tutunduğunu gördü. Yüzük Jessica'nın parmaklarından kayıp kayığın tabanında birikmiş kirli suyun içine düştü. Colombano dirseklerini kayığın kenarına koyup bedenini yukarı itti.

"Sorun nedir?" diye sordu Colombano. Jessica'nın iki eliyle tuttuğu ayağını görmek için boynunu uzattı.

Jessica'nın ağzından "Ayağımı bir şeye çarptım" sözleri döküldü.

"Kanıyor mu?" Colombano kaşlarını çatıp Jessica'nın kırmızı parmaklarına işaret etti.

"Sanırım evet." Jessica dikkatlice ayağa kalktı.

"Eve gitmek ister misin?" Colombano yeniden suya daldı. Şimdi kayığın yanında sırtüstü yüzüyor, Jessica'ya bakıyordu. Jessica güneşin az önce ince ketenden bir şalın örttüğü omuzlarını yaktığını hissetti. Kayığı çevreleyen su davetkârca ışıldıyordu. Jessica suyun onu serinleten kollarıyla nasıl saracağını hissedebiliyordu. Tuzlu suyun kokusunu, dilindeki tadını seviyordu. Fakat bir şey onu durdurdu.

Sebep Colombano'nun ona bakışıydı.

"Sonra" dedi Jessica. "Şu an içimden yüzmek gelmiyor."

"Neden?" Colombano'nun sesindeki neşe tamamen kaybolmuştu.

"Canım istemiyor işte."

"Atla suya."

"Ben..."

"Atla Jessica." Colombano bir kez daha kayığın kenarına tutundu. Jessica buz gibi parmakların ayak bileğini kavradığını hissetti.

Colombano'nun yüzünde şüpheci bir ifade belirdi.

"İstemiyorum." Jessica sesinin titrediğini hissetti. Parmaklar ayak bileğini daha da sıkıca kavrarken kayık sallanmaya başladı. Önce yavaşça, sonra gittikçe hızlanarak. Kayığın kenarından içeri su sıçradı. Jessica'nın teninde damlacıklar oluştu. Ağzından gergin bir nida çıktı.

Sonra Colombano'nun yüz ifadesi tekrar değişti ve anlayışlı bir ifade buz gibi suya atılmış bir can simidi gibi yüzüne oturdu. "Peki. Sadece takılıyordum."

Colombano, Jessica'nın ayak bileğini bıraktı ve merdivenin sarktığı pruvaya doğru birkaç kulaç attı.

Jessica koyu gri su birikintisine baktı. Birikintinin yüzüğü sonsuza dek içinde gizlemesini diledi.

56

"Sence ne oldu?" dedi Erne. Kapıyı kapattı. Odada Jessi-ca'yla yalnızdılar. Diğer herkes işinin başına dönmüştü.

"Defterim başından beri cebimdeydi" dedi Jessica. Gözleri Erne'in masasının üzerinde belli belirsiz titreşen beyaz flamaya dikildi. "Biri defteri ya ambulansta ya da hastanede eline geçirmiş olmalı."

Erne, elleri belinde, kapıya yaslandı. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir hali vardı.

"Yusuf paltoyu hemşire istasyonundan aldı... Anladığım kadarıyla ambulans şoförleri oraya bırakmışlar."

"Telefonun da paltonun cebindeydi. Biri defteri aldıysa telefon da eline geçmiştir."

"Şifresi var."

"Yine de Micke'le konuşmanı istiyorum. O konuların cahiliyim. Telefonu kullanmanın riskleri olup olmayacağını ya da yenisiyle değiştirip değiştirmemen gerektiğini bilemem."

"Bilmiyorum ki nasıl olup da..."

"Biri eşyanı karıştırdıysa bunu hastane kameralarından görebiliriz. Rasse o işe bakacak."

"*Karıştırdıysa* da ne demek? Kahretsin, bunu görüyorsun, değil mi?" Jessica Latince sözcüklerin yazıldığı defter sayfasını açtı. Başka yazılar olmadığından emin olmak için kim bilir kaçıncı kez sayfaları ileri geri çevirdi. Fakat diğer sayfalar bomboştu.

"Tek söylediğim..." Erne burnunu ovuşturdu. "...Birinin defteri önceden ele geçirmesi her zaman olası. Senin yazıyı epey bir

zaman sonra görmen için de araya birkaç boş sayfa bırakmıştır."

"Bilmiyorum Erne. Gerçekten bilmiyorum. Fakat şu an bana hastalıklı bir oyunda bir piyonmuşum gibi geliyor. Bir düşünsene: Katili iki kez gördüm. Dün Koponen'lerin evinde, bugün buzun üzerinde. Şimdi de defterime bir mesaj bırakılmış."

"Yine de bunlar meseleyi kişiselleştirmez. Soruşturmanın başında sen varsın. Mesajlar muhtemelen bu görevi üstlenen hangi dedektifse ona yönelikti. Özellikle Jessica Niemi adında bir kadına değil." Erne masanın etrafında ağır ağır dönüp oturdu. Jessica fark ettirmeden Erne'in gitgide kötüleşen çehresini süzdü. Erne hastaydı. Jessica da bunun farkındaydı. Her ne kadar Erne bu konuda konuşmak istemese de. Jessica'yla bile.

"Dahası var Erne. Sana henüz hastane ziyaretiyle ilgili her şeyi anlatmaya zamanımız olmadı. Laura Helminen beni gördüğünde ödü koptu." Jessica gözlerini ilgisi birden canlanan Erne'e çevirdi.

"O da ne demek?"

"Bodrumda gördüğü tablo..."

"Ne olmuş ona?"

"Helminen tablodaki kişinin ben olduğumu söyledi."

Erne tam bir şey söyleyecekken kaşlarını çatmakla yetindi.

"Bundan kesinlikle emin olduğunu söyledi."

"Laura anlaşılır nedenlerden ötürü şok geçiriyordu..."

"Fakat yaşanan tüm diğer olayları hesaba katarsan artık bu bana abartılı gelmiyor. Hedef benim."

"Anlıyorum. Demek kötü emellerini gerçekleştirmek için diğerlerini kullanan bir suç dehasısın sen?"

"Yoksa o pislikler ne diye benim çerçeveli bir resmimi bodruma assınlar ki?"

Erne iç çekti. Jessica şimdi dırdır etmesinin Erne'e haksızlık olacağını biliyordu. Durum hepsi için aynı derecede karmaşıktı.

"Biliyorlar Erne. Ne yaptığımı biliyorlar."

Erne kaşlarını çatarak "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu. Fakat hemen sonra Jessica'nın ne kastettiğini anladı. "Hayır Jessica. Paranoyakça davranıyorsun. Bir daha asla bu konuyu düşünmeyelim, bundan bahsetmeyelim."

"Fakat..."

"Güzel, siyah saçlı bir kadın. Yusuf, Helminen'in tablodaki ka-

dını bu şekilde tasvir etiğini söyledi. Evet, tasvir sana uyuyor. Fakat Maria Koponen'e, Lea Blomqvist'e ve Laura Helminen'in kendisine de uyuyor. Belki bu şehirdeki diğer binlerce kadına da." Erne sesine ikna edici bir ton vermeyi başarmıştı. Bu işte iyiydi. Jessica bunu yıllar önce fark etmişti.

"Peki." Jessica iç çekip gitmek için arkasına döndü.

Jessica'nın eli kapı tokmağını kavrarken Erne "Öyle de olsa" dedi, "Bir şey denemek istiyorum."

"Ne?" Jessica koltuğundan kalkıp ellerini arkada kavuşturarak ağır ağır kendisine yaklaşan Erne'i izledi. Şimdi Erne'in yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Teorini sınamak istiyorum."

"Nasıl?"

"Kısa bir süre sahadan uzak kalmanı istiyorum. En azından yarına kadar."

Jessica, Erne'in masasının üzerindeki flamaya gözlerini dikti. Flama belirgin bir şekilde dalgalanmaya başlamıştı: Belli ki klima çalışmıştı. Erne'in önerisi karşısında hem ferahlama hem de öfke duydu. Erne besbelli onun için endişeleniyordu. Bu da Jessica gibi düşünen tek kişinin o olmadığı demek oluyordu. Bunun da pek de iyi bir şey olduğu söylenemezdi.

"Yarına kadar mı? Ben ne yapayım o zaman? Kaya tırmanışı falan mı?"

"Dört duvar arasında kal. Kafanı rahat tut. Dizginleri eline al. Telefonun ve dizüstü bilgisayarın var."

"Yani benden eve gitmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

"Erne? Beni soruşturmadan alıyor musun?"

"Elbette hayır." Erne burnundan güldü. Ardından gözlerini yalan söylemeyi beceremeyenlerin yalan söylediklerinde yaptığı gibi devirdi. Fakat Erne ne kötü bir yalancıydı ne de boş konuşan biriydi. "Seni soruşturmadan aldığım yok. Aksine teorine bir şans veriyorum."

"Faillerin hareketlerimi gözleyip gözlemediklerini mi görmek istiyorsun?"

"Sen de bunu merak ediyorsun."

"Peki ya ben haklıysam?"

"Haklıysan ve cadı avcıları özellikle senin dikkatini çekmek is-

tiyorlarsa ya insan öldürmeyi bırakırlar ya da sana şu ya da bu şekilde yaklaşırlar."

"O halde şimdi yem miyim?"

"Öyle görmek istiyorsan evet. Ayrıca hedef olmaktansa yem olmak yeğdir. Evde güvende olursun. Güvenlik Polisi'nden Töölönkatu'ya gözetleme için bir panelvan göndermelerini isteyeceğim."

Jessica amirini iyice düzdü. Sadece gözlerini ona dikmekle Erne'in fikrini değiştirebilecekmiş gibi.

"Bilmiyorum. Bu gerçekten berbat bir durum Erne."

"Evden çalışmaya devam et. Şu an elimizde öyle çok insan gücü var ki Yusuf sorgulamaları sensiz de rahatça halleder. Sabah ilk iş durumu yeniden değerlendiririz." Erne bir elini Jessica'nın omzuna koyacak gibi olsa da onu bu hareketten sakınacak kadar iyi tanıyordu. Bu yüzden vazgeçip parmaklarını ovuşturmaya koyuldu. "Doğru kararın bu olduğunu biliyorsun Jessica."

Jessica başını iki yana salladı. Kapıyı itip açarak koridora adım attı.

57

Jessica sağlam bir büro koltuğunda, kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyordu. "Sessiz oda" olarak bilinen odanın pencereleri yoktu. İçeride sadece duvarların her santimini kaplayan çelik raflar, bir masa ve sandalyeler vardı.

Mikael, Jessica'nın tabancasını masaya bırakıp "Bu kötü çocuk olması gerektiği gibi" dedi.

Jessica tabancayı kemerindeki kılıfa soktu. "Harika. O halde ben o kızı buzdan çekip alırken kimse tabancayı boşaltmamış demek ki..."

"Erne hiç risk almak istemiyor. Neden istesin ki?" Mikael diliyle sakızı patlattı. "Her halükârda artık kontrol edildi."

"Yihu."

"Telefonun peki? Kilit şifresi güçlü mü?"

"Evet, sanırım."

"Şifreyi bilen başka kimse var mı?"

"Bu soruya şifremin gücü hakkında söylediklerimle çelişmeden olumlu yanıt verebilir miyim?"

"O halde hayır?"

"Tabii ki hayır."

"Tamam. Rica etsem benim için telefonunun kilidini açar mısın?" Mikael parmaklarındaki görünmeyen tozu ovuşturup sildi. Jessica kendisinden isteneni yapıp Mikael'e telefonu verdi. Ardından bir dakika boyunca telefonun tuşlarına basışını izledi.

Mikael, Jessica'nın telefonunun ekranındaki tuşlara basıp "Telefonun güvenliğinin en son ne zaman aşıldığını belirlemek son derece zor" dedi. "Fakat farklı türde bir kontrol yapabiliriz... *Ayarlar... Genel... Depo...* Tamam. Burada kısa süre önce kullanı-

lan uygulamaları görebiliriz. Bakmamda sakınca var mı yoksa..."

"Rahat ol. Tinder'ın seni korkutacağını sanmam."

"Aha, demek oraya da üyesin... Peki ya..."

"Micke telefonumu başka kullanan olup olmadığına bak sadece."

"Tabii bizim Tinder'a ihtiyacımız yok ya." Mikael telefonun ekranına gülümseyerek dokundu. O an Jessica'nın isteyeceği son şey Micke'le küçük bir odada, baş başa, gereğinden bir saniye daha uzun süre oturmaktı. Yatmaları başından beri kötü bir fikirdi. Şimdi, bir gün sonra dünyanın en büyük hatası gibi geliyordu. Jessica'yı korkunç bir ahlaki sersemlikle baş başa bırakan anlık bir hata. Nina'nın Micke'e bakışı. Nina çok mutlu görünüyordu.

Mikael telefonu Jessica'ya uzattı. "Tanıdık geliyor mu?"

Jessica ekrandaki ikonlara ve tarihlere baktı.

Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Zaten Tinder'i son kez Noel zamanı kullanmıştı. Fubu'yla ilişkisi de o ara başlamıştı.

"Normal görünüyor."

"İyi. Fakat kullanmadan önce gönderilen mesajları ve giden çağrıları kontrol et." Mikael telefonu masanın üzerinde Jessica'ya doğru itti. "Evde yalnızken bir başka *malleus maleficarum* bulmanı istemiyorum."

"Harika. Teşekkür ederim Micke." Jessica ayağa kalktı. "Ha, bir de..."

"Unut gitsin. Önümüze bakalım Jessie."

58

Yusuf tam da geçmişte arabayı defalarca park ettiği noktada durdu.

Kenarında bir evden eve nakliyat firmasının logosu olan eski, koyu gri bir Toyota Hiace'ye işaret eden Yusuf "Şu panelvanı görüyor musun?" dedi.

"Ne ince iş. Haşere ilaçlama şirketi logosu kullanmadıklarına şaşırdım."

"İki adam ve bir kamera var. Ayrıca devriyeler de gerekirse diye birkaç dakika uzakta olacaklar."

"Başımın çaresine bakabileceğimi düşünüyorum."

Yusuf kapısını açıp "Sadece bir önlem" dedi, "onları yakalayacağız."

"Sen nereye..."

"Erne'e seni ön kapıya kadar geçireceğime söz verdim."

"İçeri girip yatağın altında canavarlar olup olmadığına da bakacak mısın?"

"Ne gerekiyorsa yapacağım." Yusuf homurdanıp ağzının köşesine bir sigara yerleştirdi. Sigardan uzun bir nefes çekti.

"Bir sigara ister misin?"

Jessica başını iki yana salladı. "Sana yakışmıyor florbol şampiyonu."

"Sigaranın yakıştığı tek kişi söyle bana."

Üçüncü katta oturan kadın kucağında kahverengi köpeğiyle asansörden çıktı. Edelweiss on yaşında, tüyleri ipeksi bir teriyerdi. Sahibinin yürüyüşe çıkarmak için sürüklediği gönülsüz köpeğin tiz havlamaları her sabah merdiven boşluğunda çınlardı. Kadın, Jessica'ya dostça merhaba deyip Yusuf'a kuşkulu bir bakış

attı. Yusuf aynı memnuniyetsizliği biraz olsun sergilemeden nazikçe gülümsedi.

Kadın alt kattaki kapıdan koyu mavi, loş ikindiye karışırken Yusuf "Polis olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Tabii. Ne zaman tuhaf bir şeyler sezseler komşular beni merdivende durdururlar. Mesela biri taksi durağında fazla gürültü çıkarsa bana gelirler. Neden sordun?"

"Senin polis olduğunu bilmiyormuş da polis çağıracakmış gibi baktı da bana."

İkisi de gülümsedi.

Jessica asansör kapısını çekip kapattı. Sonra en üstteki düğmeye bastı. Eski asansör ağır ağır yükseliyor, her katta inliyor ve iç karartıcı takırtılar çıkarıyordu.

"En son ne zaman evine gelmiştim?"

"1 Mayıs mıydı?"

"A, evet, o şampanyayı açtığımızda..."

"Evet." Jessica aynada kendisine baktı. Sabahki haline göre daha yorgun görünüyordu. Sıra dışı günün acısı çıkmıştı.

Asansör en üst katta durunca ıslık sesini andıran bir ses geldi. Jessica bir an için ürktü. Yatağın altındaki canavarlardan hiç bahsetmemeliydi.

Yusuf için kapıyı tutup stüdyo dairesinin kapısını açtı. Yerde hiç mektup zarfı yoktu. Yusuf önce merdiven boşluğuna bakıp sonra temkinli adımlarla, sevimsiz bir sürprizin onları beklediğinden eminmiş gibi içeri girdi.

Jessica ışıkları açarken Yusuf "Alarmın var mı?" diye sordu.

"Hayır" dedi Jessica. *Yani var fakat burada değil.*

"Tamam." Yusuf ayakkabılarına işaret etti. Yüzünde bir soru ifadesi vardı.

"Ayakkabılarını çıkarmasan da olur." Jessica üzerinde paltoyla odaya girip kendisini kanepeye bıraktı. Eve her geldiğinde bunu yapıyormuş gibi. Aslında kanepeye öyle uzun zamandır oturmamıştı ki yumuşaklığı poposunda sürpriz etkisi yarattı.

Yusuf stüdyo daireyi hızlıca dolaştı. Banyoya, avluya bakan pencerelerden dışarı baktı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturup odanın ortasında dikildi.

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu Jessica. Buzdolabını hep bir otelin mini barı gibi gazozlarla ve biralarla dolu tutardı.

"Hayır, teşekkürler. Gideceğim."

Jessica ayakkabılarını ayaklarını sallayarak çıkarıp "Peki" dedi. Göstermelik bir hareketti bu; zaten ortada olanı anlamsızca vurgulamaya çalışıyordu: Evde olduğunu.

"O kapı hep orada mıydı?" diye sordu Yusuf.

Jessica kızardığını hissetti. Fakat kaşlarını çatıp güldü. "Hayır, dün bir anda ortaya çıkıverdi."

Yusuf beyaz kapının önünde durup elini kapı tokmağına götürdü. "Nereye açılıyor?"

"Diğer merdiven boşluğuna."

"Ya? Helsinki'de iki girişi olan tek stüdyo daire bu olmalı."

"Olabilir." Jessica rahatsızlığını belli etmemeye çalışıyordu. Tek ihtiyacı olan buydu. Yakında bir panelvan dolusu teknisyen polis ve kendi bürosundan biri binadaki dairelerin kimlere ait olduğunu araştıracaktı. Gerçeği keşfedecekleri düşüncesi Jessica'nın nabzını hızlandırdı. Kendisine normal, basit bir hayat kurmuştu: Her ay banka hesabına bir devlet memuru maaşı yatıyor, yılda bir kez İspanya'da tatil yapıyor, meslektaşlarının Fin refah devletinin sürdürülebilirliğine dair ümitlerini ve endişelerini paylaşıyordu. Üç yüz metrekarelik dairesi duyulacak olursa titizlikle kurduğu imaj çökecek, bir kez daha yapayalnız kalacaktı. İnsanlar zenginliğinden kaçtıkları için değil, Jessica onlara; sadece meslektaşları değil, yakın arkadaşları olan o insanlara yalan söylediği için.

Yusuf birden "Bu diğer merdivene avludan erişmek mümkün mü?" diye sordu. Yusuf'un ayrıntılara verdiği önem Jessica'yı deli ediyordu. Şimdi, ortak görevlerini yerine getirirken her şeyi aynı bakış açısıyla görürlerken Jessica bu durumun her zamankinden de çok farkındaydı.

"Evet. Avluya çıkmanın tek yolu veranda. O da kilitli ve panelvandan görülebiliyor." Jessica ayağa kalktı. "Burada güvendeyim. İnan bana artık."

"Bir bakmamın sakıncası var mı?" diye sordu Yusuf. Jessica yanıt verecek zamanı bulamadan Yusuf kapıyı açıp başını karanlık merdiven boşluğuna soktu.

"Dinle beni Hayalet Avcısı. Beni kollamanı takdir ediyorum fakat buradan defolup gitmeni ve soruşturmaya dönmeni istiyorum."

"Tabii." Yusuf kapıyı kapatıp homurdandı. "Erne... ve ben. Bu dava bizi biraz endişelendiriyor. Senin için de endişeleniyoruz." Ağır ağır Jessica'ya yaklaştı. Jessica dudağını ısırıp sırtını çevirdi. Başının çaresine bakmaya alışıktı. Şimdi ise tüm o davetsiz misafirler hayatına burunlarını sokuyorlardı. Bir anda dünyası ataerkil bir hal almıştı. Yabancılar, yabancı erkekler Jessica'yı korkutuyordu. Tanıdığı erkekler ona kapılar açıyor, onunla ilgileniyor, ona göz kulak oluyor, onu kolluyorlardı. Şimdi bu ikisini ayırt etmek güçtü. Her şey onu bunaltıyordu. Eylemleri kendisi hariç herkes tarafından kontrol ediliyormuş gibi. Fakat Yusuf düşman değildi. Erne de öyle. Jessica aklından bu düşünceleri atmak için başını hafifçe iki yana salladı.

"Teşekkürler Yusuf. Bu herifleri yakalayalım ki hiçbirimizin endişelenmesine gerek kalmasın. Kimse için. En azından benim için."

Yusuf'un cep telefonu çaldı. Ekrana bakıp zil sesini kapattı.

"Lütfen şimdi evde kal. Sadece bugünlük Jessie. Birazdan Lea Blomqvist'in kardeşiyle görüşeceğim. Bir şeyler öğrenirsem mutlaka rapor ederim." Yusuf hafifçe Jessica'nın omzuna dokundu. Sonra gelen çağrıyı yanıtladı. Merdiven boşluğunda gözden kaybolduktan sonra kapıyı ardından kapattı. *Hey, tatlım.* Jessica rahatladı. Tehlike geçmişti. Ya da aksi mi söz konusuydu? Bu sadece başlangıç mıydı?

Jessica iç kapıyı kapatıp merdiven boşluğunda yankılanan ayak seslerini dinledi. Yusuf asansör yerine merdiveni tercih etmişti. Adam hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Merdiven boşluğunu tiz havlamalar doldurunca Jessica karanlık merdiven boşluğunda siyah bir adamla karşılaşıp köpeğine sıkı sıkı yapışan aşağı kattaki kadını gözlerinin önüne getirip gülümsedi. Bu kez orada sadece ikisi vardı.

Jessica paltosunu asıp telefonunu cebinden çıkardı. Fu-bu'dan bir mesaj gelmişti.

> Nasılsın şerif? Kötü adamlarla mı boğuşuyorsun? Yoksa bugün bana ayıracak zamanın var mı?

Jessica mesaja baktı. Fubu'nun daha önce defalarca ona yazdığı üç soru. Bunlara yanıt vermek genelde acil bir buluşma ve seksle noktalanıyordu. Görüşmeleri Jessica'nın zorlu soruşturma-

lardan biraz uzaklaşmasını, kısa süre için telaşlı hayatını ve işte karşılaştığı berbat olayları unutmasını sağlıyordu. Jessica'nın düzenli buluşmalarına ve aralarındaki hissedilir fiziksel çekime rağmen Fubu'ya romantik hisler beslememesi başlı başına bir mucizeydi. Diğer yandan bunun bir nedeni vardı. İkisi apayrı dünyaların insanlarıydı. Fubu, Jessica'dan birkaç yaş küçüktü ve hiçbir şeyi kafasına takmayan, rahat tavrı bir Cinayet Bürosu müfettişine ters gelecek karakter özellikleriydi. Fubu bir gençlik heyecanı gibiydi. Ayda birkaç kez yaşanan bir eğlence. İyi bir hizmetkâr fakat kötü bir efendiydi. Bu yüzden asla bir arada olamıyorlardı.

Çalışıyorum. İstersen bu gece gelebilirsin.

Jessica mesajı gönderip bir saniye için ekrandaki renkli konuşma balonlarına göz attı. Sonra telefonu kapattı. Evde kendisine demli bir çay hazırlayıp cadı avcılarına dair ellerindeki tüm bilgileri gözden geçirecekti. Sonra sahadan gelecek haberleri bekleyecekti. İyi ve kötü haberleri.

Paltosunun cebinden anahtarlarını alıp ayağında çoraplarıyla arka kapıya gitti.

59

Jessica'nın alarmı kapatmasıyla tuş takımından bir *bip* sesi geldi. Kapıyı kapatıp sistemi *Ev* moduna ayarladıktan sonra daire-deki hareket sensörlerini kapatırken kapılardaki manyetik okuyucuları açık bıraktı. Artık Jessica kimsenin daireye alarmı hareke-te geçirmeden giremeyeceğinden emin, huzur içinde uyuyabilirdi.

Jessica odanın diğer ucuna yürüyüp uzun masaya şöyle bir bak-tıktan sonra mutfağa geçti. Su ısıtıcısını açtıktan sonra dolaba uza-nıp bir kupa aldı. Krom lavabonun içi benzer, beyaz kupalarla do-luydu. İçlerinde kuşburnu çayının bıraktığı soluk pembe lekeler vardı. Jessica kupalara, lavaboya ve lavaboyu çevreleyen tezgâha baktı. Aniden mutfağının Koponen'lerin mutfağının neredeyse ay-nısı olması ona tuhaf bir tesadüf gibi gelmez oldu. Diğer yandan ne diye birilerinin onun dikkatini çekmek için onca zahmete gireceğine anlam veremiyordu. Bulaşık makinesini açıp durgun sudan, bekle-miş yağdan ve üst gözdeki kirli kupa yığınından burnuna feci koku-lar geldi. Makineye sığacak şekilde sıkıştırdığı kupalar tıngırdadı.

Jessica mutfak masasında oturmuş, bilgisayar ekranına bakı-yordu. Parmakları klavyede olsa da polis tabancası uzanabileceği mesafedeydi. Yine karanlık olmuştu. Üzerinde soruşturmayla bir şekilde ilgisi olan notlarla, insanların ve mekânların fotoğrafla-rıyla dolu bir panonun fotoğrafını ekrana getirdi. Bir eskiz defte-rinden bir sayfa koparıp biriminin ekip çalışmasıyla ortaya çıkar-dığı zihin haritasının üzerinden geçti.

Jessica o sabah Erne'le aralarında geçen sohbet üzerine dü-şündü. Yeni cinayetler gerçekleşebilir miydi? Yoksa henüz tüm cesetleri bulamamışlar mıydı?

Jessica fotoğraflara zum yaptı. Maria Koponen'in isterik gülüşü,

son derece huzurlu Lea Blomqvist. Laura Helminen'in besbelli sosyal medyadan alınmış bir fotoğrafı: Üzerinde göğüs çatalını gösteren sarı bir bluz, elinde bir köpüklü şarap kadehi vardı. Hayattaydı; fotoğrafta yaptığını hâlâ yapabilirdi. Koponen'in ve Blomqvist'in aksine. Güzel, kuzguni saçlı kadınların yüzlerini inceledikçe kendisinin onlardan biri olduğunu daha açıkça kavrıyordu. Kız kardeş bile olabilirlerdi. Bu düşünce hem teskin edici hem de huzursuz ediciydi. Teskin edici oluşu Helminen'in kaçırılıp bir mahzende perişan olmasının ardından tablodaki kadının yüzünü net bir şekilde anımsaması gayet olasıydı; resimdekinin özellikle Jessica olduğundan emin olması imkânsızdı. Yine de bu düşünce Jessica'yı rahatsız ediyordu. İstemediği bir şeye karıştığını hissediyordu. Kimliği ve bedeni, bir anda ortaya çıkan bir risk grubuna sokulmuş gibi.

Jessica'nın aklı geçmiş yüzyıllara, doğru olmadıkları ortaya çıkan doğrular adına zulmedilen, keyfi bir şekilde tanımlanmış insan kümelerine gitti. Sapkınlar, kâfirler, insan yerine konulmayanlar, kadın ve erkek cadılar. Propagandayla hedef tahtasına konulan; kökenlerinin, görünüşlerinin, dinlerinin veya ideolojilerinin korkunç ve büsbütün adaletsiz bir kadere mahkûm ettiği uluslar ve halklar. Elbette soykırım tamamen farklı ölçekte bir suçtu. Fakat amansız bir seri katilin psikolojik ve sosyal etkileri de yaygın bir eziyete karşılık gelebilirdi. Av olmak şüpheyi ve korkuyu tetikliyor, insanları kimliklerini gizlemeye zorluyordu. İnsanların kaçmalarına, sığınacak limanlar aramalarına, bir gün her şeyin normale döneceğini ümit etmelerine neden oluyordu.

Jessica mutfağın duvarındaki büyük saate baktı. Saatin kuvars mekanizmalarla donatılmış uzun kolları duvara yapıştırılmış bir noktalar halkasının merkezinden uzanıyordu. Kollar beş buçuğu gösteriyordu.

Masadaki telefon titreşmeye başladı.

Jessica telefona "Canlıyım Erne" diye seslendi. Duvarlarının derinlerinde cılız pıtırtılar işitmesiyle telaşla irkildi. Yaşlı binasının iskeleti de canlıydı.

"Ondan şüphem yok" dedi Erne. Sesi daha da hırıltılı çıkar olmuştu. "Bir iki konu vardı da..."

Erne boğazını temizlerken Jessica telefonu kulağından uzaklaştırdı. Erne'in öksürüğü donmuş kayaya indirilen bir balta gibi çıkıyordu.

"Rasse hastane kameralarının çektiği görüntülere göz atıyor. Doktor paltonu dosdoğru, Yusuf'un sonradan paltoyu aldığı hemşire istasyonuna götürmüş. Belli ki kameraların görüş alanı dışında kalan kör noktalar var. Fakat Yusuf hemşireyle konuşmuş ve hemşire ona istasyondan hiç ayrılmadığını söylemiş."

"Hemşire istasyonunda birinin paltoya ulaşması mümkün değil miymiş peki?"

"Hayli uzak bir ihtimal."

"Fakat bir ara biri bu yazıyı yazmış. Çünkü ben yazmadım."

"Yazsan hatırlayacağın varsayımından yola çıktık" dedi Erne. Jessica, Erne'in sözlerinde en ufak bir ironi kırıntısı bile sezmedi. Erne bundan cidden hesaba katılmış, fakat hayli olanaksız görülüp reddedilmiş, kesinlikle imkânsız da bulunmamış bir seçenek gibi bahsetmişti. Jessica, Erne'in ofisinin kapısını sertçe kapattığını ve koltuğuna kendisini bırakmasıyla tıkanık akciğerlerindeki havanın ağzından kaçtığını işitti.

"Birinin dairene girmesi mümkün mü?"

Jessica baldırlarında bir karıncalanma hissetti. Erne onun küçük bir stüdyo dairede yaşamadığını bilse de –bunu bilen tek kişiydi– onunla konuyu rahatça tartışamıyordu.

"Alarm sistemimin sürekli açık olduğunu biliyorsun. Gece gündüz. Ayrıca defterimi hiç evde bırakmam. Ya karakolda ya da benimle sahadadır." Jessica bu söylediğinin tam olarak doğru olmadığının gayet farkındaydı.

"Peki. Aceleci sonuçlara varmayalım." Jessica üstünün sözlerini işitse de Erne'in sorusu zihnini yakmaya devam ediyordu. Bu olasılık Jessica'nın da aklına gelmişti. Her ne kadar kimsenin alarm sistemini tetiklemeden eve giremeyeceğini bilse de. Tabii bir istisna vardı. Yıllardır haftada bir kez gelip evin temizliğini yapan kadın. Fakat temizlikçinin eve son gelişinin üzerinden bir hafta geçmişti ve kadının her gelişi güvenlik sistemi kayıtlarına geçiyordu.

Jessica rahatsız edici düşünceyi aklından atmak için "Fakat ne?" diye sordu.

"Kai Lehtinen'in ve Torsten Karlstedt'in cep telefonları Espoo'daki ve Vantaa'daki evlerinden bir yere kımıldamadı."

"Fakat en azından Lehtinen'in Savonlinna'da olduğundan eminiz."

"Muhtemelen şoförlük görevini üstlenen Torsten Karlstedt'e ait bir arabada."

"Adi herifler telefonlarını evde bırakmışlar."

"Ne yaptıklarını iyi biliyorlar. Ya öyle ya da acemi hatalarından sakınmada son derece başarılılar."

"Şimdilik Torsten Karlstedt'in dün Savonlinna'da olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yok mu?"

"Yok. Teorik olarak arabayı Lehtinen'e ödünç verdiğini söyleyebilir. Lehtinen de bunu doğrularsa elimizde ona karşı hiçbir şey yok demektir."

"Belki de gerçek budur."

"Nedir?"

"Belki Karlstedt, Lehtinen'e arabasını ödünç alması için izin vermiştir. Belki Savonlinna'ya gitmemiştir."

"Biri arabayı sürüyordu."

"En son kontrol ettiğimde Finlandiya'da birden fazla kişinin ehliyeti vardı."

"Önemli bir noktaya parmak bastın Saga Norén."

Jessica, Maria Koponen'in gülen yüzüne zum yapıp "Başka bir şey yok mu?" diye sordu. Nedense fotoğrafa ne kadar baksa yetmiyordu; bir optik illüzyonu çözmeye çalışırmış gibi gözlerini dikiyordu fotoğrafa. O kadar komik olan neydi be?

"Torsten Karlstedt telefonla çok konuşuyor. Fakat telefon görüşmelerinde suç teşkil edecek hiçbir şey çıkmadı henüz." Erne tekrar öksürdü.

"Lanet olsun."

"Fakat Micke önemli bir noktaya değinmişti. Karlstedt bugün tüm haber kanallarında yer alan olaylar hakkında tek kelime etmemiş. Bizzat kendisinin ya da en azından içinde Kai Lehtinen'in olduğu arabasının dün Savonlinna'da Roger Koponen'in konferansını dinlemeye gitmiş olması gayet olasıyken epey dikkat çekici."

"Bu da onun bu işe karıştığını kanıtlıyor."

"Bir de Karlstedt, Kai Lehtinen'i telefonla aramış" dedi Erne. "Yirmi dakia önce." Jessica, Erne'in masasındaki sayfaları çevirdiğini işitti. "Karlstedt, Lehtinen'e kepini arabada bırakıp bırakmadığını sormuş."

Jessica iç çekip alnını ovuşturdu. "E, koymuş mu peki?"

"Anlaşılan evet. Sohbet kısa ve son derece sıradan. Lanet olsun, ne vardı şöyle işimize yarayabilecek somut delillere ulaşsaydık?"

"Bakalım olaylar neler gösterecek." Jessica ikinci bir gelen ara-

ma fark edip ekrana baktı. Rehberinde olmayan bir numara arıyordu. "Bekle Erne. Biri arıyor. Birazdan sana döneceğim." Jessica, Erne'le görüşmesini sonlandırdı. Ekranda yanıp sönen yabancı numaraya gözlerini dikti. Yoksa beklenen olaylar gerçekleşmek üzere miydi? Çağrıyı yanıtlayınca geçen gece Koponen'lerin evindeki sesi mi işitecekti? Karnında bir karıncalanma hissetti.

Tuşa basıp "Niemi" dedi. Sonra nefesini tuttu. Pencere çerçeveleri rüzgârda sarsıldı.

"Bir adam az önce merdiven boşluğuna adım attı."

Jessica "Anlamadım. Kimle konuşuyorum?" dedi. Sonra ayaklandı. Parmakları masada duran tabancasını sıkıca kavradı.

"Ben Uolevi, Güvenlik Polisi'nden. Binanızın önünde nöbetteyiz."

"Tamam." Jessica elinde tabancayla oturma odasına yürüdü.

"Otuz yaşlarında, üzerinde mont olan bir adam...kapının önünde bir saniye durup yaşlı bir bey dışarı çıkarken kapıdan içeri giriverdi. Belli ki dış kapının anahtarı adamda yok."

"Benim daireme geldiğini nereden..."

"Ondan emin değiliz. Zile birkaç kez bastı. Dairenizin zili çaldı mı?"

Jessica nefesini tuttu. *Lanet olsun.* Dairesinde zilin çalıp çalmadığını bilmiyordu. Bu beklenmedik duruma karşı bir yalan hazırlamamıştı.

"Emin değilim. Duştaydım."

Uelovi mekanik bir sesle "Gerekirse müdahale etmemiz için hatta kalmanız sorun olur mu?" diye sordu.

Jessica odasının ortasında dikilip bir sonraki hamlesini düşündü. Burada güvendeydi. Fakat SUPO'dan gelen ekip muhtemel saldırganın Jessica'nın stüdyo dairesine girişini izliyorsa Jessica'nın dairede olmadığı çok geçmeden anlaşılırdı. O zaman da her şey ortaya çıkardı.

Jessica kendinden emin bir tavır takınmaya çalışarak "Elbette olmaz" dedi. Telefonu göğsüne yaslayıp düşündü. Eğitimli ve silahlıydı. Tek yapması gereken stüdyo dairesine dönüp kapı dürbününden fırsatçılık edip aşağı kata giren adamın kapıyı çalıp çalmayacağına bakmaktı. Hepsi buydu. Gerekirse kendisini nasıl savunacağını da biliyordu.

Jessica telaşla koridora girdi. Kapıyı açıp ardından kapattı. Bir saniyeliğine karanlık merdiven boşluğunda dikildi. Anahtar-

ları yankılı mekânda şıngırdadı. Ardından anahtarlık elinden kayıp ayaklarının dibine düştü. Jessica anahtarlığı almak için çömelirken merdivene göz attı. Karanlıkta her şey gizleniyor olabilirdi. Herhangi biri. Işık düğmesi kolunun erişemeyeceği uzaklıktaydı. *Kahretsin.* Alarmlarla korunan sarayında kalması gerekirdi. Belki de tüm bunlar bir tuzaktı. Belki de arayan adam SUPO'dan değildi. Belki de...

"Alo?"

Jessica telefondan gelen sesi işitince irkildi. Doğru anahtarı buldu. Omurgasından yükselen ürpertiler hissetti.

"Alo? Niemi, orada mısın?"

Jessica nefesini tutup anahtarı kilide soktu. Kapı kapandı. Jessica kendisini stüdyo dairesine attı.

O anda kapı çaldı.

Jessica alçak sesle telefona "Buradayım" deyip silahını kapıya doğrulttu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Uolevi. "Gerekirse bir dakikada orada olurum. Fakat bu bir yanlış alarmsa evi gözetlediğimizin ortaya çıkmasını istemeyiz."

"Kapıda biri var" diye fısıldadı Jessica.

"Silahlı mısın?"

"Evet."

"İçeri girmeye çalışıyor mu?"

"Kapıyı çalıyor."

"Tamam. Yukarı geliyoruz."

Jessica panelvanın yan kapısının kayarak açıldığını işitti.

"Hayır! Bekleyin." Jessica ağır adımlarla kapıya gitti. Kapı tekrar çalındı. Ritmik fakat ısrarcı olmayan bir şekilde. "Kapı dürbünüm var" diye fısıldadı.

"Beni dinle Niemi. Sonraki otuz saniyede senden bir arkadaşının ziyaretine geldiğini işitmek istiyorum. Aksi takdirde yukarı çıkacağız."

"Anlaşıldı" diye fısıldadı Jessica. Telefonu kanepenin kolçağına bıraktı.

Çoraplı ayaklarının parmak uçlarıyla kapıya gidip nefesini tuttu. Ardından kapı dürbününden bakmak için eğildi. Sonra o tanıdık, çakırkeyif sesin ismini söylediğini işitti.

Fubu.

60

Yusuf ellerini masanın üzerinde birleştirip karşısında oturan genç adamın kafasını toplamasını bekledi. Timo Blomqvist gür, sarı saçlarını eliyle geriye attı.

"Anlamıyorum. Kim böyle bir şeyi... Lea dünyanın en tatlı insanıydı..."

"Gerçekten üzgünüm" dedi Yusuf. Gözlerini cırtlak renkli hahya çevirdi. Kendisini müthiş yumuşak, mavi, kadife koltuğa gömülüyormuş gibi hissetti. Eski emekçi mahallesi Kallio'daki stüdyo daire derli toplu olsa da zevksizce dekore edilmişti. Koyu yeşil duvarlar koyu kırmızı duvar süsleri ve inanılmaz derecede çirkin halılar, geçmiş bir on yıla, kayıp bir zamana yapılan bir yolculuk gibiydi. Her ne kadar Yusuf bundan da emin olmasa bile.

"Bu sohbeti geciktirmememizin önemli olduğunu anlıyorsunuz." Yusuf kayıt cihazını masaya bıraktı.

"Kahve içer misiniz?" Soruyu dalgınca soran Blomqvist ayağa kalktı.

"Hayır, sağ olun." Yusuf küçük mutfağa doğru ayaklarını süreyen figüre göz gezdirdi. "Bunu kız kardeşinize kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Dediğim gibi, Lea iyi biriydi. Şen şakrak, dost canlısı... mütevazı. Anlamıyorum, ne diye biri..." Blomqvist musluğu açıp ocaktaki espresso demliğini doldurdu.

"Son zamanlarda Lea yeni insanlarla tanışmış mıydı? Arkadaşlarla? Ya da bir sevgili?"

"Lea..." Blomqvist donuk gözlerle Yusuf'a baktı. Sonra burnunu silip espresso demliğine döndü. Filtreye kaşıkla çekilmiş kahve koydu. Kaşığı tutan eli titriyordu. "Lea birkaç yıldır yalnızdı. Birini bulduğunu sanmam. Bulmuşsa da bana bahsetmedi bundan."

"İkiniz yakın mıydınız?"

"Anne babamız İspanya'da yaşıyor..."

"Yani?"

"Evet, sıkça konuşurduk. Fakat sanırım son zamanlarda daha az konuşur olduk. Bu sabah Laajasalo'daki evinde görüşecektik. Kapı zilini uzun süre çaldım..."

"Buluşmanızın özel bir nedeni var mıydı?"

Blomqvist şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Görüşmeyi hanginiz istemişti? Siz mi, Lea mı?"

"Hatırlamıyorum. Öyle özel bir durum yoktu. Ayda birkaç kez birbirimizi evde ziyaret ederiz. Kahve içmek için ya da..."

"Peki. Aklınıza sıra dışı bir şey geliyor mu? Lea özel bir şey yaptığından, birileriyle buluştuğundan bahsetti mi?"

"Birkaç haftadır konuşmuyorduk. Geçen gece WhatsApp'ta yazışmıştık."

Şoku üzerinden atamamış genç adam ağır ağır sehpaya ve sehpanın iki yanındaki iki koltuğa döndü. Parmaklarının arasındaki sıcak kahve çalkalansa da bunu fark etmemiş gibiydi.

"Lea araştırma görevlisiydi" dedi Yusuf.

"Evet. Üniversitede çalışıyormuş."

"Birkaç yıl önce psikoloji alanında doktora derecesi almış, öyle mi?"

"Özel bir konuya odaklanmıştı. İşten bahsetmezdik. Çünkü ikimiz de diğerinin yaptığı işi anlamazdık." Blomqvist acıyla gülümsedi. "Fakat... burada bir nüshası olacaktı..." deyip kahvesini hızla sehpaya bıraktı. Ardından ahşap kitaplıktan ince bir kitap çıkardı.

"O nedir?"

"Lea'nın tezi."

Blomqvist el yazısı cildi Yusuf'a uzattı.

Lea Blomqvist, *Toksoplazmoz ve Saldırganlık*. 2017.

Yusuf karton ciltli kitapçığın sayfalarını çevirdi. "Ne hakkında?"

"Beni aşıyor." Blomqvist dudağını ısırdı; gözyaşları aktı akacaktı. "Ben bir reklam ajansında çalışıyorum."

"Bunu ödünç alabilir miyim?"

Yusuf kanepeden kalktı. Blomqvist başını sallayıp yüzünü avuçlarının arasına gömdü. Yusuf ona yaklaşıp elini omzuna koydu. Fakat nedense bu hareketinin yanlış olduğunu hissetti.

Nihayet "Üzgünüm" deyip kapıya yürüdü.

61

Jessica kapıyı açtı. Kapının ardında ağzı flörtöz bir gülümsemeyle kıvrılmış, sarhoş bir genç adam dikiliyordu.

"Burada ne arıyorsun?" dedi Jessica. Bir saniye önce alelacele şapkalığa sıkıştırdığı tabancaya baktı.

"Özür dilerim dedektif. Mahallede içki içiyorduk ve..."

"Belki bu gece bana gelebilirsin demiştim..." Jessica birden telefonun hâlâ açık olduğunu hatırladı. Boş merdiven boşluğuna bakıp Fubu'yu içeri aldı. Sonra telefonunu eline aldı.

"Bir arkadaşım bana uğramış" derken ıslak paltosunu çıkarıp portmantoya asan Fubu'yu izledi.

Anlaşıldı.

Jessica telefonu kapatmadan önce "Teşekkür ederim" dedi.

"İş görüşmesi mi?" Fubu ayakkabılarını çıkarıp kendi evindeymiş gibi oturma odasına girip kendisini kanepeye bıraktı.

"Sana çalıştığımı söylemiştim." Jessica dolaptan bir bardak çıkarıp çeşmeden su doldurdu.

"Telefonumu kaybettim." Fubu söylediğine inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı.

"Daha birkaç saat önce bana mesaj gönderdin."

"Biliyorum. Sonra telefon ortadan kayboldu... Belki biri çalmıştır. Bilmiyorum."

Bardağındaki suyu içip bitiren Jessica "Nerede oldu bu?" diye sordu.

"Kamppi'deki şu barda. Orada her tür tuhaf tip var. Lanet bir yer..."

"Sen de buraya gelmeye karar verdin. Bana çalıntı eşya tutanağı tutturamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Fubu kıkırdadı. "Randevumuzu belki biraz daha erkene çekebiliriz diye düşünmüştüm."

"En azından geçen seferkinden daha iyi durumdasın." Jessica küçük yemek masasına oturdu.

"Kabahat bende. Epey sarhoştum."

"Ne demezsin?"

"E?"

"Ne?"

"Kalabilir miyim?"

"Yapacak işlerim var."

"Sen işine bakabilirsin. Ben de televizyon falan izlerim. Netflix izler, sonra gevşerim." Fubu'nun yüzüne yayvan bir gülümseme yerleşti. Kocaman bir ponponu olan kırmızı-mavi Montreal Canadiens beresi hâlâ başındaydı. Kapüşonlu montunun sıyrılmış kaslı kollarına bilinçli bir zevksizlik ürünü olan birkaç dövme karalanmıştı.

Jessica bardağı masaya bırakıp alnını ovuşturdu. Son yirmi dört saat çok yorucu geçmişti. Bedenindeki her hücre daha fazlasının yolda olduğunun farkındaydı. Kendisini korkutma girişimlerinin gerisinin geleceğinin. Bedeni ve zihni bir mola için, gerçeklikten kısa bir süre uzaklaşmak için haykırıyordu. Fubu bu yüzden buradaydı. Kaçış fırsatı ayağına gelmişti. Kısa bir seks seansı. Fakat bunda ona yanlış gelen bir şeyler vardı. Son yirmi dört saatte öyle çok ölüme şahit olmuştu ki kendisini hazza teslim etmek o an Jessica'ya yanlış geliyordu. "Üzgünüm." Jessica ellerini beline götürüp ayağa kalktı. "Gitmen gerek. Yapacak çok işim var."

Fubu'nun dudaklarının kenarları abartılı bir hüzün gösterisiyle aşağı kıvrıldı. Trajik bir palyaço gibi. Ardından ellerini çırpıp kanepeden beklenmedik bir çeviklikle kalktı. "Of, peki. Neyse. Ben de sertleşmemi alıp oyun oynayacak başkasını bulurum." Salına salına girişe gitti. Fubu'yu çekici kılan tam da buydu. Kendine güveni tamdı. Yüzsüzlüğe varan bir girişkenliği vardı. Fakat asla dırdır etmez ve ilk seferinde *hayır* sözcüğünden anlardı. Reddedilmeye alışıktı. Sonuç olarak başka şeyleri elde etmeye de.

Ayakkabılarını giyerken Fubu birden "Fakat anlamıyorum" dedi.

"Neyi anlamıyorsun?"

"Neden direniyorsun? Kalsam ne çıkar ki?"

Jessica sabrının sınandığı hissine kapıldı. Fubu da dırdırcı çıkmıştı işte.

"Git."

"Korktuğun nedir?"

"Hemen! Defol!"

Fubu gülümseyip başını salladı. "Tamam. Fakat unutma ki Storyville'e varıp yakıtını iki tek atıp doldurduğumda bu seks makinesi son sürat çalışacak... Neredeyse senin ayarında bir kadın benimle eve gidecek. Sonra üzüleceksin. Bir Alman polisiyesi izleyip burada boş boş oturacaksın..."

Jessica, Fubu'ya aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Şansımı deneyeceğim."

"Fikrin değişirse beni ara" dedi Fubu. Nihayet ciddileşmişti. Alnına bir şaplak atıp kapıyı açtı. "Tabii telefonum olmadığından sen beni arayamazsın."

Jessica masadan bir tükenmezkalem alıp eski bir gazeteden bir parça kopardı ve üzerine telefon numarasını yazdı. Sonra kapıya gidip Fubu'nun burnunu iki parmağı arasına aldı ve kâğıt parçasını yakasından içeri soktu.

"Asla pes etme."

Fubu merdiven boşluğunda gözden kayboldu. Jessica kapalı kapıya yaslandığında kalbinin hızlandığını fark etti. Hem de çok. Derin bir nefes aldı. Kafasını toplamak zorundaydı. Yapacak işleri vardı.

Fakat tam da o anda, yıllardır ilk kez yandaki merdivenden daireye geri dönmenin yanlış olacağını düşündü. Lüks ev nedense ona yabancı, kontrol edemeyeceği kadar geniş geliyordu. Bilgisayarını alıp geceyi stüdyo dairesinde, herkesin onun olduğunu düşündüğü yerde geçirecekti.

62

Colombano mönüyü garsona uzatıp kol saatine bakmak için döndü. Jessica, Colombano'nun gözlerini masadan ayırıp kendisine odaklaması için sabırla bekledi. Tek isteği buydu. Jessica yıllarca yalnız yaşamış ve insanlardan beklentilerini düşük tutmanın hayatı kolaylaştırdığını uzun zaman önce öğrenmişti. Colombano'nun gözleri kol saatinden ayrılıp yan masadaki çifte çevrildi. Böyle güzel bir günde küçük bir işaret, ufak bir sıcaklık belirtisi beklemek çok şey istemek miydi? Jessica göğsünün sıkıştığını hissetti.

Birkaç gecedir Jessica, Colombano'nun yalnız kalmak istediğini, kendi haline bırakılmaya ve onsuz bir şeyler yapmaya ihtiyacı olduğunu fazlasıyla hissediyordu. Son haftaları son derece yoğun duygularla geçmişti. Jessica da ortak hayatlarının öyle geçmesini istiyordu. Baştaki büyük aşkın ve heyecanın ve karşıdaki kişinin kusurlarını görmezlikten gelme tavrının kaçınılmaz olarak eksilmesine rağmen.

Daha günler önce Colombano'ya sempatik gelen küçük şeyler –Jessica'nın kötü İtalyanca dilbilgisi, durmadan fotoğraf çekmesi, yerken gözlerini yemeğe dikmesi– artık espri kisvesi altında iğnelemelere dönmüştü. Jessica birkaç günden kısa sürede bir kategoriden diğerine aktarıldığını, erişkin sınıfından yeniden çocuk sınıfına geçirildiğini hissediyordu. Başlarda kendisini yaşına göre Colombano'ya eşlik edecek kadar olgun gören Jessica, Colombano'nun onu sadece güzel bir kız değil, ilginç ve sohbet ettiklerinde entelektüel açıdan kendisini zorlayabilecek biri olarak gördüğüne inanmıştı. Şimdi ise Colombano ona öfkeyle, ikisi başka hiçbir uyaranın olmadığı bir uzay boşluğunda birbirlerine gözlerini dikerek zaman geçirmeye zorlanıyormuş gibi bakıyordu.

Fakat Jessica bu değişken tavrın Colombano'nun kendisini sevmediği anlamına gelmediğini de biliyordu. Annesi de öyle davranır fakat Jessica'yı tüm kalbiyle severdi.

Nihayet Jessica "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sonra koyu kırmızı elbisesinin dekoltesine baktı. Neyse ki yanından geçerken yaşlı bir adamın purosundan elbiseye dökülen külün bıraktığı iz yıkandığında tamamen kaybolmuştu.

Colombano hâlâ Jessica'ya bakmıyordu. "Neden sordun?"

"Bilmem." Jessica, Colombano'ya tereddütlü bir gülümsemeyle baksa da gülümsemesi gözlerine yansımadı. Tereddüt bir ilişkinin zehriydi; Jessica bunu deneyimlerinden biliyordu: Oğlanlar ne kadar utana sıkıla yanına gelirse onlara o kadar az ilgi duymuştu. Dudağını ısırıp parmaklarını Colombano'nun sert parmak eklemlerinde gezdirdi.

"Jessica, tatlım, dinle" dedi Colombano. Gözbebekleri ağır ağır Jessica'ya çevrildi. "Bildiğin gibi salı günü yepyeni bir repertuvar üzerinde çalışmaya başlayacağız... Epey zaman harcamam gereken bir keman düeti var."

Garson iki şarap kadehini masaya bıraktı. Adam şişenin mantarını açıp Colombano'nun tatması için şarabı kadehe doldururken Jessica "Tabii" dedi. Colombano şarabın rengini inceleyip heybetli burnunu uzun kadehin derinlerine sokup kokusunu salması için sıvıyı çalkaladı. Kadehten süzülen şarap izlerine dikkatle baktı. Sonra şarabı dikti. Belli ki şarap Colombano'yu kendisine pek de hayran bırakmamıştı: Colombano yutkunurken şarabın güçbela içilmeye değer olduğunu belli etti.

Kısa bir süre sonra Colombano "Prensesimle vakit geçirmeyi ne çok istediğimi bilemezsin. Fakat parçalarda ustalaşmam gerek" dedi. Garsonun doldurduğu kadehini kaldırdı. *Prenses* sözcüğünü telaffuz edişinde kesinlikle bir övgü havası yoktu.

"Her şeyin yolunda gideceğinden eminim" dedi Jessica. Kadehlerini tokuşturdular. Şarabın son derece hoş bir tadı vardı. Sahibi ortalıkta görünmeyen iri bir Alman çoban köpeği restoranın yanından geçip gitti.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Colombano.

Jessica'nın hiç ummadığı bir soruydu bu. Colombano gözlerini Jessica'nın gözlerine dikti.

"Nasıl?"

"Bana sormak istediğin bir şey olduğunu biliyorum." Colombano'nun gülümsemesinin bir nebze kötücül bir yanı vardı. Belki biraz da başkasının kötü durumuna sevinme hali.

"Soracak bir şeyim..."

"Şu tiyatroyu bırakalım artık. Dürüst ol, olmaz mı? Dairede gizli gizli gezinip deli gibi bilgi kırıntıları aradığını gördüm. Kim olduğumu araştırıyordun. Burada yaşadıklarımızdan, bizden, ilişkimizden ne çıkabileceğini." Colombano parmağını masanın orta yerine bastırdı. Bu açık sözlülüğüne rağmen sözlerinde saldırgan bir ton yoktu. Gerekli küstahlıktan yoksundu sözleri. Bu da Colombano'nun sesine umursamaz bir ton veriyordu ki bu daha da kötüydü.

"Gizli gizli mi?"

"Evet. Gizli gizli. Fakat sorun değil. Meraklı olmak iyidir. Senin için önemli bir konu bu. Çünkü haftalar önce şehirden ayrılmayı planlamışken hâlâ buradasın."

"Fakat cidden ben..."

Colombano elini masaya öyle sertçe vurdu ki kadehlerindeki şarap çalkalandı. *"Cidden. Cidden.* Bu kadar uyumlu olmayı bırak artık, olmaz mı?"

Jessica donakaldığını hissetti. Ne tepki vereceğini bilemiyordu. Yüzünde kararlı, ciddi fakat huzurlu bir ifade olan Colombano'ya baktı. "Dünya kötü bir yer" diye devam etti Colombano. "Dünya soğuk. İçyüzünü öğrenmek istediğin şeyleri açıkça araştırmaya cesaretin olmalı. Küçük bir fare gibi etrafta gezinemezsin."

Jessica parmağını şarap kadehinin sapında gezdirdi. Az önce görmeyi çok arzu ettiği bakışın yerini şimdi küçümseyen ve gaddar bir bakış almıştı. İlk kez aralarındaki yaş farkı aleyhine dönüyor, sadece birinin diğerinden bir şeyler öğrenebileceği bir denge oluşturuyor gibiydi. Jessica kendisini aptal gibi hissediyordu. Sadece Colombano'nun kısmen de olsa haklı olduğunu bildiğinden değil, o akşam için beklentilerini çok yüksek tuttuğu için. Jessica gece için Marina Rinaldi'den yeni bir elbise satın almış, saçını Colombano'nun hoşuna giden tarzda bağlamış ve yeni bir parfüm sıkmıştı.

"Şarap hoşuna gitti mi?" diye sordu Colombano. Konunun baş döndürücü bir hızla değişmesi Jessica'yı hem rahatlatmış hem de hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Güzel."

Colombano güldü. "Tabii."

Jessica karnına bir sancının saplandığını hissetti. Colombano gözlerini yine ondan ayırıp terasta yemek yiyenlere çevirdi.

Nihayet "Yarın evimde prova yapacağız" dedi. Boş kadehini masaya bıraktı. "Bu yüzden bir araba kiralayıp anakarayı keşfe çıkmak istiyorsan... yarın uygun bir gün olacak."

63

Telefonunu kulağına yaslayan Jessica bir parça tuvalet kâğıdı koparıp "Toksoplazma mı?" dedi. Konferans bağlantısının diğer katılımcıları Yusuf, Rasmus ve adli tıptan Sissi Sarvilinna'ydı. Jessica arka planda Yusuf'un arabasının uğultusunu ve Rasmus'un hararetle klavyenin tuşlarına bastığını işitebiliyordu. Sarvilinna'yı ise etrafında krom ceset kutuları, kulağında bluetooth'lu bir kulaklıkla sakince ayakta dikilirken hayal etti.

Sarvilinna mekanik bir sesle "Sence failin güdüleri kurbanın tez konusuyla bir şekilde ilintili mi?" diye sordu. Böylece Jessica onu zihninde doğru bir şekilde canlandırdığından daha da emin oldu.

"İşin aslı hiçbir fikrimiz yok. Fakat Lea Blomqvist konuyu yıllarca araştırdıysa olasılığı göz ardı etmek istemeyiz." Jessica klozetten kalkıp kapağı indirdi. Diğerleri işitmesin diye beklemeye karar verdi.

Birinin uzun uzun iç çekmesi uğultuyu ve tuş seslerini vurguladı. "Lea Blomqvist doktor değildi. Dolayısıyla neden öyle bir konuyu seçtiğini..."

"Lütfen Sissi. Herkesin zamanı kıymetli." Jessica ettiği laftan hemen pişman oldu. Aradan öyle çok saniye geçti ki Jessica adli tıp uzmanının hâlâ hatta olduğundan emin olma gereği duydu. "Alo, orada mısın..."

Sarvilinna epeydir Jessica'nın sözünü kesmek için bekliyormuş gibi "Toksoplazma bir parazit enfeksiyonudur" diye araya girdi. "Aslen en yaygın olanıdır. Pişmemiş etten ya da kedi dışkısından geçebilir mesela."

Yusuf'un sesinde aksi bir ton vardı: "Lanet olsun. Bundan hiçbir şey çıkaramayacağız sanki."

Jessica telefon kulağında aynanın karşısında dikildi. Yansımadaki küvete ve siyah duş perdesine baktı. Duşun pıtırtılarını, kendisinin küvette otururken saçları yüzüne yapışmış halde hayal edebiliyordu. Aniden boğulurmuş gibi nefes aldı. "Bunun saldırganlıkla ilgisi ne?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Teze bir baksam iyi olacak." Sarvilinna'nın bu sözlerinin ardından herkes onun ciddiyetinden emin oldu.

"Saldırganlığa yol açabilir mi?"

"Anladığım kadarıyla enfeksiyon sadece fetüsler ve bağışıklık sistemi zayıf kişiler için risk teşkil ediyor. Örneğin AIDS hastaları için. Bir yerlerde çocuklukta enfekte olunduğunda enfeksiyonun anormal beyin aktivitesine sebep olabileceğini okuduğumu hatırlıyorum. Fakat birçok farklı hastalık da aynı duruma yol açabilir."

Jessica küvete doğru birkaç adım attı. Plastik perdeyi tutup yana çekti.

"Peki, teşekkürler Sissi" dedi Jessica. Hemen sonra Jessica diğer kadının isminin telefon ekranından eksildiğini gördü.

"Bunlar ilgisiz geldi bana." Rasmus kısa görüşme boyunca ilk kez konuşmuştu.

Jessica iç çekti. "Henüz neyin ne ile ilgisi olduğunu bilmiyoruz. Sen neredesin Yusuf?"

"Kulosaari yolunda. Komşuların söylediklerine dair el yazısı bir rapor var."

64

Nina Ruska bir elini başının üzerinden kürekkemiklerine uzatıp diğer elini dirseğine bastırdı. Triceps kası güzelce gerildi. Her iki kolu ve boynu bir gün önceki maçın etkisiyle tutulmuştu. Yanağı tatami minderle temas etmeyeli, rakibinin bileği boynuna dolanmayalı bir yıldan uzun bir zaman olmuştu. Kas ağrılarını ve kasılmaya ek olarak Nina maçı Doğu Finlandiya Emniyet Müdürlüğü'nden, kendisinden on yaş küçük bir polis memuruna kaybetmesinin hayal kırıklığını da yaşıyordu. Üstelik açık ara farkla.

Koltuğunu döndüren Mikael "Aradığımız madde tiyopental değil" dedi. Kattaki son sabit telefonlardan birinin göğsüne yasladığı ahizesini masaya bıraktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Laboratuvarla görüştüm. Aradığımız tiyopental sodyum. Vücutta tiyopentale dönüşüyor."

Nina elini yavaşça indirerek "Başka ne dediler?" diye sordu.

"Hepsini not aldım. Bekle biraz." Mikael masasındaki not defterini aldı. "Üç madde var... İlki kurbanı bilinçsiz bırakan tiyopental sodyum. Etkisini bir dakikadan kısa sürede gösteriyor."

"Kloroform yapmamış mıydı onu? Onları bayıltan kloroform değil miydi?"

"Evet. Kurbanlar üzerinde her iki maddenin de kullanılmasının nedeni yüzde yüz belirlenmiş değil. Fakat laboratuvarın oldukça iyi bir teorisi var."

"Neymiş o?"

"Kloroform kurbanların bedenlerine solunum yoluyla girmiş. Fakat diğer maddeler doğrudan kana karışmış. Laboratuvarda

kloroformun kurbanların daha kolay zapt edilmesi için kullanıldığı ortaya çıkarılmış. Diğer maddelerin uygulanması için gereken tüpün takılması *hastanın* direnmesi halinde müthiş zormuş."

Mikael masasının çekmecesinden bir paket sakız çıkarırken Nina "Akla yatkın" dedi.

"Sonrasında kurbanlara tiyopental sodyum enjekte edilmiş. Baygın kalmalarını garantilemek için. Bir de pankur..." Mikael diliyle sakızı birkaç kez balon yapıp patlattıktan sonra notlarına yakından bakmak için eğildi. "...pankuronyum bromür var. Solunum organlarını felce uğratan bir kas gevşetici. Son olarak da potasyum klorür verilmiş ki bu madde de kalbi durduruyor."

"Ve bu üç madde kana kanülle enjekte edilmiş demek?"

"Evet, ellerin sırtlarındaki morluklardan da anlaşıldığı üzere."

"Bu da belli bir beceri gerektiriyor. Ayrıca belki de bir tür teçhizat... Bir regülatör ve benzeri şeyler. Bir serum ve serum askısı da belki?"

"Kesinlikle. Maddeler gelişigüzel enjekte edilmemiş; dozları mükemmelen ölçülmüş. Maria Koponen'in ve Lea Blomqvist'in kanlarında bulunan konsantrasyonlar neredeyse aynı. Bu da ilaçların dozlarının kurbanların kilolarına göre ayarlandığı anlamına geliyor. Büyük olasılıkla etkili olduğu kanıtlanmış tam dozun uygulanması için kadınların kiloları ölçüldü. Zehri veren kişi tüpün nasıl takılacağının yanı sıra ölümcül olacak dozu tam olarak hesaplamayı da biliyormuş."

"Sen mi söylersin, ben mi?"

"Failin bir doktor olduğunu mu?"

"Ya da bir hemşire?"

"Ya da bir veteriner."

Bir an için Nina ve Mikael birbirlerine seviştikten sonra yaptıkları gibi gözlerini diktiler. Dalgınca, tek söz etmeden. Fakat şimdi ikisinin de aklında sadece ve sadece soruşturdukları vaka vardı.

Nihayet Nina kollarını göğsünde kavuşturup "Ya da değildir" dedi. "Prosedür yıllarca uzmanlaşmayı gerektirmiyor. Sihirli internette bir araştırma yapıp talimatları kısa sürede bulabilirsin muhtemelen."

"Fakat bir sağlık çalışanı bu maddelere daha kolay erişir."

"Hastaneler neden ölümcül zehirleri depolasın?"

"Bu maddelerin hiçbiri tek başına toksin değil. Tiyopental bir

anestezik olarak kullanılıyor. Anestezi gerektiren son derece basit işlemlerde kullanılan pankuronyum bromür de öyle. Her hastanede bulunan maddeler."

"Ya potasyum klorür?"

"E508."

"Ne?"

"Bu bir katkı maddesi. Mahalle marketindeki donmuş pizzada bulunuyor mesela. Ölümcül olması için yüksek dozda olması gerek. Küçük dozlarda sağlığa yararlı bile olabiliyor."

"Hadi ya? Belki de bu maddelerin kökenini bulmak o kadar da kolay olmayacak."

"Belki. Fakat faillerin karaborsaya başvurmak zorunda kalmayacaklarını biliyoruz. Hastaneler ilk iki kimyasalın ve ilgili ilaçların ayrıntılı kayıtlarını tutuyor."

"Ya Maria Koponen'in işyeri? Neurofarm? Orada ilaç üretiyorlar..."

"O seçeneği dışarıda bırakabiliriz." Mikael, Nina'ya masanın üzerinde duran bir yazıcı çıktısını uzattı. "Şirket nöroleptler üretiyor, bir başka deyişle antipsikotikler. Sonra da bunları hapları üreten şirketlere satıyor. Burada bir liste var."

Nina bir süre listeyi inceledi. Sonra hayal kırıklığı içinde iç çekti.

"Ya Torsten Karlstedt ve Kai Lehtinen?" Nina ayağa kalkıp kontrollü bir fotoğraf kargaşasıyla kaplı duvarın başına gitti. Post-it notları, sayfalar. Adamların fotoğraflarını tutan selobantı parmağıyla bastırıp panoya daha da sıkıca yapıştırdı. "Bir bilgi işlem girişimcisi ve bir müteahhit. İkisinden birinin hastanelerle ya da ilaç depolarıyla bir bağlantısı var mı?"

Mikael bir kez daha sabir hatlı telefonun ahizesini kulağına götürüp "En kısa sürede bunu inceleyeceğiz" dedi. Fakat numarayı çevirmeden önce durup Nina'ya bir baktı. Nina'nın yüzünden o anda soruşturmayı düşünmediği belli oluyordu. Nina işini seviyordu. Bir soruşturmaya kendisini kaptırdığında yüzünde hep o aynı bakış olurdu. Üniversiteye giriş sınavlarında yüksek puanlar hedefleyen bir lise öğrencisinin bakışı: Düşünceli ve kararlı. Fakat şimdi yüzü bir endişe maskesini andırıyordu.

"Jessica'yı mı düşünüyorsun?" dedi Mikael. Ahizeyi yuvasına geri bıraktı.

Nina başını salladı ve elleri belinde, panodaki zihin haritasının önünde durdu.

"Jessica başının çaresine bakabilir" diye ekledi Mikael.

"Ondan hiç şüphem yok fakat... biri çok yakın. Korkunç bir his bu."

"Bu davayı çözeceğiz."

"Cinayetleri kuşbakışı çözme şansının bir tür lüks olduğunu düşündün mü hiç? Reaktif olmayan, ... dinamik problemleri çözmek bir ayrıcalık. Biz ipuçlarını izlerken değişmeyen problemleri."

"Hayır fakat ne demek istediğini anlıyorum. Ne yazık ki bu o tür bir dava değil."

"Evet, değil. Elimizdeki dava o tür bir davanın tam aksi. Bu sanki antibiyotiklere rağmen hayatta kalan ve mutasyon geçiren lanet olası bir süper bakteri gibi."

"Biz antibiyotik miyiz bu durumda?"

"Vay canına, metaforu çaktın."

"Bakalım sen şu metaforu çakabilecek misin?" Parmaklarını müstehcen bir imayla kıvıran Mikael'in pes çıkan sesinde sırnaşıkça bir ton vardı.

"Tam bir soytarısın Micke" dedi Nina. "Telefonu al da ara hadi." Ardından koridorda gözden kayboldu.

65

Üniformalı polis memuru araba farlarının ışığı karşısında elini gözlerine siper etti. Yusuf gösterge panelinin ortasındaki sigara paketine uzandı. Fakat sonra aklına Erne ve metal fırçayla temizlenen plastik bir borudan çıkan sesi andıran o hırıltılı nefesler geldi. Belki de o günlük yeterince sigara içmişti.

Yusuf motoru kapatmadı. Gözlerini Koponen'lerin evine, evin ön bahçesine çevirdi. Sonra da evin çevresindeki ve karşısındaki evlere. Evlerin bir kısmı eskiydi. Fakat çoğu bölümlere ayrılmış arsalara kurulu yeni yapılardı. Bunların da çoğu brüt beton ve camdan lüks binalardı. Bu sokaktaki malikânelerin hiçbiri bir milyon avrodan daha ucuz değildi. Koponen'lerin su kıyısındaki malikânesi de şüphesiz birkaç milyona mal olmuştu.

Yusuf yüksek tepenin yokuşuna baktı. Zirvede yaşlı kadının ahşap villası yükseliyordu. Yusuf villayı Moominhouse'a benzetti. Japon çizgi filmindeki tanıdık mavi kuleden ziyade Tove Jansson'un yaptığı modeline. Yusuf polis akademisindeyken modeli Tampere Sanat Müzesi'nde görmüştü. Dokuz yaşındaki kız kardeşiyle güneşli bir cumartesiyi müzede geçirmişti. Şimdi Nezha on altı yaşındaydı ve Moomintroll'lar artık başka birçok şey gibi ilgisini çekmiyordu. İşin aslı Yusuf'un Nezha'nın nelerden hoşlandığını ve hayattan ne beklediğini de pek bilmiyordu. Kız kardeşiyle doğru dürüst sohbet etmeyeli epey zaman olmuştu. Yusuf yeni haline yabancı olduğu Nezha'yı artık tanımıyordu. Ona nasıl olduğunu sorduğunda en son ne zaman adamakıllı, karşısındakine gerçekten fikir verebilecek bir yanıt aldığını anımsamıyordu.

Hey. Yusuf dalgın halinden sıyrıldı. Mavi tulumlu bir polis memuru Yusuf fark etmeden arabanın kapısına gelmişti. Yusuf

onu tanımıyordu. Polis memuru pencereyi tıklattı; Yusuf kapıyı açtı.

"Evet?"

"Hım... Cinayet Büro'dansınız, değil mi?"

"Evet." Yusuf ne olur ne olmaz diye rozetini gösterdi.

"Peki. Ben sadece..."

"Kim olduğunu bilmediğin bir siyahın suç mahalline arabayla ne diye geldiğini soracaktın" dedi Yusuf. Motoru kapattı.

Polis memuru yutkundu. "Hayır, ben..." İtiraz edecekken Yusuf'un gülümsediğini görüp sustu.

"Sadece takılıyorum sana. Anlıyorum. Bu suç mahallinin çevresinde her tür tuhaf insan gezindi." Yusuf sonunda sigaralarından birini yanına almaya karar verip arabadan indi. Kuvvetli rüzgâr yeniden sıfırın altına düşen havayı buz gibi yapıyordu.

Polis memuru elini uzatıp "Koivuaho" dedi.

"Ben de Pepple." Yusuf bir sigara yaktı. Ardından sigarayı tutan elini kaldırıp sorgular gibi adama doğrulttu. "Koivuaho? Dün olay yerindeki ilk devriyedeydin, değil mi?"

"Evet." Koivuaho az önceki haline kıyasla daha rahat bir tavırla eldivenlerini çekti. "Çavuş Niemi'ye etrafı gezdirdim. Buralarda mı?"

"Anladığım kadarıyla komşuların sorguda verdiği yanıtların raporu var elinizde?"

"Evet. Fakat henüz daktilo edilmedi." Koivuaho tulumunun göğüs cebine uzanıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Her yöne yüz metre uzaklıktaki tüm evleri ziyaret ettik. Gün boyunca sadece birinden yanıt almadık. İfadelerin bir kısmını geçen gece topladık. Bayan Adlerkreutz'un ifadesini mesela." Üşüyormuş gibi görünen Koivuaho burnunu silip sokağın karşısındaki ahşap villaya işaret etti. Yusuf ve Jessica'nın daha yirmi dört saat önce üst kat penceresinden dışarı baktıkları Moominhouse'a.

Yusuf istemsizce gülümsedi. "Adlerkreutz mu demiştin?"

Koivuaho başını sallayıp Yusuf'un uzattığı sigarayı aldı. Hemen sonra her iki adamın parmakları arasında kısa, rulo yapılmış iki kısa kâğıt çubuk parladı.

Yusuf sigaranın dumanını kısa nefesler vererek üflerken "Önemli bir olay oldu mu?" diye sordu. Dondurucu hava dumanı yoğunlaştırdı.

"Kimse olağandışı bir şey fark etmemiş. Ya da şüpheli birilerini. Kimse gün boyunca Maria Koponen'i gördüğünü, hatta Roger Koponen'in dün sabah arabasıyla yola çıktığını hatırlamıyor. Bütün sokak uykudaymış."

"Bunun için onları suçlayamayız." Yusuf, Koivuaho'nun ona uzattığı kâğıdı aldı. Devriye memuru Yusuf'tan kısa olsa da iki kat daha iriydi. Kirli sakalı pamuk ped tutturulabilecek kadar sert görünüyordu. Koivuaho, Yusuf'tan on yaş büyük ve bir polis memuru olarak daha deneyimli olmalıydı. Öyle de olsa hâlâ devriyeye çıkıyordu. Yusuf herkesin de polis şefi ya da müfettiş olmakla ilgilenmediğini bilse de meslektaşlarının bir panelvanla gezmeyi, ceza kesip sarhoşları arabayla evlerine bırakmayı sorun etmemelerine hep şaşmıştı. Koivuaho'nun gözlerinde çekememezlikten ya da kıskançlıktan eser yoktu. Yusuf adamda soyunma odalarındaki havadan sudan konuşmalara gizlenen, kariyeri ve hayatı boyunca hoş görmek zorunda kaldığı ırkçılığı da sezmemişti.

"Teşekkürler. Bunlara bir göz atacağım." Yusuf'un bir fiskeyle fırlattığı izmarit havada hoş bir kavis çizerek Bayan Adlerkreutz'un çitinin dibine indi. "Bir de... Gittiğinizde kimsenin olmadığı ev hangisi?"

Ağzından sigarası sarkan Koivuaho "Orada yazılı" diye mırıldanıp ileride, polis kordonunun dışında kalan bir yere işaret etti. "Büyük, tuğla ev. Bahçe kapısının üzerinde Von Bunsdorf yazıyor."

66

12 numaralı ev birkaç yüz metre uzaktaydı. Yusuf eve yayan gitmeye karar verdi. Ilık arabada bir bere ve eldivenler ona gereksiz gelse de beş dakika boyunca soğuk rüzgârın insafına kalınca ikisini de özledi . Bereyi ve eldivenleri arabanın gösterge panosu ve ön camı arasında bırakmak bir hata olmuştu.

Üzerinde kırmızı ve siyah ekose paltosu olan şişman bir adam karşı yönden geliyordu. Küçük bir köpeğin tasmasına bağlı kayışı bileğine dolamıştı. Yolun sağında arka tarafında tuğla bir evin olduğu geniş bir arsa vardı. Adam köpeğiyle yanından geçerken Yusuf durup elini kaldırdı.

"Affedersiniz." Yusuf bir kez daha rozetini çıkardı. "Polis."

Adam köpeği kendisine doğru çekip kaşlarını çattı ve Yusuf'un uzattığı rozete baktı. Uzun uzun ve dikkatle. *Hayır, lanet herif, sahte değil.*

"Normal koşullarda durup sohbet etmezdim fakat bir istisna yapacağım" dedi adam. Yusuf adamın hangi istisnadan bahsettiğini anlamadı. Yusuf'un polis memuru olmasını mı yoksa cadde üzerinde iki cinayetin işlenmesini mi kastediyordu?

"Korkunç bir şey. Elinizde ipucu var mı hiç?"

Yusuf rozetini cebine soktu. "Buralarda mı yaşıyorsunuz?"

"Epey yakında" dedi adam. Başını geldiği yöne salladı.

"Haberleri takip ediyor musunuz?"

"Kulosaari küçük bir yer. Sakinleri arasındaki ilişki eskisi gibi değil tabii. Bugünlerde komşusundan bir merhaba işiten şanslı. Fakat herkes Koponen ailesini tanırdı. Onlar satın alana kadar ev boştu. Ne zaman almışlardı evi? İki yıl önce mi? Yoksa üç müydü?"

"Ev ne zamandır boştu?"

"İnşa edildiğinden beri. Buralı bir mimar tasarlamıştı evi. Fakat ev yapıldıktan hemen sonra boşandı. Evi satışa çıkardı. Böyle bir konumda, geniş bir yalı... Hatırladığım kadarıyla müthiş yüksek bir fiyata satılığa çıkmıştı. Belki dörde."

"Dört milyona mı?"

"Yok dört bine." Adam kıkırdayıp kayışı çekerek köpeğini kendisine yaklaştırdı. "Tabii ki milyon. Sonra fiyat yarım milyon düştü. Sonra biraz daha. Koponen'lerin eve üç milyon verdiklerini sanmıyorum. Hem nereden bileyim ki..."

"Anlıyorum." Yusuf bu ayrıntıyı not alması gerekip gerekmediğini düşündü. Ekose paltolu adamın berbat biri olduğunu düşündü. Her haltı bildiğini sanan türde bir adam. Fakat işin aslı – ve bu kez Yusuf'u üzen bir şekilde– ilginç hiçbir şey bildiği yoktu.

"Bir şeyler öğrenirseniz şu numarayı arayabilirsiniz. Herhangi bir şey hatırlayacak olursanız arayın. Ne olursa." Yusuf adama kartı uzattı. Kartların içinde sondan ikinci karttı bu.

Adam karta bakıp yüksek sesle güldü. Yusuf bunun nedeni hakkında ancak tahmin yürütebilirdi. Adam ciddileşip cebinden köpeğinin dışkısı için bir torba çıkardı. Ardından şaşırtıcı bir nezaketle Yusuf'un iyi bir akşam geçirmesini diledi.

Lanet olsun, bu insanlar çatlak. Bütün adayı çitle çevirmek gerek.

67

Von Bunsdorf.

Yusuf zili birkaç kez çalsa da kimse kapıya bakmadı. Süslü tokmağa elini uzatan Yusuf yer yer kalkmış, koyu yeşil boyayla kaplı metal kapının kilitli olmadığını fark etti. Kapının yanında eski tip bir güvenlik kamerası olan, otomatik bir araba yolu kapısı vardı.

Ön bahçe şaşırtıcı ölçüde genişti ve çit boyunca epey aralıklı mazılar diziliydi. Yusuf kaldırım taşlarıyla kaplı araba yolunda yürürken karşısında yükselen tuğla evi inceledi. Evin beyaz pencere çerçeveleri, siyah kiremitleri olan dik açılı bir beşik çatısı ve uzun bir bacası vardı. Parke taştan basamakları olan kısa bir merdiven ön kapıya uzanıyordu. Ev alışageldik Helsinki evlerine hiç benzemiyordu. Daha çok İngiltere kırsalında bir yerlerde yüksek tabakadan birine ait bir malikâne havasındaydı. Araba yolunun iki yanında budanmış elma ağaçları, ağaçların arkasında da en az iki arabanın sığabileceği genişlikte bir garaj vardı. Görünürde hiç teker izi olmasa da Yusuf ayaklarının altındaki ince kar tabakasından yoldaki karın iki gün önceki fırtınadan sonra kürendiğini anladı. Yakın zaman önce evde birileri kalmıştı. Belki o anda da evde birileri vardı. En azından üst kattaki parlak ışık buna işaret ediyor gibiydi.

Yusuf az sayıda basamaktan çıkıp kapıda durdu. Kapının üst yarısı kavisliydi, çerçevesinin kenarlarına baştan sona beyaz, süslü tuğla döşenmişti. Kapının ortasında ağzında bir tokmak olan, yumruk büyüklüğünde bir aslan başı vardı. Kapı zili yoktu. Bu da gayet mantıklıydı. Çünkü ziyaretçiler zaten içeri girmeden bahçe kapısının zilini çalmış olacaklardı. Yusuf aslanın dişleri arasındaki kapı tokmağını tutup kapıyı üç kez çaldı. Bekledi. Kimse yanıt vermedi.

Bu sırada cebinde bir titreşim hissetti. Jessica'dan bir mesaj

gelmişti. *İlk fırsatta beni ara.* Yusuf telefonu kilitleyip çenesine yasladı. Von Bunsdorf(lar), tekil ya da çoğul, evde yoktu. Yarın gelebilir ya da eve bir başkasını gönderebilirdi. Ya da evin telefon numarasını öğrenip ev sahibiyle telefonla görüşebilirdi. Zaten bir şeyler görmüş olmaları olası değildi. Ev Koponen'lerin evine biraz uzak düşüyordu. Ayrıca mazı ordusu görüşü kapatıyor, sokak bile zor görülüyordu.

Yusuf ellerini ceplerine sokup merdivenden aşağı indi. Jessica'nın numarasını tuşlayacağı sırada gözleri daha önce fark etmediği bir şeye kilitlendi. Telefonu cebine geri sokup parmaklarını esnetti. *Bu ne be?* Bahçede diz hizasında, minyatür bir Stonehenge'i andıran bir taş yığını vardı. Ortasında kısa boylu, boynuzlu bir figür dikiliyordu. Yusuf en fazla yirmi santim kadar bir kar tabakasıyla kaplı, kürenmiş araba yolundan çıkıp bahçeye adım attı. Bahçe yüzeyindeki kar eriyip yeniden donmuştu. Ayaklarının altındaki çıtırtılar Yusuf'a her adımında kocaman bir krem brülenin içine batıyormuş hissini veriyordu.

Karda bir dakika kadar zorlukla ilerlemesinin ardından taşların önünde çömelip bir metre yüksekliğindeki heykele baktığında bunun bir çeşme olduğunu fark etti. Kıvrımlı boynuzları bir keçinin başına tutturulmuştu; alttaki yarı çıplak beden bir insana aitti. Yaratığın sağ eli kolu bir dik açı oluşturacak şekilde havaya kalkmıştı ve orta parmakları yukarı işaret ediyordu. Boynundan bir beş köşeli yıldız sarkıyordu. Ayakları yerine toynakları vardı.

Yusuf heykeli boynuzlarından tutup sarstığında heykelin olduğu yere sıkıca tutturulduğunu fark etti. Keçinin sert bakan gözlerine, boynundan sarkan sembole baktığında bedenini bir ürperti kapladı. Etrafına bakındı. Heykel bahçenin tam ortasına dikilmişti.

Yusuf'un aklına Jessica ve onun kısa ömürlü soruşturma boyunca karşılaştığı olaylar geldi. Erne evde kalmasını istemese o an orada Jessica'nın olacağını da. Yutkundu. Tesadüf diye bir şeyin olmadığının son derece farkındaydı. Bir cinayet soruşturmasında, özellikle de bu cehennem gibi bulmacada tesadüflere yer yoktu.

Yusuf'un çömeldiği bahçe sadece beyaz bir kar örtüsüyle aydınlanıyordu ve sokak lambalarının ışığı çalı çite vuruyordu. Fazla korunmasız olduğunu hissetti. Pencereye bakınca içerideki ışığı gördü. Sonra taşa yontulmuş, yarı insan yarı keçi iblise ve onun dosdoğru eve diktiği cansız gözlerine baktı.

68

Sonsuzluk gibi gelen dakikaların ardından Yusuf metal kapının sürgüsünün takırtısını işitti ve iki üniformalı polis memurunun temkinli bir tavırla araziye girdiğini gördü. Önden yürüyeni tanıyordu: Koivuaho. Koivuaho hafifçe öne eğilerek ilerliyordu. Oyunun başlanmasını bekleyen bir hücum oyuncusu gibi.

Yusuf'un yanına gelen Koivuaho "Durum nedir?" diye sordu. Diğer polis memuru araba yolunda kalmış, temkinli adımlarla garaja doğru yürüyordu.

"Emin değilim. Fakat içimde kötü bir his var." Yusuf ayağa kalktı. Uzun süre ayak parmaklarının üzerinde çömelmekten baldırları ağrımıştı ve dondurucu rüzgâr kulaklarını hissizleştirmişti.

Koivuaho taş heykele baktı. "Sebebini görebiliyorum."

"Daha öncesinde sadece bahçe kapısındaki zili mi çalmıştınız? Araziye girmediniz mi?" Koivuaho, Yusuf'un sorusuna başını sallayarak yanıt verince Yusuf "Üst kattaki ışığın açık olduğunu fark etmiş miydiniz?" diye ekledi.

"Hayır. Sokaktan ev görünmüyor bile. Ayrıca o saatte her yerde ışıklar kapalıydı..."

"Tamam." Yusuf elinin sırtıyla burnunu silip Koivuaho'dan kendisini takip etmesini istedi. İkisi karın içinde yürüyerek evin önündeki kürenmiş alana gitti.

"Biri kısa süre önce karı küremiş" diye fısıldadı Koivuaho.

"Ben de öyle düşündüm."

Yusuf etrafına bakındı. Bahçe kapısında gördüğüne benzer bir başka güvenlik kamerası fark etti. Evde birileri varsa polisi içeri almamalarının bir nedeni vardı. Kıdemsiz polis memuru hâlâ garajda etrafı kolaçan ediyordu.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu Koivuaho.

"Bilmiyorum. Bir şeytan heykeli kapıyı kırarak açma bahanemiz olamaz."

"Evet olamaz."

"Ortağına burada beklemesini söyle. Biz arka tarafa bakalım."

Yusuf her adımında sert kardan çıkan çıtırtıları işitince yüzünü ekşitti. Evin cephesinde çok sayıda pencere olsa da bu pencerelere bağlı odalar karanlıktı ve perdeleri çekiliydi. Nihayet köşeyi bulup arka bahçeye girdiler. Arka bahçe öndeki elma ağacı bahçesine göre daha mütevaziydı.

"Bak" diye fısıldadı Koivuaho. "Aman Tanrım."

Bahçenin ortasında bir başka boynuzlu figür dikiliyordu.

Yusuf seçenekleri değerlendirmek için duraksadı. Bir suç şüphesi olmadan özel mülke girmişlerdi. Öte yandan boynuzlu figürler evin sakinlerinin bir şekilde davayla bir ilgileri olduğuna işaret ediyordu. Olup bitenler düşünüldüğünde bundan hiç şüphe yoktu.

Yusuf eve arka avluya bakan geniş, cam kapılara doğru döndü. Tabancasını eline alıp temkinli bir şekilde ilerledi. Perdeler açık olsa da içeriyi görmekte zorlandı. Geniş odanın içi kapkaranlıktı. Fakat cam kapılarda bir tuhaflık vardı. Camın iç kısmında örümcek ağını andıran bir şekil oluşmuştu. Biri camı kırmaya çalışmış gibi. Yusuf yüzünü cama dayayıp ellerini şakaklarına götürdü. Beyaz mermer zeminde aralıklı, siyah lekeler vardı. Yakından bakıldığında bu lekelerin düz değil; pürtüklü, üç boyutlu nesneler olduğu fark ediliyordu. Farklı şekillerde ve ebatlarda.

Taşlar.

Yusuf "Koivuaho!" diye bağırdı. Aceleyle hareketlenen diğer adamın asker botlarının karı yararak ilerlediğini işitti. Yusuf'un aklına Rasmus'un hazırladığı Roger Koponen'in kitap serisinde geçen cinayetler listesi geldi. Yusuf bunları ezberlemişti.

BİRİNCİ KİTAP

Kadın, boğulmuş
Kadın, zehirlenmiş
Erkek, taşlanarak öldürülmüş

Yusuf "El feneri" deyip asistanına seslenen bir dişçi gibi elini uzattı.

Koivuaho alet kemerinden bir el feneri çıkardı.

Güçlü ışık karanlık odayı, taşlarla kaplı zemini yaladı. Şöminenin karşısındaki kanepeyi ve taşların çoğunun toplandığı görülen yeşil koltuğu da. Sonra Yusuf fenerin ışığı altında bir şey fark etti. Işığın yansımasına bakılırsa birinin başının tepesi olabilirdi bu. Koltuğun kolçağının diğer yanından uzanıyordu.

Yusuf fısıltıyla "Bir devriye daha getir" dedi. "Eve girmek için araç gereç de." Elini kapının metal tokmağına götürdü. Kapı kilitliydi ve pencerelerde hırsızlığa karşı kurşun geçirmez camlar vardı. Yusuf bu sonucu pencerenin iç kısmında taş darbelerinin yol açtığı örümcek ağı deseninden çıkarmıştı.

Koivuaho telsizini eline aldı.

69

Erne Mikson kolunu kaburgasına daha da sertçe yapıştırsa da zımbalanmamış kâğıtlar yere düştü düşecekti. Kağıtlar bir şelale gibi kontrolsüzce akıp laminant zeminde kayarak eskisinden beter bir kargaşaya yol açtı.

Erne yüksek sesle küfretti: "*Kurat!* Lanet olsun!" Kâğıtlar o kadar feci dağılmasa iki ayrı dildeki öfke sözcükleri onu gülümsetebilirdi. Dizlerinin üzerine çöküp kâğıtları topladı. Her öne eğildiğinde Erne'e akciğerleri çöküyor, kan başına eskisinden hızlı hücum ediyor gibi geliyordu. Parmak uçlarındaki tüm his kayboluyordu.

Mikael koridorda birkaç hızlı adım atıp "Dur sana yardım edeyim" dedi. Erkekler tuvaletinden az önce çıkmıştı.

Mikael'i kenara iterek "Hayır!" dedi. "Dur Micke."

"Tamam. Tamam." Mikael elleri belinde geri adım attı.

Erne kâğıtlarını toplayıp gelişigüzel, düzensizce bir deste yapıp koltukaltına yerleştirdi.

Erne'e soluklanması için zaman tanıyan Mikael "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet. Nina ve Rasse'ye konferans salonuna gelmelerini söyle. Hemen."

"Ateşin mi var?"

Mikael az önce Erne'in çömeldiği zeminde duran ateş ölçere işaret etti.

Erne bedenine soğuk bir dalganın yayıldığını hissetti. "Hayır, lanet olsun. Ateşim yok. Sadece cebimde kalmış..."

Mikael "Peki" deyip uzaklaştı.

Rasmus kapıyı çekip kapatınca Erne "Yusuf bir dakika önce aradı" dedi. "Beşinci cesede de ulaştık. Kulosaari'den yaşlı bir

adam. Koltuğa bağlanıp taşlanarak öldürülmüş. Koponen'lerin evinden sadece birkaç yüz metre ötede."

Yüzünden kurbana üzüldüğü anlaşılan Mikael'in kaşları çatıldı. "Kimmiş?"

"Albert von Bunsdorf."

"İsmi bir fikir vermiyor. Bir aristokrat ismi gibi."

"Kesinlikle." Erne iç çekti. Ardından serseri kâğıtları masanın üzerinde bir yığın yapmaya koyuldu. Mikael, Nina ve Rasmus yanında dikiliyordu. Oturamayacak kadar gergindiler.

Nina "Kurbana dair başka ne biliyoruz?" diye sordu.

"Yetmiş yaşında bir dul. Saygın bir doktor. Emekli. Psikiyatri uzmanı. Davayla bağlantısı sadece cinayetin yöntemi değil, bahçedeki şeytan heykelleri de."

Erne kâğıtlarını karıştırıp "Bir bakayım" dedi.

Erne kâğıtların arasında flaşla çekilmiş taş heykelin birkaç fotoğrafının olduğu yazıcı çıktısını buldu. Kâğıdı göz atmaları için üçüne uzattı.

Rasmus alçak sesle "Baphomet" dedi.

"Ne?"

"Tam da şüphelendiğim gibi. Jessica buzun üzerinde gördüğü figürün bir elini havaya kaldırdığını söylemişti. Fakat o el yumruk yapılmamıştı; bu heykelin eli gibi duruyordu. Figür çok uzakta olduğundan Jessica bunu görememişti..."

Mikael sertçe "Dur biraz..." dedi. "Biraz ağır ol Rasse. Sebamed mi dedin sen?"

"Baphomet. Bir tür kadim ilahi varlık. Genel kanının aksine şeytana tapmayla hiçbir ilgisi yok. Dine aykırı olmasına aykırı ama. Dolayısıyla von Bunsdorf'un Baphomet'e taptığı için cezalandırıldığı varsayılabilir."

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

"İki heykel vardı" dedi Erne. "Biri ön bahçede, biri arka bahçede. Eve bakacak şekilde yerleştirilmişler."

Masanın köşesinden huzursuz bir mırıltı geldi.

"Onları katiller getirmiş..." diye söze girdi Nina.

"Yusuf izlerden yola çıkarak heykellerin orada en az birkaç gündür bulunduğu sonucuna varmış. Belki iki gün önceki kar fırtınasından önce dikilmişler."

"Adam öleli ne kadar olmuş?"

"Kesin ölüm zamanını yakında öğreneceğiz. Fakat cesedin ölü katılığına bakılırsa kurbanın öldürülmesinin üzerinden dokuz ila yirmi dört saat arasında bir süre geçmiş."

"O halde heykeller kolayca getirilip..."

Rasmus'un boğazından çıkan boğuk ses Mikael'i susturdu. Herkes dönüp baktı. Rasmus'un siyah kazağının üzeri kepekle kaplıydı.

Rasmus şakalarını ovuşturup "Lanet olsun, kimse beni işitmedi mi?" dedi.

Erne istemsizce gülümseyen Nina'ya baktı. Müfettiş olarak kariyerinde ilk kez bu uysal adam yeri geldiğinde ağırlığını koyabileceğinin işaretlerini veriyor, canlı olduğunu belli ediyordu.

Erne gönül alan bir tonla "Lütfen buyur Rasse" deyince tüm gözler Rasmus'a çevrildi. "Rica ederim aydınlat bizi."

"Akıl yürütmenizde tehlikeli bir yanlış var. Anlamıyor musunuz? Katiller o Baphomet heykellerini von Bunsdorf'un bahçesine getirmediler. Aksine. Büyük olasılıkla o heykeller yüzünden öldü."

"Oturun, hepiniz." Erne, Rasmus'a başıyla işaret etti. "Devam et."

"Keçi kafası geleneksel olarak doğurganlığı sembolize etmiştir. Yeni hayatı. İnsan bedeni ve keçi kafasıyla Baphomet bir tür bereket tanrısıdır. Nereye varmak istediğimi anlıyor musunuz?"

"Von Bunsdorf'un bir pagan tanrısına taptığı için öldüğünü mü söylüyorsun?"

"Engizisyonun öfkesini açıklar bu. Mesela 14. yüzyıl Fransa'sında Tapınak Şövalyeleri kral onların Baphomet'e taptığına inandığı için hapse atılmışlardı. İşkence görmüşler ve baskı altında itirafa zorlanmışlardı."

"Tapınak Şövalyeleri şeytana tapıyordu öyleyse?"

"Hayır. Dediğim gibi, Baphomet'in şeytana tapmakla hiçbir ilgisi yoktu. Fakat Baphomet'le özdeşleştirilen beş köşeli yıldız 1960'larda o bağlamdan çıkarılmış ve içine bir keçi başı çizilmişti. Satanizm sembolü bu şekilde ortaya çıkmıştı. Bu arada Satanizmin şeytana tapmakla aynı şey olmadığını belirteyim."

Mikael kıkırdadı. "Ne farkı varmış?" Tek gülenin kendisi olduğunu fark etmesi uzun sürmedi.

"İsminden de anlaşılacağı üzere şeytana tapmada kötücül bir güce, şeytana olan inanç vardır. Satanizmde ise şeytan insanlığın hayvansı yanını, kilisenin yüzyıllar boyunca kökünü kazımaya

çalıştığı sekse ve diğer hedonist hazlara olan doğal arzuyu sembolize eder. Yani satanistler şeytanın varlığına inanmak yerine Hıristiyan ahlak anlayışına ortaparmak gösteriyor denebilir."

Koridordan geçen bir grup polisten o anla hiç örtüşmeyen kahkahalar geldi. Gürültü kesilince Mikael söze girdi. "Tamam. O halde İsveçli ve Fin bir psikiyatrın koyu bir satanist olduğunu ve bu yüzden de öldüğünü söylüyorsun?"

Rasse yüzünü avuçlarına gömüp iç çekti. Soruların seviyesinin moralini hepten bozduğunu göstermek istermiş gibi. "Satanist değil, bir Baphomet müridi. Her nedense failler Maria Koponen'i ve Lea Blomqvist'i cadı olarak görmüşler. Kendilerini kâfirleri cezalandırma yetkisine sahip engizisyon mahkemesi üyesi statüsüne yükseltmişler. Von Bunsdorf'un aynı kötü kaderi paylaşmasının nedeni de bu oldu."

Güzelce törpülenmiş tırnaklarına göz gezdiren Nina "Fakat bu fikrin mantıksız bir yanı var" dedi. "Katillerin okültizme inandıkları varsayımından yola çıkmıştık. Şimdi ise Rasse onlardan ortaçağda okültle ilişkili faaliyetlerle suçlananları öldürmek isteyen engizisyon yargıçlarıymışlar gibi bahsediyor. Hangisi?"

Esneyen Erne ağzını yumruğuyla kapatıp "Haklısın Nina" dedi.

Kimse Nina'nın sorusuna yanıt vermeyince "Von Bunsdorf'un öldürülüşü kitapta nasıl gerçekleşiyor?" diye sordu Mikael.

"Kurban, von Bunsdorf gibi taşlanarak öldürülüyordu" dedi Rasmus. "Fakat diğer açılardan senaryo tamamen farklı."

"Faillerin bakış açısına göre von Bunsdorf satanist olarak görüldüğü için öldürülmeyi hak ettiyse ya Maria Koponen ve Lea Blomqvist?" dedi Nina. "Onlar da mı satanistti? Yoksa bu kadınlar sadece görünüşlerinden dolayı mı cadı olarak yaftalandılar?"

Rasmus'un hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Tüm o açıklamaları boşa yaptığını düşünüyor gibiydi.

"İlginç bir soru. Şu ana dek hep bu varsayımla hareket ettik. Bu kadınların tek ortak noktasının görünüşleri olduğu varsayımıyla."

"Bir de kötü şansları."

"Fakat ya altta yatan sebep bir dünya görüşü ya da felsefe ise? Maria ve Lea'nın hayattayken paylaştıkları bir özellik... Buradan yola çıkarak bir yerlere varabiliriz."

"Koponen'lerin yakın arkadaşlarıyla konuştuk ve o tür bir bilgi vermediler."

Nina parmaklarını çıtırdattı. "Belki de onlara doğru sorular sorulmadı."

"Belki." Erne öyle derin bir nefes verdi ki akciğerlerinde hava kalmadı. "İçinizde fark eden oldu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Erne kayıtsızca dosdoğru karşısına baktı. "Lea Blomqvist saldırganlığı inceleyen bir nöropsikologdu. Albert von Bunsdorf da emekli bir psikiyatr. Maria Koponen antipsikotik ilaçlar üreten bir ilaç şirketinde ürün geliştirme müdürüydü."

Mikael boynunu kaşıdı. "Tabii ya, şimdi sen böyle deyince..."

"Bağlantı açık. Fakat çok belirgin değil. Bu durumda en fazla kurbanların insan psikolojisiyle ilgili işlerle bağlantılı olduğunu söyleyebiliriz."

"Kesinlikle. Ümit verici olsa da kümeyi yeterince daraltmıyor. İşin aslı işleri tamamen farklıydı. Kurbanların işyerleri birbirleriyle ilgisizdi. Helsinki Üniversitesi. Neurofarm A.Ş. ve von Bundsorf'un 1968'den 2009'a kadar bireysel olarak yürüttüğü işi."

"O halde aynı müşteriler, aynı düşmanlar yok ortada..."

"Neurofarm'ın müşterileri büyük ilaç şirketleriydi. Öte yandan..."

Dudaklarından kaçan gergin bir ciyaklamayı andıran bir sesle Erne "Lanet olsun" dedi. Nina'ya sert bir bakış attı. "Von Bunsdorf konusuna gelince, buna bir kereye mahsus bir cinayet gibi yaklaşalım. Senin ilk düşüncen nedir Nina?"

"Failin eski bir hasta olduğu."

"Kesinlikle. Bize tüm hastaların bir listesini çıkar. O insanlar arasında ne tür bir bağlantı olabileceğine dair fikirlerle de gel. Albert von Bunsdorf belli bir psikiyatrik sorunda mı uzmanlaşmış mesela?"

"Tamamdır."

"Son olarak, artık Koponen'lerin sokağında oturan herkesle konuştuğumuza göre edindiğimiz sonuçların bir özetini istiyorum. Mahalle sakinlerinin ve varsa Koponen'lerle olası bağlantılarının bir listesini."

"Bunu yapabilirim" dedi Mikael.

"Girişkenliğine hayranım. Şimdi Jessica'yla konuşmam gerek. Sonra şu son cinayetle ilgili bir basın bildirisi uyduracağım." Erne bir sigara paketi çıkardı. "Yani işinizin başına dönün sizi şarlatanlar."

70

Dışarıdan gelen gürültü Jessica'yı uyandırdı. Fransız balkona açılan kapı aralığını örten perdeler ağır ağır dalgalanıyordu. Ağustosun ilk gecesi dayanılmaz bir sıcak vardı.

Sokaktan gelen gürültünün İngiliz turistlerin uyumsuz bir koro halinde söylediği şarkılar olduğu anlaşıldı. Ses bir süre yankılandıktan sonra köşeden geçip kesildi.

Jessica yatakta belini doğrulttuğunda yatağın diğer yanının boş olduğunu fark etti. Colombano ona kendisini beklememesini, yaz sezonunun son konserinin hep müzisyenlerin eski şehrin kuzey adalarından birinde yemek yemeleriyle son bulduğunu söylemişti.

Jessica, San Michele'deki mezarlıkta Colombano'yla tanışalı üç buçuk hafta olmuştu. Baştaki planına göre Jessica'nın dün Helsinki'ye dönmesi gerekiyordu. Ancak hâlâ gezisinin başlama noktası olan Venedik'teydi ve ziyaret etmek istediği çok sayıda şehri ve plajı görememişti. Fakat bunların yerine başka bir şey elde etmişti. Bir erkekle, kelimenin tam anlamıyla gerçek bir erkekle tanışmıştı. İnanılmaz yeteneği ve özgüveni farklı bir dünyaya aitmiş gibi bir erkekle. Jessica, Colombano'nun ona dolambaçsız yaklaşımına tutulmuştu. Dokunuşlar. Öpücükler. Hareketlerinde çekingence yoklamalardan, dokunma iznini sorgulayan tereddütlü dokunuşlardan, endişeli bir ergenin parmak uçlarıyla kolunu kararsızca kavramasından eser yoktu. Jessica, Colombano'nun yanında arzulandığını ve güvende olduğunu hissediyordu.

Ancak bazı anlarda Colombano anlaşılmaz bir karanlığa gömülüyordu. Güneşli bir göğü aniden kapatan bir fırtına bulutu

gibi. Öyle anlarda davranışı kestirilemez ve dürtüsel bir hal alıyordu. Yumuşak dokunuşlar bir anda yerini enseden kavramaya bırakıyor, tırnaklar Jessica'nın boynundaki ince tüylere gömülüyor, parmaklar çenesini öyle sertçe sıkıyordu ki Jessica çenesinin çıkacağından endişe ediyordu. Colombano yakışıklı, kaslı bir adamdı. Her istediği kadını elde edebilirdi. Fakat Jessica'yı istiyordu. Bu yüzden bu gerçekleştiğinde Colombano ne isterse yapıyorlardı. Jessica'nın hiç olmazsa elinden bu kadarı gelebilirdi: Onun ilkel, zincirlenmemiş arzusunu olduğu gibi, evrimin gerektirdiği gibi kabullenmek. Jessica, Colombano'yu sadece kahverengi gözlerindeki bakıştan okumayı öğrenmişti. O gözler neler olacağını açık etse de bunu ancak sükûnet yerini amansız bir fırtınaya bırakmadan hemen önce yapıyordu.

Jessica'nın zihninde yirmi dört gün önce ilham ve heyecan veren şey artık başka bir şeye dönüşmüştü. Sevgiye ve şefkate. Başta arzularını uyandıran şey şimdi büsbütün farklı içgüdülere hitap ediyordu. Jessica, Colombano'yu tatmin etmek, ona bir sanatçının hayatında kaçınılmaz olan hayal kırıklığını ve stresi ifade etme fırsatı vermek istiyordu. Mükemmeliyetçilerin büyük hedeflerin peşinde koştukları için eninde sonunda yalnız kalacaklarını biliyordu. Jessica, Colombano'nun öfke nöbetlerinden sıyrılmasını, onun kestirilemez doğasını ehlileştirmeyi istiyordu.

En çok da onu anlamayı istiyordu.

Jessica kalktığında sırtını tuttu. Töölö'deki evinde tek özlediği kalın, yaylı döşekli, kurumuş ter ve saç yağı kokmayan, geniş yatağıydı. Colombano'nun dairesindeki dar, demir çerçevesi gıcırdayan, yamru yumru yatak hasar görmüş omurgasına pek de iyi gelmiyordu.

Balkonun kanatlı kapısının başına gidip perdeyi dar kanalı ve karşıdaki pembe binanın pencerelerini görebileceği şekilde araladı. Pencereler öyle yakındı ki Colombano'nun dairesinden karşı pencereye kâğıt bir uçak uçurmak işten bile değildi. Parmakları demir tırabzanı kavradı. Tırabzanın altındaki yer yer dökülmüş boyayı hissetti. Ardından komodinin, Colombano'nun hayatöyküsünü anlatan fotoğrafların başına gitti. Fotoğraflardan biri haftalar önce kaybolmuştu: İki gülümseyen yüzün, bir kadın ve bir erkeğin fotoğraf makinesine baktıkları. Colombano ve ar-

tık Jessica'nın yüzünü anımsayamadığı o güzel esmer. Fotoğrafa sadece bir kez dikkatle bakmış, aynı gece fotoğraf ortadan kaybolmuştu. Jessica bunu fark ettiğinde Colombano'nun bunu onun hislerini düşünerek yaptığını, yeni sevgilisinin karşısında geçmişini ifşa etmek istemediğini düşünmüştü. İlişkileri derinleştiğinde o kadından, onun kim olduğundan, nasıl öldüğünden bahsedeceğini düşünmüştü.

Arada sırada Jessica evine sonu gelmeyen bir özlem duyuyordu ki nihayetinde daha çok nostaljiden ileri gelen bir özlemdi bu. Belli bir yerle ve zamanla açıklanamayacak bir özlem. Kendisini evlat edinen aile öldükten sonra Helsinki'de bel bağlayabileceği kimse kalmamıştı. Sadece avukatların, bankerlerin, eski hamilerin zorlama gülümsemeleri ve özel bir bankadaki menkul kıymetler hesabı. O hesapta öyle büyük bir miras vardı ki Jessica, Colombano'nun dairesinin olduğu apartmanı ve etrafındaki tarihi yapıları satın alabilirdi.

Elbette bir de Tina vardı. Annesinin kız kardeşi. Yıllar sonra Jessica'nın hayatına girmeye çalışmıştı. Jessica annesini kötüleme huyu olan Tina'yla görüşmek istemiyordu. Belki de mesele kardeş rekabetiydi. Belki de Tina sadece basit bir insan olduğundan kız kardeşinin yeteneklerine, onun Hollywood'da yaptığı müthiş kariyere inanmak istemiyordu.

Jessica, Los Angeles'ı düşündü. Şehre dair anıları filmlerde ve televizyonda gördüklerinden fazlaca etkilenmişti. Ne de olsa kaza olduğunda Jessica henüz altı yaşındaydı. Buna rağmen göğe uzanan palmiyeleri, ılık çöl rüzgârını, güneş kremi kokan uysal kışları hatırlıyordu. Batı Hollywood'da ağır ağır çöken alacakaranlığı, Santa Monica ufkunda batan kızıl güneşi düşündü. Annesinin ve babasının kavgalarını, babasının şakağında şişman bir solucan gibi kıvrılan damarı, annesinin deri kaplı direksiyonu kavrayan parmaklarını anımsadı. Nasıl daha kaza gerçekleşmeden her şeyin bittiği hissine kapıldığını. Erkek kardeşinin elini sıkışı, bağırış çağırıştan ve tartışmalardan nasıl bıktıklarını. Kendisinden iki yaş küçük, çok korkmuş kardeşine bakışını. Sanki kardeşi arabanın her an karşı şeride çıkacağını sezmişti.

Jessica'nın yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldü. Yalnızlık ve köksüz kalmışlık hissi Jessica'yı Avrupa'yı tek başına gezmeye yöneltmişti. Nerede olduğunu bile bilmeden. On dokuzunda

Jessica'nın artık kimseye hesap vermesi gerekmiyordu. Kimsenin malı değildi. Colombano'nun bile. Her ne kadar Colombano'nun son birkaç gündür davranışını gören aksini düşünecek olsa da.

Kapı açıldı. Jessica irkilip komodinden uzaklaştı. Orası dairede Colombano'nun Jessica'yı görmek istemediği tek noktaydı.

Colombano "Zesika" dedi. Ardından İtalyanca konuşmaya başladı. Belli ki sarhoştu. Yalnız da değildi.

Jessica boğuk bir sesle "Uyuyacağım" deyip yatağa atladı ve örtüleri üzerine çekti.

"Artık hayır" dedi Colombano. Jessica kapıdan gelen, şişede çalkalanan sıvı sesini işitti. "Matteo'yla tanışmış mıydın?"

Colombano şimdi yatak odasının kapısında dikiliyordu. Smokin gömleği üzerindeydi. Gevşetilmiş kravatı boynundan sarkıyordu. Elinde etiketsiz bir kırmızı şarap şişesi vardı.

"Ne?" diye kekeledi Jessica. Colombano alçak sesle güldü. Bıyıklı, kel, Colombano'dan kısa fakat daha kilolu bir adam gelip onun arkasında durdu.

"Ciao" dedi yabancı. Colombano'nun uzattığı şişeyi ifadesiz bir yüzle aldı.

Ardından Colombano manşetinin bağlarını çözüp yatağın kenarına oturdu. "Prenses. Sana iyi davranıyorum, değil mi?"

Jessica göğsünün sıkıştığını hissetti. "Uyumak istiyorum Colo."

"Bu gördüğün Matteo... kardeşimdir. Sözcüğün geleneksel anlamıyla değil; annemiz aynı olmasa da... anlarsın ya. Bu dünyada en sevdiğim dostumdur."

Kel adam gururla başını salladı. Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Benim için bir iyilik yapmanı istiyorum."

Jessica "Hayır" deyip Colombano tutamadan elini kaçırdı.

"Prenses. Daha senden ne isteyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Uyumak istiyorum. Yarın konuşalım."

"Matteo bizi sevişirken izlemek istiyor." Colombano gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. Jessica gözlerini pencereye çevirdi. Kendisine Matteo olarak tanıtılan, Colombano'nun kardeşi ve en iyi dostu komodinin altındaki sandalyeyi çekti. Sandalyenin bacakları yamru yumru döşeme tahtalarına sürtündü.

Jessica bağırmak, çığlık atmak istiyordu. Duvara vurmak. Fakat gözünü bile kırpmadı. Büsbütün uyuşmuştu.

Jessica hissizce "Hayır" dedi. Ruhu ölmüş gibi geliyordu ona. Colombano'nun içindeki o dipsiz karanlığı, iyileştirebileceğini sandığı ruhunun o yanmış köşesini tanıyordu. Fakat Colombano zilzurna sarhoşken hiçbir sözün, hiçbir eylemin bir işe yaramayacağını da biliyordu.

Colombano, Jessica'nın yanına uzandı. "Matteo sana dokunmayacak. Söz veriyorum. Sen istediklerimi yaptığın sürece."

Jessica "Colombano, hayır" diye fısıldasa da sert parmakları ensesinde hissetmişti bile. Colombano'nun nefesinin kokusu burnuna geldi: Kırmızı şarap ve sigara. Matteo'nun çakmağının açıldığını işitti. Sonra da kapandığını. Sigara dumanı odaya yayıldı. Colombano'nun dili Jessica'nın boğazına, dişleri kulak memesine gitti. Tıpkı bin yıl kadar uzun bir zaman öncesiymiş gibi gelen o anlardaki gibi. Aynı şey farklı koşullar altında nasıl bu kadar farklı olabiliyordu. Gece ve gündüz gibi. Cennet ve cehennem gibi. Colombano'nun parmakları Jessica'nın bacakları arasına gitti. Jessica'nın gözleri tavana, tavandaki soyulmuş boyaya dikildi.

Yarın, şafakta oradan ayrılacaktı.

71

Jessica bir mahkûm sayılırdı. Özgür değildi. Fakat yarın sabah ilk işi evinden ayrılıp hiçbir şey olmamış gibi hayatını sürdürecekti. İşe, karakoldaki masasına dönecek, nereye isterse oraya gidip kendisini korkutmaya çalışan boynuzlu pislikleri kafasına hiç takmayacaktı.

Jessica stüdyo dairesinin Fubu'nın ocakta boyamasına rağmen çatlakların belirmeye başladığı beyaz tavanına baktı. Doğramacılık eğitimi almasıyla övünen kayak müptelası boya işine iki gün harcamıştı. Fubu işini bitirince karşılığının *pizza* ve *vajina* olarak ödenmesini istemişse de Jessica onu işyerindeki bir piyangoda kazandığını söylediği yüz avro değerinde bir Stockmann hediye kartı almaya razı etmişti. Jessica'nın dairesinin ahşap zemindeki boya lekeleri ona nihayetinde Fubu'nun emeğinin yarardan çok zarar getirmiş olabileceğini hatırlatıyordu.

Telefon çaldı; Erne nihayet Jessica'yı geri aramaya karar vermişti.

"Neler oluyor Erne? Seni en az dört kez aradım ve..."

Erne'in sesi bitkin, neredeyse hissiz çıktı. "Von Bunsdorf'la ilgili gelişme hakkında küçük bir basın toplantısı yapmam gerekti. Yusuf'la konuştun mu?"

"Evet, birazdan burada olur."

"Yeni bir şeyler buldun mu?"

Jessica kanepeden kalkıp "Düşünecek zamanım oldu Erne" dedi. "Kurbanın ölü katılığı bulunduğu anda zirvedeyse bu onun ölüm anının üzerinden..."

"Dokuz ila yirmi dört saat geçtiği demek oluyor. Ne olmuş?"

"Roger Koponen. Yusuf kurbanı altı buçukta buldu. Koponen, Kulosaari metro istasyonundan 8:16'da ayrıldı."

"Yani Koponen'in kapı zilini çalıp von Bunsdorf'u sıradan bir işi yapar gibi taşlayıp öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Kim bilir? Belki de sohbet politikaya kaymıştı."

"Bu hep riskli bir durumdur."

"Hay lanet, Koponen hayatta ve bu davada sonuna dek parmağı var. Buzun üzerine Halloween filmi çevirip Laura Helminen'e o bodrumda eziyet edenin bizzat Koponen olmadığı ne malum?"

"Haklısın. Ayrıca Koponen pekâlâ von Bunsdorf'u tanıyor da olabilirdi. Birkaç yıl birbirlerine birkaç yüz metre mesafede yaşamışlar."

"Belki de bu yüzden von Bunsdorf onları içeri almıştır."

"Sabah haberlerinde kendisi ve eşinin ölüm haberlerinin yayınlanmasına rağmen mi?"

"Son teorimize göre kıymetli psikiyatrımız keçi başlı bereket tanrısına inanıyormuş. Hayaletlere ya da meleklere inanmaması için bir sebep göremiyorum. Ya da Ölü Yazarlar Derneği'ne."

"O dediğin Ölü Ozanlar Derneği fakat haklısın." Jessica, Erne'i göremese de onun alnını düşünceli bir edayla ovuşturduğunu biliyordu. "Ya sen nasılsın? Orada her şey yolunda mı?"

Jessica iç çekip pencerenin başına gitti. Erne'in dışarı adım attığını, telefonunun mikrofonuna esen rüzgârı işitti.

"Töölönkatu'da keçi adam gören olmamış. Sorduğun bu ise."

"Sorduğum tam da o."

"Hemen şimdi sahaya dönebilirim."

"Fakat dönmeyeceksin" dedi Erne. Yakılan bir sigaranın sesi geldi. Çakmağın kapağı bir çıt sesiyle kapandı.

Jessica gözlerini yumdu. "Sesin iyi gelmiyor Erne."

"Sesim iyi gelmiyor mu? O Ses Finlandiya'ya falan mı katıldım yoksa haberim olmadan? Jessica Niemi'nin koltuğu bana dönmeyecek mi yoksa?"

"Sadece demiş bulundum işte. Yakında yine konuşuruz." Jessica çağrıyı sonlandırdı.

Dizüstü bilgisayarını açan Jessica yer imlerinden iki yeni site açtı. Tık tuzağı bağlantılar akın etti. Bir akılda kalıcılık ve zekâ yarışı içindeydiler.

Sırada ne var?.. Seri katil yine saldırdı...

Özel haber! Kulosaari'de bir cadılar meclisi mi var?

Soruşturmalardan damıtılan sosyal pornografi inanılmaz düzeydeydi Öte yandan, son yirmi dört saatte gerçekleşen suçlar düşünüldüğünde halkın genelinden hâlâ gizlenen birçok şey olduğu söylenebilirdi.

Jessica not defterinden bir sayfa koparıp kurşunkaleminin ucunu sivriltti. iPad'ler ve diğer not alma cihazları soruşturmalarda büyük kolaylıklar sağlamışsa da Jessica hâlâ geleneksel yöntemlere güveniyordu. Yusuf'un kendisine e-postayla gönderdiği tezin yazıcı çıktısını az önce almıştı. Metni masaya bırakıp sayfa sayısına bakmak için arkasını çevirdi.

230. Lanet olsun.

Zil çaldı. Karga gaklamasından farksız bir ses. Jessica güvenlik polisinden gelen adamların Yusuf'u tanıyıp tanımayacaklarını ya da telefonunun birazdan tekrar çalıp çalmayacağını merak ediyordu. Yoksa çoktan onu kelepçeleyip yanağını buzlu asfalta yapıştırmışlar mıydı?

Jessica zile doğru yürüdü. "Kim o?"

"*Malleus Maleficarum* ulan!"

Daha Jessica işittiği cümleyi idrak edemeden fısıltılı sesin sahibi kahkaha attı.

"Hödük." Jessica düğmeye basıp kapıyı açtı.

Yusuf oturdu. Masaya yeşil, plastik bir klasör bıraktı. Avuçlarına baktı. Yorgun ve dalgın görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi Jessica. Masaya iki kupa getirdi. Yusuf'a kahve, kendisine de kuşburnu çayı.

Yusuf klasörü açıp "Hayır" dedi. "Şunlara bir bak." Jessica uzanıp fotoğrafları masaya yaydı. Fotoğraflarda bir koltuk ve o koltukta oturan, tepeden tırnağa kan içinde bir figür vardı. Yüzü öyle hırpalanmıştı ki tanınmaz haldeydi.

"Aman Tanrım" diye fısıldadı Jessica. Çünkü o kadar dehşet verici bir şey gösterildiğinde söylenmesi gereken buydu. İşin aslı ise taşlanarak öldüren adamın fotoğraflarının Jessica'nın içinde duygusal bir kargaşa yaratmamış olmasıydı. Çirkin görüntüler sadece iki gün önce başlayan seri suçların değil, Jessica'nın yıllardır araştırdığı tüm cinayetleri içeren doğal bir sürecin parçası olabilirdi en fazla.

Ezilmiş, şekilsiz yüzlü adamın üzerinde koyu mavi bir bornoz vardı. Birkaç taş omzuyla koltuğun arkalığı arasına sıkışmıştı;

von Bunsdorf'un kafatasından seken taşların kinetik enerjisi taşların yere inmesine yetmemişti.

"Taşlar nereden alınmış? Bahçeden mi?"

"Zemin karla kaplı olduğundan emin olmak güç. Fakat bu tür taşların kucak dolusu toplanabileceği bir yer biliyorum."

"Koponen'lerin kıyısı. Tabii sahil şeridi buzla kaplanmamış olsaydı."

Koltuğuna yaslanan Yusuf "Kesinlikle" dedi.

"İçindeki ses ne diyor? Roger Koponen bu adamı bizzat mı taşladı sence?"

"İlk tepkim bu oldu. Koponen o sabah Kulosaari'de görülmüştü ki bu onu olası bir şüpheli yapıyor."

"Hâlâ anlamadığım bir şey var." Jessica çayını uzun uzun yudumladı. "Roger Koponen'in nihai amacı ne? Eninde sonunda yakalanacağını biliyor. Ölümünü sahneleyip bizimle saklambaç oynadıktan sonra bir yerlere gizlenemez. Tanınmış, halka mal olmuş biri. Yurtdışında bile."

"Belki de başka seçeneği yoktur. Belki de cadı avcıları ona bir şeyleri öne sürerek şantaj yapıyorlardır."

"Neyi öne sürerek? İlk iş karısını öldürdüler. Bence birine şantaj yapmayı planlıyorsan epey boktan bir strateji bu. Elindeki en güçlü kozu daha baştan ortadan kaldırmış oluyorlar."

"Ya para? Koponen bir multimilyoner."

"Nasıl peki? 'Sokağın aşağısında oturan yaşlı adamı taşlayıp öldürmezsen bize bir milyon avro vereceksin' falan mı demişlerdir?"

"Bilmiyorum."

"Sence Koponen gibi bir hıyarın bile karısının hayatını bir milyon avrodan üstün tutacağı düşünülebilir." Jessica ağzından çıkan sözler üzerine düşünmek için kısa bir süre duraksadı. Az önce paranın bolluğundan insanın insanlığını eksiltirmiş gibi bahsetmişti. Bunu sık yapıyordu. Bu servetini gizlemesi için başvurduğu bir yol olsa da kaçınılmaz olarak kendisini ikiyüzlü hissetmesine yol açıyordu.

"Bence burada hâlâ iki seçeneğimiz var. Ya Koponen cadı avcılarından biri ya da ipler bir başkasının elinde..."

"Bir başka deyişle Koponen işin içinde. Gönüllü olarak ya da olmayarak."

"Aksi takdirde polise giderdi."

"Şüphesiz." Jessica düşüncelere daldı. "Tabii karısının intikamını almanın peşinde değilse?"

"O halde Maria Koponen'i von Bunsdorf mu öldürdü?"

"Evet. Roger da bir şekilde bunu biliyordu. Adamın evine girip..."

Jessica gözlerini yumdu. Yusuf da öyle. Sessizce dakikalarca oturup kafalarını topladılar ve içeceklerini yudumladılar. Jessica kurbanların isimlerini, suç mahallerini ve aklına gelen rastgele ayrıntıları yazdı. Elleri son derece düz çizgilerden, simetrik dairelerden ve dikdörtgenlerden oluşan bir zihin haritası çizdi.

Nihayet Yusuf söze girdi. "Micke'in teorisi aklıma yatmaya başladı."

Jessica kurşunkalemini masaya bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de Karlstedt ve Lehtinen'i sorguya çekmeliyiz."

"Bunu dert etmemiz anlamsız. Bu kararı almak Erne'in işi."

"Ya da bu durumda almamak."

"Erne karar almaktan âciz bir insan değil Yusuf. Tam aksine. Beklememize karar veren Erne'di. Belki telefon dinlemelerinden bir şeyler çıkarırız."

Yusuf başını iki yana, belli belirsiz salladı. Besbelli Jessica'yla aynı fikirde değildi. Ardından ikisinin fotoğraflara göz atıp parmaklarını verniklenmiş ahşap masaya vurdukları bir sessizlik daha oldu. Yusuf en alttaki klasörden bazı belgeler çıkardı: Kurbanların yakınlarının sorgularına dair raporlar ve bu sorguların transkriptleri.

Yusuf başıyla Blomqvist'in tezine işaret edip "Ondan bir şeyler çıkarabildin mi?" diye sordu.

"Tuhaf ama evet... Sanırım çıkardım." Jessica işaretlediği sayfalardan birini açtı. "Bu tezdeki her şeyin ucu kedilere çıkıyor."

Yusuf kıkırdadı. "Kediler mi? Bunu neden akıl edemedim ben?"

"Bu çalışmaya göre ciddi ruhsal sorunları olan çocuklarla ev hayvanı olarak kedi beslemek arasında kayda değer bir ilişki var."

"Tamam ben daha çok bir köpek insanıyım ama kediler de insanları delirtmiyor yani, değil mi?"

"Bu basit bir denklem. Toksoplazma kedi dışkısından insanla-

ra geçiyor ve toksoplazmayla enfekte olanlarda bazı rahatsızlıkların mesela şizofreninin gelişmesi olasılığı iki kat artıyor."

"Şizofreni mi?"

"Şizofreni de tam da Neurofarm'da üretilen antipsikotik ilaçlarla tedavi edilen bir hastalık."

"Bağ gitgide kuvvetleniyor. Fakat hâlâ zayıf. Albert von Bunsdorf şizofreni hastalarını mı tedavi ediyormuş?"

"Henüz bilmiyoruz. Fakat bunu araştırmamız gerekecek."

"Rasse'nin bize anlattıklarından, bu Albert von Bunsdorf'un keçi heykellerine bakarak bu vakada güdünün açıkça kâfirlik olduğunu düşünmüştüm. Fakat Maria Koponen'in ve Lea Blomqvist'in alışagelmedik ilgi alanları ve inançları yok gibi. Yanlış yerde yanlış zamanda bulunan Savonlinna polis şefi Sanna Porkka da var tabii. Sırf görünüş olarak bile Porkka diğer kurbanlarla uyuşmuyor." Yusuf elini klasöre sokup başka fotoğraflar çıkardı. Bu kez ağaca bağlanmış, kömürleşmiş bir beden. "Ya o?"

"Bay X."

"Sarvilinna'nın raporuna göre yaklaşık kırk yaşında bir erkek."

"Henüz kimsenin özleyip aramadığı biri."

"Bir gün o kadar uzun bir süre değil. Özellikle de bu kişi yalnız yaşayan biriyse."

"Bay X'in yanlış zamanda yanlış yerde olduğundan şüpheliyim. Cinayetlerin işlendiği yer öyle uzak ki tam o anda orada bulunmak için dünyanın en şanssız insanı olmak gerek."

"Ve en aptalı. O kadar da kolay tongaya düşülmez."

"Kesinlikle."

"Herhalde başından beri Karlstedt'in Porsche Cayenne'indeydi" dedi Yusuf.

"Ya da Roger Koponen'in bagajında" diye karşılık verdi Jessica. Bu düşünce Yusuf'u rahatsız ediyor gibiydi.

Jessica, Sarvilinna'nın raporuna göz gezdirip "Bay X'in muhtemel ölüm nedeni" dedi, "kalp kriziymiş ki bu vakalarda bunun sebebi ağrı veren bir adrenalin hücumu oluyormuş. Ayrıca akciğerleri yanmış. Yani cinayet mahalline vardığında hâlâ hayattaymış ve sonra diri diri yakılmış. Anlaşılan dişleri yakıldıktan sonra çekilmiş."

"Belki de tüm bunlar hiç beklemediği bir anda başına gelmiş-

tir. Belki Cayenne'de Karlstedt ve Lehtinen'le oturuyor ve üçünün birlikte Koponen'i ortadan kaldıracağını düşünüyordu. Fakat sonra orkestra şefi müzisyenlerin yerlerini değiştirmeye karar verdi. Kim bilir belki Koponen için de bu bir sürpriz olmuştur."

Jessica boynunu esnetti. "Bu çok da dayanaksız bir iddia değil. Belki Porkka ve Bay X ağaçlara bağlanıp yakılırken Koponen izlemeye zorlanmıştır. Belki ayak uydurmazsa aynı kaderi kendisinin de beklediği tehdidiyle oyuna katılmaya zorlanmıştır."

"Koponen'i her istediklerini yapacak bir kuklaya çevirmiş olabilirler. Bu da onun metro istasyonundaki kameralardan neden sakınmadığını açıklayabilir. Belki de çok korkmuştu ve polisin cep telefonunun yerini kolayca tespit edebileceği aklına gelmedi."

"Bu akla yatkın olsa da Koponen videolarda sakin görünüyordu. Elleri titremiyordu. Yüzünde Mona Lisa'nınki gibi bir ifade vardı." Jessica birkaç tıkla metro tünelinde çekilen videoyu açtı.

"Haklısın Jessie. Adi herif karısı ölmesine rağmen son derece soğukkanlıydı. Ayrıca muhtemelen Juva'daki çifte cinayete yakından şahit olmasına rağmen."

"Öte yandan bu tam da şoka giren birinin vereceği bir tepki." Jessica hayal kırıklığıyla homurdandı. Arkasına yaslanıp kollarını başının üzerine götürdü.

Kısa süre sonra "Pasila'ya geri mi döneceksin?" diye sordu.

Yusuf esnedi. "Bilmem, dönmeli miyim?"

"Evet. Rasse'yle konuş. Telefon görüşmelerini o dinliyor. Torsten Karlstedt ve Kai Lehtinen'i daha iyi analiz etmek istiyorum." Jessica sandalyesini geriye itip masadan uzaklaştırdı.

Yusuf ağır ağır doğruldu. Kanepeye saçılmış eşyaya baktı. "Hey, kartım."

Jessica yutkundu. "Ne?" Yusuf'un neden bahsettiğini bilse de kartın içinde olduğu, Jessica'nın kendi cüzdanı stüdyo dairesinde değildi. Yan dairedeki mutfak tezgâhının üzerindeydi. *Lanet olsun.*

"Geri istemeyi unutmuşum."

"Of... Kusura bakma Yusuf..." dedi Jessica. Aklına o an gelen yalanın hiç de inandırıcı olmadığını sezmişti bile.

Yusuf kıkırdadı. "Kart sende, değil mi?"

"Karakolda bıraktım. Üzgünüm, herhalde masandadır."

"Eyvah. Benzin almam gerekiyordu ve... bir de yiyecek bir şeyler alırım demiştim."

Jessica'nın dudağı ince bir çizgiye döndü. Yusuf'u kısa süreliğine dışarı çıkarabilirse gidip kartı alabilir sonra da kartı paltosunun cebinde bulduğunu söyleyebilirdi.

"Bir yere ayrılmayacaksan kartını bana ödünç verebilirsin..."

Jessica bir kez daha ürperdi. "Olmaz."

"Ne?"

"Bu saçma gelecek ama... kartım çalışmıyor. Sorunun ne olduğunu da bilmiyorum."

"Çalışmıyor mu?"

"Hayır. Yeni bir kart sipariş ettim."

"Nakdin var mı?"

"Yok, üzgünüm."

Yusuf kaşlarını çattı. Ardından omuz silkip sandalyesinin sırtına asılı paltosunu aldı. Jessica küçük yalanının Yusuf'a inandırıcı geldiğinden emin olmasa da Yusuf'un onun yalan söylemesi için bir sebep göremeyeceğini de düşünüyordu. Bin yıl düşünse de kimsenin aklına duvarın öte yanında bir başka daire olabileceği gelmezdi. Yusuf ağır ağır kapıya gidip ayakkabılarını giydi.

Nihayet "İçinde orada olmaması gereken bir şeyler var mıydı?" diye sordu.

Jessica "Neyin içinde?"diye karşılık verdi.

"Cüzdanının" dedi Yusuf. Soru mantıklı ve makul olduğu kadar sorun çıkarabilirdi de.

Jessica derin bir nefes alıp ayağa kalktı. "Cüzdanda olmaması gereken bir şey olsa zaten söylerdim."

"İçine iyi baktın mı? Çünkü biri not defterine yazabildiyse pekâlâ..."

"Baktım" diye çıkıştı Jessica. Sesinin tonu Yusuf söz konusu olduğunda uzun zamandır yapmaya gerek duymadığı bir şeyi yaparak ona emir komuta zincirini hatırlattı.

"Peki. Yakında görüşürüz." Yusuf kapıyı açıp merdiven boşluğunda gözden kayboldu.

72

Yusuf arabanın kapısını kapatıp sokağın karşısındaki koyu gri, Toyota marka panelvana baktı: SUPO'dan gelen ekibin gözetleme merkezi. Panelvan kayıt cihazlarıyla ve küçük bir ekranda dış dünyanın 360 derecelik bir görüntüsünü sağlayan son derece yüksek çözünürlüklü sekiz kamerayla donatılmıştı. Araçta iki adam oturuyordu. 24 saatlik gözetleme boyunca biri ekranı izlerken diğeri gözlerini dinlendiriyordu. Gözetleme panelvanına bolca su ve konserve yiyecek stoklanmıştı. İki gün boyunca kesintisiz gözetleme imkânı veren portatif bir tuvaleti ve yedek elektrik kaynağı vardı. Fakat bunun harika bir iş olduğu söylenemezdi: Yusuf *Çin Mahallesi* gibi filmlerde romantikleştirilen o gerilimin kısa sürede bok kokusunun eşlik ettiği bir klostrofobiye döndüğünü iyi biliyordu.

Yusuf arabasının motorunu çalıştırdı. Zavallı Jessica. Bu soruşturma dengesini bozmuştu. Genellikle çok dikkatli ve özenliyken artık eşyasını kaybetmeye başlamıştı: Telefonunu, bankamatik kartını. Yusuf Manala'dan pizza sipariş etme hayalini rafa kaldırabilirdi.

Bir iki metre geri gidip arabayı döndürdü ve Töölönkatu üzerinden Hesperianpuisto Parkı'na doğru ilerledi. Gökten yine kar taneleri düşmeye başlamıştı ve kaldırımlarda yürüyen insanlar başlarını korumak için kalın montlarının kapüşonlarını çekmişlerdi.

Yusuf'un arabanın Bluetooth'una bağlı telefonu çalmaya başladı. Mikael'in numarası ekranda belirince Yusuf iç çekti. Mikael'den hoşlanmıyordu. Ondan bir kötülük gördüğünden değil, ikisi çok farklı insanlar olduklarından. Ayrıca Mikael bir zampara, kibirli piçin tekiydi. İlişkileri uzun soluklu olursa Nina sonunda üzülecekti. Bunu da asla hak etmiyordu.

"Ne var Micke?"

"Haklıymışsın, lanet olsun." Mikael konuşmasına sanatsal bir es verdi.

"Hangi konuda?"

"*Malleus Maleficarum*. Havadan bakılınca aynı sözcükler görülmüş. Bu kez alevlerle yazılmış harfler."

Yusuf göğsüyle karın boşluğu arasında bir yanma hissetti. "Ne? Nerede?"

"Haltiala'da bir tarlada."

"Hadi oradan" dedi Yusuf. Ayağını gaz pedalından çekti ve bir saniye için araba kavşağa doğru kaydı. "Demek bir helikopter görmüş..."

"Erne'in gönderttiği, Doğu Helsinki üzerinde süzülen helikopter. Fakat Haltiala Havaalanı'na yakın olduğundan yazıyı birçok kişi görmüş. İtfaiyeye arazide yangın çıktığına dair ihbarlar yapılmış. Şu an olay yerinde birkaç itfaiye aracı var. Fakat yazının havadan fotoğrafları çekilmiş. Ne yazdığı konusunda da hiçbir şüphemiz yok."

Yusuf kol saatine baktı. "Oraya gidiyorum."

"İyi. Teknisyenler yola çıktı bile."

"Neden?"

"Orada ölü bir kadın bulunmuş Yusuf."

Araba yaya geçidinde durdu. Yusuf gözlerini yumdu; sesi bir hırıltıya döndü. "Koponen'in kitabındaki gibi mi ölmüş? Ezilerek..."

"Onun gibi bir şey. Cidden oraya gitmen gerek."

"Bana adresi gönder" dedi Yusuf. Çağrıyı sonlandırıp boğazındaki yumruyu yutup gidermeye çalıştı. Nedense son yirmi dört saatte gerçekleşen suçlar aklına Nezha'yı getirmişti. Kaçığın teki bir gün nefretini ona yöneltme kararı alırsa onu nasıl koruyacaktı?

Yusuf gaza basıp yaya geçidinden geçti. Arabayı parkın ağaçların sıralandığı iki yürüme yolu arasına park etti. Parmakları direksiyonu kavrıyor, tırnakları avuçlarının etine gömülüyordu. Ellerinin titrediğini ancak direksiyonu bıraktığında fark etti. Vitesi boşa alıp el frenini çektikten sonra sarı acil durum flaşörlerini yaktı. Ardından motoru hâlâ çalışan araçtan çıkıp bir sigara yaktı.

Arkasındaki araba kornası çığlık çığlığa, Yusuf'un yanından geçip gitti.

73

Karanlık Pasila'ya geri dönmüş, inşaat alanının sarı ışıkları pencere manzarasına yeniden egemen olmuştu. Nina ve Mikael bir telefon görüşmesini bitiren Rasmus'un yanına geldiler.

Rasmus telefonunu masaya bırakıp "Yine ne var?" diye sordu.

"Karlstedt ve Lehtinen. Haltiala için bir mazeretleri var mı?"

"Daha kesin bir ölüm anına ulaşabildik mi?"

"Hayır fakat yazının ateşi kısa süre önce yakılmış. 7:15-7:30 arası yazıyı birçok kişi görmüş."

"İkisi de evdeymiş." Rasmus fareyi tıklattı. Nina açılan görüntüden bir şey çıkaramasa da görebildiği kadarıyla dinlemeye alınan telefonları takip etmeye, dinlemeye ve arşivlemeye yarayan bir yazılımdı bu. Rasmus "Fakat az önce aralarında ilginç bir sohbet geçti" diye ekledi.

"Oynatsana." Mikael boş bir sandalyeyi çekip oturdu. Nina etrafına bakınsa da ayakta dikilmek zorunda kaldı.

Rasmus listeden bir telefon görüşmesi seçti. "İşte bu."

Arayan numara +358400251285

Arama saati 19:15:33

(aranıyor)

Torsten Karlstedt (TK): Hey.

Kai Lehtinen (KL): Selam.

(saniyeler süren bir sessizlik)

TK: Alo?

KL: Alo?

(uzun bir duraksama daha)

TK: Orada kimse var mı?

(sessizlik)

KL: Bana öyle gelmedi.

(alçak sesli kıkırtılar)

TK: Orada biri var. Orası kesin.

KL: Yakında konuşuruz. Her şey yolunda. Ve iyi.

(görüşmenin sonu)

"Bu da neydi böyle?" dedi Nina. "Birbirlerini işitemiyorlar mıydı?"

"Birbirleriyle konuşmuyorlardı Nina" dedi Rasmus.

Rasmus'un ne kastettiğini anlayan Nina kendisini budala gibi hissetti. "Onlar... bizimle konuşuyorlardı" diye fısıldadı.

"Kesinlikle."

Mikael "Saçmalığın dik âlâsı bu" diye bağırdı. Sakızını avucuna tükürdü. "Bu pislik herifleri hemen sorguya çekmeliyiz."

"Ben de öyle yapalım diyeceğim fakat..." Mikael, Rasmus'u işitmemiş gibi sandalyesinden fırlayıp Erne'in ofisinin yolunu tuttu. Nina da peşinden geliyordu.

"Bekle Micke. Öfkelenme bu kadar..."

Amirinin kapısını itip açan Mikael "Erne" dedi. Erne kapının diğer yanında paltosunu giyiyordu. Kapı az kalsın alnına çarpacaktı. Nina koridorda, kapı aralığına uzaktı.

Erne paltosunun fermuarını çekti. "Önce kapıyı çalmak nezakettir Micke."

"Karlstedt ve Lehtinen. Onları dinlediğimizi biliyorlar. Telefonda bizimle kafa buluyorlardı."

Erne, Mikael'e baktı. "Bu kafa bulma esnasında herhangi bir itirafa rast geldiniz mi? Ya da onlarla cinayetler arasında bağlantı kurmamızı sağlayacak herhangi bir şeye?"

"Hadi ama, o adi heriflerin öylece itirafta bulunacaklarına..."

Erne iri eliyle kapıya öyle bir yumruk attı ki Mikael ve Nina ir-

kildiler. "Senin sorunun ne Micke? Bu soruşturmanın başında ben varım. Emir komuta zinciri kavramı hakkındaki bilgilerinizi tazelemeniz için hepinizi eve mi göndermeliyim?"

Mikael yeniden söze girdiğinde daha alçak sesle konuşsa da sesinde yine meydan okuyan bir ton vardı. "Bu yüzden mi Jessica evde? Ödev mi yapıyor?"

"Burada işlerin nasıl yürüdüğünü sorun ediyorsan birimden siktir olup gidebilirsin. Yerini almak için bekleyen çok insan var." Erne, Mikael'e doğru bir adım attı. Nina gözlerini yere çevirirken Erne'in öfkeyle parlayan gözlerini fark etti: Hasta adamın yüzünde zayıflıktan eser yoktu. O anda yoktu.

"Neye dayanarak?" dedi Mikael. "Kendi beynimle düşünmem mi sebep?"

Erne gözlerini uzun süre Mikael'e diktikten sonra Nina'ya çevirdi. Sonra yüzüne yorgun, neşesiz bir gülümseme yerleşti. "Siz iki muhabbetkuşu benim budala olduğumu mu sanıyorsunuz? İkiniz birbirinizden ayrılmadıysanız tek nedeni benim bürokratlardan hiç hazzetmeyen, uslanmaz bir romantik olmam. Fakat şansınızı zorlamayın derim."

Erne koridora adım attı. Nina yanaklarının kızardığını hissetti. Pes etmiş gibi homurdanan Mikael'e baktı.

74

Jessica saate baktı. Saat dokuza yaklaşmıştı. Stüdyo dairesinde tek başına oturmuş önündeki postere bakıyordu: Poster selobantla birleştirilmiş dört parça kâğıttan oluşuyordu. Üzerinde Jessica'nın son 24 saatte gerçekleşen suçlar hakkında topladığı bilgiler vardı.

Daha bir dakika önce Yusuf ona Haltiala kurbanının fotoğraflarını göndermişti. Kurban otuz yaşında bir kadındı. Siyah saçlı, güzel. Üzerinde siyah bir gece elbisesi vardı. İçlerinden sadece Laura Helminen'in hayatta kaldığı diğer üç kurban gibi.

Fotoğrafta henüz kimliği teşhis edilmemiş olan kadın iki ağır kontrplağın arasında uzanıyordu. Üstteki kontrplağın üzerine iri taşlar konmuş, ağırlık savunmasız kurbanı ağır ağır öldürmüştü. Jessica fotoğrafları internette bulduğu tarihi çizimlerle ve Roger Koponen'in üçlemesinin son kitabındaki kadının nasıl öldürüldüğüyle kıyasladı.

> Üçüncü Kitap
> Kadın, ezilerek öldürülmüş (yavaş yavaş, ağır taşlarla)

Hem Haltiala cinayeti hem de Koponen'in kitabında *Ezerek Öldürme (İdam)* başlıklı Wikipedia makalesinde yer alan resimle uyuşuyordu: Resimde 1690'lı yıllarda, Salem cadı mahkemeleri sırasında ezilerek öldürülen Giles Corey adlı çiftçinin resmi vardı.

Jessica kadının yüzünün Olay Yeri İnceleme ekibinin yakından çektiği fotoğraflarını inceledi. Yüzde acı ifadesinden çok, sakin bir ifade vardı. Taşlar üzerine yığıldığında uyuşturulmuş halde olmalıydı. Bu düşünce hem korkunç hem de rahatlatıcıydı.

Her şey yavaş, acı veren bir ölümden ve ondan önce gelen tarifsiz korkuya yeğdi.

Jessica tavana baktı ve böğründeki tutulmuş kasların esnediğini hissetti. Uzun zamandır egzersizden son altı aydaki kadar uzak kalmamıştı. Altı yaşında araba kazasında omurgasının aldığı hasar ona artık eskiden olduğu kadar sıkça acı vermese de Jessica'nın yapması gereken rehabilitasyon egzersizlerini ihmal etmeye devam etmesi halinde sorunların geri geleceği açıktı. Bazen kanepeden ya da yataktan kalktığında Jessica attığı ilk adımı hissetmiyordu; topuğunun zeminle temasının bedenine ve baldırlarına bindirdiği ağırlığı sezemiyordu. Birimin basketbol maçlarında dirseğinin tam da sinir geçen noktasına darbe indiğinde hiçbir şey hissetmiyor, ancak belli bir süre sonra, özellikle de stres altındayken acıyı hissediyordu. Jessica'nın bedeni asla normal bir şekilde işlemeyecekti. Ancak ısrarcı antrenman sayesinde polis akademisi sınavını tereyağından kıl çeker gibi geçebilmişti.

Fakat Jessica'nın sağlık raporunda omurga hasarına dair hiçbir bilgi yoktu. Kazaya dair de. Jessica asla bir von Hellens olmamıştı. Hiç ebeveyni olmamış, Bel Air'de çocukluğu geçmemiş, güzel gözleri yardım dilenen bir küçük kardeşi olmamıştı.

Jessica erkek kardeşinin parmaklarının parmaklarına dolandığını hissetti.

Korkma Toffe. Her şey yoluna girecek.

75

Sokak çalgıcısının trombonunun boru gibi sesi Jessica'nın rüyalarına giriyor, birbirine karışmış görüntüler bilinçaltına doluşuyordu. Jessica gözlerini açtı ve Colombano'nun kollarında olduğunu fark etti. Jessica bütün gece orada uzanmış, Colombano'nun güçlü kolları onu esir etmişti. Uyuyamayan Jessica tuzlu gözyaşlarını yutup adamın davul gibi atan kalbinin durmasını; kendisini kapana kıstıran içki dolu, kötü kokan o bedenin soğumasını, Colombano'nun ölmesini ve nihayet oradan kaçmayı diliyordu. Gece bir ara dizlerindeki, bacaklarındaki ve ayak parmaklarındaki acı tavan yapmış; Colombano onu kendisine çekip parmaklarını terli saçları arasında gezdirirken tüm bedeni iflas eden Jessica öylece, felç geçirmiş gibi, hıçkırarak yatmıştı. Jessica gerçeküstü bir uyuşukluk halinde uyuma ve uyanma arasında gidip geliyordu. Kendisini görüyordu. Fransız balkondan, perdelerin arasından odadaki romantik sahneye gıpta eden fakat Jessica'nın yüzündeki o müthiş hüzne anlam veremeyen bir melek gibi.

"Zesika."

Dünyanın en çirkin sesiydi bu. Jessica irkildi. Kalbinin teklediğini, içinin tiksintiyle dolduğunu hissetti. Hâlâ adamların kahkahalarını işitebiliyor, çıplak kalçasına inen darbeleri hissedebiliyordu. Her zamankinden daha acımasız ve sert Colombano'yu içinde hissediyordu.

"Zesika."

"Ne var tatlım?" diye fısıldadı Jessica. Sözcükler ağzından kendiliklerinden kaçıvermişti. Işık yılları kadar uzakta kalan bir zamanın andaçları. Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Bacağında yapışkan meniyi hissetti.

"Kızgın değilsin, değil mi?" Colombano, Jessica'yı daha da sıkıca kavradı. Bu da Jessica'ya vereceği yanıtın nasıl olması gerektiği hakkında bir ipucu verdi.

"O... adam hâlâ burada mı?"

"Matteo mu?" Colombano kıkırdadı. Jessica'nın yanağına küçük bir öpücük kondurup yataktan çıktı. Artık özgür olsa da Jessica hareket edemiyordu. "Onun sana dokunmayacağını söylemiştim."

Jessica inledi.

"E, dokundu mu?"

Jessica, Colombano'nun ayaklarını sürüyerek banyoya gittiğini işitti. Colombano mesanesini tuvalete boşaltırken daireye iğrenç bir şırıltı doldu. Jessica gözlerini yumdu; ne diyeceğini bilemiyordu. Anımsayamıyordu. Belki de adam ona dokunmamıştı. Belki sadece izlemişti. Nihayetinde hiçbir şeyi değiştirmezdi bu.

Jessica gözleri duvarda, yumuşak bir sesle "Hayır" dedi.

"Dokunmasını ister miydin peki?" Colombano sifonu çekti. Bir kez daha "İster miydin?" deyip yatak odasına döndü. Suyun akışı kesildi; tesisattan tiz bir ses geldi.

"Ben..."

"Öylesi bana uymaz. Paylaşmayı sevmem. Birinin izlemesini sorun etmem fakat paylaşmak bambaşka bir şey." Jessica demir yatağın üzerindeki döşeğin Colombano'nun ağırlığı altında çöktüğünü hissetti. "Fakat istersen senin için bir istisna yapabilirim."

Bir anda Jessica nefes almakta zorlanır oldu. "Hayır."

"*Hayır*. Dün de öyle demiştin prenses. Buna rağmen her zamankinden daha tutkulu seviştik. Bazen yanılmak hoş oluyor, değil mi?" *Bir kahkaha.*

Jessica karnına bir ağrının saplandığını hissetti.

"Hemen Matteo'yu arayabilirim."

"Hayır."

"Fakat sana karşı dürüst olmak istiyorum Jessica. Gerçekten sevdiğim hiçbir şeyi Matteo'yla paylaşmam. Sen eğlenceli bir kızsın Zesika. Fakat seninle bir geleceğimiz olmadığını fark ettim. Hiç olgun değilsin. Çocuk gibisin."

Jessica hıçkırdı; Colombano elini onun omzuna götürdü. "Dürüstlük acımasız gelebilir çocuğum. Fakat bir gün bunun için bana minnettar olacaksın. Acımasızca dürüstlüğümden dolayı."

"Sen..." dedi Jessica. Fakat gözyaşları boğazını düğümledi ve ağzından sözcükler yerine ıslak bir hırıltı çıktı.

Colombano, Jessica'nın üzerine abanıp dudaklarını kulağının dibine götürdü. Neredeyse fısıltıyla "İşin aslı" dedi, "eski zamanların hatırına son bir kez sevişelim bence. Sonra provaya gideceğim. Döndüğümde eşyanı toplayıp yoluna gitmiş olacaksın. Bir an önce dönmen gereken o müthiş macerana yelken açacaksın."

"Gideceğim." Jessica uzandığı yerde belini doğrulttu. Kulaklarının içine hücum eden kanın sesini işitebiliyordu.

"Gideceğini biliyorum. Fakat ondan önce adamakıllı bir veda."

Jessica kollarında hissettiği sert parmaklardan çırpınarak kurtuldu. Titrek, tiz bir sesle "Dokunma bana!" diye haykırıp yataktan çıktı. Colombano gözlerini keyifle ona dikti. Jessica onun gözlerinin içine bakamadığından kaslı gövdesini süsleyen iri dövmelerine odaklandı.

"Hadi ama. Provaya gecikeceğim." Colombano'nun yüzündeki gülümseme silindi. Jessica güçlükle nefes almaya başladığını fark etti. Dışarıdan mırıltılar geliyor, bu sesler kanalda yüzen motorların gürültüsüne karışıyordu. Jessica dönüp perdeleri açtı. Yardım istemek için bağırmanın kıyısındayken Colombano onu saçlarından tutup daireye geri çekti. Bunu öyle sertçe yaptı ki Jessica'ya kafa derisi kopacak gibi geldi. Ardından başının arkasını ahşap zemine vurdu ve boğazına parmaklar dolandı. Colombano'nun uzun, yağlı saçları yüzünü yalarken Jessica'nın burun deliklerine terin, alkolün ve tıraş losyonunun birbirine karıştığı o berbat koku geldi.

Colombano'nun *"L'inverno"* derken beyaz dişleri arasından tükürük sıçradı.

Kış.

76

Jessica telefonuna baktı. Saat 22:22'ydi. Bir dilek tutma zamanı. Olasılık açısından bakıldığında insanlar o dakikada saate tuhaf bir sıklıkla bakıyorlardı. Tabii ki bu bir illüzyondan, 22:22'yi mesela 21:19'dan çok daha kolay hatırlamamıza dayanan bir yanlış kanıdan ibaretti. Yine de buz gibi rüzgârın bacalarda ıslık çaldığı ve eski pencerelerin çerçevelerini tıngırdattığı o karanlık akşam Jessica'ya özellikle uğursuz geliyordu.

Çaydanlıkta su kaynıyordu. Jessica'nın stüdyo dairesinde su ısıtıcısı yoktu. Belki de orada hiç doğru dürüst kalmadığından, belki de bir su ısıtıcısının yokluğu kimliğini gizlemek için kullandığı öyküyü desteklediğinden. Jessica gelişigüzel eşyalarla döşenmiş, her türlü lüksten uzak bir bekâr dairesinde kalıyordu. Ayrıca ister paslanmaz çelikten bir tavada ister krem rengi, KitchenAid marka bir su ısıtıcısında ısıtılsın; suyun tadı aynıydı.

Jessica masada unuttuğu kupayı alıp çayını yudumladı. Çay soğumuştu. Kupanın yanında on yedi daktilo kâğıdı duruyordu. Bunlardan bazıları küçük parçalara bölünmüş, diğerleri yapışkanla birleştirilip daha da büyük bütünler oluşturulmuştu. Jessica suçlara ve o suçların kurbanlarına dair fotoğrafların altına Roger Koponen'in kitaplarından birkaç alıntı, cinayetlere ilham kaynağı olabilecek kısa metinler yazmıştı. Fakat Koponen'in kitaplarında ipucu aramaya fazlaca odaklanıp gözden kaçırdıkları bir şeyler mi olmuştu? Jessica'nın aklına Mikael'in söyledikleri geldi: *Bilmemizi istedikleri kadarını biliyoruz. Sadece o kadarını, daha fazlasını değil.* Mikael'in sinizmi sıklıkla sinir bozucu olsa da çoğu zaman haklı çıkardı.

Jessica fincandaki çayı bitirdiğinde son damla nefes borusuna

kaçtı. Eline öksürürken kısa bir an için boğulmanın nasıl bir his olacağını düşündü: Nefes borusuna giren sıvıyı öksürerek çıkaramamak, sıvının akciğerleri doldurup oksijen akışını engellemesi.

Jessica lavabonun başına gidip sümkürdü. Kupayı kaynar suyla doldurdu. Ikea dolabı açıp çay poşetlerini koyduğu cam kavanozu aradı. Kavanoz neredeyse boştu ve geri kalan iki çay poşetinde lanet olası vanilya çayı vardı.

O anda telefon çaldı. Jessica arayan numarayı bilmiyordu. Daha önce arayan, SUPO'dan gelen gözetleme aracındaki memurun numarası değildi bu. Bir arkadaşından aldığı telefonla Fubu onu çağrı bombardımana tutuyor da olabilirdi. Adamın hakkını teslim etmeliydi: Israrcıydı.

"Niemi."

"Alo?" Kadının sesi tereddütlü, korku içindeydi.

"Polislik bir mesele mi var?"

Kadının ağzından "Evet" sözcüğü döküldü. Arka plandan Jessica'ya inek zilini hatırlatan bir tıngırtı geldi. Sonra mırıltılar işitti: Hattın diğer yanındaki kadın eliyle telefonun mikrofonunu kapatıp yanındaki biriyle bir şeyler konuştu. Birkaç saniye sonra bir öksürük sesi geldi.

"Kusura bakmayın. Ben... evet. Polislik bir mesele. Bu yüzden aramıştım."

"Peki. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Jessica tekrar masaya oturdu. Bir iki kat aşağıda merdiven boşluğuna bakan kapılardan birinin açıldığını işitti.

"Şey... Adım Irma Helle. Korkeavuorenkatu'da bir kadın giyim mağazam var."

Jessica'nın gözleri kâğıda odaklandı. Dalgınca "Ne tür bir giyim mağazası?" diye sordu.

"Terzi dükkânı. Gece elbiseleri..."

Merdiven boşluğundan küçük bir köpeğin havlaması geldi. "Ve?"

"Bir saniye bekleyin lütfen" dedi kadın. Sonra dönüp yine bir başkasıyla konuştu. Jessica'nın aklına az önce işittiği tıngırtı geldi. Ses kapıya bağlı, müşterilerin dükkâna girdiğini haber veren zilden gelmiş olmalıydı.

"Dükkânınız bu kadar geç saatlere kadar açık mı?"

"Tabii ki hayır... saat zaten... Fakat bitirmem gereken bir elbise var ve..."

"Yalnız mısınız hanımefendi?" diye sordu Jessica. Sorusunun amacından kendi bile emin olamadı.

"Kapıyı kilitlemeyi unutmuşum ve... Eh, şimdi yalnızım."

"Güzel" dedi Jessica. Gözlerine düşen saçları geriye attı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Koponen cinayetinin ihbar hattını aradım ve..."

"Evet, çağrıların bir kısmı doğrudan bana bağlanıyor. Baş soruşturmacı benim. Helsinki Emniyeti'nden Çavuş Jessica Niemi'yle görüşüyorsunuz." Jessica parmak uçlarına yansıyan bir parça endişe hissetti. Kadının arama sebebine dair bir önsezisi vardı. Bunun kurbanların üzerindeki gece elbiseleriyle bir ilgisi olduğundan emindi.

"Maria Koponen'i tanırdım." Irma Helle uzun süre duraksadı. "Müşterimdi. Defalarca sipariş vermişti."

Jessica daha dik oturup eline bir tükenmezkalem aldı. Meraktan çatlasa da ağzını açmadan dikkatle kadını dinlemeye kararlıydı.

"Öyle şoke oldum ki... Onun... öldürüldüğünü işittiğimde."

"Elbette."

"Fakat sonra kızım aradı. Ara sıra bana yardımcı olur. Kadın giyim ve moda konusunda çok bilgilidir. Hatta tekstil ve moda tasarımı alanında diploma alacak..."

"Kızınız ne söyledi?"

"Bu sabah öğrenciler arasında bir YouTube videosunun yayıldığını görmüş."

Jessica boynunu kaşıyıp kaşıntısını giderdi. Irma Helle'in kızı Maria Koponen'in cesedinin olduğu videoyu görmüştü. YouTube'un neredeyse paylaşılır paylaşılmaz yayından kaldırdığı ve buna rağmen başka araçlarla yaygınlaşan video. Jessica sesi, o hipnotize edici tekrarları neredeyse işitebiliyordu: *Malleus Maleficarum. Malleus Maleficarum.*

"Kızım şoke oldu. Bize bir tür hastalıklı şaka gibi geldi bu. Maria Koponen'i tanımasa da üzerindeki elbiseyi tanımış."

"Elbise sizin dükkânınızda mı dikildi?"

"Evet" dedi Irma Helle. "Bundan eminim." Bir anda sesi son derece şaşkın çıktı. "Tanrı aşkına. Kızım bana bir fotoğraf göndermişti fakat fotoğraftan yüzü çıkarmıştı. Sonradan fotoğrafın Maria Koponen öldükten sonra çekildiğini ve kızımın onun yüzünü görmemi istemediğini fark ettim."

Jessica elinden geldiğince sakin kalmaya çalışarak "Anlıyorum" dedi. Derin bir nefes alıp titreyen parmaklarını masanın yüzeyine bastırdı. Bu görüşme büyük bir aşama olabilirdi. Kadın kurbanların dördünün de üzerinde benzer gece elbiseleri vardı. Benzer ayakkabılar. Ojeleri bile aynı renkteydi. Jessica telefonu masaya bırakıp hoparlörü açtı. "Lütfen devam edin."

"Maria'nın benim tasarladığım bir elbiseyi giymesi tesadüften ibaret olabilir fakat... Maria Koponen bir ay önce sipariş vermeye geldiğinde... ölçülerini alıp kumaşı seçtik..."

"Evet?"

"Sadece bir değil, beş elbise sipariş etti. İnanabiliyor musunuz?"

Jessica bir ürperti hissetti. "Beş gece elbisesi mi?"

"Aynısında beş gece elbisesi."

Jessica diğer dördünün Kulosaari'deki gömme dolapta olmadığını biliyordu.

"Hepsi farklı ölçülerdeydi" diye ekledi Helle.

Vay canına. Gerçek olamaz bu.

Jessica parmaklarıyla masanın yüzeyini tıklattı. "Ölçüleri bir yere kaydetmiş miydiniz?"

"Evet, sipariş defterime. Tüm bilgiler orada. Elbiseleri dikerken Maria bana beş farklı ölçü verdi. Sebebini bana söylemese de düğün için falan olduğunu düşündüm. Ya da kadınların aynı elbiseleri giyecekleri bir başka parti için..."

"Demek elbiseleri Maria Koponen sipariş etti? Ödemeyi de o mu yaptı?"

"Evet."

"Bu gece kaça kadar dükkânda olacaksınız?" Jessica kol saatine baktı; saat neredeyse on buçuk olmuştu. Birinin hemen oraya gitmesi gerekiyordu. Kimse boşta değilse de Erne ne derse desin dükkâna kendi gidecekti.

"Gece yarısına kadar burada olacağımdan eminim..."

Jessica'nın kulağına hattın diğer yanından birtakım gürültüler geldi. Helle "Ne istiyor bu kadın?"

Jessica bir anda dikkat kesildi. "Sorun nedir?"

"O kadın yine kapıda."

"Hangi kadın?"

"Az önce içeri dalan kadın... Aman Tanrım, kadın Maria

Koponen'in ikizi olabilir... Bir dakika bekleyin lütfen."

Jessica telefonun tezgâha bırakıldığını işitti. Birden ayağa kalkıp "Hey! Bekle!" diye haykırdı. "Alo? Irma?"

Fakat Irma Helle telefonu kulağından çekmişti bile. Jessica ayak sesleri ve kapının çalındığını işitti. Hemen sonra bir zil tıngırdadı.

Jessica "Kapıyı açma" diye fısıldayıp eli alnında, pencerenin başına gitti.

Ardından hattan gelen cılız sesi işitti: "*Üzgünüm, kapalıyız. Yarın dokuzda açacağız. Affedersiniz, beni işitmediniz mi? Kapalıyız. Sizden gitmenizi istemek zorunda...*"

Çağrı kesildi. Üç kısa sinyal sesi Jessica'nın kulağında çınladı.

77

Merdiven boşluğu sessizdi. Jessica kulağında telefonla kapıyı açıp alarm sisteminin mini klavyesinin başında durdu. O an o akşamın erken saatlerinde aceleyle stüdyo dairesine dönerken alarmı açmayı unuttuğunu fark etti.

"Ne oldu?"

Yusuf'un sesinde mahmurluk vardı. O da Jessica'nın sesindeki telaşı ve gerilimi hiç şüphesiz fark etmişti.

"Az önce Irma Helle adında bir kadın beni aradı. Sanırım şu an tehlike altında. Bir devriye istedim; birazdan orada olurlar."

"O kim?"

"Terzi dükkânı var. Kurbanların gece elbiselerini dikmiş. Her birini."

"Onun tehlike altında olduğunu nereden çıkardın?"

"Maria Koponen'e benzeyen biri az önce kadının dükkânına girmeye çalıştı" dedi Jessica. Hızla oturma odasından mutfağa yürüdü. Cüzdanı tam da bıraktığı yerdeydi. Fakat neden olmasındı ki? Her şey ona puslu, hayal gibi görünüyordu. Bir kez daha bir insanın hayatı tehlike altındaydı.

Yusuf şüpheyle "Maria Koponen'e benzeyen..." dedi. Kısa bir sessizliğin ardından "...bir kadın demek?" diye ekledi.

"Öyle. Bir kadın. Maria Koponen elbiseleri bizzat sipariş etmiş. Sence ne anlama geliyor bu?"

"Bunun kulağa gerçekten tuhaf geldiğini söylemem gerek."

"Maria Koponen, Helle'e kadınların ölçülerini vermiş; kurbanların her biriyle bizzat tanışmış olmalı. En azından kadınların tam ölçülerini biliyormuş."

"Fakat... kadınların arasında bir bağlantı arıyoruz biz. Şu ana kadar da hiçbir şey bulamadık. Ortak hobileri yok, birbirlerini te-

lefonla aramamışlar... Facebook'ta arkadaş bile değillermiş. Laura Helminen de bize diğer kurbanları tanımak bir yana dursun isimlerini bile hiç işitmediğini söyledi."

"Öyle de olsa Maria Koponen kadınların elbise ölçülerini biliyormuş."

"Onları tanıdığı anlamına gelmez bu. Biri ona listeyi vermiş olabilir."

"Kim peki? Maria ve Roger Koponen suç ortağı mıydılar? Olup bitenler bunu mu gösteriyor? Maria ve Roger hasta ruhlu bir şerefsizin bu maskaralığı sergilemesine yardım mı ediyorlardı?"

"Maria Koponen hâlâ ölü Jessica. Kendisinin öldürülmesine bile isteye yardım edeceğini sanmam."

"Elbiseleri ulaştıran Roger olmalı."

Bir an için ikisi de konuşmadı. Sonra Jessica "Neredesin?" diye sordu.

"Az önce yola girdim. Ulanlinna'ya doğru gidiyorum."

"Beni al."

"Ne?"

"Gelip beni al. Seninle geleceğim."

"Hayır, gelmeyeceksin."

"Evet, geleceğim."

"Erne ne olacak?"

"Erne kıçımı öpebilir."

"Of, bilemiyorum. Ya gerçek hedef sensen? Bir süre sahadan uzak kalmak daha akıllıca olmaz mı?"

"Evde daha fazla hedef olurum gibime geliyor."

"Bir taksi tut. Yoksa Erne beni mahvedecek..."

"Lanet olsun Yusuf. O külüstürü kapımın önüne getirmezsen..."

"Sen gerçekten bir cadısın Jessica."

"Tahmini varış süren ne?"

"On dakika?"

"Aşağı iniyorum."

"Bekle" dedi Yusuf. Jessica onun polis telsizinin sesini artırdığını işitti.

Açık ve tane tane telsiz anonsunun her sözcüğünü duyabiliyordu: *...Korkeavuorenkatu'daki dükkânın vitrini. Bir kadının yerde yattığını görüyoruz. Hareket etmiyor, kapıyı çalsak da tepki vermiyor. İçeri girmek için güç kullanacağız. Ambulansa haber verildi.*

78

Sana açık bir emir verdim Jessica. Bu tür bir itaatsizliği görmezlikten geleceğimi mi düşünüyorsun?

Erne çakmağın kapağını kapatıp ilk nefesi olabildiğince uzattı. Nefes yolunda kısa süre dolanan dumanı geniş, kıllı burun deliklerinden kısa aralıklarla dışarı verdi.

Erne polis merkezinin sigara içilen alanının duvarına göz gezdirdi. Duvar kirden ve dumandan kararmıştı. Beton blokların aralarında kalan ince çizgilere dolan kar bile çirkin görüntüyü yumuşatmamıştı. Bina öyle iğrençti ki içeride çalışan, hayal gücünden yoksun devlet memurları için harika bir lokal vazifesi görüyordu. Birbirlerinin önyargılarını ve paranoyalarını besleyebilecekleri bir lokal. Bu berbat yapının Doğu Almanya'yı, Stasi ya da diğer zorba organizasyonların çevrelerini hor gören tavırlarını maskelemeye gerek bile duymadığını hatırlatan bir yanı vardı. İşin aslı, sıradan vatandaş için pasaport başvurusu için karakola gelmek bile göz korkutan bir deneyimdi. Binaya ilaveten, teşkilatın işleri katı ve bürokratik yürütme şekli vardı. Bu idrar sarısı hilkat garibesine besbelli dengesiz bir ruh halinde olan, Sovyetler'in panel binalarının fotoğraflarının olduğu kartpostallardan ilham almaya çalışan kişilerce imara açılıp inşa edilen Länsi-Pasila eşlik ediyordu.

Bip. 37,9. Lanet olsun.

Lanet olsun sana Jessica.

Sigaranın ucu Erne'in işaret ve ortaparmaklarını yakıyordu. Yüzükparmağı buz gibi rüzgârda donuyordu. Serçe ve başparmakları birbirlerine kenetlenmişti.

Altı ay. O da tedaviye hemen başlanırsa.

Erne gün boyunca gözünü telefondan ayırmamıştı; özel klinik sabah 8, akşam 8 arası arama sözü vermişti. Genelde bu tür haberler hastaya yüz yüze verilirdi. Fakat Erne'in işyerindeki durumundan ve telefon görüşmesi sadece zaten önceden verilmiş kötü haberlerin devamı olacağından bir telefon randevusu ayarlanmıştı.

Bu yüzden tam akşam 8'de onkoloji uzmanı Dr. Pajunen kısa ve öz bir şekilde göğüs boşluğu BT'sinin ve gastroskopi biyopsilerinin zaten olası görülen durumu doğruladığını bildirmişti: Tümör metastaz yapmış, sadece akciğere ve kemiklere değil, yemek borusuna da sıçramıştı.

Jessica. Jessica.

Çağrıyı sonlandırırken Erne birden kendisini tuhaf bir şekilde huzurlu hissetti: Dünyada en korktuğu şeyin nihayet gerçekleştiğini, artık korkmayı bırakacağını fark etti. Kendisini tükenmiş, hüsrana ve dehşete uğramış hissediyordu elbet. Fakat kendi ölümlülüğünü bilmesi onu rahatlatıyordu. Artık yeni sorular, yeni tahminler olmayacaktı. Her şey yakında bitecekti.

Erne sigarayı kül tablasına bastırıp yeni bir sigara yaktı.

Jessica onun sözünü dinleyecek kadar sağduyulu olsa ne olurdu yani?

Mikael elinde iki kesekâğıdıyla içeri girdi. Yağlı pita ekmeğinin, tereyağının, sarmısağın ve kişnişin kokusu konferans salonuna yayıldı.

Nina folyoyu ve straforu yırttı. "Rasse için kuzu eti..."

"Benimki de kuzu eti olacaktı." Mikael sandviçi Rasmus'un burnunun dibinden aldı. Nina göz ucuyla gelen yemeğin nasıl bölüşüldüğünü gözlemledi. Micke klasik anlamda bir zorba olmasa da fiziksel görüntüsü ve konuşmadaki ustalığı bunu mümkün kılıyordu. Rasmus ise cildindeki döküntüleri, saçının yer yer kelleşen noktaları ve kambur duruşuyla fazlasıyla kolay bir hedefti. Bazen Rasmus paspas muamelesi görmek istiyor gibi geliyordu. Varoluşunun tek sebebinin bu olduğuna inanıyormuş gibi.

Fakat şimdi Rasmus, Mikael'e gücenmiş gibi bakıyordu. Uzanıp diğer kesekâğıdını tuttu ve dikkatle açtı.

"Anlaşılan Jessie evde kalamamış" dedi Mikael. Folyoya sarılı pitayı her iki eliyle tutup kocaman bir ısırık aldı.

"Nereden biliyorsun?"

"Erne'in telefonda bağırdığını işittim. Jessie, Korkeavuorenkatu'daki olay mahalline gidiyormuş."

"Şaşmam. Olay gerçekleştiğinde kurbanla telefonda konuşuyormuş." Nina kuzu etli pitaları ağızlarına tıkıştıran iki adamı bir saniye daha izledi.

Rasmus ağzını giysisinin koluyla silip "Sizce bu bir tesadüf mü?" diye sordu. Mikael dönüp ona baktı. "Jessica ne zamandır olayların merkezinde. Erne de ona evde kalma emri verdi. Sıkı polis gözetimi altında. Fakat cinayetler orada da peşini bırakmadı."

Nina başını sallayıp Mikael'e baktı. Rasmus'un haklılığın-

dan şüphe yoktu. İçlerinde başından beri duruma en hâkim olan Rasmus'tu. Özellikle de ön hazırlığını karakolda çalışan diğer herkesten daha iyi yaptığı için.

Nihayet Nina "Umarım başına bir iş gelmez" deyip kollarını göğsünde kavuşturdu. Jessica'yı hep sevmiş, onun dürüstlüğü ve her durumda doğru bildiğini yapması hoşuna gitmişti. Nina bazen onu daha yakından tanımaya çalışmışsa da Jessica hep meslektaşlarıyla arasına belli bir mesafe koymayı tercih etmişti. Öyle de olsa Jessica bunu nazikçe, kimseyi kırmadan yapıyordu.

"Jessica koca kız." Mikael başıyla panoya ve Rasmus'un yeni eklediği fotoğrafa işaret etti. "Irma Helle."

"Yedi numaralı kurban."

Panonun başına giden Nina "Gruptakiler birçok açıdan benzeşmiyorlar" dedi.

"Mesela hangi açılardan?" diye sordu Mikael.

"Eh, öncelikle kurbanlardan ikisi teşhis edilmedi. İkisi erkek. Son olarak da üçü aynı elbiseleri giyiyordu. Laura Helminen'i de kurban kabul edersek dördü. Burada ortak payda yok."

"Maria Koponen beş elbise sipariş etti" dedi Mikael. "Ya Sanna Porkka direkte yakılmadan önce o elbiselerden giyiyorsa? Bunu araştıran oldu mu?"

"Bunu bir araştırsak iyi olur." Nina soruyu panoya yazdı. "Tüm elbiselerin ölçüleri Irma Helle'in sipariş defterine not edilmiş. Porkka'nın ölçülerine uygun bir elbise dikilip dikilmediğine bakabiliriz."

Mikael kuşkucu bir sesle "Sanna Porkka'nın Koponen'i arabayla Helsinki'ye götüren kişi olması bir tesadüf olmalı" dedi.

"Öyle mi acaba? Daha bugünün sabahında o tür tehlikeli varsayımlara karşı çıkan sen değil miydin?" dedi Rasmus. Bu tepkisi Mikael'in cinai bakışıyla karşılandı. Rasse kendisinin yepyeni bir yanını keşfetmişti. Nina'yı memnuniyet içinde gülümseten bir küstahlık. Micke'i seviyordu. Fakat ara sıra biri Micke'i bozduğunda keyiflenmiyor da değildi. Özellikle de yaylım ateşi hiç beklenmedik yerden geldiğinde. "Porkka'nın kusursuz katılımı nasıl planlandı sizce? Hatırladığım kadarıyla Koponen'i Helsinki'ye getirmek Erne tarafından alınan anlık bir karardı."

"Ve kendisi şu an kararından dolayı vicdan azabı çekiyor."

"Kesinlikle."

Fakat Rasmus iyi bir seri tutturmuştu: "Porkka'nın Kopo-nen'in şoförlüğünü yaptığını hatırlayın. Şu an seri cinayetlerde büyük bir rolü olduğundan şüphelenilen Koponen'in. Koponen gecenin bir yarısında Savonlinna'dan Helsinki'ye arabayla kim tarafından ve nasıl götürüleceğine bir şekilde etki etmiş olabilir..."

Bir anda Mikael "Lanet olası!" diye bağırdı. Ayağa kalkıp yemeğini avucuna tükürdü. "Neler oluyor... dişlerim dökülüyor." Bir süre yanağını ovuşturduktan sonra parmağını elindeki yarısı yenmiş sandviçe bastırdı.

"Şimdi ne var?" diye sordu Nina.

"Bunun içinde taş gibi bir şey var." Mikael işaretparmağını ağzına götürdü. Parmağındaki beyaz kemik parçasını diğerlerine gösterdi.

"Yok artık."

Rasmus şaşkın halde "Dişin mi düştü?" diye sordu.

"Yo... hayır." Mikael ağzının içindeki her köşeyi yokladı. Kısa bir sessizlik çöktü. Sonra midesi bulanıyor gibi görünen Rasmus kendi sandviçini eliyle itekledi.

"Bendekinde de var onlardan." Rasmus avucuna baktı.

"Ne? Onlar da ne?" Nina kendi sandviçini masadan alıp sandviçe sarılı folyoyu çıkardı. Rasmus'un öğürdüğünü işiten Nina da aynı tepkiyi verdi.

Elleri ensesinde ayağa kalkan Mikael: "Ormanda yakılan adam. Bay X'in dişleri."

80

Jessica yerde yatan kadının yanına çömeldi. Dükkânın geniş vitrini plastik filmle kaplanmışsa da ambulansların yanıp sönen mavi ışıkları içeri nüfuz ediyordu.

"Gayet açık" dedi Jessica. Plastik eldivenlerle çevrili parmaklarını ovuşturdu. Irma Helle kolları iki yanda, karnının üzerine uzanmıştı; başının arkasında geniş, kanlı bir yara vardı. Olası cinayet silahı sadece birkaç metre ötedeydi: Bir ucu kırmızı bir lapaya bulanmış, pirinç bir korniş.

Yusuf alçak sesle "Koponen'in kitaplarında böyle bir sahneye rastlanmadığından diğer cinayetlerden farklı bu" dedi. Üzerinde beyaz tulum olan bir teknisyene yol vermek için kenara çekildi. Küçük dükkânda raflar dolusu giysi vardı. Bu da dükkânda gezinmeyi zorlaştırıyordu. Kapı kapalı olsa da yerin kulağı varmış gibi fısıltıyla konuşuyorlardı. Kim bilir? Belki de vardı. Artık onlara hiçbir şey imkânsız gelmiyordu.

"Bir başka deyişle, özenle planlanmayan ilk cinayetti bu."

"Fakat önceki cinayetlerle inkâr edilemez bir bağı var."

"Kesinlikle. Her şeyden ötesi de fail bir kadın. Görünüşü kurbanlardan bazılarına benzeyen bir kadın."

"Beki de Irma Helle'i susturmak istemişlerdir."

"Fakat neden şimdiye kadar bekledi? Helle bugünün erken saatlerinde de ihbarda bulunabilirdi."

"Ortada ihbar mı var ki? Sipariş edilen elbiselerin ölçüleri mi ihbar dediğin?" Yusuf sorusunun ardından tezgâhın üzerindeki masaüstü bilgisayarın başına gitti.

"Maria Koponen beş elbise sipariş ettiyse ve şu anda dek bunların sadece dördünü bulduysak bir kurbana hâlâ elbise giydirile-

ceğini varsayabiliriz." Jessica gözlerini dükkânda gezdirdi. Arka taraftaki kapı aralığından iki büyük dikiş makinesinin bulunduğu kileri andıran bir çalışma odasına iniliyordu. "Helle telefonda bir defterden bahsetmişti. O tür bir şey görüyor musun?"

Telefonuyla tezgâhın fotoğraflarını çeken Yusuf "Hayır fakat çok sayıda tükenmezkalem görüyorum" dedi.

Jessica iç çekip kendi telefonuna baktı. Erne iki kez aramıştı.

"Başka bir gelişme oldu mu?"

"Emirlerine itaat etmediğim için Erne öfkeli ve huzursuz."

Yusuf parmaklarını şaklatıp "Seni o şekilde rafa kaldırmaya yetkisi var."

"Bunu yapmamalı. Şimdi, ortada böyle bir karmaşa varken olmaz."

"Elimizden ancak bunu ümit etmek gelebilir." Ellerini beline götüren Yusuf "Ne yapmak niyetindesin?" diye sordu.

"Karakola gidelim. Bir başkası daha ölmeden şu meseleyi çözelim."

Yusuf montunun fermuarını çekti. "MacDonald's'tan arabaya servis hamburger alırsak olur. Üzerinde nakit var mı?"

Jessica kapüşonunu başına geçirdi. "Kartını buldum bu arada. Paltomun cebindeymiş."

81

Erne gözleri sıktığı yumruklarında, masada oturuyordu. Gece on bire çeyrek vardı. Ekip yeniden konferans salonunda toplanmıştı. Rasmus masada oturuyordu. Ciddi görünüyor, parmaklarını sayıyordu. Nina yorgun gözlerini tavandaki floresan lambalara dikmişti.

Erne Mikson uzun polislik kariyeri boyunca azimle üzerine gidilse de çözülemeyen birçok vakaya tanık olmuştu. Fakat bu seferki çözülememiş davalar klasörüne gömülemeyecek kadar büyüktü. Hastalık Erne'in canını aldıktan çok sonra bile soruşturma devam edecekti. Bir anda hastalık Erne'e bir beraat kararı gibi gelmişti. Kötülüğün hiçbir gücünün olmadığı, daha iyi bir yere bir bilet gibi.

Kapı açıldı. Mikael içeri girdi.

"E?" dedi Erne. Nina ve Rasmus'un yüzleri hâlâ kireç rengiydi.

"Siparişleri getiren oğlanı tespit ettim. Restorana da kapılarını kapamalarını söyledim. İşletme müdürü bana yiyeceklerin dosdoğru mutfaktan dağıtıma çıkan oğlana teslim edildiğini, mutfaklarında o dişlerin yiyeceklere karıştırılmasının imkânsız olduğunu söyledi."

"Hangi aşamada?.."

"Herhangi bir aşamada. Birazdan kuryenin anlatacaklarını dinleyeceğiz zaten." Mikael oturdu. "Dişler nerede?"

"Fotoğraflandı ve Sarvilinna'ya götürüldü. Onlardan faydalı bir şeyler çıkarabileceğinden şüpheliyim."

Tavandaki floresan lambalar birkaç kez titreşti.

Mikael parmak eklemlerini ovuşturup "Manyakça bu, Erne" dedi. "Daha ne kadar katlanacağız bunlara?"

Erne bir kaşını kaldırdı. "Neden bana soruyorsun ki?" diye çıkıştı. "Hamburgerine bir adamın dişlerini serpiştiren ben değilim."

Rasmus "Pita sandviçti" diye mırıldandı.

"İsterse sıçmık sandviçi olsun, bana ne!" diye gürledi Erne. Ardından yumruğuna birkaç kez öksürdü. Sonra az önceki daha hırıltılı sesiyle devam etti: "Anlaşılan Karlstedt ve Lehtinen'i sorguya çekmek istiyorsunuz. Bunun bir şeyleri değiştireceğini sanmam."

Nina düşünceli bir edayla, en ufak bir saygısızlık belirtisi sergilemeden "Fakat Erne, itiraf etmen gerekiyor ki..." diye söze girdi, "saat işliyor. O adamları bugün erken saatlerde gözlem altına alman iyi bir fikir olabilirdi. Fakat olup bitenler ışığında bu yolu izlememiz artık bize bir şey kazandırmaz."

"Özellikle de onları dinlediğimizi biliyorlarken. Bundan şüphemiz kalmadı; biz..."

"Kayıtları dinledikten sonra" diye araya girdi Erne. Sonra yumruğuna öksürdü. Nefes borusundan yukarı çıkan balgamın tadını aldı. Dilindeki kan tadını ayırt etti.

"Daha kaç insan ölmeli?"

Erne masada oturan üçlüye baktı ve içinde dev bir boşluk hissetti. Belki de doktorda telefonla konuşması her şeyi anlamsız kılmıştı. Gözlerini yumdu ve aniden en kötüsünün insanın öleceğinin farkında olması değil, ölümün ne zaman geleceğini bilmesi olduğunu fark etti. Geri kalan hayatının ne kadar süreceğini, vadeni kahreden bir kesinlikle öğrenene dek ölümlü olduğunu unutmaya çalışmanın. Erne bu dünyadan aniden, sağlıklı bir adam olarak ayrılmayı pekâlâ tercih ederdi. Kayak merkezinde ya da uyurken bir kalp krizi. Kaliteli müzik dinlerken gelen bir araba kazası.

"Bunu birazdan, Jessica ve Yusuf gelince konuşalım" dedi Erne. Diğerleri homurtular çıkararak ona onay verdiler. Kurtlar sürüsünün Erne'in zayıflığının kokusunu aldıkları belliydi. Eleştiriler ve kesin emirlere itaatsizlik daha kısa süre öncesine kadar işitilmiş şeyler değildi.

Nihayet Erne ağzındaki kötü tadı yutup "Rasmus" dedi.

O anda kapı açıldı ve Jessica ardında Yusuf'la içeri adım attı.

Erne soruşturmanın başındaki müfettişe anlamlı bir bakış at-

sa da hazırladığı tiradı daha uygun bir ana saklamaya karar verdi. Ağzından sadece "Oturun, şimdi Rasse konuşuyor" sözleri çıktı.

Rasmus gözlüğünü burnuna daha da sıkıca oturtup gri kazağının yakasını çekingence çekiştirdi. Gün boyunca ona bir yerlerden bolca özgüven gelmişse de yola getirilmeyi bekleyen bir köpek gibi bakmasında bir değişiklik yoktu.

"İşin aslı terzi kadının ölümüne her ne kadar ayinsel bir ölüm olmasa da kitaplarda rastlamak mümkün." Rasmus kalın bir kâğıt yığınının altına uzanıp karton kapaklı bir kitap çıkardı. Kitabın sayfalarına farklı renklerde onlarca post-it yapıştırılmıştı. Sesli bir şekilde yutkunup yüksek sesle okumaya başladı.

> Fakat ürkütücü gölge az önce çıktığı yere dönmüştü. Öyle akışkan ve hızlı hareket etmişti ki Esther onu gördüğünden şüpheye düşmüştü. Esther yalnız olduğunu biliyordu. Çünkü son müşteri gittikten sonra kapıyı kilitlemişti. Daha önce dükkânında hiç korku duymamış, kendisini hayal gücüne asla kaptırmamıştı. Bir şeyler değişmişti. Belki de bunun nedeni o günün erken saatlerinde gördükleriydi. Bunun bir tesadüf olmadığını ancak şimdi anlıyordu. Esther soğuk bir dalganın içini ürperttiğini hissetti. Fark ettiğinin ne olduğunu idrak edemeden cam kapılardan dışarı baktı ve oraya ait olmayan bir şey gördü. Bir an için konturlar kendi yansımasıyla hizalansa da figür hareketlenip ondan ayrı bir varlığa dönüştü.

"Sonraki bölümde polisler dükkânda Esther'in cesedini buluyor. Başına bir darbe alarak öldürülüyor." Rasmus kitabı kapattı.

"Bu neden daha önce ortaya çıkarılmadı? Yani bir terzinin..."

Rasmus öyle sesli güldü ki Yusuf cümlesinin sonunu getirmedi.

"Esther bir terzi değil. Ayrıca iki olay arasında başka benzerlik de yok. Sadece cinayetin işlenme şekli aynı. Kafaya alınan bir darbe. Bu da dünya genelinde en yaygın cinayet tarzı."

"Fakat kitapta kadının bir şey gördüğü söyleniyor. Biri onu öldürmeden ne olduğunu anladığı bir şey."

Jessica'nın sesini işitmek Erne'i derin düşüncelerinden kopardı. "Evet, Koponen'in kitabında cinayet güdüsü bu. Fakat bugün olanlarla arasında başka benzerlikler yok. Kitapta Esther engizisyonun görevlendirdiği rahibi cadı olduğundan şüphelenilen bir kadını öperken görüyor."

"Ve rahip onu öldürtüyor, öyle mi?"

"Evet. Rahip cadı olduğundan şüphelenilen kadınla ilişkisinin ortaya çıkmasına izin veremeyeceğinden Esther'in fırınına girip onu ortadan kaldırıyor."

"O halde Irma Helle koro şefiyle gizli bir ilişki yaşayan bir kadın rahip tarafından mı öldürüldü?"

Mikael'in şakası birkaç gülümsemeyle karşılandı.

"Bu cinayet tek nedenden dolayı işlenmiş olabilir: Fırıncı Esther kitapta öldürüldüğü için." Rasmus bir şey arıyormuş gibi dilini ağzının içinde gezdirdi.

Erne birden "Bir ceset hâlâ ortada yok" dedi.

"Bu doğru" dedi Rasmus. "Henüz kimse hançerlenmedi."

Erne başını tembelce sallayıp dirseklerini masaya koydu. Başını eğip ellerinin arasına aldı. "O halde şu an bir adamın Finlandiya'nın bir yerlerinde, muhtemelen de Helsinki il sınırları içinde, göğsünde bir hançerle yattığını varsayabiliriz. Sadece henüz onu bulmadık."

"Suçun gerçekleştiğini kim söyledi ki?" diye karşılık verdi Rasmus. Gözlerini masaya çevirip defterine bir şeyler yazdı.

"Rasmus'un söylediklerini işittin Erne" dedi Mikael. Yeni bir sakız paketi çıkardı. "O iki pisliği karakola getirmemiz zavallı bir adamın hayatını kurtarabilir."

Erne sakince yanıt verdi: "Onlardan bir sonraki kurbana dair bilgileri nasıl almayı planlıyorsun? Dayakla konuşturarak mı?"

"O sayede masum bir adam ölmeyecekse neden olmasın?"

"Dur bakalım! Bir dakika durup bunu düşünelim." Erne parmağını Mikael'e doğrulttu. "Masum bir adam. Kurbanların gerçekten masum olduklarından emin miyiz?"

Nina kaşlarını çattı. "Ve suçlarının olmadığından, mesela cadı olmadıklarından?"

"Maria Koponen sadece kendi ölüm elbisesini değil birçok başka insanın ölüm elbiselerini de sipariş etmiş. Bu da bana büsbütün masum birinin yapacağı bir iş gibi gelmiyor."

"Katılıyorum. Gerçekten çok tuhaf bu" dedi Yusuf. Parmak ucunu hayat çizgisi üzerinde gezdirdi. "Fakat ben hâlâ Maria Koponen'in bir başkasından talimat aldığı ve Irma Helle'den sipariş edilen o siyah elbiselerin amacı hakkında hiçbir fikrinin olmadığı varsayımından yola çıkmayı tercih ediyorum."

"Elbette kocasının talimatları" diye araya girdi Mikael.

Erne "Belki" deyip ayağa kalktı. "Bence Laura Helminen'le bir kez daha konuşsanız iyi olur. Kurcalayın, ağzından laf alın, teselli edin, baskı kurun... açılmasını sağlayın. Çünkü diğer kurbanlarla bir bağlantısı varsa Helminen bir şeyler gizliyor demektir. Her ne gizliyorsa bulmamız gerek."

"Haklısın Erne." Jessica parmak uçlarını çenesinin altına hafifçe vurdu. "Cadı avcılarının kurbanlarını birbirlerine her ne bağlıyorsa bu bağ gayrimeşru hatta yasadışı ise... Laura Helminen'in yalan söylemek için sebebi var demektir."

"Kesinlikle."

"Yusuf'la o konuya bakarız."

"Dikkatli ol Jessica" dedi Erne. "Bu öğleden sonradan beri hiçbir şey değişmedi. Yine bir nöbet geçirmemesi için ne gerekiyorsa yap."

"Ya Karlstedt ve Lehtinen?" diye sordu Mikael.

Erne dönüp astına öfkeli bir bakış attı. Sakızını çiğneyen Mikael iri, zararsız bir inek gibi görünüyordu. Belki de haklıydı. Artık risk almaya başlamalıydılar. Hatta üstünlük savaşını bile bir kenara atabilirdi.

"Peki. Evlerinden aynı anda alınmalarını sağlayın."

Arayan numara: +3584002512585
Arama saati: 23:31:22
(çalıyor)
Torsten Karlstedt (TK): Alo.
(saniyeler süren sessizlik)
Kai Lehtinen (KL): Sana da bir şeyler olacakmış gibi geliyor mu?
TK: Bunu sorman ne tuhaf. Kesinlikle öyle geliyor.
KL: O zaman hazırlanmaya başlasak iyi olur bence.
TK: Ben hâlâ bir şey göremiyorum...
KL: Sadece bekle arkadaşım.
(uzun bir duraksama)
TK: Bir süre konuşamayabiliriz.
KL: Öyle görünüyor.
TK: Kendine dikkat et arkadaşım.
KL: Sen de.

83

Yusuf buzlanmış asfaltta bir çukurun tam içine girince Volkswagen'in amortisöründen bir *pat* sesi geldi. Jessica'nın gözleri dikiz aynasına ve peşlerinden gelen panelvana odaklandı.

"Lanet olsun... Amortisörler harap oldu" diye söylendi Yusuf.

"Dert etme. Arkada dadılarımız da çukura girdiler."

Yusuf arabayı Töölö Hastanesi'ne döndürüp tam kapıların önüne park etti. Dışarıda sigara içen bir hemşire onlara kötü bir bakış attı.

Yusuf sır veriyormuş gibi bir ses tonuyla "Adli bir olay var" dedi. Polis panelvanı arabasının arkasında durdu.

Hemşire "Acil bir durum mu?" diye karşılık verdi. Burnundan duman çıkardı. "Öyle değilse herkes nereye park ediyorsa buyurun oraya park edin."

Yusuf kadına bakıp güldü. Başını iki yana salladı. "Bu ara insanlardaki bu negatiflik de ne böyle?"

"Dünya boktan bir yer" dedi Jessica. Yan yana otomatik kapılardan geçtiler. Üniformalı polis memurları on metre gerilerinden geliyordu. Jessica ve Yusuf ziyaretçileri yönlendirmek için zeminine renkli bantlar yapıştırılmış geniş lobiden geçtiler.

Asansör düğmesine basan Jessica "Dinle Yusuf" dedi. "Laura Helminen derin bir şok halinde, genç bir kadın görüntüsü veriyor. Bu şok öyle derindi ki onu başlarda sorguya çekmek neredeyse imkânsızdı."

"Ve?"

Jessica gözlerini ayakkabılarının uçlarına çevirip asansör kapılarının açılmasını bekledi. Asansör boştu. İkisi asansör kabinine adım attı. Yusuf'un ve Jessica'nın emniyetini sağlamaları için

gönderilen devriye polislerinin lobide kalmaları tuhaf görünse de Erne onların dedektiflerin peşi sıra Laura Helminen'in odasına girmelerini yasaklamıştı.

Kapılar kapanınca Jessica "Büyük olasılıkla Irma Helle'i öldüren bir kadındı" diye ekledi. "Endamı ve görünüşü Laura Helminen dahil, diğer kurbanlara benzeyen bir kadın."

"Laura Helminen ne zamandır bu hastanede yatıyor?"

"Tabii failin bir kadın olamayacağı anlamına gelmiyor bu."

Yusuf homurdanıp başını yavaşça salladı. "Doğru. Kadınların sadece kurban olduklarını varsaydık."

Jessica, Yusuf'a aynı şekilde başını sallayıp karşılık verdi. Sonra gözlerini sağ başparmağının yırtılmış derisine çevirdi. O sırada Yusuf'un az önce ettiği bir söz aklını kurcalamaya başladı. "Dur biraz. Az önce ne dedin sen?"

"Bunu kastetmiştin, değil mi? Faillerin erkek olduklarını varsaydığımızı? Bunların sadist erkeklerin..."

Asansör hiç durmadan altıncı kata çıkarken Jessica "Evet" dedi, "fakat bunu dile getirişin –anlaşılan gayriihtiyari dile getirmişsen de– gerçekten dâhice."

"Tam olarak ne dedim ben?"

"Kadınların *sadece* kurban olduklarını."

"*Sadece* kurban. Anlamıyorum..."

"Katillerin bir şekilde kadın kurbanları cezalandırmak isteyen erkekler olduklarını düşünüyorduk. Peki ya kadın oldukları ortaya çıkarsa?"

Asansörden bir *bip* sesi geldi. Mekanik bir kadın sesi bulundukları katı söyledi. Kadın Jessica'nın aklına YouTube videosunu, Latince sözcüklerin monoton tekrarını getirdi.

"Fakat Maria Koponen'in giysileri sipariş etmesi..."

"Nedense biz hemen Roger Koponen'in eşini manipüle ettiğini varsaydık. Elbette doğal açıklama bu. Çünkü kimse kendi öldürülüşünü planlamak istemez."

Asansör kapıları açıldı. Koridorda şaşırtıcı bir sessizlik vardı.

Yusuf "Bekle" dedi. Bu kez daha yumuşak sesle. Ardından Jessica'nın pantolonunu arkadan tuttu. "Laura Helminen'in sadece bir kurban değil, fail de olduğunu mu söylüyorsun?"

Jessica tek kelime etmeden gözlerini Yusuf'a dikti. Ardından başını iki yana sallayıp neşesiz bir kahkaha attı. "Evet, aslında

tam olarak aynı şeyi söylüyordum. Deli miyim sence?"

"Evet. Hep kaçığın tekiydin zaten. Fakat haksız olduğun anlamına da gelmiyor bu." Asansör kapıları arkalarından kapandı. Jessica'yı çekip koridora göz gezdirdi. Hemşire istasyonunun girişindeki kapak kapalıydı; içeride parlak bir ışık vardı. Daha ileride, koridorun sonunda, bir nöbetçi dikiliyordu. Laura Helminen'in odası. Teo'ydu bu.

"Tamam Jessica. Helminen'in anlattıklarından fazlasını bildiğini varsayalım. Sence şu ya da bu şekilde her şeyin boka sarmaması için ona nasıl yaklaşmalıyız?"

Jessica, Yusuf'u şöyle bir süzdü. "Bir kişinin bir başka kişinin kendisini kaçırmasına, uyuşturmasına ve buz gibi suda neredeyse boğmasına izin vereceği fikrine inanmak güç. Bu öyle inanılası güç bir fikir ki bir seçenek olarak aklımıza gelmedi bile. Bu da kendi testimizi yapabileceğimiz demek oluyor."

84

Nina arabayı Westend'deki büyük ve en azından yüzeysel olarak Koponen'lerin Kulosaari'deki evleriyle aynı döneme ve tarza ait mimarisi olan bir evin önüne park etti. Nina, Koponen'lerin evine gitmemişti. Ne o ne de Mikael soruşturma boyunca çok sayıda olay yerini ziyaret etmişti. Fakat Nina diğerlerinin karakola gönderdiği binlerce olmasa da, yüzlerce fotoğrafı görmüştü. Bu yüzden sadece Koponen ve von Bunsdorf malikânelerine ve Korkeavuorenkatu'daki dükkâna değil; kıyı şeridine, ormana ve kıra da aşinaydı. Ortak hiçbir noktası olmayan fakat belki de Fin suç tarihinin en dehşet verici seri cinayetleriyle birbirlerine bağlanan mekânlar.

"Sence Bay X'in dişleri nasıl akşam yemeğimize karıştı?"

"Bilmiyorum" dedi Mikael. Başıyla eve işaret edip "Fakat o adi herifin dün gece o dişleri kurbanın ağzından söktüğünü biliyorum" diye ekledi.

Nina havalandırma menfezini yine buğulanan ön cama doğru çevirdi.

"Geliyor musun?" diye sordu Mikael. Kevlar ceketinin cırt cırtlı kayışlarının yeterince sıkı olup olmadığını kontrol etti. O günkü tutuklamalarda güç uygulamaya gerek olacağını düşündüğünden değil, şu cadı avcılarıyla yüzleşirken anlamsız riskler almamak gerektiğini bildikleri için.

Gözleri eve dikili Nina "Sen çocuklarla git" dedi. Beyaz alçının üzerinde dans eden mavi flaşör ışıkları Nina'ya çağdaş ışık sanatı eserlerini hatırlatıyordu. Parlak ışıklar hemen her pencereden yansıyordu.

Nina ikinci katta yerden tavana yükselen bir cama işaret edip

"Bu o mu?" diye sordu. Orada görünen adamın üzerinde beyaz eşofman altı ve siyah bir kazak vardı.

Ağzındaki sakızı patlatan Mikael "Lanet olsun" dedi. "Torsten bu, evet."

Torsten Karlstedt bir elini kaldırıp selam verdi.

"Hay cehenneme gidesice. Ne yapıyor?"

Mikael homurdandı. "Cehennem kesinlikle onun ait olduğu yer." Saatine baktı; gece yarısını gösteriyordu. Telefonu çaldı; tek kelimelik bir yanıt verip çağrıyı sonlandırdı. Kai Lehtinen'in Vantaa'daki evinin önündeki ekip harekete geçmeye hazırdı. "Ne yaptığına gelince, birazdan ona bunu bizzat sorabilirsin." Kapısını açtı.

Nina yüzünde soğuk bir esinti hissetti, sonra kapı kapandı ve Mikael iş tulumu giymiş dört adama katıldı. Nina onların ön bahçede ilerlemelerini izledi. Kapıya varınca aralarından biri arka bahçeye devam etti. Nina bacağını huzursuzca oynattığını fark etti. Karlstedt'in kaçmaya çalışacağına inanmak zor olsa da her şey mümkündü. Bu bir tuzak olabilir miydi? Evini ve kendini havaya uçurup daha fazla kaos yaratır mıydı?

Karlstedt pencerenin önünden ayrıldı ve biraz sonra ön kapı açıldı. Eşiğin diğer tarafında dikiliyordu ve Nina'nın gördüğü kadarıyla son derece sakindi. Nina onun bir an gözden kaybolduğunu, ardından üzerinde kırmızı bir parkayla belirdiğini gördü. Polis aracına olaysız ilerleyişini ve nihayet arka kapıdan araca binmesini seyretti. Nina gözlerini kapattı ve rahatlayıp bir nefes verdi.

Nina yüzünde soğuk bir esinti hissetti. Ardından kapı kapandı ve Mikael, yanına oturdu. Nina gözlerini kapalı tutmaya devam etse de o sakız çiğneme sesini uykusunda olsa tanırdı.

Montunun fermuarını açan Mikael "Ne rezil herif" deyince Nina ona soran gözlerle baktı. "Suçlu olduğunu yüzünden anlayabilirsin" diye ekledi Mikael.

"Alnında mı yazıyor?"

"Evet. Kocaman harflerle. Ayrıca adı Torsten olan birinde mutlaka bir terslik vardır." Mikael elini uzattı. Nina gülümseyerek kendisine uzanan eli tuttu. "Endişelendin mi?" diye sordu Mikael.

"Sakın az önce yaptığının bana senin bir aksiyon kahramanı olduğunu düşündüreceğini sanma. Siz çocuklar bahçede Barbie'lerle oynuyor da olabilirdiniz. Yaptığınız iş ancak o kadar tehlikeliydi."

"Hadi oradan. İzlemiyor muydun? Hayatlarımız tehlike altındaydı. Torsten beni sarmısakla öldürmeye çalıştı."

Nina gülerek arabayı çalıştırdı. "Vantaa'daki tutuklama da o kadar dramatik miydi peki?"

"Anlaşılan evet. Lehtinen arabaya sorunsuzca bindirilmiş."

Önlerindeki iki panelvan yola çıkarken Nina "Ha, bu arada, seni ahmak, sarmısak vampirleri uzaklaştırmak içindir, cadıları değil" dedi.

"Benim hatam. Sanırım Harry Potter bilgilerimi tazelemem gerek."

85

Uyan Jessica.

Annesi o sabah gözüne her zamankinden güzel göründü.

Ne var anneciğim?

Bir maceraya atılacağız.

Annesi Jessica'nın saçlarını okşadı. Sabah güneşi açık panjurlardan içeri giriyordu. Jessica yastıktan başını kaldırdı. Küçük kardeşi kalkmış, kendi yatağının kenarında uyku mahmuru gözlerini ovuşturuyordu. Kapı aralığında dikilen babasının endişeli bir hali vardı. Belki de kızgın. Jessica son zamanlarda babasının yüzünde o ifadeyi çokça görür olmuştu.

Bugün cumartesi.

Annesi yine konuşuyordu. Jessica annesinin ne kastettiğinden emin olamıyordu. Genellikle cumartesi sabahları maceraya atılmazlardı. Olsa olsa Jessica ve babası havuzda oyun oynarlardı. Son günlerde annesi işte evdekinden daha çok zaman geçiriyordu.

Çabuk çabuk, giyin hemen.

Annesi hâlâ Jessica'nın saçlarını okşuyordu. Parmakları Jessica'nın kulakmemesine değiyor, Jessica'nın boynundan aşağı ılık bir ürperti iniyordu. Annesi gülümsese de yüz ifadesinde bir tuhaflık vardı. Annesi bir aktristi; Jessica onu defalarca televizyonda görmüştü. Annesinin işinin bir başkası gibi davranmak olduğunu öğrenmişti. Bazen tiyatroda, bazen televizyonda ya da filmlerde. Annesi bu işte o kadar başarılıydı ki bazen Jessica onu televizyonda tanıyamıyordu bile.

Jessica bir keresinde annesine nasıl üzgün rolü yapmayı öğrendiğini sormuştu. Annesi ona hüzünlü bir şeyler düşünmek gerektiğini söylemişti.

Annesi yatağın kenarından kalkıp uzaklaştı. Babası kapı aralığında dikilse de birbirlerine bakmıyorlardı. Sanki gözleri birbirlerini görmüyordu. Jessica kapıda bir bavul olduğunu gördü. Babası kollarını göğsünde kavuşturup Jessica'nın yanına geldi. Oturdu.

Jessie ve Toffe. Her şey güzel olacak.

Babasının gülümsemesinde hüzün olsa da annesinin gülümsemesinden daha sahiciydi. Sanki ikisi kıyaslandığında babası daha iyi bir oyuncuydu.

Sen de gel bakalım.

Jessica'nın kardeşi siyah Hayalet Avcıları tişörtünü giyip ayaklarını sürüyerek Jessica'nın yatağına gitti.

Babası ikisine baktı. Tek tek. Ardından onlara sarıldı. Kokularını içine çekti.

Neden ağlıyorsun?

Bir an için babası burnunu çekse de burnunu siyah kazağının yenine sildi.

Babacık bir süre uzaklara gidecek.

Neden?

Anneniz ve ben bunun en iyisi olacağına karar verdik.

Jessica göğsünün üzerinde büyük bir baskı hissetti. Babasının bileğini kavradı. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. Geniş ev epeydir çokça sessizdi. Geçen gece Jessica ve Toffe geç saatlere kadar uyumamış, duvarları aşan bağırışları ve çarpılan kapıların seslerini dinlemişlerdi. Jessica "Nihayet sessizlik sona erdi, nihayet bir şeyler oluyor" diye düşünmüştü. Fakat şimdi babası gideceğini söylediğinde Jessica gözlerini yummuş ve evin yine sessiz olmasını dilemişti. Her şeyin olduğu gibi kalması için yapmayacağı yoktu.

Haydi gelin. Havaalanında bir şeyler atıştıralım.

Altı yaşında bir çocuğun anıları seçici oluyordu. O bakış açısıyla Jessica'nın sonraki birkaç dakikada neler olduğunu bilmesi imkânsızdı. Arabadaki sohbet ve arka koltuğa ulaşan sözler gerçek mi yoksa hayal ürünü müydü? Bunlar Jessica'nın hafızasındaki boşlukları doldurmaya çalışmak için kullandığı şeyler miydi?

Fakat canlı bir şekilde anımsadığı şeyler de vardı. Mesela erkek kardeşinin parmaklarını onun parmaklarına dolayışı.

Ve annesinin dikiz aynasından görülen siyah gözleri.

86

Aynaya bak. Jessica lavaboya abanıp altın sarısı çerçevedeki yansımasına baktı. Siyah gözleri alnına düşen siyah saçlarının bukleleri arasında seçmek güçtü. Ilık su boynundan sırtına akıp göğüslerinin üzerine sardığı havluda durdu.

Jessica açık pencerenin başına gitti. Murano'daki kanallar sessizdi: Ekimde yaza göre daha az turist vardı. Her ne kadar hava koşulları açısından şehri ziyaret etmek için en uygun zaman sonbahar da olsa. Helsinki'de yapraklar parlak renkler almıştı ve göç eden kuş sürüleri göğü sabanlar gibi sürüyordu.

O sabah Jessica'nın Venedik'e ilk adım atışının üzerinden dört ay geçmişti. Şimdi San Michele yazı ve Avrupa turu planları ona Los Angeles kadar uzak geliyordu. Fakat bir şekilde zaman akıl almaz ölçüde hızlı geçmişti. Puslu, hayal gibi bir dönem şimdiki zamanı, kollarında ve boğazında çürükler olan, kasığından kan gelen Jessica'nın Colombano'nun dairesinde valizini topladığı o yağmurlu seher vaktinden ayırıyordu. Jessica o tek öpücüğün Colombano'ya yeteceğini ümit etmişti. Bunun son olacağını. Nihayet gitmekte özgür olacağını.

Sağ salim evine git Zesika. Dediklerimi unutma. Öykün kimseyi etkilemeyecek, bu yüzden en akıllıcası anlatmamak olur.

Sarıldılar. Dövmeli göğse yaslanan yanak. Tenden kalkan kötü koku. Colombano'nun hareketleri şefkatli ve yavaştı. İkisi arkalarında uykusuz fakat aşkla dolu bir gece bırakmış gibi. Şüpheye ve pişmanlığa dair hiçbir işaret yoktu. Tecavüz olmamış gibi. Kısa bir aşk hikâyesi yaşayıp ayrılmışlar gibi. Hiçbir anlaşmazlık, hiçbir dram yaşanmamış gibi. Bazen hayat bu şekilde gelişiyordu.

Böyle bitmesi ne kötü.

Solgun bir gülümseme. Jessica'nın yanağını saran parmaklar.

Jessica'nın kapı kapanmadan önce son gördüğü şey antredeki konsolun üzerindeki ayaklığında duran keman oldu. Sonra duvar kağıdının ilk kez gözüne çirkin, küflü bir kuyu kapağı gibi göründüğü dar merdiven boşluğu geldi.

Hemen sonra Jessica ve çantaları dar bir kanalın yanında uzanan bir yan sokaktaydı. Jessica yola devam edemeyecek kadar yorgun, ağlayamayacak kadar şoktaydı. Jessica rıhtım taşlarına oturup ayaklarını suyun üzerinde sallayarak kanalın kenarına halatlarla bağlanmış teknelere baktı. İçindeki en güçlü duygu dipsiz bir utançtı. Ardından kayıtsızlık, katıksız bir yalnızlık hissi ve amaçsızlık geldi. Geçen birkaç haftada yaşadığı onca şeyin ardından bir trene binmek ve Helsinki'ye uçmak ona gerçekleştirilmesi imkânsız bir iş gibi geliyordu. Geleceği, büyüyünce ne yapmak istediğini düşünemeyecek kadar bitkindi. Bizzat kendisinin açtığı bir tür çukuru ümitsizce kapatmaya çalışan teyzesi Tina'yla görüşmek istemiyordu. Jessica var olmak istiyordu. Orada ve o anda.

Hızla geçen zaman bir hırsız gibi üç ayını çalmıştı. Sonbahar denizi farklı kokuyordu: İçten, taze. Jessica Venedik'e ilk geldiğinde gittiği otele döndü. Mükemmel konuktu o: Günde iki üç kez otelde yemek yiyor, cömert bahşişler veriyor, her hafta borcunu kapatıyordu. Temmuz sonunda standart odadan junior süit bir odaya geçmişti. Jessica binadan sadece birkaç kez ayrılmıştı; o zamanlarda da otele dönmeden önce karanlığı kendisine siper edip yüzlerce metre yürümüştü. Kimsenin kendisini görmesini istemiyordu; karanlığın çirkinliğini, iğrenç tenini, yağlı saçlarını gizlemesini istiyordu. Birkaç kez takip edildiğine dair ürkütücü bir his kaplamıştı içini. Kendisi durduğunda kesilen ayak sesleri. Omzunun üzerinden baktığında seçtiği bir gölge.

Otelde kendisini güvende hissediyordu. Orada kimse aptalca sorular sormuyordu. Muhtemelen bir Arap emirinin servetini yiyen ve eve dönmeme kararı almış bir metres olduğunu düşünüyorlardı.

Jessica'nın günleri geniş yatakta televizyon izleyerek geçiyordu. Bir gün sinir ağrıları öyle şiddetlendi ki Jessica hareket ede-

mez oldu. Öyle anlarda yatak örtüsünü sıkıca kavrayıp gözlerini sımsıkı yumuyor, Colombano'yla *vaporetto*'da ilk kez karşılaştığı gün hissettiği o güçlü özgürlük duygusunu anımsamaya çalışıyordu. Fakat Jessica asla haykırmıyordu. Dünyaya o hazzı yaşatmayacaktı. Ağrının ardından genellikle huzursuz edici bir düşünce; annesine, babasına, erkek kardeşine ya da Colombano'ya dair kısa anılar geliyordu. Acı nöbetleri bilinçaltının açtığı yaralara basılan tuz gibiydi. Keder ve ağrı hep bir arada geliyordu. Her zaman aynı sırayı takip etmeden.

Jessica kilo almıştı. Fakat bu ona büsbütün anlamsız geliyordu. Odadan ayrıldığında şort ve kapüşonlu sweatshirtünü giyiyor, dudağına parlatıcı sürüp saçını atkuyruğu yapıyordu. Güzel ve bakımlı görünmediğinde asla dışarı adımını atmayan eski kendisinin bir gölgesi gibiydi. Yabancı bir ülkede, muazzam bir güzellikten tiksinti verici bir çirkinliğe dönülen bir şehirde yavaş yavaş ölen bir ucubeydi. Yalnızdı ve bu yüzden pes etmeye hazırdı.

Annesi ve babası hayatta olsalar ona budala gözüyle bakmaz mıydılar? Toffe elini hâlâ tutar mıydı? Eline dokunur muydu ki?

Bir sokak çalgıcısının kemanının sesi geldi bir yerlerden. Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'i. *L'inverno*. Kış gerçekten kapıdaydı.

Jessica dün gece oda servisine sipariş ettiği tepsiye göz attı. Yarısı yenmiş antrikot ve solmuş kızarmış patates. Parmakları testere dişli biftek bıçağına, bıçağın ahşap sapına uzandı. Islak saçlarından halıya su damladı. Dışarıdan gelen müzik güzeldi; ezgileri ebedi ve ustalıklıydı.

Eli kaydı ve bıçak yere, ayaklarının dibine düştü. Bir an için Jessica bıçağa güvenini boşa çıkarmış gibi baktı. Arka planda tellerin ezgisi devam ediyor; müzik gitgide tiz notalara uzanıyor, hızlanıyordu.

Jessica pencereyi kapatıp titreyen ellerine baktı. Belki de bir şeyler yapmasının zamanı çoktan gelmişti. Bir konsere gitmenin. Performansı kanlı canlı izlemenin.

87

Tavandaki floresan tüplerinden gelen vızıltı öyle yüksekti ki sorgulanan herkesin dikkatini çekiyordu. Bazen Nina ışıkların bilerek tamir edilmediğini, gürültünün psikologlar tarafından insan ruhunu savunmasız bırakmak üzere geliştirilen bir yöntem olabileceğini düşünüyordu. Buna karşın Torsten Karlstedt'in sese aldırış ettiği yoktu. İşin aslı son derece rahattı. İçinde olduğu kasvetli ortama dikkat etmiyor, sakin bakışlarını dosdoğru Nina'ya odaklıyordu. Yaşı neredeyse elliydi, mevsime karşın teni epey bronzdu ve yaşına göre formdaydı. Gür saçları sarımsı kahverengiydi.

Nina kayıt cihazının düğmesine bastı. Sorgu sadece birkaç dakika sürse de nedense ona odada bir ömür geçirmiş gibi geliyordu.

"Dün gece neredeydin?"

Karlstedt "Savonlinna" yanıtını verip eline öksürdü.

"Neden?"

"Tabii ki Roger Koponen'in konuşmasını dinlediğim için. Bunu biliyorsunuz?"

"Yanında kim vardı?"

"Kaitsu. Kai Lehtinen. Bunu da biliyorsunuz."

"Neler bildiğimizi epey iyi biliyor gibisin."

"Ben bilmiyorum. Fakat siz biliyorsunuz. Yoksa burada olmazdım, değil mi?"

"Neden buradasın sence?"

"Cidden böyle mi devam edecek bu iş? Ne tür bir aptalca oyun bu?"

Nina masadaki kayıt cihazına baktı. Sonra da adamın göğsünde binicilik sporlarıyla ilgili bir logo olan siyah örgü kazağa.

"İkiniz sizin Porsche Cayenne'inizle Savonlinna'ya gittiniz."

"Evet gittik. Fazlaca kışkırtıcı bir aracı sürmek suç mu teşkil ediyor?"

Nina bitkince gülümsedi. "Bak ne diyeceğim? Haklısın Torsten. Tüm bunları biliyoruz biz. Mahzuru yoksa izin ver de yanıtlarınızı bilmediğimiz bazı sorular sorayım."

"Buyurun."

"Savonlinna'da arabadan hiç inmedin? Neden?"

"İnesim gelmedi."

"O halde arkadaşın Kai Lehtinen, Roger Koponen'in konuşmasını dinlemeye tek başına gitti. Sen de bir saatten uzun bir süre arabada oturdun. Sırf canın inmek istemedi diye."

"Doğru."

"Arabada başka kimse var mıydı?"

Karlstedt'in yüzünde gizemli bir gülümseme belirdi. "Hayır."

"Neden cep telefonlarınızı evde bıraktınız?"

"Bazen kapsama alanı dışında olmak hoş oluyor."

Nina kollarını göğsünde kavuşturup "Ona ne şüphe" dedi. Yüzlerce suçluyu sorguya çekmişti; kimi hilebaz ve kurnaz, kimi ahmak ve kendisini kolayca ele veren kişilerdi. Torsten Karlstedt her iki gruba da dahil değildi. Nina, iki adamın sorguya gereğinden erken çekildiğini düşünen Erne'e hak vermeye başlamıştı.

Karlstedt çelik kol saatine baktı. Ardından saati çıkarıp önündeki masaya bıraktı. Hareketleri sakin ve bilinçliydi.

Nihayet Karlstedt, Nina'nın boynundan sarkan rozetini inceledikten sonra "Nina Ruska" dedi.

Nina hissizce "Halkın hizmetinde" dedi.

"Kaitsu'yla araba seyahatimizin tuhaf geldiğini anlıyorum. Özellikle de Roger Koponen, Juva'da öldürüldüğü için."

Nina adamı dikkatle inceledi. Karlstedt az önce söylediklerinin doğru olmadığını biliyordu. En önemlisi ise polislerin de bunu bildiğini biliyor olmalıydı.

"Fakat ölümüyle hiçbir ilgimiz yok" diye ekledi Karlstedt. İşin gülünç yanı gerçeği söylemesiydi. Koponen'in ölümüyle hiçbir ilgileri yoktu çünkü Koponen hayattaydı. Fakat Sanna Porkka'nın ve onun yanında ölen, henüz kimliği teşhis edilmemiş adamın ölümleriyle epey ilgileri vardı.

"Ya kadın polis memuru Sanna Porkka'nın ölümüyle?"

"Kadın polis memurlarına bir garezim yok Nina Ruska."

Nina yanıta aldırış etmeden diliyle parmak ucunu ıslattı ve not defterinin sayfasını çevirdi. *"Okültizme Giriş"* dedi.

Karlstedt gülümseyip bacak bacak üstüne attı. "Mütevazı olmayacağım, mükemmel bir eserdir."

"Büyüye hep ilgi duymuşsun."

"Büyüye mi? Yo, yo. Okült büyüden fazlasıdır. Büyünün sadece küçük bir rol oynadığı gizli bilgilerin son derece büyüleyici dünyasıyla ilgilidir. Herhalde kitabı okumamışsın."

"Evet, okumadım. Fakat kitabın zamanında eleştirilere maruz kaldığını biliyorum. Sadece okült fenomenlerin kapsamlı tasvirlerini yapmakla kalmamış, bunların kuşku uyandıran tarihini savunduğunuz epey provokatif bir kitap yazmışsın. Mesela Nazilerin ezoterik öğretilere daha çok itimat etseler Üçüncü İmparatorluk'un öyle hızla çökmeyeceğini. Buna doğrudan kitaptan yapacağım şu alıntıyı ekleyeyim: 'Nazi Almanyası'nın en nüfuzlu isimlerinden Heinrich Himmler okülte dair keşiflerine cesurca devam etmeliydi.'"

"Şimdi de bana Nazi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Açıkçası işin içinde cinayet yoksa potansiyel antisemitizm bizi hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Ancak bu tür ayrıntılar senin hep ilgiye aç olduğunu gösteriyor. Tıpkı bu masada yaptıklarının kışkırtıcı, hatırlanmaya yönelik olduğu gibi."

"Vay. Yoksa Nina Ruska meslek yüksekokulunda bir iki psikoloji dersi de mi almış?" Karlstedt ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Nina gülümsese de Karlstedt'in gözlerinin içine bakmadı. *Sen de yüksek ticaret okulunda bir iki iğrenç bir dallama olma dersi mi aldın yoksa?*

"Roger ya da Maria Koponen'i bizzat tanıyor muydun?"

"Roger'ın kitaplarının büyük bir hayranıyım."

"Soruya yanıt ver."

"Hayır, onları tanımazdım."

O anda sorgu odasının kapısı açıldı. Mikael kapı aralığında dikiliyordu.

"Nina bir gelebilir misin?"

Nina tükenmezkalemini masanın yüzeyine birkaç kez vurup gözlerini Karlstedt'e dikti. Ardından ayağa kalktı. Ağır ağır çünkü Karlstedt'e biri ıslık çalınca köpek gibi onun yanına koştuğu

izlenimini vermek istemiyordu. "Bana birkaç dakika izin verir misin Torsten?"

Torsten "Memnuniyetle Nina Ruska" dedi. Bu gıcık herifin ona adı ve soyadıyla hitap etmesi Nina'yı huzursuz ediyordu. Elbette Karlstedt'in niyeti de buydu.

Sorgu odasının kapısı kapanınca Nina "Yine ne var?" diye sordu. Mikael'de bir tuhaflık vardı. Nina ancak bir iki saniye sonra onun sakız çiğnemediğini fark etti.

Mikael, elleri belinde, "Ondan ilginç bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Belki de Erne haklıydı."

"Kahretsin."

"Ya Lehtinen?" diye sordu Nina. Mikael'in omzunun üzerinden ardında diğer adamın sorguya çekildiği kapalı kapıya baktı.

Mikael başını iki yana sallayıp elini boş ver der gibi salladı. "Aynısı. Son derece soğukkanlı. Satır aralarında tuhaf imalar. Ara sıra bizi heyecanlandıracak bir iki laf etse de pes etmeye yanaşmıyor."

"Başka bir şey var mı? Yoksa sorguya devam edelim."

Mikael hemen "Var" dedi. Eliyle Nina'ya kapılardan uzaklaşmasını işaret etti. "Teknik ekipten Wang aradı. Kurbanları bayıltmak için kullanılan anestezi ilaçları... tiopental ve pankur... eh, işte o ikinci ilaç, biliyorsun zaten o ilacı. Sonra kloroform, tüpler ve serum poşetleri... Helsinki'den bir özel klinik bilgi talebimize yanıt vermiş. Envanterlerinden epey malzeme aşırılmış."

"Lanet olsun Micke" dedi Nina. Karnını gıdıklayan bir heyecan duydu. "İlaçlara ve malzemeye kimlerin erişimi olduğunu biliyor muyuz?"

"Öyle kalabalık bir personel yok. Yirmi kişi kadar. Hastane yöneticisi bizimle görüşüp hemen konuyu çözüme bağlamak istiyor. Bence medya öyküyü işitirse şöhretlerine gelecek zararı en aza indirgemek niyetindeler."

"Bizimle görüşmek mi? Gecenin bu saatinde mi?"

"Evet. Adam hâlâ ofisinde."

"O halde hemen yola çıkmamız gerek."

"Bu adamların sorgusu yarım kaldı."

"Kliniğin adı ne?"

"*Bättre Morgondag.* Bulevardi'de."

"Daha Güzel Yarınlar ha? Adını işitmemiştim hiç..."

"Neredeyse elli yıldır var. Kulağa bir tür farkındalık zırvası gibi geliyor."

"Hemen o konuya eğilsek iyi olacak. Ben arabama atlayıp oraya giderken sen şu iki kaçığa göz kulak olur musun?"

Mikael gülümsedi. "Tabii ki."

"Güzel. İçimden bir his bu gece bu pisliklerin neler yaptıklarını ortaya çıkaracağımızı söylüyor."

88

Teo kapıyı açtı ve Yusuf kolunun altında bir tabletle içeri girdi. Laura Helminen uyanıktı, televizyon açıktı ve Laura akıllı telefonunun tuşlarına basıyordu.

Arkasındaki kapı kapandığında Yusuf "Selam Laura" dedi.

Laura sıkıntılı bir sesle "Yine mi?" diye homurdandı. "Size hatırladığım her şeyi anlattım zaten..."

"Sana birkaç fotoğraf göstermek istiyordum."

"Gerçekten yorgunum..."

"Sadece bir saniye alır Laura." Yusuf anlayışla gülümsedi. Yatağın yanına bir sandalye çekti ve iPad'in ekranını genç kadına doğru çevirdi. "Bu fotoğraflara bir kez daha bakar mısın? Bu kadınların hiçbirini tanımadığından emin misin?"

"Zaten bir kez bakmıştım o fotoğraflara..."

"Bazı şeylerin insanın aklına sonradan gelmesi işitilmemiş bir şey değildir."

Laura fotoğraflara bakıp başını iki yana salladı. "Hayır..."

Yusuf dalgınca "Bir saniye, hoppala" dedi. "Burada olmaması gereken bir fotoğraf var."

Laura kuşkuyla Yusuf'a baktı. "Hangi fotoğraf?"

"Meslektaşımın fotoğrafı... Daha önce buraya gelen kadın dedektif. Seni buz gibi denizden kurtaran." Yusuf başını iki yana salladı.

Laura'nın yüzüne ciddi bir ifade oturdu.

"Onu bugün erken saatlerde gördüğünde korkmuştun, hatırlıyor musun?"

"Dediğim gibi, çok yorgunum."

"Eminim yorgunsundur. Herkes için, özellikle de senin için zor

bir gün oldu. Fakat polisler olarak biz tüm şüpheleri ciddiye alırız. Bugün Çavuş Niemi'nin yüzüne öyle güçlü bir tepki vermen kendisinin soruşturmadan alınmasına neden oldu."

Yusuf hımbılca esnedi.

"Ne?"

"Yerini bir başkası alacak."

"Fakat..."

"Fakat ne?"

"Senin de görebileceğin gibi bariz bir şekilde bitkinim. Daha bir saniye önce onu tanımadım..."

"Bunu dert etme. Karar alındı bir kere."

Yusuf ayağa kalktı. Dönüp gidecekken şimdi şoka uğramış gibi görünen Laura "Bekle" dedi. "Onun soruşturmada kalması gerek..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylediklerimi geri alıyorum. Onun tablosunu falan görmedim ben."

"Tablosunu görmedim de ne demek oluyor?"

"Bir bodruma götürülmedim ben" dedi Laura. Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı.

Yusuf paltosunun cebinden telefonunu çıkardı. "Bunu duydun mu Jessica?"

Kapı açıldı. Jessica içeri girdi. "Bu kez çığlık atmamaya çalış" deyip kapıyı kapattı. Laura sırayla iki dedektife baktı.

Jessica yatağın kenarına gidip "Konuşmaya başla Laura" dedi. "Bir bodruma götürülmedim derken ne kastettin? Orada gördüklerini son derece ayrıntılı bir şekilde anlatmıştın. Benim tablom dahil." Laura panik içinde etrafına bakındı. Yatağın yanındaki çağrı düğmesine basmaya çalışsa da Jessica düğmeyi ondan uzaklaştırdı.

"Konuş. Yoksa başına daha büyük dertler açılır."

"Ailemi öldürürler."

"Onlar da kim?"

"Bilmiyorum. Bana basit talimatlar verdiler... Bir hikâye uydurmam istendi."

"Neden bize sadece gerçeği söylemedin Laura? Bize ne anlattığını öğrenemezler. Kimse ne konuştuğumuzu işitemez."

Helminen gözyaşları içinde "Bu doğru değil!" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü sana yakın olan, her şeyi öğrenebilecek biri olduğunu söylediler."

Jessica kendisi kadar şaşkın Yusuf'a bakıp "Bu da ne demek?" diye mırıldandı. "Bana yakın biri mi? Kim? Emniyetten biri mi?"

"Bilmiyorum... Yemin ederim ki bilmiyorum."

"Soruşturmadan alınmamam neden senin için o kadar önemliydi?"

"Sen olmalıymışsın, öyle dediler."

"Ne olmalıymışım?"

"Davayı çözen kişi."

Jessica komodinin üzerindeki bir tepsiyi yere düşürdü. Ardından işaretparmağını Laura'ya doğrulttu. "Bize tüm öyküyü şimdi anlatacaksın! Başka ne yalanlar söyledin?"

"Sadece bodrum hakkında yalan söyledim. Çünkü benden söylememi istediler! Tek hatırladığım evden ayrıldığım o an... Sonrasında tuhaf bir yerde maskeli bir adam bana talimatlar veriyordu. Bana sakin olduğum ve onların isteklerini harfiyen yerine getirdiğim sürece yaşamama izin vereceklerini söyledi."

Jessica yatağın yanındaki boş sandalyeye oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. "Peki Laura. Güvendesin; sana zarar veremezler." Laura'nın omzuna dokundu. Sonra başıyla Yusuf'a işaret etti. "Gidelim."

"Bir şey daha var" dedi Laura.

"Nedir?"

"İşittiğim bir şey..."

"Ne işittin Laura?"

"Tek gördüğünüzün kara yazılan mesaj olduğu fakat en önemli şeyi görmediğinizi."

"Pencereden görülecek bir şeyi mi?"

"Evet."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Gerçeği söylersem ailemi öldüreceklerini söylediler... Annemi, babamı, erkek kardeşimi korumanız gerek..."

"Hallederiz." Jessica, Yusuf'un yanından geçip kapıyı açtı.

Jessica ve Yusuf koridora adım attığında Teo neşesiz bir gülümsemeyle "Siz kızlar pek de iyi geçinmiyorsunuz" dedi.

Jessica asık suratla Teo'ya öfkeli bir bakış attı. "Sana küçük bir iş vereceğiz."

"Neredeyse size emir komuta zincirini gözden geçirmenizi söyleyesim gelecek Bayan Niemi. Ben emirlerimi sadece..."

"Gerekli tüm mühürlerle o emirleri sana fakslatırım. Beklerken bana bir iyilik yap." Jessica kollarını göğsünde kavuşturan kaslı adamın yanına gitti. Burnuna limon kolonyası kokusu geldi. Eskiden sevdiği bu koku şimdi midesini bulandırmıştı.

"Ne istiyorsun Jessie?"

"Öncelikle hastaya dikkat et. Ona güvenmiyoruz. İkincisi telefonuna el koy. Ona bunun güvenlik amaçlı olduğunu söyle. Rasmus Susikoski'ye ulaştırılmasını sağla. Birine söyle onu arabayla alsın."

"Neden bu işleri siz yapmıyorsunuz?"

"Çünkü acelemiz var. Ayrıca Helminen'in önümüzdeki on beş dakika içinde telefon görüşmesi yapıp yapmadığını da öğrenmek istiyorum."

Teo gülümseyip düzgün dişlerini gösterdi. "Peki. Faksı boş ver. Fakat iyiliğimi karşılıksız bırakmayıp bir ara benimle dondurma yemeye gidebilirsin." Gözlerini Jessica'ya dikti.

"Harika olur. Eşini ve çocukları da getirmeyi unutma."

Jessica asansörlere doğru döndü. Yusuf kararsız bir gölge gibi onun peşinden gitti.

89

Zil çaldı. Nina ahşap kapı tokmağını kavradı. Süslemelerle kaplı merdiven boşluğu granitten ya da bir başka pahalı taştan yapılmıştı; parlayan yüzeyindeki beyaz damarlar açık kahverengi bir arka planda çapraz kesişiyordu. Kapı ve asansörler arasındaki birkaç hoş sütun lobinin yüksekliğini vurguluyordu. Nina mülk sahiplerinin pirinç kabartma listesine göz attı. Klinik üç katlıydı. İdari ofisler üçüncü kattaydı.

Nina'nın yumuşak tabanlı spor ayakkabıları sağlam, kırmızı halıların üzerinde en ufak bir ses çıkarmıyordu. Üçüncü kata uzanan merdiven basamaklarını uzun adımlarla çıkıp belli ki kısa süre önce eski kapının yerine takılan, hırsızlığa karşı dayanıklı meşe kapıyı çaldı. Kapı, yüz yaşındaki Jugendstil tarzındaki binanın geri kalanıyla belirgin bir tezat içindeydi. Nina Bättre Morgondag kliniğinin ofislerine ilaveten o katta aynı adlı bir vakfın da bulunduğunu fark etti.

Hemen sonra sinekkaydı tıraşlı fakat son derece huzursuz görünen, kırklı yaşlarında; üzerinde pembe gömlek, lacivert kravat ve pantolon olan bir adam kapıyı açtı. Alnında genişçe, az çok kalbi andıran bir doğum lekesi vardı.

Nina, "Nina Ruska, polis" deyip kol saatine baktı. Saat neredeyse gecenin ikisi olsa da yönetim kurulu başkanı Daniel Luoma hâlâ ofisindeydi. "Benimle bu saatte buluşmayı kabul ettiğiniz için sağ olun..."

Adam "Beklerken biraz şekerleme yaptım" deyip elini uzattı. "Daniel Luoma."

Nina adamın elini sıkıp içeri adım attı. Ofislerde talaş ve vernik kokusu vardı.

Luoma'nın ardından koridorda ilerleyen Nina "Yakın zaman önce tadilat mı yaptınız?" diye sordu. Tavanda parlak ışıklar ışıldıyordu.

"Birkaç ay önce tamamlandı. Katları kapıları ve pencere çerçevelerini sırayla elden geçirdik. Hem bu kattaki ofislerde hem de alt katlardaki klinikte."

"Demek klinik epeydir var?"

"Evet. 1969'dan beri aynı yerdeyiz. Önümüzdeki sonbaharda elli yıl olacak. Tüm bina tıbbi kliniğin de sahibi olan Bättre Morgondag Vakfı'na ait."

Ofislerden birinin kapısında durakladılar. Luoma, Nina'ya içeri girmesini işaret etti. Nina tertipli odaya göz gezdirdi: Bulevardi'ye bakan pencereler, sokak lambalarının ışığı altında düşen kar. İçeri girip Luoma'nın masasındaki koltuğa yerleşti.

"Hemen konuya gireceğim. Hem ilaçların hem de o ilaçları vermek için gerekli olan teçhizatın sizin depolarınızdan eksildiğini belirtmişsiniz." Nina gözlerini ovuşturdu. Çok yorgundu. Fakat şimdi dayanması gerekiyordu. Soruşturmada büyük bir aşama kaydetmek üzereydiler.

Luoma çenesini başparmağının tırnağıyla kaşıdı. Gereğinden biraz daha uzun süren bir duraksamanın ardından başını salladı.

"Ve bunu sayım sırasında fark ettiniz, öyle mi?"

"Bugün, polis... bizimle temasa geçtiğinde. Sayımı bizzat yaptım."

"Güvenip bir başkasına yaptıramadınız mı?"

"Aslen bu tür bir işi bir başkasına verirseniz, o kişi her kim olursa olsun, sonuçların yüzde yüz güvenilir olacağından emin olamazsınız."

"Yani sizce kliniğinizin on altı çalışanından biri bunları çalmış olabilir mi?"

"Teorik olarak. Beni saymazsanız on beş kişi. Eksik kalemleri fark edip bildiren bendim. Dolayısıyla umarım şüpheliler listesinde adım yoktur."

"Doktor musunuz?"

"Evet. Psikiyatri uzmanıyım."

"Tüm çalışanlarınızın bir listesini alabilir miyim?" dedi Nina. Kısa bir süre sonra eline yazıcıdan yeni çıkan bir sayfa tutuşturuldu. Listede bir tek tanıdık isim yoktu. Her çalışanın unvanı is-

mi ve doğum tarihinden sonra verilmişti: Beş doktor, altı hemşire ve beş idareci. Nina başını kaldırıp Luoma'ya baktı. Adam düşünceler içinde pencereden dışarı bakıyordu. Sol kulakmemesi biraz tuhaftı; yırtılmış, geride yara izi kalmıştı.

"Psikiyatri... Bättre Morgondag kliniği sadece akıl hastalıkları alanında mı hizmet veriyor?"

"Ah... Bunu biliyorsunuz sanıyordum." Luoma yavaşça öne eğildi. "Evet. Psikoz hastalarını tedavi ediyoruz."

İsim listesine bakan Nina kuşkuyla "Psikoz hastaları için bir özel klinik demek? Ve yeterince hastanız var, öyle mi?" dedi.

"Sanırım maalesef var demek gerek." Luoma parmaklarını yavaşça, birini hipnotize edermiş gibi büktü. "Psikoza sebep olan bir hastalığı ele alalım: Şizofreni. Finlandiya'da şizofreni her yüz kişiden birinde görülür. Sadece Helsinki'de şizofreni hastası binlerce insan var. İçlerinden bazıları ya da yakınları onların kaliteli bakım almaları için masraf yapmaya gönüllü oluyorlar."

"Yüzde bir mi? Epey yüksekmiş."

"Anlıyorum. Şimdi aklınıza filmler geliyor: Norman Bates, John Nash, sanrılar, hayali arkadaşlar... Hastaların hepsinin o kadar güçlü sanrıları olmaz. Bazen hastalığın semptomları depresyon ve ani ruh hali değişimlerinden ibarettir."

Nina koltuğun kolçaklarını kavrayıp "Demek anestezi için gerekli ilaçlar ve tıbbi malzeme klinikten çalınmış" dedi. "Siz bunları ne amaçla kullanıyordunuz?" Kısa süre önce gerçekleşen tadilata ve mimari değişikliklere karşın odadaki hava rutubetliydi.

Luoma bir süre bilgisayar ekranına bakıp Nina'ya bitkince gülümsedi. "Ara sıra psikoz hastalarına anestezi uygulanması gerekiyor."

"Anlıyorum." Nina mekanik hareketlerle kol saatine baktı. "İlaçları çalışanlarınızdan hangisinin alabileceğine dair herhangi bir fikriniz var mı?"

"Hayır." Luoma yüzünü asıp Nina'ya baktı. Fakat daha çok dosdoğru ona değil de Nina saydammış da onun içinden bakar gibiydi.

"Peki." Nina elinde listeyle ayağa kalktı.

Luoma sakince, koltuğa işaret edip "Lütfen biraz daha oturun" dedi.

Nina elini henüz koltuğun kolçağından çekmemişti. Gözlerini

Luoma'dan ayırmadan tekrar oturdu. "Herhangi birinden şüpheleniyor musunuz peki?"

"Pek sayılmaz. İlaçları çalan kişinin çalışanlarımızdan biri olduğuna inanmıyorum."

"Kimdi o halde?"

"Bilmeniz gereken bir şey var." Luoma gözlerini yumdu. Bir anda yüzü kireç kesildi. "Roger Koponen'in ölümünü soruşturuyorsunuz..."

"Evet?"

"Kendisi en eski hastalarımızdan biri ve birazdan söyleyeceklerim size büsbütün delice gelebilir... Fakat onu bugün kliniğimizin karşısındaki sokakta dikilirken gördüğümden emin olduğumu söyleyebilirim." Luoma ağzından çıkan sözlere Nina'dan daha fazla şaşırmış gibiydi.

90

Yusuf Kulosaari çıkışından otobana saptı. Kümelenmiş gri ve siyah bulutların arasından ay seçiliyor, kuvvetli bir rüzgâr uzun ağaçların tepelerini sarsıyordu. Radyoda Fince rap çalıyordu.

Jessica az önce telefonuna gelen mesaja baktı. Numara tanıdık gelmese de içeriğindeki sarhoş kafasıyla yazılmış, müstehcen sözler ve en alttaki *kingdick88* imzası gönderenin kim olduğuna dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

Uzunca bir aranın ardından Yusuf "*En önemli şeyi görmemişiz* demek? Ne demek oluyor ki bu?" dedi. Yokuşun ortasında, altmışın üzerinde giderken ikinci vitese geçmesiyle arabanın vites dişlilerinden tiz sesler geldi.

iPad ekranını aşağı hareket ettiren Jessica "Teknisyenler fotoğraf çekmek için yatak odasına da girmişler" dedi. "Burada olağan dışı bir şey göremiyorum."

"Ya yaşlı kadın yazıyı fark etmediyse?"

"Paten pisti helikopterle gözlendiğinde biri fark ederdi."

"Fakat Helminen'i kaçıranlar özellikle Adlerkreutz'un penceresinden mi bahsediyorlardı? Orada gördüklerimizden mi? Koponen'lerin evi, yanındaki ev, sokak, bahçeler, çalı çitler..."

"Deniz, karşıdaki ada..."

"Bunlar çok dikkatli bir şekilde araştırıldı."

"Buzda bir şey vardı belki de? Fark etmediğimiz bir figür ya da yazı?"

"Öyle olsa helikopterden görürlerdi."

"Lanet olsun. Koponen'lerin evinin önünde hâlâ devriye var mı?"

"Evet. Endişelerin varsa takviye kuvvet çağırabilirim."

Yusuf eski Irak Konsolosluğu'nun önünden geçip sahile yöne-

lirken Jessica "Endişeli değilim" dedi. Ardından hissiz bir tonda "Peki ya Helminen'in bahsettiği, şu bana yakın kişi?" dedi.

"Bir korkutma taktiğinden ibaret olabilir."

"Fakat ya doğruysa? Bir düşün. Defterimde beliren o yazı. Karakola sandviçlerin içinde gelen dişler. Ya cadı avcılarının karakolda bir köstebekleri varsa?"

"Iyy, ürkütücü." Yusuf Koponen ve Adlerkreutz malikâ-neleri arasında arabayı durdurdu. Orada hâlâ bir polis panelvanı vardı. "Tamam, gidip şu yaşlı kadına kalp krizi geçirtelim bakalım."

91

Nina hayretle Daniel Luoma'ya baktı. Burnuna keskin bir koku geldi. Bu her ne ise giderek kuvvetleniyordu. Ya da belki Nina'nın duyuları tetikteydi.

Başını yana eğen Nina "Roger Koponen mi?" diye sordu.

"Bugün erken saatlerde polisin bilgi talebini aldığımda konunun Koponen ve eşinin öldürülmesiyle bir ilgisi olması gerektiğini hemen anlamıştım. İçime doğuverdi işte. Sonra Koponen'i sokakta gördüm... Mümkün olabilir miydi bu?"

Luoma'nın yaşananlar düşünüldüğünde son derece yerinde olan sorusundan sakınan Nina "Söyleyin bana, Koponen neden burada tedavi görüyordu?" dedi.

"Roger Koponen doksanların sonlarında zorlu, uzun süren bir psikoz dönemi geçirmişti. O ara kendisine paranoyak şizofren tanısı konmuştu. Bir başka deyişle bazı günlerde son derece güçlü, bazı günlerde ise hafif olan ya da hiç görülmeyen paranoyakça fanteziler deneyimliyordu."

"Durun bir dakika." Nina telefonunu çıkardı. "Bunu kaydedebilir miyim? Sadece soruşturmanın parçası olarak."

Luoma omuz silkti. "Bence sorun olmaz."

Nina kayıt cihazının düğmesine bastı.

"En başından beri Roger'ın doktoruydum. Genellikle o tür vakalar merkezi sinir sistemi aktivitesini baskılamak amacıyla antipsikotik ilaçlarla tedavi edilir. Fakat antipsikotik ilaçların normal bir hayat sürmeyi güçleştirebilecek birçok zararlı yan etkisi vardır. Bättre Morgondag kurulduğundan beri tedavi için izlediğimiz yol biraz farklı olmuştur: İlaçlara fazla yüklenmememizin yanı sıra hastayla düzenli etkileşime dayalı açık bir diyalog modeline odaklanıyoruz."

"Diyalog mu? Şiddetli sanrıları olan birine bunun gerçekten faydası oluyor mu?.."

"Son derece etkili olduğu kanıtlandı."

"Tamam." Nina kulak kesildi; koridordan gelen sesler işitmişti sanki. Biri antrede ayaklarını yere siliyormuş gibi."

"Roger Koponen birçok açıdan sıra dışı bir vakaydı. Açık diyalog açısından bakıldığında tedavi sonuçları mükemmeldi. Kendi raporlarıma göre hastalık az çok kontrol altına alınmıştı. Aylarca hatta yıllarca tek bir semptomun görülmemesinin ardından kısa psikoz epizotları yaşanması hariç."

"Fakat neden..."

"Koponen görece normal bir hayat sürmeyi ve hastalığını önce yakınlarından sonra da halktan sır olarak saklamayı başardı. Fakat psikotik epizotları hep çok şiddetli oldu. Hastalık yeniden ortaya çıktığında geçen zamanın acısını çıkaracakmış gibi. Hem de fazlasıyla."

"Peki bu sonuca nasıl vardınız?"

"Şizofreniye ek olarak Roger'da dissosiyatif kişilik bozukluğu vardı. Halk arasında bilinen adıyla *çift kişiliklilik*. Roger'ın durumunu tanımlamak için yerinde bir terim. Psikoz halinde Roger farklı birine dönüşüyor. Bambaşka bir kişiliğe bürünüyor."

Nina karşısında oturan ve epey ferahlamış görünen adama baktı. Omuzlarından birdenbire ağır bir yük kalkmış gibiydi.

Lanet olsun. Bir anda taşlar yerine oturmuştu. "Sizce ilaçları Roger mı aldı?"

"Umarım bana inanıyorsunuzdur. Demek istediğim, eğer öldürüldüyse bunların kulağa delice geleceğinin farkındayım."

Nina ayağa kalktı. "Bir iki telefon görüşmesi yapmam gerek. Rahatça konuşabileceğim bir yer var mı?"

"Tüm kat boş. Konferans salonu koridorun sonunda."

Nina, Erne'in numarasını tuşlayıp koridorun sonuna yürüdü. Etrafta kimse olmasa da hemen her odanın ışıkları yanıyordu.

Erne boğuk bir sesle yanıt verdi. "Nina?"

Nina kapıyı ardından kapatıp "Önemli bilgiler edindim Erne" dedi. "Hem de nasıl."

"Evet?"

"Bättre Morgondag'ın yönetim kurulu başkanının yanındayım. Kurbanları etkisiz hale getirip uyuşturmak için kullanılan ilaçların çalındığı klinik..."

Nina dönüp uzun konferans masasının ucunda asılı tabloyu görünce ne diyeceğini unuttu. Gördüğü şey ona kısa bir an için Erne'le konuştuğunu unutturmuştu. Erne'in onu güçlükle işitebileceği kadar sessizce mırıldandı: "Bu ne be?"

"Alo? Nina?"

Nina telefonu kulağından ayırıp tereddütle masanın diğer ucundaki tabloya doğru yürüdü. Erne'in yanıt bekleyen sesi telefondan gelince Nina teskin edici bir şeyler fısıldadı.

Büyük tablo bir metre eninde, bir buçuk metre boyundaydı ve yaldızlı, süslü bir çerçeveyle asılmıştı. Tabloda bir sehpanın başında oturan siyah elbiseli, güzel, saçları kapkara bir kadın vardı.

"Vay canına..."

Resimdeki pekâlâ Maria Koponen, Lea Blomqvist, Laura Helminen ya da Jessica Niemi olabilirdi. Fakat yüz hiçbirine ait değildi. Otuz yaşında, güzel bir kadının yüzüydü bu. Çarpıcı, keskin yüz hatları.

"Erne... gerçekten tuhaf şeyler oluyor." Nina sesinin titrediğini fark etti. Ağır çerçevenin alt kenarına vidalanmış pirinç levhaya baktı.

CAMILLA ADLERKREUTZ, 1969, BÄTTRE MORGONDAG VAKFI BAŞKANI.

92

Telliler sustu. Ardından kısa bir sessizlik geldi. Sessizlik esnasında hem müzisyenler hem de dinleyiciler nefeslerini tuttular. Sonra eller birbirine çarptı, önce sadece bir çift, sonra bir çift el daha. Nihayetinde alkış oditoryuma bir orman yangını gibi yayıldı. Müzisyenler eğilerek selam verdiler. Colombano alkışlarla karşılandı; elindeki yayı havaya kaldırdı ve dönüp arkasında sadık askerler gibi dikilen orkestraya bakarak eliyle onlara da eğilmelerini işaret etti. Colombano dokunuşu gözle seçilemeyen fakat müzisyenleri kuklalar gibi kontrol eden bir tanrıydı. Mest olmuş insanlar ıslıklar çaldılar, etkinlik kalburüstü bir turist konseri de olsa *bravo bravissimo* diye haykırdılar. Colombano gördüğü ilgiden büyük keyif alıyor gibiydi. Alkış sırasında yüzünde beliren gurur ve memnuniyet öyle somuttu ki yapmacık olması imkânsızdı.

Jessica gözlerini Colombano'dan ayırmadı.

Bana bak aşkım.

Jessica oditoryumun ortasında oturuyordu. Muhtemelen dinleyiciler arasında coşkun alkışa katılmayan sadece Jessica'ydı.

Beni görebildiğini biliyorum.

Colombano teatral ikinci bir selamla askerlerine önderlik etti. Ardından yayını kemanı tutan eline aktarıp boştaki parmaklarını göğsüne yasladı.

Bana bak aşkım.

Ve sonunda beklediği oldu: Colombano'nun gözleri yüzler denizinde gezinip bir anda olduğu yere mıhlanmış gibi durdu.

Şimdi beni görüyorsun.

Colombano hayalet görmüş gibi dehşet içindeydi. Buna kar-

şın bir şey neler olup bittiğini tam anlamıyla kavramasını, gördüğü yüzü tanımasını engelliyormuş gibi sırıtışı yüzünden ağır ağır silindi. Ardından gözlerini Jessica'dan ayrılmaya zorlayıp tekrar gülümsedi. Bu kez ağzının kenarları zorlama bir gülümsemeyle kulaklarına doğru hareketlendi. Hüzünlü bir palyaço gibi. Colombano kürsüden çevik birkaç adımla inip koridorun sonundaki kapıya yürüdü. Orta sıranın yanından geçerken Jessica'ya bir daha baktı.

Seni bekliyorum.

İnsanlar konser salonunun kapılarından dışarı akıyor, az önce işittikleri müziğin heyecanı içinde konuşuyorlardı. Orta yaşlı, sarışın, üzerinde bej bir spor ceket ve blucin olan bir adam omzunun üzerinden Jessica'ya bakıp kapı aralığında gözden kayboldu. Adam kendisine epey tanıdık da gelse Jessica ona aldırış etmemeyi seçti.

Hemen ardından odaya sessizlik çöktü. Elmacıkkemikleri çıkık kadın program broşürlerini, su şişelerini ve koltukların arasına yayılan diğer çerçöpü topluyordu. Bu an birkaç ay önce Jessica'nın oditoryumda ilk kez oturup dayanılmaz ölçüde yakışıklı adamın enstrümanını dinlediği akşamın bir tekrarıydı. O zaman olduğu gibi oditoryum önce dolup sonra boşaldı. Ardından Colombano arka odaya geçip kayboldu ve sessizlik çöktü. O zaman olduğu gibi Jessica terk edilmiş konser salonunda kalbinin atışlarını ve kaba saba kadının ayak seslerini işitebiliyordu.

Kadın bir anda İtalyanca "Daha önce de buraya gelmiştin" dedi. Jessica'nın arkasında durdu.

Jessica dönmeden yanıt verdi: "Gelmiştim." Uzun zamandır kimseyle konuşmadığından ona boğazı kurumuş gibi gelmişti.

Ağır ağır Jessica'nın görüş alanına giren kadın "Sen..." dedi, "Colombano'ylaydın."

"Evet" dedi Jessica. Kadına, kadının sorularına, boş oditoryuma, hiçbir şeye ne tepki vereceğini bilmiyordu. Fakat bu kez yaralı bir hayvan gibi kaçmaya, kaldırım taşlarıyla kaplı yolda tökezleyip Colombano tarafından kurtarılmayı beklemeye hiç niyeti yoktu. Jessica'ya avantaj ondaymış gibi geliyordu; o gece doğru yerde olduğunu biliyordu. Aylardır ilk kez kendisini canlı hissediyordu.

Kadın çıkık alnına düşen bir saç tutamını geriye atıp salonun

arka tarafındaki kapalı kapılara tedirgince baktı. Ardından büyük çöp torbasını ayaklarının dibine indirdi. Jessica'yı endişeyle süzdü. Nihayet "Gitmen gerek" dedi. Sesi kaba değildi. Sözcükler kulağa daha çok dostça bir tavsiye gibi geliyordu.

Gözlerini kadından ayıran Jessica "Biliyorum" dedi.

"Bence bilmi..."

"Gidiyorum. Uzaklara. Nihayet. Ona veda etmek için geldim."

Kadın bir süre burnunu avuçları arasına gizledi.

Zaman doldu. Söyleyecek lafın varsa söyle.

Nihayet kadın "Dinle" deyip Jessica'ya yaklaştı. Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Seni anlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerinde kederli, neredeyse acıyan bir bakış vardı. Jessica berbat göründüğünü, üzerindeki siyah elbisenin bile son zamanlarda kendisine bakamadığı gerçeğini gizlemediğini biliyordu. Kadın tüm bunlara Colombano'nun sebep olduğunu bilecek kadar görmüş geçirmişti. Jessica ilk değildi. Tek de değildi.

Birkaç koltuk öteye oturan ve hâlâ gözleri kapıda olan kadın "Üzerime vazife değil" dedi, "fakat belli ki iyi durumda değilsin."

"Haklısın. Kesinlikle üzerine vazife değil."

Jessica'ya bir rüyadaymış gibi geliyordu; sohbeti uzaktan gözlemliyormuş gibi.

Kadın iç çekse de pes etmedi. "Colombano... hep bunu yapar. Demek istediğim... o her şeyi mahveder."

Jessica kayıtsızca "Gerçekten mi?" diye sordu. Dizinde bir ağrı hissetse de bunun konsantrasyonunu bozmasına izin vermedi. *Tabii ki mahveder. Budala olduğumu mu sanıyorsun?*

Şimdi kadın üzgün görünüyordu. Çok şey söylediğini, ifşa etmemesi gereken şeyleri açık ettiğini bilse de kendisine engel olamıyordu. "Ve buradasın çünkü... anlamak istiyorsun. Unut gitsin. Colombano'yu anlamak mümkün değildir. Onda bir sorun var. Hem de çok, çok büyük bir sorun."

Bir süre sessizce oturdular. Jessica'nın gözleri yere bakarken doğru sözcükleri arayan kadına dikilmişti.

Jessica hissiz bir sesle "Ne yani?" dedi. "Bunu yaşayarak mı öğrendin yoksa?" Bütün sabah aynada kendisine bakmıştı. Şefkat, korku, acıma, ümit hissetmeye çalışarak. Hiçbirini hissedememişti.

Kadın dudağını ısırdı. Bunu dudağının titremesini engellemek için yapmıştı sanki. "Hayır. Fakat onu uzun zamandır tanıyorum."

"Demek cazibesi sana işlememiş ha?"

Kadın başını kısa, sarsak hareketlerle iki yana salladı. "Beni yanlış anladın. Colombano benim küçük kardeşim."

O anda kapı açıldı ve sert ayak sesleri salonda yankılandı. Kadın ayağa kalkıp yaramazlık ederken yakalanan bir köpeğin ürkekliğiyle kaçarak uzaklaştı.

93

Nina Ruska çağrıyı sonlandırdı. Tablonun birkaç fotoğrafını çekip telaşla koridora döndü. Camilla Adlerkreutz ismi ona tanıdık gelmişti sanki. Biri soruşturma sırasında ismi söylemiş gibi. Fakat hafızasını ne kadar zorlasa da ismin nerede geçtiğini hatırlayamıyordu.

Luoma'nın ofisine yürüdü. Fakat içerideki sesleri işitince yavaşladı. *Luoma bir kadınla konuşuyor.*

Açık kapıyı çalıp ardına kadar ittiğinde üzerinde kalın bir palto, başında bere olan bir kadının Luoma'nın karşısında oturduğunu gördü. Kadın ağlar gibiydi. Luoma'nın suratından şoka uğradığı anlaşılıyordu.

Luoma telaşla açıklama yapmaya koyuldu. "Kusura bakmayın isminizi umuttum... Kendisi... polis teşkilatından..."

"Ruska. Nina Ruska."

"Evet. Bu da eşim Emma Luoma."

Nina endişeyle "Merhaba" deyip gözlerini hâlâ az önce bıraktığı yerde, kadının önünde duran isim listesine çevirdi. Sonra burnunu silen kadına baktı. Kadının kırmızı yanakları çillerle kaplıydı.

Daniel tedirgince "Emma da burada çalışıyor, doktor olarak" dedi.

"Ya Camilla Adlerkreutz? O da mı doktor?"

"Evet fakat uzun zaman önce emekli oldu. On beş yıl oluyordur."

"Roger Koponen hastası oldu mu hiç?"

"Evet. Bu kliniği Camilla kurdu."

Nina alnını ovuşturan Luoma'yı izledi. İşittiklerini ve gördüklerini anlamlandırmakta zorlanıyordu. "Gitmem gerek." Kapıya doğru bir adım attığında ağlayan kadını ihmal ettiğini fark etti.

"Kusura bakmayın. Bana bir şey mi söyleyecektiniz acaba?"

Kadın alçak sesle "Benim suçum olabilir..." dedi.

"Ne?"

"Koponen'in o ilaçlara ulaşması."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"İkna kabiliyeti çok fazladır."

Masaya dönen Nina "Ne oldu?" diye sordu. Bir anda öyle çok şey olup bitmişti ki kafasını toplamakta zorlanıyordu.

Emma Luona kanlanmış gözlerini Nina'ya çevirdi. "Bir süre önce Roger gelip bazı şeylere ihtiyacı olduğunu, dispanserin kapısını açıp bir saniyeliğine kendisini görmezlikten gelmemi söyledi."

"Bir şeyler mi?"

"Sakinleştiricilerden bahsettiğini düşünmüştüm. Roger alkolün yanında yatıştırıcılar kullanıyordu. Ne aradığını bilir gibiydi. Kendi kullanacağı birkaç hap alacağını düşünmüştüm. Asla öyle bir şey yapacağından şüphelenmezdim..."

"Anlamıyorum. Neden ona bir reçete yazmadınız ki?"

Daniel aniden araya girip "Çünkü ilişkileri var" dedi. Yüzünü ellerine gömdü. Sonra derin bir iç çekip daha sakin bir sesle konuşmasına devam etti. "İşte, söyledim. Eşim ve Roger Koponen görüşüyorlardı. Mesleki ahlak kurallarının, ahlaki kısıtlamaların ve evlilik yemininin aksine."

Emma alçak sesle inledi: "Daniel..."

"Gerçekleri yarım yamalak anlatmak işe yaramaz Emma. Polislere karşı dürüst olmak zorundayız."

Nina boğucu havayı akciğerlerine çekti. Karakola dönmeli, Emma Luoma'yı da yanında götürmeliydi. Doktorun esaslı bir sorgudan geçirilmesi gerekiyordu.

Emma'nın ağzından "Nerede saklandığını biliyorum" sözleri döküldü.

"Ne? Nerede?"

"Roger'ın Laajasola'da gizlendiği bir ev var. Başka bir ev. Evin sahibi olarak gözükmüyor. Orada yazıyor, kadınlarla buluşuyor."

"Adresi biliyor musunuz?"

"Hayır... Fakat o eve birkaç kez gittim."

"Bize yerini gösterebilir misiniz?"

"Tabii." Emma masanın üzerinden elini uzatıp kocasının elini

tutmaya çalışsa da adam ona tepki vermedi. "Sen söyledin ya canım. Gerçekleri yarım yamalak anlatmamak gerek."

Bir an için karı koca ağlamamak için kendilerini tuttular.

Nihayet Emma "Roger'ın o cinayetlerle bir ilgisi var mı?" diye sordu. "Karısını o mu öldürdü?"

Nina yanıt vermedi; hararetle bir sonraki hamlesine kafa yoruyordu. "Peki. Sizden diğer evi bana göstermenizi istiyorum. Hemen." Şalını boynuna doladı.

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

Gözlerini giysisinin yenine silen Emma "Tamam" dedi.

Daniel koltuğundan kalktı. "Sizinle geleceğim."

Erne'in numarasını telefonunun ekranına getiren Nina "Peki" dedi. "Paltolarınızı giyin."

94

Kollarını iki yanına yapıştıran Erne koridorda uzun adımlarla yürüyordu. Bu haliyle uçamayan bir kuşu andırsa da o an göğüs ve omuz kaslarının her hareketi akciğerlerinde ağrılara neden oluyordu.

İki sorgu odasının arasında durup hangi odada hangi adamın sorguya çekildiğini düşündükten sonra kapılardan birini çaldı. Hemen sonra günün o saatine ve mevcut duruma rağmen enerjik görünen Mikael kapıyı açtı. Mikael kapıyı Erne'in ardından kapatırken Erne, Kai Lehtinen'i kısa bir süre için gördü: Cılız yüzlü, kel, Erne'in hayal ettiği kadar ürkütücü görünen bir adam.

"Bilgi alabildiniz mi?" diye sordu Erne.

"Henüz değil. Nina'ya senin haklı olabileceğini söyledim. Belki de onları biraz daha uzun süre gözetlemeliydik." Kapı ses geçirmez de olsa Mikael alçak sesle konuşuyordu.

"Olan oldu artık. Şu durumda elimizden gelenin en iyisini yapalım. Ayrıca Nina, Bulevardi'de işe yarar şeyler bulmuş gibi." Erne kimsenin kendisini dinlemediğinden emin olmak için arkasına baktı. "Şu pisliğe biraz daha yüklen. On beş dakika sonra konferans salonunda buluşalım." Mikael'in omzunu sıvazladı.

Mikael homurdandı. "Gizemli işler."

"Ha, bir de Micke..." Erne arkasına döndü. "Camilla Adlerkreutz adı sana tanıdık geliyor mu?"

"Hı? Adlerkreutz? Bunsdorf? Bir Romanoff'larımız eksik."

"Geliyor mu?"

"Tanıdık geliyor diyemem. Kim o?"

Erne "Birazdan anlatacağım sana" deyip yürümeye devam etti. İyice hızlansa da yarım düzine veri madencisinin masalarında oturduğu açık plan ofise girmeden yavaşladı.

Erne kulağında iPhone'la bilgisayar ekranına dikkatle bakan gençten bir kadının yanına gitti. Kadının masasına bir bilgisayar çıktısı bıraktı. Çıktıda Nina'nın fotoğrafını çektiği tablo vardı.

"Kadının hâlâ hayatta olup olmadığını ve hayattaysa nerede yaşadığını öğrenin."

"Cadıya benziyor."

"Tam da bu yüzden bunları öğrenmemiz gerek."

95

Rasmus Susikoski çenesini kavuşturduğu parmaklarının üzerine yerleştirmiş, duvara yapıştırılmış fotoğraf ve yazı kolajını inceliyordu. Konferans salonu sessizdi. Micke'in sakız çiğnerken çıkardığı sesler, Nina'nın çektiği içler, Yusuf'un ıslıkları, Erne nefes alırken çıkan hırıltılar ve Jessica'nın parmaklarıyla tuttuğu ritim salondan eksilmişti. Rasmus nihayet yalnız kalmıştı. Yalnızken hep daha huzurlu olmuştu. Hukuk Fakültesi'nde bile kitaplarına gömülmeyi, gezip sosyalleşmeyi bu tür eylemleri doğal görenlere bırakırdı. Yalnız bir kurttu o. İşteyken bile kendisini içinde bulunduğu topluluğa ait hissetmiyordu.

Rasmus birçok açıdan diğerlerinden farklı olduğunu biliyordu: Ağzını açması gereken anlarda açamayan içedönük bir kitap kurduydu o. Düşüncelerini sözcüklere dökmesinin hayatını arzu ettiği yöne çevireceği o anlarda hep nutku tutuluyordu. Hayatının en büyük trajedisiydi bu. Kadınlar konusunda başarısız olmasının nedeninin bu olabileceğini ya da bu başarısızlığın bunun sonucu olabileceğini sıkça düşünüyordu. Muhtemelen her ikisiydi.

Kapı çalındı.

"Hey, Susikoski."

Riikka Woodward odaya ardım atınca Rasmus'un kalbi tekledi. Bunun nedeni soruşturma asistanının davayla ilgili yeni bilgilere ulaşması değildi. Rasmus'un birimin geçen ekimde çalışanların kaynaşmaları için düzenlediği bir tekne seyahatinde birkaç kadeh pembe likörden aldığı cesaretle Riikka'ya romantik bir ilişki kurmak amacıyla yaklaşmasıydı. Rasmus bunun karşılığında fena terslenmişti.

"Evet?" Basit yanıtı Rasmus'un boğazına takılıp kaldı.

"Su raporu geldi."

"İlginç bir şey çıkmış mı?" Rasmus gözlüğünü çıkardı. Parmak uçlarıyla dokunduğu şakakları terliydi. Gözlerini ovuşturdu ve bir an için oda bulanıklaştı. Umduğu da buydu. Belki şimdi Riikka da onu göremezdi.

"2500 litreyi bulan tüketim artışlarını araştırdım. Bunun bir zorluğu eski bölgedeki eski apartmanların ve evlerin eski tip sayaçları olması oldu. Yılda bir ya da ki kez okunan şu sayaçlar. Doğrudan buluta bilgi yükleyen dijital sayaçlar..."

"E? Bulabildin mi bari?"

"Evet. Kaitalahti'de bir kulübe. Normalde hiç su tüketmiyorken beş gün önce orada çok su kullanılmış. Üç, dört bin litre kadar."

"Peki bu..."

"Bil bakalım mülk kimin üzerineymiş? Maria Koponen."

Rasmus gözlüğünü yeniden taktı. "Dalga geçiyorsun. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabiliriz?" Bir anda yerinde duramaz olan Rasmus ayağa kalktı. "Tabii eğer bir boru patlamadıysa..."

"Aynı gün tamir edilmediyse..."

"...aradığımız küveti bulduk demektir. Bundan şüphe yok. Oraya acilen bir SWAT timi göndermeliyiz."

Rasmus kapıyı açtı ve şaşkınlık dolu bir kahkaha attı.

"O kadar da komik olan ne?"

"Şimdi o pislikleri enseleyeceğiz. Kahretsin, hem de Micke'in fikri sayesinde."

96

Araba Herttioniemi ve Laajasalo arasındaki köprüden geçerken Nina klimanın ısısını artırdı. Arka koltukta oturan çiftin arasında büyük bir gerilim vardı. Küresel ısınmaya rağmen erimeye yanaşmayan dev bir buzdağı gibi. Nina dikiz aynasından gözü yaşlı kadına baktı. Bir psikiyatrın bir şizofreni hastasıyla cinsel ilişki kurmakla kalmayıp çalıştığı yerden onun ölümcül ilaçlar çalmasına yardım etmesini aklı almıyordu. Her ne olursa olsun Emma Luoma'nın tıp kariyeri kesinlikle sona erecekti. Evliliğin durumunu kestirmek ise daha güçtü. Fakat o alanda da işler pek iyi görünmüyordu.

Nina telefonundaki navigatöre göz attı. Laajasalo'daki Neste akaryakıt istasyonunda içleri tepeden tırnağa silahlı SWAT polisleriyle dolu iki panelvanla buluşacaktı. Konvoy oradan Emma Luoma'nın yerini tarif edeceği, Koponen'in saklandığı düşünülen eve gidecekti. Artık hiç risk almayacaklardı. Şimdi tüm güçleriyle hücumdaydılar.

Erne'in ismi telefonda belirdi. Nina telefonu yuvasından çıkardı. Luoma'lar arkada onu işitebilecekken handsfree özelliğini kullanmak istemiyordu. "Hey Erne, randevu noktasına varmak üzereyim."

Savunma Kuvveti'ne ait bir panelvan da olmasa yol bomboştu.

"Yolcuların beni işitiyorlar mı?"

"Hayır."

"Güzel. Bazı yeni bilgilere ulaştık. Sular idaresi Kaita-lahti'de ani bir tüketim artışı bildirdi. Birkaç gün önce muslukları açıp şehre gitmişler. Yazlık bir kulübe gibi bir şey, Maria Koponen adına. Haritalar'dan elde edilen sokak görüntüleri yapının profilinin

uygun olduğunu gösteriyor: Taştan, yer hizasında dar pencereler. Belediyeden evin bir planını aldık. Kulübenin geniş bir bodrumu var. Ayrıca suyun üzerinde."

"Lanet olsun."

"Orası bizim doktorun seni götürdüğü aynı ev olmalı."

"Öyle olmalı. Fakat hâlâ bunu teyit etmeli miyiz?"

"Senden istediğim Luoma çiftini akaryakıt istasyonunda polis korumasıyla bırakman. Biz SWAT timiyle Kaitalahti'deki kulübeye baskın düzenleyeceğiz. Orada bir şey bulamazsak durumu yeniden değerlendireceğiz. Orasının suç mahalli olduğu ortaya çıkarsa eve sivilleri götürmememiz daha iyi olur."

"Anlaşıldı."

Nina bir kez daha dikiz aynasına baktı. Doktorlar el ele tutuşmuştu. Affetmek çok büyük bir güçtü. Özellikle kaosun elinin kuvvetli olduğu, normal koşullarda dayanılmaz gelecek kederleri ve sorunları boğduğu böyle anlarda.

97

Erne çağrıyı sonlandırıp az önce gelen mesajı üzerine tıklayıp açtı. Mesajı gönderen Jessica'ydı.

> Helminen bize yalanlar söylemiş. Göz atmamız gereken bir şey var. Seni sonra ararım.

Rasmus önünde bir dizüstü bilgisayarla konferans salonunda oturuyordu.

Rasmus'un yanına geçen Erne "Kahretsin" dedi. "Micke, Nina'nın Kaitalahti'ye gittiğini biliyor mu?"

"Henüz değil. Hâlâ o iki pisliği sırayla sorguya çekiyor. Yeni haberler var mı?"

Erne başını iki yana sallayıp cebinden pastillerini çıkardı. Bilgisayara www.battre-morgondag.fi yazan Rasmus'a ve ekranda beliren tıbbi kliniğe baktı.

"Kliniğe yatırmadıkları hastalar ölümcül ilaçlara kolayca ulaşabiliyorsa bu yerde cidden bir sorun var demektir."

"O kadın yediği nanenin hesabını yargı karşısında verecek." Erne gözlerini yumdu. Roger Koponen'in kulübede olmasını ve bu cehennemi arapsaçının bir an önce çözülmesini tüm kalbiyle diliyordu. Davanın büyüklüğünü, bu evrende ne kadar küçük olduklarını düşündü. O adi heriflerin sebep oldukları dünyevi yıkımın nihayetinde ne de küçük olduğunu. Onların da sonunda nasıl ölüp hiçliğe karışacaklarını. Dava kapandığında Erne havlu atacak, asla geri dönemeyeceği bir hastalık izni alacaktı.

Erne kaburgalarına bir batma hissi duydu; Rasmus'un sesi fısıltı gibi çıktı: "Erne, bak."

"Ne var?" Erne gözlerini açtı. Birkaç saniye öyle kalsa uyuyup

kalacağını fark etti. Hastalık gücünü, yorgunluğa olan tahammülünü tüketmişti. Aksi bir tonla "Yine ne var?" dedi.

Rasmus internet sitesinin Personel sekmesini açtı. Orada Bättre Morgondag personelinin fotoğrafları vardı. Rasmus işaretparmağını sıcak bir gülümsemesi olan siyah saçlı bir kadına doğrulttu.

"Emma Luoma sana tanıdık gelmiyor mu..."

Erne gözlerini Rasmus'un ona doğru çevirdiği ekrana odakladı.

"Şimdi sen deyince fark ettim... belki biraz. Son yirmi dört saatte benzer görünüşlü birkaç kadın gördük." Erne susup Rasmus'a baktı. "Dur biraz... ne kastediyorsun sen?"

Bir saniye için Rasmus ekrandan dışarı bakan Emma Luoma'nın göz kırpmasını bekliyormuş gibi fotoğrafa gözlerini dikti. Ardından başparmağının tırnağını dişleri arasına sıkıştırdı. "Eminim ki... dur biraz..." deyip ayağa kalktı. Rasmus üzerinde fotoğraflardan, telefon görüşmelerine dair verilerden, buluşmalardan ve ilişkiler ağından oluşan bir zihin haritası olan geniş panonun başına gitti.

"Kimi arıyorsun?"

"Lanet olsun Erne. Haklıysam... kahretsin..."

Erne, Rasmus'un panodan bir fotoğrafı alışını dikkatle izledi. Ardından Rasmus aksak adımlarla masaya dönüp fotoğrafı ekrana doğru tutarak Emma Luoma'nın fotoğrafıyla yan yana getirdi. Rasmus taşlarla ezilen kadının yakın çekim bir fotoğrafını internet sitesinde hissizce gülümseyen yüzle karşılaştırıyordu.

Erne iki fotoğrafa yan yana baktı. Başta fikir ona gerçek olamayacak kadar imkânsız geldi. Bu o kadar önemli bir gelişmeydi ki bütün olaylar zincirini sondan başa yeniden kurgulaması gerekti.

"Emma Luoma, Haltiala'daki kurban Bayan X" dedi Rasmus.

Erne'in burun deliklerine kötü bir koku hücum etti. Rasmus tekrar terlemeye başladı.

"Hakkında kimse kayıp ilanı vermedi" diye mırıldandı Erne. İkisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Öyle de olsa saniyelerce felç olmuş gibi donakaldı.

Erne iki eliyle telefonuna uzandı. Nina artık kendisini SWAT timinin beklediği akaryakıt istasyonuna varmış olmalıydı. Güvende olmalıydı.

Rasmus şaşkınlık içinde "Çünkü... kocası da ölü" deyip ma-

sada duran fast food paketine baktı. *Bay X'in dişleri. Daniel Luoma'nın dişleri.*

"Nina'nın tanıştığı o çift doktor değildi."

Sessiz odada geçen saniyeler ikisine bir ömür kadar uzun geldi. Ekranda otomatik açılan bir pencerede Nicorette sakızı reklamı çıktı. Birden Erne'in sigara içesi geldi.

Kulağında telefonla "Yüce Tanrım" dedi. Sonra yerinden sıçradı. "Nina'nın telefonu yanıt vermiyor."

98

Jessica kapıyı ısrarla çaldı. Yusuf arkasında dikiliyordu. Sabahın üçünde bir kadını yatağından kaldırmak canlarını sıksa da o an başka şansları yoktu.

Jessica koyu yeşil kapıya, kapının bembeyaz çerçevesine baktı. Kapıdaki boya şaşırtıcı bir şekilde taze, neredeyse yepyeni görünüyordu. Tepenin zirvesindeki büyük, süslü, ahşap ev farklı bir zamandan ve mekândan kopup gelmiş gibiydi. Kulosaari'de hâlâ ayakta olan en eski evlerden biriydi; geçmişten bir yansıma. Jessica küçük pencereden antreye bir ışığın vurduğunu gördü. Sonra kapıdan gelen endişeli sesi işitti.

"Kim o?"

"Polis. Dedektif Niemi ve Dedektif Pepple. Dün gece gelmiştik."

Bir an için hiçbir şey olmayacak gibi geldi. Ardından kapı ağır ağır açıldı. Yaşlı kadın antrede dikiliyordu. Korkmuş, uykulu görünüyordu. Üzerinde açık mavi bir robdöşambr, onun altında da aynı renkte bir gecelik vardı.

"Sizi hatırladım" dedi kadın. Fakat kenara çekilip onlara yanıt vermedi. Soğuk rüzgâr kadının kıvırcık buklelerini havalandırdı.

"Bayan Adlerkreutz, içeri girebilir miyiz? Konu önemli."

"Sorun nedir?"

Jessica elinden geldiğince sakince "Girebilir miyiz?" diye yineleyip başıyla içerideki koridora işaret etti.

"Tanrı aşkına, ne zaman seçmişsiniz ama..." Kadın oflayıp Jessica'ya içeri girmesi için el etti.

"Sizi bu şekilde uyandırdığımız için üzgünüm fakat acil bir durum var."

Yusuf kapıyı ardından kapatırken Bayan Adlerkreutz "Belli" dedi.

Jessica paspasın üzerinden içeri adım atacakken Bayan Ad-

lerkreutz onun ayakkabılarına işaret edip parmağını salladı. "Rica etsem ayakkabılarınızı çıkarır mısınız?"

Jessica kaşlarını çatıp "Ben...tabii..." diye yanıt verdi. Geçen gece Bayan Adlerkreutz'un konuya bakışı tam tersiydi.

"Yatak odanıza bir kez daha bakmam gerek."

"Oradan yazıyı göremezsiniz..."

"Sakıncası yoksa yine de bir kez daha bakmak istiyorum." Jessica diğer ayakkabısını da çıkarıp ikisini yan yana paspasın üzerine bıraktı. Eski ahşap ve rutubet kokusu etrafını sarıverdi.

Yusuf, elleri belinde, "Ben burada bekleyeceğim" dedi. Ayakkabılarına baktı. Bağcıkları çözüp yeniden bağlamak için fazla tembeldi.

"Peki" dedi Jessica. Bayan Adlerkreutz robdöşambrının kemerini beline daha da sıkıca bağlarken biraz sıkkın görünüyordu.

"Tanrı aşkına. O zaman üst kata çıksak iyi olacak."

İkisi ağır adımlarla merdivenlerden çıkarken Bayan Adlerkreutz "İlerleme kaydettiniz mi?" diye sordu. O kadar ağır yürüyorlardı ki Jessica'nın merdiven boşluğunda asılı fotoğrafları inceleyecek zamanı oldu. Yukarıda olduğu gibi, bunların çoğu siyah beyaz grup portreleriydi.

"Rahat olun hanımefendi. Bu davayı mutlaka çözeceğiz." Jessica yaşlı kadına neden boş vaatlerde bulunmak istediğinden emin olamıyordu. Merdivenler ayaklarının altında gıcırdıyor, kulağına basamakları ağır ağır, tek adımlarla çıkan kadının esnemesi geliyordu.

Nihayet Jessica koridorun sonundaki açık kapıdan sızan ışığı gördü.

"Demek Koponen'lerin evine bir kez daha bakmak istediniz..." diye mırıldandı Bayan Adlerkreutz.

"Sadece yatak odası penceresinde bir dakika daha gerek bize. Sonrasında uykunuza devam edebilirsiniz." Jessica halsiz kadının peşinden yatak odasına gitti.

"Peki, siz buyurun, malum nedenlerden ötürü yatağımı düzeltecek zamanım olmadı."

Jessica Bayan Adlerkreutz'a gülümseyip yatak odasına girdi. Ağır ağır pencereye gidip parmaklarını çerçeveye götürdü.

En önemli şeyi gözden kaçırdılar...

99

Kulağına kırmızı bir telsiz telefon dayayan Erne'in ofisinin beyaz duvarları oturduğu masanın üzerine gelir gibi oluyordu. Telsiz telefon yetkililere ayrılmış özel bir ağa bağlıydı. Uzun anteniyle cihaz doksanların ilk dayanıklı cep telefonlarına benziyordu. Erne'in yanaklarından aşağı akan ter, stresin ve bedenine yayılan iltihabın bileşiminin ateşini yeniden artırdığına işaret ediyordu. O an ateşi 38'in üzerine çıkmış olmalıydı. Kesinlikle. Artık bunun bir şey fark ettireceği de yoktu. Artık ölüm cezası onaylandığına göre ateşini ölçmeyi bırakabilirdi.

"Nasıl hareket etmek istersiniz?" Hattın diğer yanındaki pes erkek sesi SWAT timinin liderine aitti. Erne'in birkaç dakika öncesinde saha operasyonundan sorumlu polis memuru olarak atadığı Nina randevu noktasına varmamıştı ve telefonunu açmıyordu. Birkaç saniye için Erne etrafı vinçlerle kuşatılmış, uykudaki, birkaç saat sonra uyanacak inşaat alanına baktı. Telefonu eline alıp gözlerini Rasmus'a çevirdi. Rasmus kollarını göğsünde kavuşturmuş, parmaklarını kazağının kıvrımlarına gömmüş, masanın diğer yanından kaygıyla ona bakıyordu. Erne'in SWAT timini Nina'yı aramaya göndermesi gerekiyordu. Kırmızı Skoda'sında fazla uzaklaşmış olamazdı.

"Sizde adres var mı?" dedi Erne. Sesinin titrediğini fark etti; alacağı karar kariyerinin en zor kararıydı.

"Evet."

"Plana göre hareket edin. Bana anlık raporlar gönderin."

"Anlaşıldı, kapatıyorum."

Erne telsizi masaya bırakıp cep telefonunu eline aldı.

"Rasse, senden hemen bir polis memurunun kaybolduğunu ra-

por etmeni istiyorum. Elimizdeki tüm devriyelerin Nina'nın muhtemelen Laajasalo'da olan Skoda'sını aramasını istiyorum. Nina randevu noktasının çok yakınında olduğunu bildirmişti.

"Anlaşıldı." Rasmus görünüşünden beklenmeyecek bir çeviklikle sandalyesinden kalktı.

"Rasse, bir de Micke'i buraya yolla. Sahaya çıkacak."

Rasmus başını sallayıp kapı aralığında gözden kayboldu.

Erne telefonu tekrar kulağına bastırıp bir saniye için çağrı tonunu dinledi. *Lanet olsun Jessica? Neler oluyor?* Dörtnala atan kalbini yavaşlatmak için göğsünü ovuşturdu. Yusuf'un numarasını ekrana getirdi. Yanıt yoktu.

Cidden ters giden bir şeyler vardı.

Rahat ol. İçlerinden biri birazdan arar. Jessica ve Yusuf da birlikteler. Onlar tehlike altında değil...

Neden Erne bu eşi benzeri görülmemiş cinayet serisi çözülene dek Jessica'yı evde korumalarla bırakma fikrine sıkı sıkıya sarılmamıştı ki?

Jessica her an arayabilir. Ya da Yusuf.

Rasmus kapı aralığından seslendi: "Erne? Kayıp polis memuru olduğunu bildirdim. Devriyelere tetikte olmaları iletildi. Kaajasalo'yu Herttoniemi'ye bağlayan köprü tutulacak."

"Güzel. Ya Micke?"

"Onu görmedim."

"Lanet olsun, bulun onu!" Erne'in homurdanması bir öksürükle sonlandı. Rasmus bir kez daha koridorda gözden kayboldu.

Erne parmaklarını klavyenin üzerinde oynatıp arama motoruna bättre morgondag helsinki yazıp çıkan ilk sonuca tıkladı. Personel sekmesini açıp ekranı önce Daniel'e sonra Emma Luoma'ya kaydırdı. Midesi bulanıyordu.

Luoma'lar ölmüştü. Daniel Luoma önceki gün Torsten Karlsdtedt'in araba bagajında Savonlinna'ya götürülmüştü. Adli tabip o sırada Daniel Luoma'nın hayatta olduğunu doğrulamıştı. Sanna Porkka'nın arabasını durdurup onu ve Daniel'ı yakmışlardı. Bu sırada biri Koponen'lerin yalısına DNA'sını bırakmıştı. Emma Luoma kaçırılıp Haltiala'ya götürülmüştü. Nihayetinde bu insanlar her kimseler çiftin anahtarlarıyla Bättre Morgondag ofislerine girip polisi aramışlar ve Nina'yla buluşmuşlardı. Şimdi ise...

Her şey tepetaklak olmuştu.

Erne "Hakkımızda" sekmesini açıp orada sunulan kısa tarihçeyi okudu.

> Uzmanlık alanı psikoz hastalarına yönelik tedaviler ve terapi olan Bättre Morgondag... 1959'da kurulan aynı adlı vakıf tarafından işletilen... kurucusu ve yönetim kurulu başkanı psikiyatrist Dr. Adlerkreutz... Alternatif, ilaçsız tedavi yöntemleri... açık diyaloğa dayanan bir model.

Kapsamlı tarihçeye bir düzine kadar siyah beyaz fotoğraf eklenmişti. En üstteki fotoğraf ilk kliniğe Villa Morgon'a aitti. Sonraki vakfın kurucusunun 1960'lardan bir fotoğrafıydı. Kadınının yüzü aynı tablodaki gibiydi; sadece arka plan farklıydı.

Telsiz telefondan gür bir ses geldi: "Hedefe altı dakika."

Erne mesajı aldığını bildirip yüzünü parmaklarının arasına gömdü.

100

En önemli şeyi gözden kaçırdılar.
Buradan neyi görmem gerekiyor?

Jessica dudağını ısırıp odaklanmaya çalıştı. Bitkin olsa da davayı çözmelerine faydası olacaksa orada dikilip şafağa kadar o lanet pencereden dışarı bakacaktı. Koponen'lerin evlerinin çatısına yazılan *Malleus Maleficarum* birinin kazıyıp üzerine yeni yazılar yazmaya çalıştığı grafiti gibi sıfırın üstünde sıcaklıkların, yağan karın ve teknisyenlerin ardından cılız bir hatıraya dönüşmüştü. Sokağı, komşu evleri, Koponen'lerin geniş arazisini görüyordu. Donmuş deniz, yüzlerce metre ötedeki adalar. *Göremediğim nedir?*

Jessica, Koponen'lerin evinin önündeki sokağa baktı. O sokakta beyaz tulumlu katilin peşine takılmıştı. Çalı çit. Buzun üzerindeki, karanlıkta elini kaldırıp ona selam veren boynuzlu figürü gözlerinin önüne getirdi.

Bir süre sonra Jessica odadaki ışığın etrafı net görebilmesini engellediğini fark etti. Dışarıdaki her şey Bayan Adlerkreutz'un odasının yansımasıyla karışıyor, bu da dikkat dağıtıyordu: Yatak, ayna, yazı masası, sandalye. İran halısı, küçük avize, kapı aralığında dikilen Bayan Adlerkreutz. Jessica'nın kendisi.

Jessica "Özür dilerim hanımefendi. Rica etsem ışıkları söndürür müsünüz?" deyip gözlerini pencereden dışarıya odaklamaya çalıştı. Birkaç saniye geçti. Fakat hiçbir şey olmadı.

"Rica etsem ışıkları kısa süreliğine kapatabilir misiniz?"

Jessica yaşlı kadının penceredeki yansımasına bir kez daha baktı. Sonra da kendisine. Aynadaki görüntü bulanıktı; Jessica von Hellens adındaki kadını sadece andıran kötü bir kopyaydı. Var olmayan bir kadındı. Göz küreleri iki iri, siyah fincan gibiy-

di; tuhaf ve karanlık bir yere inen derin kuyular. Başından çıkan boynuzlar gördü. Sonra da Murano'da bir otel odasında, yatakta hareketsizce uzanan, bedeninin her hücresi parmak uçlarından ayak parmaklarına kadar yanan bir kızı. Sanki bir cehennemin ortasında yatıyordu. Gözlerini tavana, dekoratif sıvadaki ayrıntılara dikerken kendisinden ve hayatından nefret ediyordu. Neye dokunsa bok ediyordu. Jessica oda servisinin getirdiği et bıçağını bileğinde hissetti; her an tüm bunlara son verebileceğini bilmek rahatlatıcıydı. Tek ihtiyacı olan küçücük bir hareketti. Sonrasında balık pazarı gibi kokan bu şehrin vasat bir otelinde sonsuz bir uykuya dalabilirdi.

Jessica'nın gözleri yaşardı. Sebep keder ya da acı değil, korkuydu.

Artık bu odaya kendi yansımasını görmeye geldiğini anlıyordu. Tam da rüyasında annesinin ona yapmasını söylediği gibi. Aynaya bakıyordu.

Jessica ağır ağır dönüp elini tabanca kılıfına götürdü. Bayan Adlerkreutz hâlâ kapı aralığında dikiliyordu. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Jessica'ya bakmıyordu. Belirgin bir memnuniyetle yatak odasına göz gezdiriyordu. Ardından Bayan Adlerkreutz gözkapaklarını indirip ahşabın ve katranın karıştığı eski ev kokusunu burnundan içeri çekti.

Jessica telefonunun çaldığını işitse de yanıt vermedi. O an her iki elinin de boşta olması gerektiğini biliyordu. Oradan çıkmalıydı. Yusuf hâlâ alt kattaydı.

Jessica yutkunup yaşlı kadına doğru bir adım attı. "Gidiyoruz."

"Aynı annen gibisin." Bayan Adlerkreutz, Jessica'ya neredeyse şefkatle gülümsedi.

Jessica tüylerinin diken diken olduğunu, kalbinin teklediğini ve bunu deli gibi çarparak telafi etmeye çalıştığını hissetti. "Ne?" diye mırıldanırken bir yandan tabanca kılıfını açtı.

Yaşlı kadın artık kırılgan ve uykulu görünmüyordu. "Sen de de var."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Beynin. Eşsiz. Yapında var bu senin."

"Hemen şimdi gidiyorum. Yusuf!" Jessica boğuk bir sesle bağırsa da aşağı kattan yanıt gelmedi. "Yusuf!" Bu kez daha yüksek sesle bağırıp Bayan Adlerkreutz'a doğru bir adım attı.

Ardından bir yerlerden ayak sesleri geldi. Fakat sesler merdiven boşluğundan değil, daha yakından geliyordu. Bir kapı gıcırdadı.

Jessica'nın eli tabancasını kavrarken Bayan Adlerkreutz "Theresa hastaydı" dedi.

"Yusuf!"

"Yine de en sevdiğim öğrencimdi." Kadın küçük bir kahkaha attı.

"Neden bahsediyorsunuz siz?" Jessica'nın sesi titriyordu. Tabancayı Bayan Adlerkreutz'a ve kadının arkasındaki kapı aralığına doğrulttu. *En sevdiğim öğrencim.* Koridordaki ve merdiven boşluğundaki fotoğraflar Jessica'nın bilincine hücum etti. Eli tabancayı daha sıkıca kavradı. "Kımılda!"

Aynı anda kapı aralığında iki figür belirdi. Jessica karanlık koridordaki kıvrık boynuzları seçebiliyordu. Dudaklarının arasından bir inilti kaçıverdi. Tabanca elinin sarsak bir uzantısına dönüşürken pencereye doğru gerildi.

"Yusuf!"

Bayan Adlerkreutz "Yusuf gelmeyecek" dedi. Adamlardan biri kadının yanından geçip odaya daldı. "Ve şu tabancan... onu indirsen iyi olur. Zararsız hale getirildi."

Jessica paniğin tüm vücuduna yayıldığını hissetti; kulakları gürlüyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Sonra acıyı hissetti. Tabancasını ağır ağır kendisine yaklaşan boynuzlu canavara doğrulttu. Fakat tetik kımıldamadı: Ateşleme pimi tutukluk yapmıştı. *Neler oluyor? Micke tabancayı kontrol etmişti.* Tabanca Jessica'nın ayaklarının dibine düştü. İri bir adamın kollarının bedenine, ıslak bir havlunun yüzüne sarıldığını hissetti. Tüm gücüyle mücadele ederken derinlerde bir yerlere battığını hissetti: Güneşin ışınlarının bile erişemediği daha da bulanık bir göle.

Her şey yolunda tatlım.

101

Erne sessiz telefonuna bakıp parmaklarını boynuna doladı. Nina'nın hayatı tehlikedeydi ve Helsinki polis teşkilatı birazdan onu aramaya çıkacak da olsa içinden bir ses Erne'e bu işin sonunun iyi olmayacağını söylüyordu. Yakında Erne bir konferans salonunda oturup Mikael'e Nina'nın neden iki katille bir araba yolculuğuna çıkarıldığını açıklama ayrıcalığına erişecekti. Son 48 saat içinde Erne ikinci kez birini bir katilin şoförlüğünü yapmaya teşvik etmişti. *Ya Jessica hangi cehennemde?* Gelen mesajdan beri ondan hiç haber almamıştı.

Masanın üzerindeki telsiz telefondan gelen ses "Hedefe iki dakika" dedi.

"Anlaşıldı." Erne birkaç kez yutkundu.

Rasmus kapı aralığında belirdi. Yüzündeki endişeli bakış hayrete benzer bir ifadeye dönmüştü.

"Sorun nedir?"

"Micke'i bulamıyorum..."

"Micke'i bulamıyorum da ne demek?"

"O... gitti."

Erne gözlüğünü kırışık alnından çekip çıkardı. "Ne diyorsun sen?"

Rasmus birkaç adım atıp, elleri belinde, odanın ortasına yürüdü. Sesi kuşkuyla titriyordu. "Bana öyle söylendi. Micke'in yanında kelepçelenmiş Karlstedt ve Lehtinen'le gittiği söylendi. Anlaşılan asansörlere gidiyorlarmış. Aşağı katta bana binadan çıktıkları söylendi. Üzerlerinde paltolarla..."

"Micke gecenin bir yarısı baş şüphelilerimizi hangi cehenneme götürmüş?"

"Belki Nina'nın başının dertte olduğunu işitmiştir. Belki onu bulmaya gitmiştir."

"Yanına şüphelileri alarak mı? Bu hiç de mantıklı gelmiyor. Ayrıca Nina'nın durumunu kimden haber alacak ki? Sen mi söyledin?"

"Onu bulamadım bile... Belki Nina aramıştır onu."

"Bu tuhaf. Micke'i telefonla arayacağım."

Rasmus başını iki yana salladı. "Ben aradım bile."

Kapı çalındı. Riikka Woodward dişlerinin arasında bir tükenmezkalemle içeri baktı. "Benden istediğin bilgilere ulaştım Erne" deyip elindeki kâğıdı elini ona uzatan Rasmus'a verdi. Rasmus, Erne'e doğru birkaç adım atsa da birden durup kaşlarını çatarak kâğıtta yazanları okudu.

"Camilla Adlerkreutz mu? Vakfın yöneticisi demek?"

"Woodward'dan araştırmasını istedim... Ne yazıyor orada?" Erne ayağa kalkıp tüm ağırlığını masaya verdi.

Woodward koridorda gözden kaybolurken Rasmus kâğıdı Erne'e verdi.

"Adresinin Kulosaari'de olduğunu. Koponen'lerin evinin tam karşısında."

"Bir saniye..." Erne yeniden koltuğuna oturup fareyi eline aldı. Vakfın tarihçesinin olduğu sayfadaki fotoğraflardan birini büyüttü. Fotoğrafta eski, süslemeli, ahşap bir ev vardı. *Villa Morgon.*

Erne ekranı Rasmus'a doğru çevirdi. "Jessica ve Yusuf'un Koponen'lerin evinin çatısını görmek için girdikleri aynı ev olabilir mi bu?.."

"Adres uyuşuyor."

"Fakat..." Erne tekrar ayağa kalktı. Uzanıp gri kazağını aldı. Kazağı giydikten sonra kollarını koyu yeşil paltosuna soktu. "Micke'e kısa süre önce Adlerkreutz isminin ona tanıdık gelip gelmediğini sordum. Hiç duymadığını söyledi."

Telsiz telefondan gelen sinyal içeride yankılandı. Erne cihazı eline alıp göğsüne götürdü. *Randevu noktasından merkeze.*

"Fakat Micke, Yusuf'tan tüm komşuların bir listesini almıştı" diye mırıldandı Rasmus.

"Belki de unutmuştur."

"Ya da..."

Randevu noktasından merkeze.

"Umarım öyle olmuştur Rasse" dedi Erne. Telsiz telefonu ağzına götürdü. "Merkez konuşuyor."

102

Jessica gözlerini karanlıkta yanıp sönen alevlere açtı. Yanan yakıtın mayhoş kokusuna karışan rutubet kokusunu burun deliklerinde hissedebiliyordu. Ahşap kolonların uçlarında yanan alevlerin fısıltısı da olmasa odada çıt çıkmıyordu.

Jessica'nın gözkapakları ağırdı. Fakat bedeninin hiçbir yanı acımıyordu. Kendisini bir nilüferin üzerinde dinlenen bir kelebek kadar hafif hissediyordu. Birkaç metre ötede yer altındaki bir şeyi gizleyen geniş, kırmızı bir battaniye serilmişti.

Bir kadın Jessica'nın arkasından "Jessica von Hellens" diye seslendi.

Jessica neredeyse istemsizce "Evet?" diye yanıt verdi.

"Hoş geldin."

Jessica çevrede kimseyi göremiyordu. Etrafına bakınmaya çalıştığında başının boynunu çevirmesini engelleyen ahşap bir boyunluğa tutturulduğunu fark etti.

De primo, fratribus et sororibus.

Parmaklarını büken Jessica'nın bilekleri kelepçelerle temas etti.

Bu sırada bir grup yarı çıplak insan belirdi. Jessica'nın sabitlendiği sandalyenin her iki yanından geçtiler. Dört, beş, altı, sekiz kişiydiler. Üzerlerinde siyah pelerinler vardı; kapüşonları yüzlerini örtüyordu. Çıplak ayaklar taş zeminde ilerlerken alçak sesli hışırtılar yankılandı.

Jessica üzerinde siyah bir gece elbisesi olduğunu fark etti. Yere, ayaklarının yanına bir çift yüksek topuklu ayakkabı bırakılmıştı. Jessica derin nefes alamıyor, hava boğazına düğümleniyordu. "Neler oluyor?"

Bir kadın "Kıpırdama Jessica" dedi. Jessica cılız, çıplak bedene baktı; sarkık memelerin üzeri kalın, mor damarlarla kaplıydı.

Kadın narin elini kaldırıp kapüşonunu geriye attı. Kapüşonun o ana dek gizlediği yüzündeki gülümseme şefkatli, bir nebze de dalgındı. Az önce yatak odasında olduğu gibi.

"Doğru dürüst tanıştırıldığımızdan emin değilim. Adım Camilla Adlerkreutz." Kadın, Jessica'nın oturduğu sandalyeye bir adım yaklaştı. Diğerleri oldukları yerde kaldılar. Jessica gözlerini çıplak bedenlerin üzerinde gezdirdi. Grupta hem erkekler hem de kadınlar vardı. "Kafanda pek çok soru olmalı."

Jessica'ya dili demir gibi ağır geliyordu. Ağzında tuhaf, yapay bir tat vardı. Gözlerini yumdu. Kafası allak bullak olmuştu. Düşüncelerini odaklamakta zorlanıyordu.

Alçak sesle "Gitmek istiyorum" dedi. "Erne'i görmek istiyorum."

"Fazla zamanımız olmadığını biliyorum. Benim zamanım zaten dolmak üzere." Camilla, Jessica'nın odayı rahatça görebilmesi için yana çekildi. Uzaktaki duvarda güzel, kuzguni saçlı bir kadının resmi vardı. "Görüyor musun? Bu pekâlâ senin resmin de olabilirdi."

Camilla haklıydı; benzerlik çarpıcıydı.

"Fakat o resimdeki sen değilsin Jessica, benim." Camil-la'nın sesindeki sıcaklık kısmen kaybolmuştu.

"Gitmek istiyorum" diye fısıldadı Jessica.

"Gitmek istiyorsun. Sorun şu ki Jessica sen ne istediğini bilmiyorsun. Tıpkı annen gibisin." Camilla Adlerkreutz, Jessica'ya doğru birkaç adım atıp hantal hareketlerle onun önünde diz çöktü. "Onun güzel, bozulmamış bir ruhu vardı. Fakat aynı zamanda bize sırt çeviren inatçı bir kaltaktı o."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum" dedi Jessica. Hızlı nefes almaya başladığını, nefesinin daraldığını fark etti.

"Elbette ki anlamıyorsun tatlım. Nasıl anlayacaksın ki... Annen gibi sana da sıra dışı nitelikleri olan bir zihin bahşedildi. Bayağılıklar tarafından yönetilmeyi istemeyen bir beyin. Toplumun dayatılan gerçeklerini inkâr eden bir anlayış." Camilla Adlerkreutz teatral bir hareketle elini alnına götürdü. Hareketleri akışkandı; narin, kırışıklıklarla dolu eli havaya kalktı, sonra dönüp kır saçlarını okşadı.

"Annem mi?"

"Onu hâlâ görüyorsun, değil mi? Gecenin geç saatlerinde, uyuyamadığında? Biz, ben ve buradaki kız ve erkek kardeşlerim... Son iki günde attığımız adımlar sana zalimce gelebilir fakat aslında tek istediğimiz daha güzel yarınlar. Temsil ettiğimiz de bu. *Daha güzel yarınlar.* Karşında gördüğün erkek ve kız kardeşlerimizin her biri ne pahasına olursa olsun bu ideolojiyi savunmaya yeminli."

"Neler oluyor?.." diye kekeledi Jessica.

"Buradan sonrasıyla sen ilgilenir misin *kardeşim*?"

Camilla Adlerkreutz gözlerini yumarken sağ köşede dikilen adamın uzanıp kapüşonunu geriye atmasıyla yüzü ortaya çıktı. Jessica daha önce hiç kanlı canlı görmemiş olsa da adamı tanıdı.

Roger Koponen'in burun delikleri şişmişti ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Her an patlayabilirmiş gibiydi.

103

Erne adamın sözlerini işitse de idrak etmeyi reddediyordu. "Lütfen tekrar edin."

"Hedef boş."

Sözcükler Erne'in kulaklarında yankılandı. Telsiz telefonun ağızlığında kurumuş tükürük kokusu vardı. Erne kalbinin küt küt attığını fark etti. "Ya küvet?"

"Küvet yok. Bodrum çöp dolu."

"Bu da ne demek oluyor..."

"Bana kalsa ilk bakışta bunun aradığımız ev olmadığını söylerdim."

Erne alçak sesle "Fakat orası olmalı" dedi.

Telsizden gelen ses "Evin yakın çevresine bakınacağız" dedi.

"Anlaşıldı."

Erne telsiz telefonu masaya bıraktı; kalbi bir civciv kalbi kadar hızlı atıyordu. Masanın üzerindeki telefon tekrar çaldı. *İç hat.* Erne'in cep telefonunun ekranında bir başka numara belirdi: Polis Kurulu'ndan Lönnqvist. Çağrıyı yanıtlayamayacak kadar afallayan Erne "Neler oluyor burada?" diye mırıldandı.

Rasmus kaşlarını çatıp "Sanırım biliyorum" dedi. O da kendi telefonuyla meşguldü.

"Yine ne oldu?"

"İnternete yeni bir video düşmüş... Bu kez Instagram'a." Rasmus elinde telefonla Erne'in yanına gitti.

"Bu da nesi?"

Üzerinde güzel, siyah saçlı bir kadının yattığı loş ışıkla aydınlanan bir hastane yatağı gördüler.

"Yoksa bu..."

"Laura Helminen."

Ekranın altında durmadan yağan yeni yorumlar vardı.

Erne kısık sesle "Canlı yayın mı bu?" diye sordu. Ofisinde çalan telefonların sesi uzaklarda bir yerden geliyor gibiydi.

"Evet...*@malleusmaleficarum...*"

"Biri Helminen'in odasından canlı yayın yapıyor. Kahretsin, kapıdaki korumaya ne oldu?" Erne, Jessica'dan gelen mesajı anımsadı. *Helminen bize yalanlar söylüyormuş.*

Ekranın altındaki figüre işaret etti. "Bunlar... şu sayı ne?"

"Şu an izleyen insan sayısı."

"Hay lanet..."

On binlerce insan izliyordu. #malleusmaleficarum. Çoğu İngilizce olan binlerce yorum yapılmıştı.

"Yorumlar videonun başında söylenen bazı şeylere yanıt olarak yapılmış."

"Geri alabilir misin?.."

Fakat tam o anda kaslı, üzerinde siyah bir takım elbise olan bir adam ekranın aşağısında belirdi.

"Bu adam o koruma..."

"Şışt. Dinle."

Ne yazık ki telefonuna el koymam gerek.

Neden?

Emirler böyle. Telefon nerede?

Orada, rafta.

Kadın dosdoğru kameraya işaret etti. Koruma arkasına döndü.

"Teo..." diye fısıldadı Erne. Teo'yu bakanlık görevlerinden tanıyordu. İşinin ehli biriydi fakat Jessica bile o adamın kibirli bir hıyar olduğunu düşünüyordu. Teo sakince telefona doğru birkaç adım attı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Rasmus.

Erne'in Rasmus'un neyi kastettiğini anlaması bir saniye aldı. Laura artık yatağında yatmıyordu: Teo'nun arkasına geçmişti. Siyah, birbirine girmiş saçları gözlerine düşüyordu. "Ne yapıyor bu?.."

Erne elini ağzına götürdü.

Her şey hızla olup bitti. Teo'nun eli telefonuna uzanırken hareketi bir anda yarıda kesildi. Yüzündeki kendine güvenli bakışın yerini bir hayret ifadesi aldı. Hemen sonra boynundan koyu kırmızı sıvı fışkırmaya başladı.

Sonra kadrajda sadece Laura Helminen kaldı. Yüzünde soğuk bir sırıtışla.

Malleus Maleficarum.

104

Bir an için oda öyle sessizleşti ki Jessica odun meşalelerinin uçlarında dans eden alevlerin çıtırtılarını yeniden işitir oldu. Yakıt kokusu ona çocukluğunu, sıcakta parıldayan asfaltı hatırlattı.

Yaşlı kadını eğilerek selamlayan Roger Koponen "*Mater pythonissam*" dedi. Ardından şaşkın gözlerini Jessica'ya çevirdi. "Her şeyin bir amacı var Jessica. Biraz önce internete modern topluma ve o toplumun nasıl yozlaştığına dair endişelerimizi ifade eden kısa fakat derin bir manifesto yükledik." Tonlama olmadan, kâğıttan bir nutuk okurmuş gibi konuşuyordu.

Jessica bir kez daha uzuvlarının uyuştuğunu hissetti. Bedenine bir toksin pompalanıyormuş gibi. Jessica "Karını sen mi... öldürdün?" deyip yutkundu. Boğazı uyuşmuştu.

"Maria kendi kaderini kendisi tayin etti. Çalışmaları zihnin özgürlüğüne ve daha güzel yarınlara tersti. Bu konuda söz hakkım yoktu. Bunun gerçekleşmek zorunda olduğunu bilmiyordum. Önlemek için elimden gelen her şeyi yapardım. Ne de olsa Maria eşimdi... Fakat geriye bakıyorum da her şey zaten gün gibi ortadaymış."

Jessica bağlarından kurtulmaya çalıştı. Kaslarını elinden geldiğince gerse de elleri ve ayak bilekleri ahşap sandalyeye sıkıca kelepçelenmişti.

"Bak Jessica. Her şey yazılı zaten. Tıpkı Roger'ın kitaplarında olduğu gibi. Her şey başından beri apaçıktı."

"Fakat... neden?" diye sordu Jessica. Korkusu hislerini uyuşturan ilaçların etkisini kırmıştı; yanağından aşağı bir gözyaşının süzüldüğünü hissetti.

"Bu biraz aklını karıştırabilir sevgili Jessica..." dedi Camilla Adlerkreutz. Ardından Roger Koponen'in arkasında dikilen in-

sanlara işaret etti. "Başarmayı ümit ettiğimiz şeyin ne olduğunu gerçekten anlamana gerek yok; öğretilerimizi derinlemesine anlamak yıllar süren uzun çalışmalar gerektirir. Roger'ın modern toplumdan ve modern toplumun kısıtlamalarından tiksinmesi ona en sürükleyici öyküleri, ideolojimizle ve uygulamalarımızla iç içe geçen öyküleri yazma ilhamı aşıladı. Dünyada on milyonlarca insan o öyküleri okudu ve şimdi farkında olmasalar da zihinleri düşünce şeklimize açıldı. Bu durumdan fayda sağlamamak düpedüz aptallık olurdu. Roger'ın kitapları sayesinde çok sayıda potansiyel müridimiz oldu ve şimdi bizim öğrenme sürecini daha da pekiştirmemiz gerekiyor. Biz burada konuşurken kaç kişinin Daha Güzel Yarınlar hareketini tartıştığından haberin var mı? *Malleus Maleficarum*. Cadı çekici şu an Batı ülkelerindeki milyonlarca evde büyük ilgi uyandıran bir konu. Bugünlerde misyonerlik çocuk oyuncağı; elinin altındaki araçları nasıl kullanacağını bilmek yeterli."

"Fakat..."

"Bugün içinde yaşadığımız laik dünya tanrının açık bir zihin bahşettiği insanları susturmaya çalışıyor. Bildiğimiz üzere eleştirel ve yaratıcı düşünme yetisi, ağaçları değil ormanı görme becerisi organize toplum için bir tehdit. Toplum o bireylere deli yaftası yapıştırmak istiyor: Onlara yönelik tanılar geliştiriliyor ve düşüncelerini yavaşlatmak için onlara ilaçlar veriliyor. Hayatım boyunca yaptığım çalışmalar hastanelerde çürümeye terk edilmeleri veya yakınlarının evlerinde ihmal edilmeleri yerine o potansiyelin kullanılmasını sağlamayı hedefledi. Ben hiçbir zaman hasta insanları tedavi etmedim Jessica. Elbette rolümü oynayıp toplum tarafından kabul gören koşulları yerine getirdim. Fakat sadece çalışmalarıma huzur içinde devam edebilmek adına yaptım bunları. Hayır, ben hasta insanları tedavi etmedim. Çünkü bu insanlar; burada, etrafımda dikilen hepiniz hasta falan değilsiniz. Dar görüşlü seçkincilerin yönettiği kaotik bir cehennemin ortasında birer güneş ışınısınız."

Jessica'nın ağzına tuz tadı geldi: Ağzının köşesinde bir damla gözyaşı. Yaşlı kadının cılız eli gözyaşını sildi. Jessica nefesinin kesildiğini hissetti. Sırtında bir karıncalanma, bacak kaslarının ucunda küçük şimşeklerin çaktığını hissetti. Şimdi yanan meşalelerin ışığında bir parıltı görüyordu. Bir hançer.

"Ben yedinci cadı mıyım?" diye fısıldadı Jessica. "Son cadı mıyım?"

Camilla Adlerkreutz neşeyle "Sen mi?" dedi. "Tüm bunları niye yaptığımızı hâlâ anlamıyor musun?"

Nefes almak gitgide güçleşiyordu. Jessica'nın burun delikleri sümük doluydu ve boğazında kocaman bir yumrunun ağırlığı vardı.

"Onlarca ruhu kurtardım Jessica. Zihinlerinin zehirlenmesini önledim. Bir tek hastamın bile hayatının sözde alanında uzman birinin koyduğu tanıyla baltalanmamasını sağladım. Kimse ruh hastası yaftasını hak etmez. Bana sırtını çevirenler bile. Hayal et! Sayemde ilaçlar pompalanacak, elleri kolları bağlanacak tüm o zavallı insanlar kendi çalışma alanlarını ve kariyerlerini seçebiliyorlar. Nüfuzlu konumlara gelebiliyorlar. Çocuklarım angarya işlere razı gelmezler. Her yerde onlar. Karada, denizde, havada."

Jessica alçak sesle "Annem..." dedi. Fakat sesi boğazındaki yumruya takıldı.

"Luoma'lar yıllarca Bättre Morgondag'daki en iyi doktorlarımız oldular. Fakat sonra ipin ucunu kaçırdılar; ruhlarını ilaç endüstrisine sattılar. Albert von Bunsdorf gibi. Albert sonunda sıra dışı beyin fonksiyonlarının her zaman tanı, tedavi ve ilaç gerektirdiğine inanan insanlara katıldı. Çift kişiliklilik, hastalık, sanrılar, psikoz gibi terimler... Farklılığa yönelik saldırılar bunlar." Camilla Adlerkreutz bir şeyler düşünür gibi bir an için duraksadı Ardından komik bir şey anımsamış gibi hınzırca bir kahkaha attı.

Gülümseyip "Şu Blomqvist sürtüğünden bahsetmiyorum bile" diye ekledi. "Son yıllardaki en rezil akademik çalışmalardan biri o genç kadının sıra dışı beyin fonksiyonlarının sadece hastalık olmadığı, aynı zamanda muhtemelen gülünç bir parazitten kaynaklandığını savunan teziydi."

"Fakat..."

"Sistemin nasıl çalıştığını anlamadın mı Jessica? Belli ki anlamamışsın çünkü anlamana gerek olmadı. Ben nüfuzumu kullanmasam bu kadar ilerleyebileceğini mi sanıyordun? Polis teşkilatına katılmak için gereken sicil soruşturmasından geçebileceğini mi sanıyordun? Şimdi, rütben gitgide yükselirken hedeflerimize ulaşmamız, toplumun cehaletten dolayı ortaya çıkardığı hataları düzeltmemiz için bize yardım edebilirsin. Sen büyürken seni izle-

dim canım. Annenin yapamayacaklarını, yapmayacaklarını yapabileceğini biliyorum."

Jessica "Ne?" diye fısıldayıp ağlamaya başladı.

Camilla Adlerkreutz başını göğsüne eğdi. Bir an için dua eder gibiydi. Sonra ayağa kalkıp elini havaya kaldırdı.

"Detego."

Yarım daire şeklinde dizilmiş çıplak figürler birer birer kapüşonlarını başlarından çıkarmaya başladılar. Alnında parlayan doğum lekesiyle sinekkaydı tıraşlı o adam. Torsten Karlstedt. Jessica'nın tanımadığı siyah saçlı, güzel bir kadın. Muhtemelen dün gece Irma Helle'in dükkânının penceresini tıklatıp onu öldüren aynı kişiydi bu. Ve son olarak da...

Mikael "Üzgünüm Jessica" deyip ellerini göğsünde kavuşturdu.

Jessica nefes alamıyordu. *Çünkü sana yakın olan, her şeyi öğrenebilecek biri olduğunu söylediler. Her şeyi izleyen ve kontrol eden biri.* Jessica kendisini bir aptal gibi hissediyordu. Bir anda her şey gün gibi ortaya çıkmıştı. Su sayacı, tabanca, defter. Micke, Karlstedt ve Lehtinen'i sorguya çektirmesi için Erne'e baskı yapıyordu. Micke'in dünden önce bir otel odasındaki iki saatlik bir oturumun ardından Jessica'yla araba yolculuğuna çıkmak istemesi... Amacı görev başındaki devriyelere çağrı yapıldığında Jessica'nın Kulosaari'deki suç mahalline ulaşan ilk dedektif olmasını sağlamaktı.

Yaşadığı şok ağır ağır öfkeye dönerken Jessica alçak sesle "Bana yardım et Micke" dedi. Fakat dudaklarından dökülen sözcükler ona anlamsız gelmişti. "Çıkar beni buradan sen lanet olası pislik!" diye haykırdı.

Mikael gözünü bile kırpmadan Jessica'ya baktı. "Jessica, arkadaşım. Yolculuğumuz burada sona eriyor. Fakat senin yolculuğun devam edecek."

"Ne saçmalıyorsun Micke? Aklını mı kaçırdın? Yoksa sen mi öldürdün?.."

"Sakinleş Jessica." Camilla'nın yüzünde ihtiyatlı bir gülümseme belirdi. "Nüfusun çoğunluğu gibi düşünme tuzağına düşüyorsun. Dünyaya dar bir açıyla bakmayı seçiyorsun. Onlar için biz kötülük yapıyoruz. Fakat diğer birçok kişiye göre kahramanlarız. Hareketimiz hayal edemeyeceğin kadar geniş çaplı. Dünyanın her yerinde bizi bağırlarına basan kardeşlerimiz var. Çok ya-

kında sayıları daha da artacak. Roger'ın kitapları yok satıyor ve internet manifestomuz yüz binlerce kişi tarafından izlendi."

"Kafayı yemişsin sen..."

"Bak işte. Yine başladın Jessica. Tüm bunların, titizlikle çizilen bu hazine haritasının tek amacının mesajımızı, bilgimizi yaymak olduğunu anlamaya çalış lütfen."

Camilla Adlerkreutz dönüp kırmızı battaniyenin başına gitti. Meşale ışığı altında teni gerçeküstü, bükülmüş telin etrafında oluşan kartonpiyer gibi görünüyordu. Pelerinsiz bedeni battaniyenin üzerine çömeldi ve siyah tırnakları battaniyeyi kavradı. Hemen sonra battaniyenin altındaki iki figür ortaya çıktı.

Jessica dehşetle bağırdı.

"Hançer senin için değil, Jessica, tatlım." Camilla Adlerkreutz bu sözlerinin ardından güçlükle yeniden doğruldu. "Senin kaderin ölmek değil, hepimiz öldüğümüzde bile yaşamaya devam etmek."

"Yusuf! Nina!" Jessica bağırdı. Fakat ikisi de yanıt vermedi. İkisi de uzanıyordu. Bilinçsiz halde, gözleri kapalı, Jessica'nın ayak tabanlarında hissettiği taş zeminin üzerinde.

"Maria beş güzel elbise hazırladı Jessica. Annenin ilk ödül galasında giydiği elbisenin birebir aynısı elbiseler. Tabii ki Maria benim, yaşlı yan komşusunun elbiselerle ne yapacağını bilmiyordu. Fakat yardımcı olmayı kabul etti."

Jessica kekeleyerek "Nina, uyan! Yusuf..." dedi. Fakat bu çabasının faydasız olduğunun farkındaydı.

Aniden tepelerinden tuhaf gürültüler geldi. Mikael gözlerini tavan kirişlerine çevirdi. "Geldiler."

Tavandaki gümbürtüler giderek şiddetlendi.

Odadakilerden biri "Acele etmemiz gerek, *mater pythonissam*" dese de Camilla Adlerkreutz sakin, son derece telaşsızdı.

Jessica haykırmak, polislere sesini duyurmak, onların geniş ahşap evin bodrumu olması gereken bu yeri bulmalarını istiyordu. Fakat sesi boğazına takılıp kalmıştı. Yarım dairenin içinde dikilen insanların hiçbiri kaçmaya çalışacak gibi görünmüyordu.

Jessica bir kez daha hançerin parıltısını gördü. Bu kez yaşlı kadının elinde.

"Bir kısmımız geride kalacak. Bir kısmımız gidecek. Fakat sen yoluna devam edeceksin. Çünkü Jessica von Hellens, annen gibi sen de *mater pythonissam*'sın."

Jessica arkasındaki insanların şarkı söylemeye başladıklarını işitti. Belli belirsiz anımsadığı bir melodi. Ardından yakınlarda bir yerden ete batan metalin sesi geldi. Jessica'nın yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü. Bedenine sıcak yayılırken gözlerini yumdu.

Annesinin o sabah söylediği şarkıydı bu.

Respice in speculo resplendent, Jessica.

105

Jessica gözlerini açsa da oditoryuma az önce giren adama doğru dönmedi. Burnuna adamın tıraş losyonunun tatlı kokusu gelene dek bekledi.

"Zesika" dedi Colombano. Sesinde bir alaycılık seziliyordu. Muhtemelen hayretini ve akıl karışıklığını maskelemek için.

Jessica gözlerini açıp döndü. Elleri haki pantolonunun ceplerinde, beyaz gömleğinin düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açık Colombano, Jessica'ya baktı.

Jessica'nın Colombano'nun kız kardeşi olduğunu öğrendiği kadın salondan çıkıp kapıyı ardından kapatırken Colombano "Venedik'e dönmüşsün" dedi. İkisi şimdi baş başa kalmıştı.

Jessica sesinin titrediğini fark etti. "Venedik'ten hiç ayrılmadım ki."

Colombano kıkırdadı. "Nasıl?"

"Hep Murano'daydım."

Bir an için Colombano başını iki yana salladı. Jessica tamamen delirmiş gibiydi. Belki de gerçekten delirmiş olmalıydı. Aylarca bir otel odasında felçli gibi yattığı için değil, geri geldiği için.

"Dinle. İlişkimiz o şekilde bittiği için üzgünüm."

"Sana inanmıyorum."

"Ah Zesika. Kendine bak bir... Berbat görünüyorsun gerçekten. Öyle güzel, iyi giyinen bir kız nasıl olup da böyle... şişman, hırpani bir pasaklıya dönüşebilmiş?"

"Demek artık prensesin değilim? Arkadaşlarınla paylaşmak isteyeceğin bir şey değilim demek?"

Colombano neşeli bir kahkaha attı. "Seni kimseyle paylaşmadım ben."

"Tabii ya, paylaşmadın. Arkadaşın sen bana tecavüz ederken izledi sadece."

"Delice konuşuyorsun. Gel hadi, çıkalım buradan."

"Chiara'nın ölümünün bir kaza olmadığını biliyorum."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Daha fazla dayanamadığı için intihar ettiğini biliyorum. Çünkü sen çevresindeki tüm oksijeni yutan bir narsistsin. Karşındakine kendisini önemli, arzulandığını hissettiriyordun. Fakat onu aşağı çekip, özgüveninden ve kendisine saygısından mahrum etmekte daha da başarılısın..."

"Kapa çeneni."

"Fakat bilmeni istedim" dedi Jessica. Şimdi gözleri haftalardır ilk kez yaşarıyordu. Zihnine ve bedenine aylardır hükmeden o hissizlik o tek cümlenin kapladığı süre boyunca onu azat etmiş gibi, "İçini görüyorum senin ve senden tiksiniyorum. Kız kardeşin de tiksiniyor senden."

Colombano kahkaha attı. "Yüzsüzlüğe bak."

"Durma, gül bakalım. İkimiz de bunun bir oyun olduğunu biliyoruz."

"Hiçbir şey bildiğin yok seni lanet orospu." Colombano uzun adımlarla yaklaşıp Jessica'yı bileğinden tutarak ayağa kaldırdı. "Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bahse girerim sen bana hâlâ âşık olduğun için gidemedin. Sonunda da mal arayan keş gibi bana döndün. Haklı mıyım? Nefret ettiğini sandığın... fakat aslında bayıldığın şeyden daha fazla almaya döndün."

Colombano bu sözleri Jessica'nın kulağının dibinde söylemiş, Jessica'nın boğazına ılık tükürükler saçmıştı. Jessica, Colombano'nun gözlerinin içine baktığında içinde gitgide büyüyen paniği hissetti. Colombano'nun güçlü parmakları Jessica'nın ince bileğine dolanmıştı. Oraya kendi rızasıyla gelen Jessica kendisini bu sadist adamın insafına bırakmıştı. İkisi oditoryumda yalnızdı. Kimse yardımına gelmeyecekti.

"Gel." Colombano, Jessica'yı koltukların yanından kapıya sürükledi. Jessica'nın dizi koltuklardan birine sertçe çarptı. Koltuk devrildi. Jessica boştaki eliyle küçük çantasını tutuyordu.

"Hayır!" diye haykırdı Jessica. Sesi terk edilmiş alanda yankılandı.

Colombano'nun eli Jessica'nın bileğini daha da sıkarken Jes-

sica kan dolaşımının güçleştiği parmakları arasında bir karıncalanma hissetti. Colombano, Jessica'yı yüksek sütunların arasından daha küçük bir odaya soktu ve odanın uzak ucundaki kapıya götürdü.

"Bırak beni."

"Buraya sadece konuşmaya gelmişsin numarası yapma..."

Colombano kapıyı açıp Jessica'yı kapıdan içeri öyle sertçe itti ki Jessica yüzüstü yere yığıldı. Odaya şöyle bir bakabildi: Duvarları eski konserlere ait posterlerle dolu bir tür ofisti burası. Odanın ortasında, üzerinde bilgisayarlar olan bir masa duruyordu. Ayrıca odada yıpranmış bir kanepe ve karşı duvarda dışa açılan bir kapı vardı.

Jessica, Colombano'nun ellerinden hışırtılar ve tıngırtılar geldiğini işitti. Ardından boğazına deri bir kemerin dolandığını hissetti.

"Buraya sırf aklımı karıştırmaya geldin! Konserimi mahvetmek... konsantrasyonumu bozmak için."

Jessica nefes almaya çalıştı; parmakları boğazına ve boğazını sıkan kemere gitti. Colombano'nun siyah elbisesini kaldırdığını, parmaklarını kalçalarının etine gömdüğünü hissetti. Jessica çığlık atıp yere düşen el çantasına uzandı. Parmakları çantanın kayışına, çantanın içinden çıkan ahşap sapına uzandı.

"Sorularının yanıtlanmasını hak etmiyorsun... Sadece mezarlıktaki bir kızdın. Özel olduğunu mu sanıyorsun? Hepiniz tahmin edilebilir ve zayıfsınız. Ayrıca aptalsınız! Buraya başımın etini yemeye, ahmakça sorular sormaya geldin demek. Üzgün müyüm? Hayır, seni aptal inek. Kendine bir bak. Şişmansın! Yirmi yaşında bir sürtük... Seni terbiye etmek zorunda olmasam sana iki metrelik bir sopayla bile dokunmazdım..."

Colombano'nun cümlesi aniden tok bir sesle son buldu. Bir an için her şey donakaldı. Ardından Colombano gürleyerek doğruldu. Jessica boynunu saran kemerin gevşediğini hissetti. Sırtüstü döndü.

Colombano şaşkın halde birkaç adım geriledi. Gözlerinin tam olarak erişemediği noktayı görmeye çalıştı. Köprücükkemiğine saplanan et bıçağının sapına baktı. Daha yukarıda, âdemelmasının iki yanında iki bıçak yarasından kan akıyordu. Bir saniye için Jessica'ya Colombano'nun boynuzları varmış gibi

gelse de Colombano ileri adım attığında gördüğünün *Faust* operasının bir posteri olduğunu fark etti.

"Ne oluyor be?.." diye hırıldadı. Bıçağın sapını tuttu. Parmakları arasından kan damlıyordu. Jessica'yla birbirlerine hayretle baktılar. Beklenmedik bir yerde, beklenmedik bir anda birbirlerini ilk kez görmüşler gibi. Yüzü acıyla çarpılan Colombano bıçağı ancak iki santim kadar çıkarabildi.

"Seni lanet orospu!"

Colombano'nun gözlerindeki o hesapçılık ve kararlılık silinmiş, geriye sadece katıksız öfke kalmıştı. Birkaç adım atıp tüm gücüyle Jessica'nın üzerine atıldı. Jessica yüzüne Colombano'nun kanının damladığını, güçlü ve sert parmakların boğazına sarıldığını hissetti. Hayvansı homurtusunu işitti. Ancak o anda Jessica o lanetli binaya neden döndüğünü, canavarıyla neden yeniden yüzleşmek istediğini anladı: Otel odasında yalnız geçen aylarında kendisinin başaramadığını Colombano'nun yapacağına inanıyordu. Birazdan her şey sona erecekti.

Fakat sonra Colombano'nun eli gevşedi.

Jessica gözlerini açtı. Tepesindeki, tüm ağırlığıyla üzerine çöken adam gitmişti.

Oletko kunnossa?

Jessica sesi tanımasa da sözcükler Finceydi. *İyi misiniz?*

Jessica, Colombano'dan cılız bir inilti çıktığını işitti. Sonra karşısında bir yabancı belirdi. Jessica uzanmış, düzenli nefesler almaya çalışıyordu. Sonunda kan bulaşan yüzünü silip uzandığı yerde sırtını doğrulttu. Deri kemer yerde dursa da Jessica'ya hâlâ nefesini kesiyormuş gibi geliyordu.

Colombano göğsünde bıçakla birkaç metre ötede yatıyordu. Hırıltılar çıkaran leşin yanında kırk yaşlarında bir adam dikiliyordu. Jessica'nın o akşamın erken saatlerinde dinleyiciler arasında gördüğü o aynı adam. Adamın parmakları arasında küçük bir heykel vardı. Muhtemelen heykeli Colombano'nun başının arkasına vurmak için kullanmıştı.

"Sen... sen kimsin?" diye sordu Jessica. Ağzından çıkan Fince sözcüklerin kendisine ne kadar yabancı geldiğini fark etti. Fince konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

Alnındaki kanı silen adam "Jessica, dinle" dedi. "Nefsi müdafaaydı."

Adam sakince konuşuyordu. Jessica adamın konuşmasında bir çeşit lehçe sezdi.

"Yoksa o..."

"Bilmiyorum, bilmiyorum, kahretsin..."

O anda Colombano'nun bedeni gevşedi. Elleri iki yanından cansızca sarktı. Jessica sessizce ağlamaya başladı

Etrafına endişeyle bakan adam "Buradan çıkmamız gerek" dedi. Oditoryumun hâlâ boş olduğundan emin olmak için uzun adımlarla az önce içeri girdiği kapıya gitti. Ardından kapıyı kilitleyip dış kapıya yürüdü. Kapıyı dikkatle aralayıp başını uzattıktan sonra Jessica'ya döndü.

"Burada oyalanıp konuyu Venedik polisiyle çözmek istemezsin. Ben de istemiyorum. Bu karışıklığı geride bırakmamız, Helsinki'ye dönmemiz gerek."

"Bizim mi? Sen... sen de kimsin?"

"Seni eve götürmeye geldim. İnsanlar senin için endişelendiler."

"Hangi insanlar?"

"Teyzen."

"Fakat..."

Adam "Jessica" deyip onun omuzlarını sıktı. Üzerine bayat tütün ve biraz da viski kokusu sinmişti. Yüzü sert, çizgileri derin fakat kibardı. Kararlı bir sesle "Şurada bir lavabo var" dedi. "Yüzünü yıkayıp o kapıdan çık. Kapı küçük bir kanala açılıyor. Dışarı baktığımda sokak boş gibiydi. Yine de dışarı çıktığında emin olmak için etrafa bakın. Her ne olursa olsun kimse seni görmemeli."

Adam endişeli yüzünü yüzükoyun yatan Colombano'ya çevirirken Jessica "Fakat ne..." diye kekeledi. Kemancının açık gözleri sonsuzluğa dikilmişti.

"Ben burayı toparlarım. Murano'daki otele gidip orada beni bekle. Mümkün olan en kısa sürede oraya geleceğim. Sonra gideceğiz. Sana söz veriyorum her şey iyi olacak."

Jessica adama bakıp hıçkırmaya başladı. Ancak o anda adamın konuşmasında lehçe değil, yabancı bir aksan olduğunu fark etti. "Kimsin sen?"

Adam göğüs cebindeki polis rozetini çıkarıp "Erne" dedi. "Bana güvenebilirsin."

106

Erne Mikson beton zeminin üzerinde yatan cesedin yanına çömelip alnındaki teri sildi. Duvardaki alevler alçak tavanlı odayı ısıtıyordu. Bedenindeki ürpertiye rağmen sıcak Erne'in gömleğini sırtına yapıştırmıştı. Ateşölçeri o an koltukaltına yerleştirse kaç derece göstereceğini tahmin etmek bile istemiyordu.

SWAT timindeki adamlardan biri Erne'in yanına geldi: "Tünelin ağzını temizlemek biraz zaman alacak."

"Artık tünelde değiller."

"Evet, değiller" diye yanıt verdi adam. Kısa bir telsiz mesajına yanıt verdikten sonra uzakta kalan duvarın başına gitti. Duvarın ortasında bir metre kadar bir delik vardı. Deliğin yanında, duvara Camilla Adlerkreutz'un geniş bir yağlıboya portresi asılmıştı.

Erne gözlerini yumup barutun çirkin kokusunu burnundan içeri çekti. Onlarca polis memurunun, doktorun ve Olay Yeri İnceleme uzmanının konuşmalarının yanı sıra bir çift ayağın merdivenden gelen seslerini işitti.

"Erne."

Erne, Rasmus'un sesini işitse de hemen yanıt vermedi.

Rasmus tekrar "Erne" dedi.

"Ne?"

Rasmus odaya adım attı. Elleri kahverengi parkasının ceplerindeydi. "Ambulans yola çıktı."

Erne iç çekip gözlerini açtı. "Peki bu kez korumalar Jes-sica'nın yanında mı?"

"Evet."

"İyi."

Rasmus gözlerini ayakkabılarının uçlarına çevirdi. "Bence...

demek istediğim... Jessica'yı öldürmek isteselerdi fırsatları varken öldürürlerdi."

Erne ağır ağır doğrulup Rasmus'a baktı. İçinden astına varsayımlarda bulunmayı kesmesini söylemek gelse de Erne içten içe Rasmus'un haklı olduğunu biliyordu. Adlerkreutz'un, Jessica'yı tuzağına düşürmek ve ardından saçının teline zarar vermeden onu serbest bırakmak için onca zahmete girmesi için sebepleri olmalıydı. Jessica neler olup bittiğini az çok çözmüş çözmüştü herhalde. Erne konu üzerine kafa yoramayacak kadar afallamıştı. Daha sonra bu meseleyi ele almak için zamanları olacaktı... Baş başa. Sadece Erne ile Jessica.

"Belediyeden çizimleri alabildim..."

"Tünelin çizimlerini mi?"

"Evet. Resmi belgeler yok, sadece bir kroki ve 1950'lerden kalma bir inşaat ruhsatı. Belediyenin elinde tünelin inşa edildiğine dair bir kayıt yok, ne yılı ne de müteahhidine dair bir bilgi var..."

"Biz de bu yüzden tüneli aramaya gerek duymadık."

"Krokiye göre tünel körfez köprüsünden Kulosaari'deki bomba sığınağına kadar uzanıyor. SWAT timi az önce tüneli aradı ama gitmişler. Belli ki onları bekleyen bir araba varmış."

"Ya kameralar?"

Rasmus başını kaşıyıp "Yok" dedi.

Erne alçak sesle "Körfez köprüsünün altında..." dedi. "Laura Helminen'in nasıl Koponen'lerin mülkünün ortasında ortaya çıkıverdiğini açıklıyor bu."

"Ve Maria Koponen'in katilinin, nasıl iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu da." Rasmus cebinden küçük bir kavanoz çıkardı. Erne'in şaşkın bakışları altında kişisel hijyeni normalde epey ihmal eden astı, parmak uçlarına sürdüğü merhemi kurumuş dudaklarına bir ibadeti yerine getirir gibi sürdü. "Soğukta kuruyor da..."

Erne, Rasmus'un sözünü yarıda kesip cesede doğru birkaç adım attı. "Dış dünyadan başka haberler var mı?"

İlk ceset gibi: Göğüste kanlı bir bıçak yarası. Bıçak ortada yoktu.

"Bättre Morgondag... Daha Güzel Yarınlar hareketi bir sosyal medya çılgınlığı başlattı. Instagram, Helmine'in hastane odasından yayınladığı videoyu kaldırsa da video internette yayılmaya devam ediyor. Roger Koponen'in YouTube hesabına yüklediği mani-

festo bugün en çok izlenen videolar arasında... Dünya genelinde."

"Videoda ne anlatılıyor?"

"Epey uzun."

"Özetle Rasmus."

"Anarşi demek isterdim, geleneksel anlamıyla olmasa da. Fakat esasen anarşi kisvesinde ikiyüzlülük."

"Ne demek istiyorsun?"

Erne, Rasmus'a baktığında onun yüzünde nadiren beliren bir ifade gördü: Öfke ve tiksintinin birbirine karışmış hali.

"Gayet açık." Rasmus kısa bir duraksamanın ardından konuşmasına devam etti: "Camilla Adlerkreutz'un bu insanlardan faydalandığı açık. Nörogelişimsel bozukluğu olan insanları onların çıkarlarını samimiyetle düşündüğüne inandırıp kontrolü altına alıyormuş. Birçoğunu da daha küçük yaşlarda."

Erne iç çekip "Ve bunlar herhangi birileri de değil" dedi.

"Kesinlikle. Yüksek mevkilerde insanlar. Adlerkreutz sözde felsefesiyle onlardan istifade ediyor. Bu insanlar ilaçlarla, standart tedavilerle iyileştirileceklerine, 'dünya düzenini' değiştirmek amacıyla Adlerkreutz tarafından köleleştiriliyorlar."

"Her şeyi Adlerkreutz kontrol ediyormuş" dedi Erne. İkinci cesedin yanına çömelip alçak sesle konuşmaya başladı. "Roger Koponen başından beri işin içindeyse kitabı aklında bu planla yazmış olabilir mi?"

Rasmus sessizce yanıt verdi. "Sanmam. Öyle olsa büyük başarılarını öngörebilirdi."

Erne başını sallayıp cebinden bir sigara paketi çıkardı.

"Ya da sadece başarılı olacaklarını ümit etti."

Erne paketten bir sigara alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Sigarayı yakmadı. Yerde yan yana yatan iki ölü adama baktı. Roger Koponen ve Mikael Kaariniemi'nin yüzlerinde hep müthiş bir tuhaflık olduğunu, alınlarında bir tür gizemli mesajın yazılı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. O yüzler hep büyük bir sır saklamış gibi.

107

Jessica gözlerini açtı; gözkapakları ağırlaşmış gibiydi. Bir yelkenli resmi, ahşap bir dolap, tekerlekli sandalyeyle girilebilecek bir tuvalete açılan geniş bir kapı, tavandan sarkan küçük bir televizyon gördü. Hâlâ hastanede olduğunu, Yusuf ve Nina'nın hayatta olduklarını, ikisinin yan odalarda tedavi edildiklerini biliyordu. Erne, Jessica'ya bunları o uyanır uyanmaz söylemişti.

"Jessica?"

Jessica dönüp baktığında tanıdık bir yüz, sıkıca bağlanmış bir topuz ve parlak güneş ışığının vurduğu bukleler gördü.

"Tina?"

Kırışıklı bir el Jessica'nın elini sıktı. Çökük avurdundan aşağı bir damla gözyaşı süzüldü.

"Onca yılın ardından seni görmek harika..."

Jessica karşısındaki kadını süzdü. Saçlarını kızılımsı bir renge boyatmıştı ve çok sayıda yüz gerdirme operasyonu geçirmesine rağmen Jessica'nın hatırladığından çok daha yaşlı görünüyordu. Gururun ve azametin yerini kırılganlık ve bir melankoli havası almıştı.

"Seni ne kadar çok düşündüğümü bilemezsin Jessica."

"Ne istiyorsun?" Jessica pencereye doğru döndü. Odaya sessizlik çöktü. Belli ki Tina'nın halihazırda verecek bir yanıtı yoktu. Belki verecek bir yanıt üzerine düşünmüş fakat bulamamıştı.

Nihayet Tina "Senden istediğim beni düşmanın olarak görmemen" deyip el çantasından çıkardığı dantel bir mendille gözyaşlarını sildi.

Jessica, Tina'nın elini sıktı. Teyzesinin neden yıllar sonra şimdi ziyaretine geldiğini anlamakta güçlük çekiyordu. Son görüşme-

lerinin üzerinden öyle uzun zaman geçmişti ki Jessica, Tina'nın sesini yüzünü görmeden işitse tanımayabilirdi.

"Görmüyorum. Fakat seni dostum olarak da görmüyorum Tina." Jessica'nın boğazı düğümlendi. Aklındakileri dillendirmek ona şaşırtıcı ölçüde zor geliyordu.

"Fakat..." diye fısıldadı Tina. Jessica umursamaz bir tavırla elini salladı.

"Annem sana güvenmezdi." Jessica kendi sesinin de alçalıp bir fısıltıya döndüğünü işitti.

İkisi de sustu.

Tina nihayet, titrek bir sesle "Annen hastaydı" dedi. "Annen dünyanın en güzel ve becerikli insanıydı. Fakat aynı zamanda çok ama çok hastaydı."

Jessica yüzünü çevirip gözlerini yumdu. Bunu daha önce de işitmişti. Fakat nerede işittiğini anımsamıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Bir an için Tina geri adım atıp aklından geçenleri söylemeyecekmiş, bir otuz yıl daha sırlar sandığını kilitli tutacakmış gibi görünse de derin bir iç çektikten sonra kekeleyerek söze girdi.

"Annen akıl hastasıydı. Çok genç yaşta paranoyak şizofren tanısı almıştı." Narin gülümsemesinden ferahlama okunuyordu. Başlamak hep işin en zor kısmıydı. "Fakat ilaçlar sayesinde normal bir hayat sürebildi ve oyunculuk yapabildi... Eh, işinde de olağandışı bir başarısı olmasının hastalığına rağmen değil, belki de hastalığından kaynaklandığı söylenebilirdi. Diğer yandan 1970'li yıllarda von Hellens ailesi gibi üst tabakadan, aristokrat bir İsveçli-Fin ailenin kızlarının akıl hastalığından alenen bahsetmesi imkânsızdı. Bu sırrı saklamak için Theresa'yı Camilla Adlerkreutz'un yönettiği, çocuklara ve ergenlere yönelik bir psikoterapi merkezine götürdüler."

"Fakat..." diye mırıldandı Jessica. Karnından göğsüne yayılan bir ağırlık hissetti.

"Ilımlı paranoya ve ani öfke nöbetleri bir yana bırakılırsa Theresa gündelik hayata epey uyum sağlıyordu. Yirmisinde Tiyatro Akademisi'ne kabul edilmesi ve çok geçmeden senin de bildiğin gibi Finlandiya standartlarında hâlâ benzersiz olan bir oyunculuk kariyerine ulaşması anne babamızı korkutmuştu. Theresa, Helsinki Şehir Tiyatrosu'nda set tasarımcısı olarak çalışan baban-

la tanıştı. Çok geçmeden, sen doğdun, iki yıl sonra da Toffe. Sonra ABD'ye taşındınız." Tina plastik fincanından bir damla su içti. Jessica, Tina'nın cılız boynundaki kırışıklıkları bir hindinin gerdanına benzetti.

"Neden bunları bana şimdi anlatıyorsun?"

"Baban ABD'ye gitmek istememişti. Helsinki'de kalmanın kesinlikle en doğru yol olacağını hissediyordu. Diğer tüm sebeplerden önce senin ve Toffe'nin iyiliği için. O zamanlar anne babanıza o kadar büyük bir miras kalmıştı ki okyanus ötesi ekonomik başarılar pek de bir şey fark ettirmezdi."

"Annem hayallerinin peşine düştü..."

"En büyük sebep bu değildi. Annen kalmaktan korktuğu için gitmişti."

"Korktuğu neydi?"

"Camilla Adlerkreutz." Tina kısa bir an için durakladı. Koridordan bir yemek servisi arabasının tıngırtıları geldi. "Adlerkreutz, Theresa'nın sanrılar gördüğünü söyleyip onun iddialarını boşa çıkardı. Herkesin kime inandığını tahmin edebilirsin. Bir şizofrene mi yoksa saygın bir psikiyatra mı inanacaklardı?"

"Fakat... annem ne demişti?"

Tina uzunca bir süre Jessica'ya baktı. Ardından tüm bunlara inanmak imkânsızmış gibi homurdandı.

"Adlerkreutz'un çocukların ve ergenlerin beynini yıkamak için okült sanatlar kullandığını. Theresa, Adlerkreutz'un hastalarını suya batırıldıkları ayinlere katılmaya zorladığını söylemişti... Fiziksel istismara hatta ondan da çok zihinsel istismara maruz kaldıklarını. Adlerkreutz'un hastalarına yaptıklarının etkili olduğunu, herkesin onun etkisi altına girdiğini de."

"Annem hariç mi?"

"En azından ısrarla direnmesinden ve anne-babamıza terapiler sırasında gerçekte neler olup bittiğini anlatmaya çalışmasından bunu çıkarabiliriz."

Tina sessizce ağlamaya başladı. Gözlerini güneşin aydınlattığı pencereye çevirip burnunu sildikten sonra kafasını topladı.

"Reşit olduğunda annen seanslara katılmayı reddetti. Fakat Adlerkreutz'un çevresi ona rahat vermedi. Theresa geceleri peşine birilerinin takıldığını, telefonla taciz edildiğini söylüyordu. Onu geri dönmezse korkunç şeyler yapmakla tehdit ettiklerini."

"Paranoyak bir insandan çıkacak sözler."

"Kesinlikle. Anne babamı Theresa'nın suçlamalarını ciddiye almadıkları için suçlayabileceğimizden emin değilim. Theresa bu yüzden uzaklaşmayı, mümkün olduğunca uzağa gitmeyi istedi."

"Annem tarikat için neden o kadar önemli olduğunu söyledi mi hiç?"

"Theresa'ya göre Adlerkreutz onu tarikatın gelecekteki lideri olması ve çalışmalarını devam ettirmesi için seçmişti. Adlerkreutz, Theresa'da benzersiz bir şeyler görmüştü; belki de Theresa'nın duyarlılığıyla, yaydığı karizmatik enerjiyle, insanların duygularını etkileme becerisiyle ilgili bir şeydi bu. Belki de annenin heba edilmeyecek kadar büyük bir potansiyeli vardı. Adlerkreutz için bir değer, bir propaganda aracı olabilirdi."

Bir an için Jessica boş gözlerle karşıya baktı. Şok, öfke, hüzün. Hepsini bir arada hissetse de bu duyguların hiçbiri içinde kök salamıyordu. Nihayet "Babam... o biliyor muydu?" diye fısıldadı.

"Theresa babanın gerçeği bilmesini istemiyordu. Baban hiç şüphesiz zaman içinde annenin dengesiz yanını fark etmişti. Fakat ani ruh hali değişimlerine ve ara sıra annenin gerçeklerle bağının kopmasına neyin neden olduğuna dair en küçük bir fikri olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden bir yere ayrılmadı."

"Benim ve Toffe'nin iyiliği için, öyle mi?"

"Tabii ki! Theresa'yı da sevdiğinden eminim." Tina plastik fincanındaki suyu içip bitirdi. "Tüm o başarı... Spot ışıkları altında, kırmızı halı üzerinde geçen bir hayat... Bunlar nihayetinde anne babanın hayatını kolaylaştırdı mı yoksa zorlaştırdı mı bilemiyorum. Fakat birkaç yıl içinde işler öyle içinden çıkılmaz bir hal aldı ki baban taşınmaya karar verdi."

Jessica'nın kalbi teklerken boğazı müthiş kurudu. "O sabah..."

"Kazadan önceki gece Los Angeles'taki baban bana telefon etti. İkisinden de yıllardır haber almadığımdan çok şaşırdım. Annen beni ve tüm von Hellens ailesini kötü insanlar olarak göstermek için elinden geleni yapsa da aile hayatında güçlükler yaşadıkça baban sorunun başka yerde olduğunu fark edebilmiş. Bana evliliklerinin bir süredir tükendiğini, bir başkasına âşık olduğunu ve o kadınla birlikte olabilmek için Palo Alto'ya taşınacağını söyledi. Annen yeni bir filmde rol almaya hazırlanıyorken baban çocukları yanında götürebileceğini ümit etmiş fakat Theresa bu-

na şiddetle karşı çıkmış. Her halükârda baban beni aradı, uçakla gelmem ve Theresa'ya çocukların bakımı konusunda yardım etmem için bana yalvardı."

"Los Angeles'a mı uçtun?"

"Tabii. Theresa benim kız kardeşimdi. Fakat maalesef oraya çok geç vardım."

Jessica "Kaza olup bitmişti bile" deyip pencereden dışarı baktı. Don pencere camında hoş, simetrik bir yıldız şekli oluşturmuştu.

"Kaza olduğunda ben hâlâ uçaktaydım... Tam olarak Nevada üzerindeydim." Tina gözünden akan bir damla yaşı başparmağının içiyle sildi. "Ancak iki saat boyunca Bel Air'in giriş kapılarında, bir taksinin arka koltuğunda beklerken öğrenebildim olanları. Nihayet polis gelip bana durumu açıkladı. Beni hastaneye götürdüler. Kurtulman beklenmiyordu Jessica... Etrafında tüm o makinelerle nasıl da ufacık göründüğünü asla unutmayacağım..."

"Demek oradaydın."

"Dört hafta boyunca her gün, onlar seni yeniden bir araya getirirken. Büyükannen ve büyükbaban da geldiler. Onlar için akıl almaz derecede zor oldu bu... Özellikle de büyük kızlarına ve onun ailesine araya giren uzun soğukluğun ardından veda etmek. Barışma, sarsılan ilişkiyi düzeltme fırsatları olmayacaktı. Fakat Theresa'nın Camilla Adlerkreutz'un tedavileri hakkında anlattıklarına inanmadıkları için hâlâ suçluluk duymuyorlardı."

"Demek sen ona inandın?" dedi Jessica. Gözlerini tekrar pencereye çevirdi. Güneş haftalardır olmadığı kadar parlaktı.

"Dinle Jessica" dedi Tina. "Seni yanıma almak istedim fakat bu basbayağı imkânsızdı."

"Çocukları sevmediğin için mi?"

"Evlat edinemeyecek kadar gençtim ve meme kanserinden dolayı büyükannenin durumu istikrarsızdı. Babanın kız kardeşi tek mantıklı seçenekti. Biz von Hellen'lardan pek de hoşlanmasa bile senin için en iyi seçeneğin o olduğunu biliyordum. Niemi'ler iyi insanlardı."

"Öyleydiler. Hayatımın her gününü lanetlendiğimi düşünerek geçirmedim mi sence? İki kez anne babamı kaybeden biri olarak. Yirmisinde olup bir erkek kardeşini ve hem öz anne babasını hem de üvey anne babasını kaybeden kaç kişi vardır ki? Gerçekten ca-

dı olması gereken biri varsa o da benim." Jessica artık gözyaşlarını tutamıyordu. "Sence para işleri kolaylaştırıyor mu?"

"Kolaylaştırmadığını iyi bilecek biri varsa o da benim Jessie." Tina, Jessica'nın saçlarını okşadı. Bu hareketi karşısında Jessica'nın geri çekilmediğini görüp şaşırdı. "Artık hatırlamadığından eminim fakat Niemi'ler seni evlat edindikten sonra bile seninle temasta olmaya çalıştık. Günün birinde bize olan kırgınlıklarını tamamen unutacağını ve birlikte dondurma almaya, lunaparka gideceğimizi... eğleneceğimizi içtenlikle düşündük."

"Ya kocan öldüğünde yapacak bir işin olmadığından, Venedik'te izimi sürmekle uğraştın..."

"Herkes endişelenmişti Jessica. Seni bulması için birini göndermek zorundaydım."

"Şimdi neden buradasın?"

"Çünkü hayatının otuz yılından fazlasını gerçeği bilmeden yaşadın. Anne babanın geçirdiği kazaya dair türlü teoriler kurdun. Annenin bizden nefret ettiğini biliyordun. Eminim o nefretin kaynağına dair onlarca sebep işitmişsindir. Çoğu şüphesiz onun hayal gücünün ürünü olan sebepler. Şimdi ise gerçeği, onun bizden ona inanmadığımız için nefret ettiğini biliyorsun. Onun paranoyak şizofren olduğunu düşündüğümüzden ki kesinlikle öyleydi, ve Camilla Adlerkreutz'un ona yaptıklarını bize anlattığında annene inanmadığımızdan."

Tina gri el çantasını yerden alıp içinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Jessica bir saniye bakıp kuşkuyla aldığı kâğıdı açtı.

> California Eyaleti araç çarpışma raporu
> Yer: Los Angeles, 4280 Lincoln Blvd 33°58'41.1"K 118°26'08.9"B
> Zaman: 7:45 05/04/1993

Bir an için sessizlik çöktü: Makinelerin uğultusu duraklarken koridordan hiç ayak sesi gelmedi. Jessica bir şeyi hep bildiğini fakat buna inanmak istemediğini fark etti. O da insan bir şeyi yeterince derinlere ittiğinde o şeyin gözden ırak olsa da asla kaybolmadığıydı. Jessica erkek kardeşinin elini gitgide daha sıkıca tuttuğunu hissetti. Annesinin dikiz aynasından ona baktığını gördü. Annesinin gözlerinde hüzün yoktu artık. Gözleri umutla bakıyordu. Annesinin siyah kaşları kalktı; dudakları bir gülümsemey-

le kıvrıldı. Keder kaybolmuştu, hatta gözlerinin içi güler gibiydi. *Yakında her şey düzelecek tatlım.* Pencereden dışarı bakan babası araba refüjü aştığında dalgınlığından sıyrıldı. Babası döndü, haykırdı ve direksiyonu kavramaya çalıştı.

Yakında yine mutlu olacağız.

Uzayıp giden bir sessizlik. Sonsuz, beyaz, asfalt ve egzoz kokan, bir sessizlik; Jessica'nın peşinden her şeyin yeniden anlam kazandığı bu hastane odasına gelen bir boşluk.

Erne benden bugün birkaç kelime etmemi istedi. Bu benim için büyük bir onur. Ona istese de istemese de zaten bunu yapmak niyetinde olduğumu söyledim.

Hepimiz Erne'i severdik. Bunu ifade etmek için uzun bir konuşmaya, binlerce güzel sözcüğe gerek yok. Çünkü Erne bir yerlerde oturmuş, kol saatine bakıyor. Hepimizin bildiği gibi de o görüntü Erne kiminle konuşuyorsa onu telaştan tutuşturur. Dolayısıyla sözlerimi kısa tutacağım.

Erne'le üzerinde çalıştığım son soruşturmanın sonunda suçlulardan biri ünlü bir yazar çıktı. Bu nedenle –ne kadar ürkütücü gelse de– sizinle yazı hakkında konuşmak istiyorum.

Ben her birimizin kendi hayatlarımızın yazarları olduğumuza inanıyorum. Her gün yaşayarak kendi öykümüzü yazıyoruz. Görerek, işiterek, deneyimleyerek, hatalar yaparak ve o hatalardan bir ümit ders çıkararak. Bazılarının öyküleri hayranlık ve gıpta uyandırırken kimileri acınası, kınanacak öyküler oluyor. Edebi zevkler çok çeşitli, dolayısıyla diğerlerinin hayatlarını nasıl yazdıklarını eleştirmeyi işleri gibi gören eleştirmenler de öyle. Ben hep kitabımın çok satan bir kitap olması gerekmediğini düşünmüşümdür. Eleştirmenler kitabıma nasıl yaklaşırlarsa yaklaşsınlar. Öykümün onlarca, yüzlerce ya da binlerce insana ulaşması gerekmiyor. Sınırlı bir okur kitlesini yeğlerim: Sırf okur beni yeterince iyi tanımadığı için kitabımın renksiz ya da sıradan görülmesini de istemem. Dolayısıyla bu konuda da diğer birçok konuda olduğu gibi nitelik, nicelikten daha önemli. Kitabımı her kim açarsa yazarı takdir etmesini, ona saygı göstermesini istiyorum. İçinde ne yazarsa yazsın. Söylenecek bir şey kalmadığında bile okumaya devam etmek isteyen bi-

rini istiyorum ben. Metnime kendini adayan bir okur istiyorum. Sadık bir okur.

Erne hayatımın okuru, editörü ve eleştirmeniydi; üçü bir arada. Her konuda her zaman aynı fikirde olmasak da metnime saygı duyduğunu biliyordum. Dolambaçlı ve değişken üslubuma rağmen bir şekilde metnin nereye yol aldığını hep bilir gibiydi. O metni genellikle yüzünde sakin bir ifadeyle okuması da bana her şeye rağmen doğru yolda olduğumu söylerdi. Noktalama hatalarıma rağmen.

Artık o yokken yazmaya devam etmek bana zor geliyor. Fakat tam da bu yüzden yazmaya devam etmek önemli. Geri kalan öykülerimiz devam ediyor ve senin öykün onların içinde yaşıyor.

Teşekkür ederim Erne ve iyi yolculuklar.

Jessica kâğıdı masaya bıraktığında "Nutkum tutuldu" dedi Erne. İkisi de gözlerini sildi. Erne güçlükle konuşuyordu ve ağzından her sözcüğün büyük bir çabayla çıktığı belliydi.

Jessica burnunu silip cılız elleri tekerlekli sandalyenin kolçaklarına huzurla yaslanmış sıska adama gülümsedi.

"Yazmaktan gerçekten iyi anlıyorsun Jessica."

Jessica istemsiz bir kahkaha atıp gözlerine düşen saçlarını nefesiyle uzaklaştırdı. "Bu beni mutlu etmiyor. Şu an hayır."

"Konuşmanı bana okuduğun için teşekkür ederim."

"Bana nedense..." Duygulanan Jessica, Erne'in elini tuttu. "... bunu işitme fırsatının olması bana önemli geldi. Çünkü diğer herkes işitecek. Böylece hiçbir şeyi kaçırmış olmayacaksın. Özellikle de yazılanlar senin hakkındayken."

Erne hırıltılı öksürüklerin arasında gülümseyip elini umursamazca salladı. "Eh, göreceğiz bakalım, gelen olacak mı?"

"Elbette ki gelecekler. Aptal olma." Jessica, Erne'in elini okşadı. Su ısıtıcısındaki su fokurduyordu. Oturma odasındaki hoparlörlerden Frank Sinatra'nın "Fly Me to the Moon" şarkısı geliyordu. Erne'in en sevdiği şarkı.

"Çay ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sanırım ben gidip dinleneceğim."

"Emin misin? Belki bir sandviç?" Jessica ağzından bu sözler çıkarken sesindeki telaşlı tonu fark etti. O an bitmesin istiyordu. Erne'in sakin ve emin hali onu korkutuyordu. Hazırdı. Çevre-

sindeki dünyayla uyum içinde görünüyordu; milyonlarca yıllık bir süreçte kendi küçüklüğünü ve mikroskobik rolünü kabullenmişti.

"Uzanmam gerek."

"Tabii... yardım edeyim sana."

"Jessica..." dedi Erne. Ardından Erne'i bileğinden nazikçe kavrayıp onu sandalyesine geri oturttu. Bir an için öylece oturdular. Erne, Jessica'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Sağ ol Jessica."

Jessica'nın sesi titredi: "Şimdi dinlenmen gerek. Yarın senin oğlanlar burada olacaklar."

Erne bitkince gülümsedi. "Demek geliyorlar, veda etmeye... Onları görmeyeli uzun zaman oldu."

Erne gözlerini ellerine çevirdi. Ağaçların tepesindeki yeşilin ortaya çıktığı, sokağın karşısındaki parkta serçeler neşeyle şakıyordu. Baharın en güzel zamanlarıydı şimdi.

Nihayet Erne "Bu birkaç haftayı yanında geçirmeme izin verdiğin için teşekkür ederim" deyip gülümsedi. Durgun gözlerini geniş mutfakta gezdirip yumdu. Kapalıyken gözkapakları öyle ağır görünüyordu ki yeniden açması büyük bir çaba gerektirecek gibiydi.

Jessica yutkunup masanın üzerindeki tören konuşmasına baktı. Bir dahaki sefere yazıyı okuduğunda Erne işitemeyecekti.

Erne birden "O adamdan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Kimden? Fubu'dan mı? Sanırım. Eğlenceli biri. Karmaşık da."

"Eğlenceli olmak iyidir."

"Fakat yeterli mi?"

Erne gülümseyip başını iki yana salladı. "Bana bir tek söz ver Jessie."

"Nedir?"

"Asla geriye bakma. Sadece ileri bak."

"...çünkü hayat sadece ileride."

"Kesinlikle."

Kısa bir *bip* sesi geldi. Erne koltukaltındaki ateşölçeri güçlükle çıkardı.

"Ateşin mi var?"

Erne'in yüzüne neşeli bir gülümseme yayıldı. "36,5."

"Harika. Hadi Sir Davos. Seni yatağına götüreyim." Jessica Erne'in yanağından makas aldı. "Yarın yeni bir gün."

109

Jessica.

Jessica gözlerini açtı. Oturma odası karanlıktı; televizyon zamanlayıcısının süresi dolunca kapanmıştı. Kablolu televizyon alıcısının üzerindeki saat gecenin üç buçuğunu gösteriyordu. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, pencereleri gıcırdatıyordu.

Biri yine Jessica'ya seslenmişti. Erne'in sesiydi bu. Sağlıklı Erne'in; acı veren, hızla ilerleyen hastalığın yatağa düşürdüğü o kırılgan adamın değil. Mezarının üzerinde bir karahindiba buketi olan Erne.

Jessica.

Jessica şimdi sesin bir erkeğe mi yoksa kadına mı ait olduğundan emin olamıyordu. Aniden kendisini ayakta buldu. Akşam aldığı duş sonrası bedenine sardığı havlu kayıp yere düştü. Jessica bir adım attı. Sonra bir adım daha. Uzuvları ona hafif geliyordu; hiç canı yanmıyordu. Sanki parke zeminin üzerinde süzülüyordu. Havada, ayak tabanlarıyla zemin arasında hiç sürtünme olmadan, ahşaba hiç değmeden.

Haydi tatlım.

Konuşan kişi hem erkek hem de kadındı. Erne, Nina, Yusuf, Tina, babası, annesi, bunların hepsi olabilirdi.

Jessica uzun yemek masasının başına gitti. Masada sırtları dik insanlar oturuyordu. Masanın ortasına güzel, ütülü, tertemiz, siyah gece elbisesi yayılmıştı. Beşinci elbise. Elbisenin yanında parlak ve zarif bir çift topuklu ayakkabı vardı. Dünyanın en güzel ayakkabıları olmalıydı bunlar.

Jessica ağırlıksız hareketinin ortasında durup yüzünü aynaya çevirdi. Bir terslik vardı. Sanki kendisine bakan yansıması onun hareketlerini hafif bir gecikmeyle tekrar ediyor, sanki onun tam

bir kopyası olmayıp Jessica'nın temsil ettiği gerçekliğe spontane tepkiler veriyordu.

Respice in speculo resplendent.

Benim.

Tabii ki sensin tatlım.

Jessica göz ucuyla üzerinde siyah gece elbisesiyle masanın başında kalın bir kitap okuyan kadını gördü. Kadının yanında Camilla oturuyordu. Zayıf ve yaşlı Bayan Adlerkreutz değil, genç Camilla. Fiziksel varlığının gücü aynaya kadar uzanıyordu.

"Ne yaptığımı hatırla Jessica. Seni ve arkadaşlarını kurtardığımı unutma. İstediğim anda geri alabileceğim bir armağan bu."

Jessica başını salladı. Camilla ona belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verip gözlerini ondan ayırdı.

Aniden anne babasına yönelik güçlü, çocuksu bir sevgi ve şefkat dalgası Jessica'nın içini kapladı. Jessica onları mutlu etmek istiyordu. Annesinin onunla gurur duymasını istiyordu.

Jessica gözlerini yumdu. Gözlerini hemen sonra açtığında annesi arkasında belirdi. Annesinin güzel yüzünden eser kalmamıştı. Yüzü paralanmış, neredeyse tanınmaz hale gelmişti; ezilmiş kafa derisinden aşağı, bir gözünün üzerinden akan kan çenesine iniyordu.

Jessica gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Neden ağlıyorsun tatlım?"

"Ne yaptığını biliyorum anne. O sabah, arabada."

"Seni ağlatmak istemezdim canım."

Annesinin soğuk elini omzunun derisinde hissetti.

"Hayır. Yaptığından dolayı ağlamıyorum."

"O halde neden ağlıyorsun?"

"Çünkü seni anlıyorum."

Aynaya bakıyorum.

Teşekkür

Polis Koleji eğitmeni Çavuş Marko Lehtoranta'ya
Editörüm Petra Maisonen'e
Tammi'deki arkadaşlarıma
Aileme ve dostlarıma
Elina Ahlback Edebiyat Ajansından Elina'ya, Nicole'e, Toomas'a ve Julia'ya
Berkley'den Michelle Vega'ya
Welbeck'ten Jon Elek'e
HG Literary'den Rhea Lyons'a
Aynadaki adama...

Fotoğraf: Mikko Rasila

Finlandiya'dan yepyeni bir polisiye... *Cadı Avcısı* 36 dilde, 40'tan fazla ülkede

Çoksatan yazar Roger Koponen'in eşi Helsinki'deki evlerinde öldürülmüştür: Maria Koponen üzerinde siyah bir gece elbisesi, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle masada oturmaktadır. Az sonra bir başka kadının cesedi bulunur.

Soruşturmanın başındaki dedektif Jessica Niemi ile ekibi, cinayetlerin Koponen'in "Cadı Avı" serisindeki kitaplardan kopyalandığını fark eder. Başka cesetler bulundukça Niemi bu vahşi ölümlerin tek bir seri katilin işi olamayacağını düşünmeye başlar. Jessica Niemi bir yandan bu cinayetlere son vermeye çalışırken diğer yandan kendi travmatik geçmişiyle hesaplaşmak zorunda kalır.

Fince altı romanı yayımlanan **Max Seeck**'in İngilizceye çevrilen ve büyük ses getiren ilk romanı *Cadı Avcısı*'dır. *Cadı Avcısı*'nın hakları televizyon dizisine uyarlanmak üzere Hollywood'a satılmıştır.

Çeviren: Deniz Başkaya

tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı

₺76

ISBN 978-625-8090-76-5

Sertifika no: 44919

Doğan Kitap